

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

SHELLY LAURENSTON

The Honey Badgers
Chronicles

BORN TO BE BADGER

"Hot and humorous." —USAToday.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Shelly Laurenston tarafından da

GURUR SERİSİ

Yele Etkinliği

İçindeki Canavar

Yele Cazibesi Yele

Sıkma Kötü Davranan

Canavar Büyük Kötü

Canavar

Ayl Kızla

Buluşuyor Howl

For It

Çıkarları Olan

Kurt Isırır Beni

KARGALARIN ÇAĞRISI SERİSİ

Serbest Bırakma

Yıkım

Boyun Eğmeyen

BAL PORSUĞU GÜNLÜKLERİ

Porsuk Usulü

Ateşli ve Öfkeli

Kemik Kıran Porsuk

PORSUK OLMAK İÇİN DOĞDU

SHELLY LAURENSTON

www.kensingtonbooks.com

İçindekiler

[Ayrıca .](#)

[göreBaşlı](#)

[k](#)

[Sayfasına](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[İthafı](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

KENSINGTON BOOKS, Kensington Publishing
Corp. tarafından yayınlanmaktadır.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2023 Shelly Laurenston tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, organizasyonlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, bu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

Kitap logolu K US Pat. & TM Off. ISBN: 978-1-

4967-3019-0 (e-kitap)
ISBN: 978-1-4967-3017-6

Anneme.
Seni özledim, bayan.

Önsöz

"Ben kötü bir anneyim."

Kerrick "Kerry" Jackson, karanlık mutfaklarında gece geç saatlerde bir galon romlu kuru üzümlü dondurmaya sessizce yerken karısına baktı. Üst katta, tek kızlarının yatak odasında uyuyan beş genç kız nedeniyle seslerini alçak tutuyorlardı. Evin ışıklarını da söndürmüşlerdi ama karanlıkta sadece mikrodalga fırının ışıkları ve elektrikli ocağın zamanlayıcısı sayesinde birbirlerini görebiliyorlardı. Karısının hiçbir zaman doğru saate ayarlama zahmetine katlanmadığı ocağın yanıp sönen ışığının, karısının ortasından aşağıya doğru büyük beyaz bir çizgi olan siyah saçlarını vurgulamasına bayılıyordu, yeleinin yarısı dreads ve yarısı vahşi bukleler halinde, saçma bir şekilde dağınık bir topuzla başının üstüne yığılmıştı. Ve lisedeki herkesin sırf "sinirli anne" olabilmek için boyattığını düşündüğü beyaz kirpiklerinin altından ona bakan kara gözleri. Ama Ayda Lepstein Jackson hiçbir şeyi boyamamıştı. Sol gözünün üzerindeki beyaz kaş da dahil olmak üzere tüm o beyaz-siyah saçlar tamamen doğaldı.

"Neden böyle bir şey söyledin ki?" diye sordu

ona. "Çünkü maça gitmeliydik."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama Tock bizi orada istemediğini açıkça belirtti."

"Yine de açık mıydı?" Ayda kaşlarını çatarak sordu, alnının ortasında, ona göre dokuz yaşındayken yanlışlıkla bir telefon direğine çarptığı yerde deri kabarmıştı. Tüm bölge şişmiş ve deri tam ortasından kırılmıştı. Belirgin bir yara izi yoktu ama kaşlarını çattığında, şişliğin bir zamanlar yaptığı gibi tekrar büzülüyordu.

"Temiz miydi?" diye tekrarladı. "Doğrudan bize baktı ve 'Sizi orada istemiyorum' dedi. Daha açık olabileceğinden emin değilim. Kızımız belirsizliğiyle tanınmaz."

"Kızımız ve takımı ülke çapında bir basketbol şampiyonası kazandı ve diğer tüm ebeveynler Chicago'da oradaydı. . ama biz yoktuk."

"Belki de o çocukların ailelerinin orada olmasına ihtiyaçları vardı. Ama bizim kızımızın yok. Onun ya da arkadaşlarının yanında olmamıza *gerek yoktu*." Diğer dört takım arkadaşı

Şu anda kızlarıyla birlikte üst katta uyuyorlar. Daha önce hiç bu kadar sıkı bir ekip görmemişti. "Küçük Cass'in ailesi bile gitmedi. Fransa'da Louvre Müzesi'ni *gezdiklerini* biliyorum." Karısına bilmiş bir tavırla kaşlarını kaldırdı ama o sadece şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

Kerry açıklama yapma zahmetine girmeden bir kaşık daha dondurma yedi ve karısına itirafta bulundu: "Sanırım hepimiz kızların o şampiyona için kazanmaktan başka planları olduğunu ve ailelerinin orada zamanlamalarını bozmasını istemediklerini biliyoruz. Bizim Tock'un zaman konusunda ne kadar hassas olduğunu bilirsiniz."

Karısı ona baktı, dili kaşığını yalamanın ortasındaydı. Kaşığı yavaşça yere bıraktı. "Ne gibi ek planlar?" Kadın küçük bir nefes verdi. "Bir oğlan mı?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı. "Ya da bir erkek?" Tekrar nefesi kesildi, kocası bir kelime bile edemeden devam etti. "Aman Tanrım. Yetişkin bir adamla mı ilişkisi var? Bir dakika. . . bir suçlu mu? Bir suçluyla arkadaş mı oldu?"

"Ne?"

"Bir suçluyla korunmasız seks yapıyor ve suçlu hapisten yeni çıktı ve küçük kızımızla korunmasız seks yapmak için onu Chicago'ya mı çekti? Bana bunu mu söylüyorsun?"

Kerry birkaç saniye boyunca karısına aval aval bakmaktan başka bir şey yapamadı. Onu seviyordu. Gerçekten seviyordu. Onunla tanıştığı andan beri seviyordu. Ama tek kelimeyle, o bir *kaçıktı*. Kuzenlerinden birinin dediği gibi, kaçık bir kaçık. Ama aslında onun kaçıklığını seviyordu. Evlilik hayatlarını ilginç kılıyordu.

"Hayır," dedi sonunda, kızlardan birinin yataktan kalkma ya da düşme sesini duyunca kısa bir süre tavana baktı. "Söylediğim bu *değil*. Hem de hiç. Oraya nasıl gittiğini bile bilmiyorum."

"O çok güzel bir kız. Hangi suçlu onu istemez ki?"

Kerry gülmemek için başını salladı ve kaşığını bir galon dondurmaya daldırdı.

"Kızımız," diye söz verdi karısına, "hiç kimse tarafından ayartılmadı. Kimse tarafından ayartılmayacaktır da."

"O zaman neden bizi diğer ebeveynlerle birlikte orada istemiyor?"

"Beş kızın da bu geziden yanlarında getirdikleri fazladan spor çantalarını fark etmediniz mi?" Kerry sordu.

Ayda gözlerini kırıştırdı. "Ne?" Küçük bir omuz silkme hareketi yapınca Ayda hemen başını salladı. "Hayır, hayır, hayır, hayır. Bana *hırsızlık* yaptıklarını mı söylüyorsun?" -sesini daha da alçalttı- "*Hırsızlık* mı?"

"Neden fısıldıyorsun? Kim olduğumuzu, ne olduğumuzu biliyorsun. Kızımızın farklı olmasını mı bekliyordun?"

"Benim ailem hırsızlık yapmaz, Kerry."

Elinde olmadan homurdandı. "Şaka mı yapıyorsun? Ailen dosyalar, nükleer sırlar ya da savaş başlıkları çalabilir ama yine de hırsızlık yapıyorlar. Ve bu kızımızın kanında var. Tıpkı saçındaki beyaz şerit ve sokaktaki rastgele insanların onun izni olmadan kendisine bir metre yaklaştığını hissettiğinde onlara bağırıp çağırması gibi. Bizi *biz* yapan şey bu. Kızımızdan neden farklı bir şey bekliyorsun ki?"

"Çünkü ben bekliyorum! Kızımızın bunların hiçbirine karışmaması için *çok* çalıştım. Hırsızlık yok. Yalan söylemek yok. Dolandırıcılık yok. Ve kesinlikle ulusları yok edebilecek jeopolitikalar yok. Buna müsamaha göstermeyeceğim!"

Kerry kaşığını bir galonluk dondurma kabına bıraktı ve kızının elini tuttu. "Bebeğim, kızımızın ne olduğunu inkâr edemezsin."

"Hepimizin ne olduğunu inkar etmiyorum. Ben sadece şunu sağlamak için çalışıyorum -"

"İçgüdülerini görmezden mi geliyor?"

"Hayır. Daha iyi bir yol buluyor."

Bir nefes verdi ve karısına, "Bebeğim, kızımız - Emily 'Tock' Lepstein-Jackson - bir bal porsuğudur ve her zaman öyle kalacaktır," dedi.

"Bal porsuğu olması, öyle olması gerektiği anlamına gelmez-"

"Kaba mı? Kaba mı? Tehlikeli derecede dengesiz mi? Tabii ki var. Çünkü İsmail Amca'nın dev alnı ve büyükanne'nin bir bacağı diğerinden kısa olmasına rağmen zamanında maraton koşabilmesi gibi bu bizim kanımızda var. Bebeğimiz neyse o. Ve o, mücevherler, güzel sanatlar ve porsuk arkadaşlarıyla geceyi geçirebileceği mutfak dolapları konusunda çok iyi bir gözü olan, hırlayan, hırçın, on yedi yaşında bir hırsız. Bunu değiştiremezsin."

"Değiştirdim. Ben memnunum-"

"Ama bu bir mücadele."

"-Ben çalmıyorum-"

"Ama hepimiz bunu istediğini biliyoruz. Özellikle de parlak bir şey olduğunda." "-ve ben doğru olanı yapmak için yolumdan sapıyorum."

"Kızınız da öyle. Bu yüzden üç hafta önce tanımadığı bir onuncu sınıf öğrencisiyle el ele tutuşan futbolcuya saldırdığı için neredeyse okuldan atılıyordu."

Ayda başını salladı. "O olayda müdürle biraz hızlı konuşmak zorunda kaldım."

"Hızlı konuşmak mı yoksa tehdit etmek mi?"

"Kombinasyon. Ama o haklıydı!" Ayda aniden açıkladı. "Yaptığı şey doğru değildi ve kız kardeşliği korumasını sonuna kadar destekliyorum." Sürgülü cam kapılardan dışarı baktı ve küçük bir iç çekti. "Ama ... yine de ..."

"Dur," diye emretti. "O iyi. Her zaman da iyi olacak. Muhtemelen alışveriş merkezindeki bir kuyumcuyu soymuş ve tüm o dandik alyansları ve beş para etmez kocaların karılarını hor görmekten başka bir şey yapmadıkları halde onlara aldıkları o düşük kaliteli tenis bilekliklerini almıştır."

"Bu biraz acımasızca görünüyor."

"Yeteneklerimi *asla* senin için bu tür şeyler almak için harcamazdım. Sadece karaborsadan alabildiğim ya da kaliteli kuyumculardan çalabildiğim şeylerin en iyisini alırsın. Tıpkı babamın annem için yaptığı gibi."

Gülümsemesini saklamaya çalıştı ama o yine de gördü. Ve buna bayıldı.

"Bebeğimiz," diye devam etti, "sadece yeteneklerini test ediyor. O ve küçük arkadaşlarının bir alışveriş merkezinden soygun planlaması sadece içgüdüsel bir kaşıntıyı kaşıyan sağlıklı gençler."

Burnunu, onun kesinlikle bayıldığı o şekilde kaşdı. "Buna gerçekten inanıyor olamazsın."

"Tabii ki inanıyorum. Ben de böyle başladım. Çoğu insanın ikinci ve üçüncü evliliklerinde alyanslarını aldığı şu zincir kuyumculardan birinde. Ayrıca, ne kadar şirinlerdi? Hepsi de çantaları maçıdan aldıkları şeylerden başka bir şeyle dolu değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Bırakın o anı yaşasınlar. Bu onların özgüvenini artıracaktır."

Ayda ağzı bir karış açık ona baktıktan sonra, "Bunun gerçekten yararlı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bu yararlı. Ve yardımcı oluyorum. *Sana* yardım ediyorum. Çünkü yapmak istemeyeceğin tek şey kızımızla ters düşmek, ki birazdan bunu yapacaksın. Tock kaba olabilir. Lucille teyzem artık onunla konuşmuyor bile. Onun Şeytan'ın kölesi olduğunu söylüyor."

Ayda elini onunkinden çekti ve alnını ovuşturmaya başladı. "Kızımız arkadaşlarıyla soygun yapmak için çok genç. Ne kadar tehlikeli olabileceklerini bilmiyor. Kötü giden o soygun yüzünden hâlâ Güney Afrika'da hapis yatıyor olabilirdim."

"Öncelikle, bu bir soygun değildi, tatlım. Bir elmas madenini ele geçirdin ve askeri bir isyan başlattın. Seni kraliçeleri yapmadılar mı?"

"Hayır!" diye karşılık verdi. "Beni 'düşmanlarımızın kanının tanrıçası' yaptılar, ki bu bir onurdu, bilmeni isterim."

"Ve seni ülkeden çıkaran da annendi, kuzenlerimden bazılarını ziyaret edemememizin sebebi de." Başını iki yana salladı. "Güney Afrika seni geri istemiyor, bebeğim."

"Farkındayım. Ve kızımız için bunların hiçbirini istemiyorum." Kaşlarını çattı. "Güney Afrika'ya mı gitmek istiyor?"

Ayda yumruklarını masaya vurdu. "Lanet olsun, Kerry!"

Cam kapıların dışından gelen gürültülü bir gümbürtü onları az sonra girişecekleri kavgadan alıkoydu ve baktıklarında çimenlerin üzerinde yüzüstü yatan bir adam gördüler.

"Kim lan bu?" Ayda bilmek istedi. "Hayır-"

Bir ceset daha yere düştü, onu iki ceset daha izledi. Birkaç saniye sonra Tock ve dört bal porsuğu takım arkadaşı sessizce adamların yanına indi ve her biri ikinci kattan aşağıya düştü.

"Bu da ne böyle? ?" Ayda usulca soluk soluğa kaldı.

Farklı nedenlerden ötürü, takım otobüsü onları okula bıraktıktan sonra kızların hiçbiri evlerine dönmemişti. Tam insan takım arkadaşları takım kaptanı ile birlikte ailesinin evinde büyük bir kutlama partisine giderken, Tock ve arkadaşları biftek, karides ve taze, hala çalkalanan akrepler için eve geri dönmüşlerdi; tabii ki yerel kaynaklı.

Yemekten ve birkaç saat televizyon seyrettikten sonra beş kız da yatmaya gitmişti. Kerry bu kadar olduğunu düşünmüştü. Sabaha kadar kızlardan haber alamayacaklardı. Ya da normal gençler gibi davranıyorlarsa, belki gizlice dışarı çıkıp biraz ot içebilir ya da bir iki bira içebilirlerdi. Gerçekten de tek beklediği buydu.

Ama şimdi daha iyi bilmesi gerektiğini fark etti. Çünkü günün sonunda Tock ve tüm arkadaşları kendisi ve kardeşleri gibi değildi. Ya da Ayda ve ailesi gibi. Onlar sadece bal porsuğu şekil değiştiricileri değildi. Onlar bal porsuğuydu. Kalplerinde. Kanlarında. Ruhlarında. Tam insanlarla kolayca asimile olmak için içlerindeki bal porsuğunu kapatamazlardı. Diğer birçok şekil değiştiren, türlerinin hâlâ var olduğunu bile bilmiyordu.

Aileleri herhangi bir topluluğa sorun ya da endişe olmadan karışabilirdi. Tam insanlar arasında yıllarca, on yıllarca, hiçbir ipucu olmadan yaşayabilirlerdi.

Pazar günü bir aile yemeğinde, zehirli şaraplarla birlikte barbekü soslu ızgara pamukağız yılanı dilimlerinin tadını çıkarıyorlardı. Ama asimile olmayan porsuklar da vardı. Zahmet etmediler. Çünkü umurlarında değildi. Şimdi bunların kızı ve arkadaşları olduğunu fark etti... Bu kızlar gerçek bal porsuklarıydı. Kimsenin sinsice yaklaşmaması gereken, kötü, hırçın bal porsukları. Ya da bir arkadaşlarının evinde yatıya kalırken öldürmeye çalışmamalıydılar.

Çocuğuna yardım etmek için bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş olan Kerry, onun yerine yerdeki adamları inceledi. Chicago gangsterlerini gördüğünde tanırdı. Çocuğu bir alışveriş merkezinden hırsızlık yapmadığı için evinde olan gangsterler. Çok daha tehlikeli birinden bir soygun planlamış ve uygulamıştı. Eşyalarını küçük kızlardan geri almak için uşaklarını gönderen biri, bunu yapmak için evdeki herkesi öldürmek zorunda kalsalar bile.

Kerry dehşete düşmüştü. Soygun zamanlamasının kusursuz olduğuna bahse girmişti. Zamanı geldiğinde, kızı her zaman kusursuzdu.

Ne aptal, ne aptal adamlardı bunlar. Patronlarının eşyalarını geri almak için Wisconsin'in ortasındaki bir banliyö evine gizlice girmeyi hiç düşünmemişlerdi. Muhtemelen küçük kızlardan mücevherleri geri almak ne kadar zor olabilir ki diye düşünmüşlerdir.

Ama Tock ve arkadaşları ... neredeyse gülecekti.

Kızlar hâlâ Lepstein-Jackson'ların evinde geçirecekleri gece için yatak kıyafetlerini giymişlerdi. Tock, sporla hiç ilgisi olmamasına rağmen Kerry'nin eski kolej futbol formasını giymişti. Mads, dizlerine kadar uzanan ve arkasında "Jordan" yazan Chicago Bulls basketbol tişörtüyle. Küçük Cass Gonzalez -ne zaman liselerindeki öğretmenler odasından bir şey çalmakla suçlansa hemen ağlayabildiği için diğer kızlar ona artık "Streep" diyordu -Hello Kitty geceliği, Hello Kitty çorapları ve uzun kahverengi saçlarını toplamak için Hello Kitty saç bandı giymişti. Gong Zhao'nun üzerinde Kerry'nin sadece ipek gecelik diyebileceği bir şey vardı ve ipek bornozu da aynı ipek kemerle belden bağlanmıştı. Henüz on yedi yaşında olan bir kız için biraz olgun görünüyordu ama Gong -nedense Nelle takma adını kullanıyordu- asla tipik genç kıyafetleri giymezdi. Gardırobundaki her şey tasarımcıydı, şu anda giydikleri de dahil. Ve on yedi yaşındaki bir çocuğun neden Lacroix gecelik ve bornoz giydiğini Kerry gerçekten bilmiyordu. Max MacKilligan, her zamanki gibi gülümsüyordu,

üzerinde bir çift koşu şortu ve önünde Pink şarkısının yazılı olduğu kesik bir tişört vardı.

Bununla birlikte, uyku kıyafetlerinde yatağa gitmeden önce olmayan bazı eklemeler vardı.

Pırlantalarla işlenmiş altın ve platin kolyeler gibi. Parmaklarında yakut ve zümrüt yüzükler. Bileklerinde kalın platin bilezikler ve -küçük olanlar için- pazularının etrafında. Ve en az ikisi, bir zamanlar Avrupa kraliyet ailelerinden birine ait olduğuna neredeyse emin olduğu taşlar takıyordu.

"Bu Hollanda kraliyet mücevherlerinden biri mi?" diye sordu karısı, Gong'un boynunu işaret ederken sesi hayretle doluydu.

"Evet. Sanırım öyle." Girdikleri yer muhtemelen herkesin görebileceği sıradan bir kuyumcuydu ama altında ya da başka bir katında çalıntı mücevherler yüksek teklif verenler için aklanıyordu. Çocuğu da bunun peşine düşmüştü.

Kerry hangisinin kafasını daha çok karıştırdığını ve endişelendirdiğini bilmiyordu: kızı ve arkadaşlarının Chicago'daki bu yeri nasıl öğrendikleri mi, yoksa Chicago'daki insanların kızı ve arkadaşlarını nasıl bu kadar çabuk öğrendikleri mi? Hiç kimse, kesinlikle hiç kimse, bir grup genç kızın böyle bir yere girmesini beklemezdi. Belki bir kapkaç olabilirdi ama gecenin bir yarısı, alarmlar çalmadan ve ertesi sabah müdür gelip kapıyı açana kadar polisler gelmeden planlı bir saldırı? Bu, onlarca yıldır mücevher hırsızlığı yapan eski tüfeklere göre bir işti. Emekli olmadan önce son bir iş. Hâlâ lisede okuyan beş kız için başlangıç işi değildi.

Tock kızlara işaret etti ve hareket etmeye başladılar. Kerry sadece aynı derecede şok olmuş Ayda'ya hızlıca bakabildi. On yedi yaşındakiler sanki savaş eğitimi almışlar gibi sessizce iletişim kurmak için el işaretleri yapıyorlardı. Sahada bu tür şeyler yapmıyorlardı. Oyun sırasında belirli bir hareket yapmak istediklerinde birbirlerine bağıyorlardı. Ama gecenin bir yarısı uğraşmaları gereken cesetler olduğunda ...

Kerry başını kısa bir süre salladı. Kız arkadaşının özel olduğunu biliyordu ama *Lanet olsun!*

Cass bir kolu tuttu ve bir cesedi sürüklemeye başlamak üzereydi ki bakışları Kerry ve Ayda'ya kilitlendi. Cam kapılara rağmen kolayca duyabilecekleri garip bir "eep" sesi çıkardı.

"Ne?" Mads fısıldadı.

Cass çenesini sallayarak Kerry ve Ayda'yı işaret etti ve tüm kızlar onlara baktı. Dik dik baktılar. Gözleri karanlıkta diğer gece gören hayvanlar gibi parlıyordu.

Kerry bir an için kızların cesetleri arkalarında bırakıp kaçacaklarını düşündü. Onları suçlayamazdı. Cesetlerle yakalanmak normal bir ergen tepkisiydi.

Tabii ki kendi kendine, bunların "normal" ergenler olmadığını hatırlattı. Hatta normal ergen bal porsukları bile değillerdi. Küçük Max MacKilligan kolunu havaya kaldırıp el salladığında ve sırtarak, "Merhaba Bay ve Bayan Jackson! Güzel bir gece, değil mi?"

Kerry cevap veremedi. Cevap vermesi gerektiğinden de emin değildi. Çünkü bu tuhaf olurdu.

Ama biricik kızının yavaşça cam kapılara doğru yürümeye başladığını görünce bu düşünceden vazgeçmek zorunda kaldı; yüzündeki çatık kaşlar yaklaştıkça daha da derinleşiyor ve koyulaşıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadığını duydu karısının, "ikimizi de öldürecek."

Tock kapıya varıp da orada durup ikisine de ters ters baktığında Ayda'nın haklı olabileceğini düşündü. O anda Kerry kızının gerçekten de onları öldürmeyi düşündüğüne inandı. İstedığı ya da onlardan nefret ettiği için değil, çok fazla şey gördükleri için. Korkunç bir karardı ama dürüst olmak gerekirse çok mantıklıydı. Ve kızı her zaman mantıklıydı.

Kız elini yavaşça kaldırıp aniden bardağa vurduğunda nefesini tuttu.

"O *benim* kuru üzüm romum mu?" diye yüksek sesle sordu.

Kerry ve Ayda önce yemekte oldukları dondurmaya, sonra da birbirlerine baktılar. Ne yapacaklarını şaşırmışlardı ama Tock bir cevap bekliyordu.

Ayda boğazını temizledikten sonra usulca, "Kuru üzümlü rom," diye cevap verdi.

"Yani *benim* kuru üzümüm," diye ısrar etti kızı sinirlenerek. "Bu evdeki bütün kuru üzümler benim. Bunu biliyorsun anne."

Karısı cevap vermeden önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı, "Sanırım bu doğru. Kuru üzümü çok seviyorsun."

"Yerine yenisini koyacak mısın?" diye sordu çocuğu, sonunda gerçek bir ergen gibi konuşarak.

Kerry ona, "Garajdaki dondurucuda daha fazlası var," dedi.

"Emin misin?" Tock sordu.

"Evde her zaman romlu kuru üzüm olduğundan emin olurum bebeğim. Nasıl olduğunu bilirim," diye ekledi.

"Eğer yoksa gerçekten çok kızacağım. Kahvaltıda yemeyi planlıyordum."

"O kahvaltı değil," dedi ona.

"Bu benim için. Beni kontrol etmeye çalışma baba," diye sızlandı. Sonra da arkasını dönüp cesetleri işaret etti.

Kızlar başka bir şey söylemeden uzanıp kollarını ya da bacaklarını yakaladılar. Cass ve Gong bir cesedi; Tock ve Max bir diğerini aldı. Mads iri bir erkeği omzuna aldı, sonra da sonuncusunun bacağını yakaladı. Tock da uzanıp bir bacağı yakaladı ve kızlar birlikte avlarını alıp uzaklaştılar.

Evin arkasındaki ağaçların arasında gözden kaybolduklarında Ayda ona sadece gergin denebilecek bir ifadeyle baktı.

"Sen paniğe kapılmadan önce," diye söze başladı, Ayda'nın kalkık kaşlarını ve iri gözlerini görmezden gelerek, "eminim o cesetleri sırtlanların bölgesine gömeceklerdir. Çünkü hepimiz cesetlerimizi sırtlanların bölgesine gömüyoruz."

Sol elinin parmakları ahşap masaya vurmaya başladı. Bu iyiye işaret değildi. Karısı sessizleştğinde çok daha korkutucuydu. Geveze, histerik Ayda ikna edilebilirdi. Ama sessiz, parmaklarını masaya vuran, *dik dik bakan* Ayda ikna edilemezdi.

"Tamam," diye devam etti. "Sanırım cesetleri nereye gömmeyi planladıkları konusunda endişelenmiyorsun."

Parmaklar birbirine vurdu.

"Ya da kızın ve arkadaşlarının bizim haberimiz bile olmadan evimizde dört silahlı gangsteri nasıl sessizce öldürdüklerini..."

Parmaklar dokunmaya devam etti.

"Ya da o gangsterlerin en başta Tock ve arkadaşları olduğunu nasıl bildiklerini."

Parmaklar hâlâ birbirine vuruyordu.

"Bunun yerine, *annenizin* nasıl olduğunu anlamaya çalıştığınızı tahmin ediyorum. tüm bunların içinde."

Tıkırtılar hemen kesildi ve parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Kerry sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Evet," dedi uzun bir iç çekişle, "ben de öyle düşünmüştüm."

Bölüm 1

On bir yıl sonra . . .

Önce bir çarpma; arkadan. Sonra mırıldanılan özür. Son olarak, sol eline bir kağıt parçası sıkıştırıldı.

Emily "Tock" Lepstein-Jackson kalabalığın arasından yürümeye devam etti. ona çarpan adama baktı. Onun yerine, bir portatif tuvalete ulaşana kadar bekledi. İçeri girmedi. Bunu yapamazdı. Etrafından dolaştı ve elindeki kâğıt parçasına bakmak için portatif tuvalet ile altı metrelik güvenlik çiti arasında durdu.

Bir süredir böyle bir şey olmamıştı, çünkü kimse için çalışmıyordu. Yani, herhangi bir hükümet için çalışmıyordu. Şekil değiştiren ulus için çalışıyordu. Gerçek sadakati oraya bağlıydı. Hükümetler değişken varlıklardı - bir gün demokratik bir cennet, ertesi gün totaliter bir kabus. Tarihin yanlış tarafında yer almak istemiyordu, bu yüzden sadakatini binlerce yıldır değişmeyen tek gruba verdi. Şekil Değiştirenler. Tek amaçları kendi türlerini güvende tutmak ve gelişmelerini sağlamaktı. Asla bilim deneyi olmak istemediler. Avlanmak için avlanmak istemediler. "Egzotik" olduklarını düşünenler için seks oyuncağı olmak istemediler. Ve kesinlikle bir insanın yemek tabağında biftek olmak istemiyorlardı.

Bu Tock'un arkasında durabileceği bir inanç sistemi. Ve takım arkadaşı Mads'in büyükannesi onuruna düzenlenen bir sokak partisinin ortasında eline sinsice kağıt parçaları sıkıştırmayan bir işveren. Dört takım arkadaşı ve birkaç büyük kediyle birlikte dinlenmek için Detroit'teydi. Harika yemekler yemek, küçük bir sokak balosuna katılmak, belki de yerel tatlılarla biraz flört etmek için. Onu yakalayabilecek gizli bir operasyonun parçası olmak için değil-

"Kahretsin."

Tock kağıdı buruşturdu, sigara içmediği için sadece bu tür şeylerde kullandığı çakmağını çıkardı ve kağıdı ateşe verdi. En küçük parçasına kadar yanana kadar başparmağı ve işaret parmağı arasında tuttu. Parmakları alev yüzünden biraz acıdı ama yakında iyileşeceklerdi.

Kalan parçayı bıraktı ve portatif tuvaletin yanına gelerek telefonunu çıkardı ve takım arkadaşlarına hızlı bir mesaj gönderdi: **Gitmem gerek. Manhattan'da görüşürüz. Antrenmanı kaçırmayacağım.**

Son satır özellikle takım arkadaşı Mads içindi. Mads'in ilk sorusunun bu olacağını biliyordu. Profesyonel şekil değiştirici takımları Wisconsin Butchers finallere gidiyordu ve arkadaşı hiçbir şeyin bu yılki şampiyonluğu kazanmalarıyla aralarına girmesine izin vermeyecekti. Çünkü söz konusu basketbol olduğunda Mads biraz takıntılıydı. Gerçi o hep böyleydi. Tock onunla tanıştığı günden beri. Kız basketbolu seviyordu. Tock bunu düşündüğünde mantıklı geliyordu. Basketbol Mads'in "güvenli alanı"ydı. Kimsenin ona dokunamayacağı bir yer. Gerçek anlamda. Kızın ayaklarında neredeyse kanatlar vardı. Mads'in ailesi ona ne kadar kötü davranırsa davranırsın -ki her zaman kötü davranmışlardı- basketbol konusunda kendini güvensiz hissetmesine neden olacak hiçbir şey söyleyemezlerdi. Çünkü Mads o kadar iyiydi.

Elbette Tock da kötü bir oyuncu değildi. Sadece Mads kadar ciddiye almıyordu. Yine de Tock kazanmayı severdi. Kazanma konusunda çok iyiydi. Hatta küçük bir "kışınızı yendik" dansı bile vardı.

Kendini riske atmaması gerekiyordu - bu da muhtemelen şampiyonluğu riske atmak anlamına geliyordu - ama hayatta bir isteği görmezden gelemeyeceğiniz zamanlar olduğunu biliyordu. Gerçekten isterseniz bile.

Sokak partisinden uzaklaşan Tock, kendisini bekleyen arabayı çabucak buldu. İhtiyacı olan tüm bilgiler o kâğıtta yazılıydı: yaklaşık bir saat uzaklıktaki havaalanına gideceği araba; Doğu Yakası'na döneceği özel jet; ve oraya vardığında ne yapacağına dair bir ipucu.

Elini arabanın sol arka tekerlek yuvasının altına soktu ve anahtarın metale yapıştığını hissetti. Anahtarı çekip çıkararak kapının kilidini kablosuz olarak açtı ve motoru çalıştırdı.

Tock sürücü tarafındaki kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Nereye gidiyorsun?"

İrkilerek arabanın yolcu tarafına yaslanmış, yağlı bir kâğıt torbadan Jamaika bifteği yiyen büyük kediye baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye tersledi. "Neden beni takip ediyorsun?"

Partiden en az bir mil uzaktaydı. Onu takip ediyor olmalıydı!

Omuz silkti. "Sadece merak ettim." Yemeğini yemeye devam ederken, elindeki yağlı kâğıt torbayı ona uzattı. "Patty? Gerçekten çok güzeller. Şimdiden sekiz tane falan yedim."

"Kediler," diye iç geçirdi Tock.

* * *

Shay Malone bal porsuğunu izledi. Kız ona ters ters bakıyordu ama neden olduğundan emin değildi. Aslında hiçbir şey yapmamıştı. Sadece onun bu güzel arabayı çalıp çalmadığını merak ediyordu. Kolaylıkla yüz bin dolardan fazla eden yepyeni bir Mercedes-Benz, birinin kiralık olarak alabileceği bir şey değildi. Peki anahtarı lastiğin altında kim bırakmıştı?

İyi niyetli olmayan insanlar. İşte onlar.

Ve bal porsukları her zaman kötü işlerin peşindeydi, değil mi? En azından şimdiye kadar gördüklerinden.

Tock arabanın tavanına doğru eğildi ve hırladı, "Git. *Uzaklaş.*"

"Bu arabayı mı çalıyorsun?" diye sordu. "Bu hiç hoş değil."

"Hayır."

"Zengin birinin arabası olduğunu biliyorum ama bu onu öylece alabileceğiniz anlamına gelmez.

Bu yanlış bir şey. Çalmak yanlışır." "Ben bir şey çalmıyorum."

"Eğer çalmıyorsan, ne yapıyorsun?" "Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor. Yalnız başıma."

"Tamam. Mads'e senin olmayan bir arabayla gittiğini ve fısıldaşıp durduğunu söyleyeceğim. Detroit'in ortasında."

Tock hemen kolundaki saate baktı. Büyük bir saatti ve çok pahalı görünüyordu. Belki de erkek arkadaşının saatiydi. Bilmiyordu. Hiç sormamıştı.

"Peki." Kadın ona ters ters baktı. "Bin arabaya."

Neyse ki araba bir sedandı ve omuzları bir yana, bacaklarının bile zor sığıdığı küçük, iki kapılı bir şey değildi.

İçeri girdiğinde, kapılar ve pencereler kapalıyken Tock, "Birine yardım etmem gerekiyor. Ben bir şey çalmıyorum. Bu araba benim için bırakıldı."

"Bekle. Mads'i ve diğerlerini çağırayım mı-"

"*Hayır.*" Gözlerini tekrar kapattı ve bir nefes verdi. "Onların bu işe karışmasını istemiyorum."

"Neden?"

"Bu benim işim. Şimdi çık dışarı."

Shay cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü,

"Hayır." "Ne demek 'hayır'?"

"Yani, hayır. Hiçbir yere gitmiyorum. Eğer arkadaşların seni desteklemeyecekse, en azından ben varım. Ben yardımseverim."

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Ya *ben* giderim ya da Mads'i alırım. Şampiyonaya bu kadar yakın bir zamanda tek başına tehlikeli bir şey yaptığını duyarsa ..."

Tock iki eliyle direksiyonu kavradı ve burnundan nefes alıp ağzından vermeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni öldüresiye dövmemi engelleyeceğini umduğum bir sakinleştirme tekniği."

Rahatsız edici olan, bu açıklamayı ne kadar sakince yaptığıydı. Sadece ellerini kavrayışı ve kırmızı eklemleri ona şu anda ne kadar kızgın olduğunu söylüyordu.

"Sadece deniyorum-"

"Yardım etmeye çalıştığını söylemeyi bırak. Sadece baş belası oluyorsun."

Shay hiçbir şey söylemedi. Shay başını çevirip gözlerini kocaman açana kadar ona baktı.

"Ağlamak üzere misin?" diye sordu.

"Hayır." Ağlamıyordu da. "Ama duygularım incindi." "Kedilerin duyguları yoktur."

"Evet, vardır. Ve sen benimkileri incittin. Ama bir söz verdim, seninle geleceğim. Zalim sözlerine rağmen. Beni çok incittin."

Bir şeyler söylemeye başladı, durdu, uzun bir iç geçirdi ve sonunda kaldırımından çekildi.

Kırmızı ışıktaki durduklarında, adam etli köfte poşetini kızın burnunun altına tuttu. "Bir tane ister misin?" diye sordu.

Kız ona ters ters baktı. Ona öyle sert baktı ki. Işık yeşile döndükten sonra uzun süre orada oturdular. Arkalarındaki sürücüler kornalarına basmaya ve camlarından küfürler savurmaya başlayana kadar hareket etmediler.

Bu bakışlara gülmeli miydi yoksa kafası karışmış bir kedi yavrusu gibi direksiyonun altına saklanmanın bir yolunu mu bulmalıydı, gerçekten bilmiyordu.

Kadın nihayet arabayı ileri sürmeye başladığında ve avucuna bir börek koyabilmesi için sağ elini uzattığında, öyle ya da böyle bir karar vermek zorunda olmadığı için rahatlamıştı.

* * *

Tracey Rutowski, Old Bond Caddesi'ndeki Gucci mağazasının kapısından çıktı. Sabahın erken saatleriydi ve bir sonraki Michelangelo ya da Monet'yi bulma umuduyla bütün gün Kraliyet Sanat Akademisi'nde randevuları vardı. Ya da daha da iyisi, bir sonraki Mapplethorpe ya da Basquiat'yı. Ama önce yeni galerisi için uygun olup olmadığını görmek üzere yakındaki boş bir vitrini kontrol etmesi gerekiyordu.

Kendisini bekleyen siyah cipin önünde durdu ve yeni siyah çantasının içinde bulunduğu Gucci markalı alışveriş çantasını uzattı. Bu çanta, diğer tüm siyah çantaları, sırt çantaları ve debriyajları, siyah kot pantolonları, siyah tişörtleri ve kazaklarıyla birlikte dolabına girecekti. Bu onun imza stiliydi. Siyah.

Sürücü kapısının yanında duran kedi çantayı aldı, çantaya baktığında burnu seğiriyordu.

"Ne?"

"Hiçbir şey yapmayacağın ama bir sürü para harcayacağın başka bir bok mu?" diye cevap verdi ve kabaca açık arabanın kapısına fırlattı.

"Her zaman çok olumsuzsun."

"Ben gerçekçiyim. Ve sen de bir istifçisin."

"Ben istifçi *değilim*." "Ben sadece güzel şeyleri severim. Sadece satın aldığımı ve arkamda Gucci güvenliğiyle caddede koşmadığımı şükret."

"Yani geçen seferki gibi mi?"

"O Gucci değildi. Harry Winston'dı ve ben sadece yeteneklerimi konuşturuyordum. Şimdi burada kal," diye devam etti. "Sadece bir blok ötedeki bir binayı kontrol etmem gerekiyor. Ondan sonra-"

"Gerçekten mi?" diye araya girdi ... o *ses tonuyla*. "Bunu *hemen* şimdi yapmak *zorunda* mısın?"

Neil Jeffers yıllar önce, ikisi de yaptıkları işi yapmak için çok gençken tanıştıklarından beri onun koruması, şoförü, asistanı ve arkadaşı olmuştu. Ama bu onları birbirlerine bağlamıştı. Savaş arkadaşları gibiydiler, Neil'in hâlâ bir kedi olması dışında; bu da prensip olarak "sık kafalı" olduğu anlamına geliyordu. Sadece onu kızdırmak için.

"Patrice bir göz atmamı istiyor. Beş dakika sürer-"

"Yirmi. Yirmi dakika sürer. Ben de Patrice'in tatilde olduğunu sanıyordum."

"Öyle ama çalışmayı asla bırakmaz. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bu işi bitirdiğimde gidebiliriz." Gözlerini devirdiğinde, "Ne? Ne?"

"Hiçbir şey. Git, git. Sanki kimsenin seni beklemekten başka yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi herkesi beklet."

"Bu kedi alaycılığı niye?"

"İğneleme yok. Hepimiz seni beklemeyi *çok seviyoruz*. Günümüzün en muhteşem kısmı bu."

"İğneleme," diye suçladı Tracey ve ondan uzaklaşıp emlakçısı Patrice'in ona mesaj attığı boş dükkâna varana kadar caddede ilerledi.

Patrice, hangi ülkede olurlarsa olsunlar, Tracey'ye galerileri için en iyi yerleri bulurdu. Patrice, Tracey'nin yerel genç sanatçılardan oluşan ilk sergisi için Bronx'taki o yanmış binayı bulduğu 90'lı yıllardan beri birlikte çalışıyorlardı. Çoğu, çalışmalarında açıkça ifade ettikleri güçlü siyasi görüşlere sahip beyaz olmayan insanlardı. Etkinlik büyük bir başarıydı ve Tracey'nin gerçekten etkilemek istediği insanların yanı sıra bazı çok zengin, gösterişli sanat yatırımcılarını ve eleştirmenlerini de getirmişti. Ama sonra NYPD ortaya çıktı ve korkunç bir isyana dönüştü.

Tamam. Belki de isyana o sebep oldu. Ama polisler onu çıldırtmıştı.

Yine de sonunda, sicilindeki bu küçük suç kariyerini durdurmadı. Aslında, son otuz yılda, sinirli, asi sanat tedarikçisinden, iktidar sanat tedarikçisine dönüşmüştü.

Şu anda Paris, Roma, Toledo, Manhattan, Los Angeles, São Paulo, Lagos, Johannesburg ve Sydney'de galerileri vardı. Ayrıca talep üzerine milyarlar için özel alımlar da yapıyordu. Birkaç yıl önce Hong Kong'da bir galeri açması gerekiyordu ama 80'lerin sonundan beri Çin'e girmesi yasaktı, bu yüzden ... evet ... Hong Kong'da galeri yok. Ya da Tokyo'da. Ya da Seul'de. Doğu Asya onu hemen hemen yasaklamıştı ama yine de birkaç yılda bir içeri girmeye çalışıyordu. Sanki yanında çok para getirmemiş gibi. Ama vay be. . . pençelerin ve bal porsuğu yetenekleriyle bilinmeyen birkaç mezara tünel kazarak birkaç Ming Hanedanlığı eşyası çalılırsın ve herkes sana kızıyor! O gençti! Gençti! Bu işin peşini bırakacaklarını sanırsın. Özellikle de aldıklarını geri verdiğinde.

Ve evet, Tracey'nin Londra'da zaten bir galerisi vardı, ama her zaman galerisini Old Bond Caddesi'ne taşımak istemişti. Buckingham Sarayı'yla bağlantısı olan birini tanıyan birini tanıımıyorsanız, onun gibi bir Amerikalı için neredeyse imkânsız bir işti bu.

Ayrıca 80'lerin sonundan beri girmesinin yasak olduğu bir yerdi.

Parlamento nezdindeki itibarı çok daha iyi değildi ama en azından Kraliyet gibi onun da önünü kesmemişlerdi. Çünkü ona ve neşeli mizacına MI6'ya yardım etmesi için tekrar ne zaman ihtiyaç duyacaklarını kim bilebilirdi? Bu yardımı istememişlerdi ama o yine de isteyerek vermişti. İsteseler de istemeseler de.

Tracey büyük ahşap kapıyı çaldı. Kimse cevap vermeyince tahta kolu çekti. Kapı sessizce açıldı ve içeri adım attı.

"Merhaba?" diye seslendi. "Burada kimse var mı?"

İçeriye doğru bir adım daha attı, dikkati binanın düzenine odaklanmıştı. Burası daha önce bir giyim mağazası olduğu için duvarların yıkılması gerekecekti. Ama yüksek tavanlar harikaydı ve doğal ışığı çok sevmişti.

Tracey'nin burnuna çok özel bir koku geldiğinde burnu seğirdi ... her seviyede saldırgandı.

Sırtlanlar. Lanet sırtlanlar.

Neil'in haklı olmasından nefret ederdi. Onun yerine doğrudan toplantılarına gitmeliydi. Silahı bile yanında değildi. Gucci'ye sorunsuz girebilmek için arabada bırakmıştı. Buraya gelmeden önce almayı unutmuştu.

Bunun bir tuzak olduğuna şaşırmamıştı. İlk kez pusuya düşürülmüyordu. Ya da on beşinci kez. Ama gölgelerin arasından çıkan sırtlan, kavun büyüklüğünde kasları olan Romanyalı bir dişi olmayınca şaşırdı. Tracey bu yeteneksiz sürtüğün elinden bir Matisse almıştı ve bunun tartışmasız kalmayacak bir hakaret olduğunu biliyordu.

Ancak bunun olacağını hiç tahmin etmemişti.

"Freja?" diye sordu. Huysuz dişi canavarı görmeyeli yıllar olmuştu. "Freja Galendotter?"

Sırtlan gülümsedi. "Merhaba, Tracey."

İçeri ilk girdiğinde çok takdir ettiği gölgelerden başka sırtlanlar da içeri girdi. Tracey'nin etrafını sardılar ama mesafelerini korudular. Çünkü hepsi erkekti. Aralarında Freja dışında dişi sırtlan yoktu. Ve o bunun nedenini biliyordu.

"Bu doğru." Tracey geniş sırtışını kontrol edemedi. "Yeğenimin kıcınızı tekmelediğini duymuştum. Birkaç aslan erkeğinin yardımıyla tüm klanınızı parçalamış." Bir Fransız aşçı gibi parmaklarını öptü. "Muhteşem."

Freja'nın ifadesi sertleşerek öfke ve nefret dolu bir ifadeye dönüştü. Tracey için değil -aralarında yıllarca süren tehditlere rağmen birbirlerini pek iyi tanımıyorlardı- ama Freja'nın süper bir canavar olmadığı için nefret ettiği kızı Mads için. Sırtlan ve Tracey'nin aptal kardeşinin karışımı, porsukla karışan çoğu şeyin ürettiği şeyi üretmişti: sıradan bir bal porsuğu. Tıpkı babası gibi. Konu şekil değiştirenler olduğunda bal porsuğu genleri her zaman üstün gelirdi. O coydog, liger ya da ayı-kedilerden hiçbirisi. Siz ya da aileniz ne olursa olsun, eğer bir bal porsuğuyla çiftleşerseniz ... bir bal porsuğunuz olurdu. Ve Galendotter'lar zavallı yeğenin bunu unutmamasına asla izin vermedi.

Tracey'nin annesi zavallı çocuğu aileye almayı teklif etmişti ama Freja o kadar kindar bir sosyopattı ki bunu reddetti. Sırf Tracey'nin kardeşini perişan edebilmek için nefret ettiği çocuğu yanında tuttu. Çünkü Tracey ona istediğini vermemişti: düşmanlarına eziyet etmek için kullanabileceği ucube bir çocuk.

Freja ayrıca Rutowskilerden herhangi biri çocuğu almaya kalkıştırsa Mads'i kendisinin öldüreceğini açıkça belirtmişti. Onların gözü önünde boğazını kesecekti. O sırada Tracey bu tehdide inanmıştı. Neden inanmıştı? Çünkü Freja'nın kendi annesi ve o klanın kadınları kendilerine ne emredilirse yaparlardı. Eğer bu bir çocuğu öldürmek anlamına geliyorsa, bunu yaparlardı. Soru bile sormadan.

Ama bu Mads'in sonunda karşı koyup annesinin klanını yok etmesinden önceydi. Bu saldırı Freja'nın kaderini değiştirmek için son çabası olmalı. Bir kez daha Amerika'nın en korkulan sırtlan klanlarından biri olmak için. Kızının ailesini öldürerek.

"Dur tahmin edeyim," dedi Tracey. "Mads klanını yok etti ve şimdi de intikam mı istiyorsun? Aman Tanrım!" diye ağzından kaçırdı. "Kardeşim sende ne buldu ki? Çok sıradan birisin."

"Mads yüzünden burada değilim. Senin için buradayım. Başında o kadar çok para var ki, Klanımı geri kazanacağım. Bu yüzden buradayım."

"Bunun yeğenimle hiçbir ilgisi olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Onunla ilgili bir şey yapmama gerek yok. O ve arkadaşları ve siz değersiz haşereler . . hepiniz hak ettiğinizi alacaksınız ve benim parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmayacak."

Tracey kaşlarını çatı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Şu anda gerçekten kendin için endişelenmelisin." "Senin yüzünden mi?" Tracey homurdandı. "Ah, lütfen."

Freja alay etti. "Seni uzun zaman önce ortadan kaldırmalıydım."

"Yani artık bir ödöl avcısı mısın?"
"Senin için teklif ettikleri kadar para mı?"
"Bu ödöl Almanya dışında mı?" Tracey sordu. Romanyalı kadın Almanya dışındaydı.
"Hayır."
"Roma mı?" Sesini alçalttı. "Papa mı?"
"Ne?" diye tersledi sırtlan, sorusuna şaşırmişti. "*Hayır.*" "Sierra Leone?"
"Keser misin şunu? Beni kızdırıyorsun!"
"Kardeşimin söylediğine göre, bu o kadar da zor değilmiş."
Sırtlan kot pantolonunun kemerinin arkasından bir silah çıkardı ve doğrudan Tracey'nin kafasına doğrulttu.
"Silah mı?" Tracey gülümseyerek şöyle dedi. "Ne kadar sinirli."
"Senin hakkında her şeyi biliyorum. İşimi şansa bırakmayacağım." "Sen mi? *Beni* tanıyor musun?"
"Evet. Biliyorum. Porsuklar. Öldürmesi zordur."
"Hayır. Bal porsukları hakkında değil. *Beni kastediyorum.* Belki kardeşim sana anlatmıştır? Geçmişim hakkında."
"Fahişe miydin?" Freja sertçe sordu.
"Bunun dışında ..." Tracey sesini alçalttı. "Farklı hükümetlerle olan ilişkim hakkında mı? Meksika'daki kazara askeri darbe hakkında mı?" Yüzünü biraz buruşturdu. "Margaret Thatcher'la olan o talihsiz şey?" Sesini daha da alçalttı. "Gorbaçov hakkında mı?"
"Ne? Sen neden bahsediyorsun? Delirmiş gibisin."
"Yani ... kardeşim sana hiçbir şey anlatmadı. Benim hakkımda. Huh."

* * *

Pete burada olmak istemedi. Elinde bu levye olsun istemiyordu. Yabancı bir ülkede olmak istemiyordu! Ama fazla seçeneği yoktu. Sırtlan erkeği olmak berbat bir şeydi. Özellikle de böyle acımasız dişilerin yönettiği bir klanda doğmuşsanız.

Daha on altı yaşındaydı. Kendi başına yola çıkmak için çok gençti. En azından annesi ona kendisinin ve kız kardeşlerinin başka bir klana katılmak için ayrıldığını ve Freja'nın klanının bir parçası olarak kalabileceğini söylemeden önce böyle demişti. Onu bir çöp gibi terk etmişti ve şimdi buradaydı. Orta yaşlı bir kadının ne için vurularak öldürüldüğünü görmek üzereydi... ne? Var olduğu için mi? Peki silah gerekli miydi?

Kendi türünün silaha ihtiyacı olmadığına inandırılarak yetiştirilmişti. Savaşmaya ihtiyaçları yoktu. Ama şimdi teyzesi, siyah-beyaz saçlarının diplerinde aklar olan ve gözlerinin etrafında çizgiler bulunan orta yaşlı bir kadını öldürmek üzereydi. Ona zarar vermek istemiyordu. Kimseyi incitmek istemiyordu! Sadece gitmek istiyordu. Herhangi bir yere.

Ama bunu haykıramadan bir şeyin patladığını duydu ve yanında duran amcası çılgılık atarak yere düştü. Bir beyzbol sopasının amcasının omuzlarının arkasına çarpmasından birkaç saniye önce amcasının bacağının iyi görünmediğini gördü. Amcası acı içinde hıçkırarak yere yığıldı.

Pete şimdi yanında duran kadına baktı. Kısa boylu, kahverengi tenli, kalın siyah saçları mora boyanmış örgüler ve buklelerden oluşan dağınık bir karışım olan Latin bir kadındı. Sağ gözünün altında küçük bir kalp dövmesi, sağ elinde de İspanyolca bir şeyler yazan daha büyük bir dövme vardı. Üzerinde bol, yıpranmış, üzerine kan sıçramış mavi bir kot pantolon vardı ... ve biraz da boya, diye tahmin etti, çünkü kan genellikle mavi, yeşil ve mor olmazdı; önünde Motörhead logosu olan siyah bir atlet; ve üzerinde bir kartal ve bir tüy tılsımı olan çift gümüş zincirli bir kolye.

Ona zar zor baktı ama sonra "Kaç yaşındasın?" diye sorduğunu duydu. "Si-si-si . . ." Yutkundu ve tekrar denedi. "On altı."

Başını sallayarak arkasını işaret etti. "Şuraya geç," diye emretti. "Yoldan uzak dur. Aptalca bir şey yapma."

"Peki, hanımefendi," diye mırıldandı ve hızla uzak duvara doğru ilerledi. Geri döndüğünde, kuzeninin kafasının sopanın darbesiyle savrulduğunu gördü. Ancak kuzenini sersemleten darbeyi farklı bir kadın vurmuştu. Bu kadının beyaz çizgileri olan siyah saçları yoktu. Sarışındı, saçları sırtından aşağıya doğru kalın bir örgü halindeydi. Ve diğer kadınlardan daha pahalı görünen kıyafetler giyiyordu: dar siyah bir etek, beyaz ipek bluz ve hiç kaymadan ya da poposunun üzerine düşmeden içinde dönüp durduğu çok yüksek topuklu ayakkabılar. Bir başka kuzeninin yumruklarını savuşturduktan sonra sopanın ön kısmını kuzeninin karnına indirdi ve sonra geri çekilip sopayı savurarak kuzeninin kafasını kırdı. Adam sertçe yere düştü ve hareket etmedi ama hâlâ nefes alıyordu.

İşi biten kadın sopayı bir başka orta yaşlı kadına fırlattı ve o da kolayca yakaladı. Sopayı elinde çevirdi, ivme kazanmak için vücudunu döndürdü ve savurdu, bir amcaı boş dükkânın diğer tarafına uçurdu. Tekrar savurdu ve bir kuzen yakındaki bir sütuna çarptı.

Bu kadının üzerinde beyaz kolsuz bir tişört, kolsuz bir kot ceket, gri kot pantolon ve büyük topuklu iş botları vardı. Saçlarının bir tarafı çene hizasındaydı, diğer tarafı ise kafatasına kadar kazınmıştı. Kalan saçları Pete'in tam olarak seçemediği eski bir dövmeyle zar zor kapatıyordu.

Tüm bu yeni kadınlar kuzenlerine ve amcalarına saldırıp onları hırpalarken, ailesinin erkek üyelerini bayıltana ya da hiçbiri yattıkları yerden kıpırdamayacak kadar zarar verene kadar ilerlediler.

Sonunda kadınlar, gördüğü ilk kadının yanında durdular ama teyzesi hâlâ silahını o kadının kafasına doğrultmuştu. Yine de kadın hareket etmemişti. Başka tarafa bakmamıştı. Orada durup Freja teyzesine dik dik bakmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Pete anlamamıştı. Kimdi bu kadınlar? Ve nereden gelmişlerdi? Amcaları ve kuzenleri ilk kadının gelmesini beklemeden önce her yeri aramışlardı. Dükkanda kimseyi görmemişlerdi. Kimsenin kokusunu almamışlardı. Yine de hepsi buradaydı. Hepsi teyzesine bakıyordu.

Bütün kadınların bal porsuğu olması gerektiğini biliyordu ama ona, amcalarına ve kuzenlerine söylenen tek şey, pençelerini bir silaha ya da bıçağa geçirmediklerinden emin olmalarıydı çünkü porsuklar adil dövüşmezlerdi. Küçük boyutları nedeniyle, daha büyük yırtıcılara karşı koyarken olasılıkları eşitlemenin hakları olduğunu düşünüyorlardı. Yani Freja Teyzesi bu yalnız porsuğa karşı silah kullanmakta kendini haklı görüyordu. Görünüşe göre şekil değiştiren onurunu sikeyim. Pete, Freja Teyze'nin bal porsuğu dışisine destek gelmesini ya da diğer porsukların basit bir beyzbol sopasıyla bu kadar acımasız ve becerikli olmasını beklemediğinden emindi.

Bu kadınlar için de kolaydı. Bu, bal porsuğu ve sırtlan arasındaki tüm savaşları sona erdirecek bir savaş değildi. Bu, iki dakikadan kısa süren ve teyzesini tamamen yalnız bırakan neredeyse bir yok etmeydi. Destek yoktu. Koruma yoktu. Amcaları hareket edemeyecek kadar hasarlıydı. Teyzesi onu kendi tarafında sayabilirdi ama Pete onu saymasını istemiyordu. Ayaklarını hareket ettiremiyordu. Kaçmak için bile. Tek yapabildiği aval aval bakmak ve titremekti. Biri apeks yırtıcı olarak kabul edildiğinde hoş bir manzara değildi.

Teyzesine odaklanan ilk kadın, "Yeterince hızlı olduğunu düşünüyorsan, sho-" dedi.

Teyzesi ateş etti. Kadının kafasını uçurması gerekirdi. Ama olmadı. Çünkü kadın hareket etti. O kadar hızlıydı ki, Pete onun hareketini zar zor gördü. Bir saniye,

Teyzesinin önünde, yanında arkadaşlarıyla birlikte yaklaşık beş altı adım ötede duruyordu. Bir sonraki adımda arkadaşları dağılmış ve kadın Freja ile aynı yöne bakarak ve iki avucunu da silahı tutan elinin üzerine koyarak dönmüştü.

Freja'nın elini bırakmadan, kadın bir şekilde silahı parçalara ayırmayı başardı. Silahı bir boz ayının yapacağı gibi parçalara ayırmadı. Ya da Freja Teyze'nin elini bir boz ayının kesinlikle yapacağı şekilde kırmadı. Ama bir şekilde silahı parçalara ayırdı; parçaları ayaklarının dibine düştü, ta ki teyzesinin elinde mermisiz gövdeden başka bir şey kalmayana kadar.

İşe yarar bir silahı kalmayan Freja boştaki eliyle kadının başının arkasını kavradı. Kadın kolunu kaldırdı, bükte ve dirseğini Freja Teyze'nin yüzünün ortasına gömecek şekilde geri getirdi. O kadar sert vurmuştu ki teyzesinin burnu kırılmakla kalmamış, yarısı kafatasının derinliklerine gömülmüştü. Artık nefes alabildiğinden emin değildi.

Kadın uzaklaşırken, teyzesi iki eliyle yüzünü kapatmış halde yere yığıldı. Kadın arkadaşlarına ulaştığında, dördü de kendi silahlarını çıkarıp Freja'ya doğrulttu. Pete onları durdurmak için bağırıyordu ama kadın önce bir şey söyledi.

"Siz ne halt ediyorsunuz?"

Sarışın, Freja ile kadın arasında bir bakış attı. "Onu şimdi öldüreceğiz. Evet?" Kadının ağır bir Doğu Avrupa aksanı vardı ve şimdi daha net görebildiği kadarıyla güzeldi.

"Hayır. Onu öldürmeyeceğiz."

"Öldürmeyecek miyiz?" diye sordu kahverengi tenli Latin.

"Neden?" "Mads'e annesini öldürmeyeceğime söz verdim."

"Yani on yaşındayken mi?"

"Evet! Bir söz verdim."

"Bana onun *ruhunu* vereceğine söz verdin," diye homurdandı sarışın.

"Aman Tanrım." Kadın sarışınla yüzleşti. "Yine atalarından mı bahsediyorsun?"

"Yıl sekiz elli altıydı- "*Ciddi misin?*"

"-ve Rus'ta hayat zordu, ama bal porsuğu için değil. Ama sonra Galendotter'lar halkımın köyünü bastı. Neredeyse tüm atalarımı yok ediyorlardı. Ama biz hayatta kaldık ve intikam yemini ettik. Ve bal porsukları ... asla unutmayız. Asla affetmeyiz."

"Bin yıldan daha eski bir kin yüzünden onu öldürmene izin vermeyeceğim."

"Sen ne tür bir porsuksun?"

"Tatlı ve hassas yeğenine verdiği sözleri tutan biri."

Kadın bir eliyle siyah kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı ve diğer eliyle Pete'e işaret etti.

"Buraya gel tatlım," dedi nazıkçe ve başka seçeneği olmayan Pete sonunda hareket etmeyi başardı. Ona doğru. Onu fark ettiğine bile inanamıyordu. Onun yanında durma fikri pek hoşuna gitmemiştir ama kadın onu incitmedi, hatta tehdit bile etmedi. Sadece kolunu omzuna doladı ve onu kapıya doğru götürdü.

"Sana araman için bir numara vereceğim," dedi ona, sesinde gerçek bir nezaket vardı. "Cevap veren adam yetim şekil değiştirenlere yardım ediyor. Sana kalacak bir yer ve biraz yiyecek bulacak ve bundan sonra ne yapmak istediğine karar verecek, böylece istemiyorsan Freja'nın aptallıklarına geri dönmek zorunda kalmayacaksın. Tamam mı?"

Başını salladı, başka ne yapacağından emin değildi.

"Telefonun var, değil mi?" diye sordu dışarı çıktıklarında; siyah bir SUV boş dükkânın hemen önündeki caddede rölantide çalışıyordu. Onun ve arkadaşları için orada olduğunu hissetti.

Pete telefonunu çıkardı ve saniyeler içinde ona yardım bulabileceği bir numara gönderdi. Yalan söylememesi için dua etti ama ona güvenmekten başka çaresi yoktu.

"Şimdi eğer oraya geri dönmek istemiyorsan . . ve ben senin yerinde olsam dönmezdim" -onu kan sıçramış arkadaşlarından uzaklaştırdı- "caddede yürüyüp aramayı yapmalısın. Tamam mı? Eğer yapamazsa arkadaşım seni alması için çok iyi birini gönderecektir. Tamam mı?"

Başını salladı. "Peki, hanımefendi.

Teşekkür ederim." "İyi şanslar, tatlım," dedi.

Başına neler geleceğini merak ederek ve bir bal porsuğundan, parçalanmış ailesine bakmak üzere o boş dükkâna geri dönmemesi için tuhaf bir izin aldığı için çılgınca rahatlamış bir halde oradan uzaklaşırken, porsuğun kendi telefonuyla konuştuğunu duydu. Dinlemek için adımlarını yavaşlattı, porsuğun kendisinden kurtulmak için birini aramadığından emin olmak istiyordu. Ama aramıyordu.

"Benim," dediğini duydu.

Bekleyen cipe ulaştığında, aracın içinden bir adamın bağırdığını duydu:
"Bunun olacağını biliyordum! Neden beni hiç dinlemiyorsun?"

"Yeğenimin başı dertte," dedi kadın telefonda, bağıran adamı duymazdan gelerek. "Eğer yeğenimin başı dertteyse, torununun da dertte demektir."

Bölüm 2

Onunla konuşmadı. Hava alanına giderken değil. Özel jete binerken de. Ne de havalanıp bir yere doğru yola çıktıklarında. Hiçbir şey söylemedi. Ama sürekli iki şeyi kontrol ediyordu: telefonunu ve saatini. Saati telefonundan kolayca görebilecekken neden saatine bakma ihtiyacı duyduğunu anlamıyordu. Yine de takma adı Tock'tu. Mads ve diğer porsukların söylediklerine bakılırsa, kadın zaman tutma konusunda çok başarılıydı. Belki de saatine bakmak sadece bir alışkanlıktı. Alışkanlıkları kırmak zordur.

Uçuştan yaklaşık bir saat sonra tuvalete gitti ve döndüğünde üzerinde dar siyah bir tişört, tozluk ve kalın siyah botlar vardı. Siyah bir taktik yelek giydi ve birkaç silah yüklemeye başladı: sadece bir sürü ekstra şarjör olarak tanımlayabileceği dört silah; ve kıyafetlerine akıllıca dikilmiş kılıflara kaydırıldığı çeşitli boyutlarda altı bıçak.

"Çok fazla silah var," diye belirtti.

"Öyle mi?"

"Şey ... benim için çok fazla. Silahlar ya da bıçaklar hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum." Ellerini kaldırdı. "Sadece pençelerimi kullanıyorum." Onları serbest bıraktı ve parmaklarının kısa insan tırnakları anında kaybolacak ve kaplan pençeleri uçlarından patlayacak şekilde değişmesini izledi. Pençeleri on beş santimden fazlaydı. Tam kan Amur kaplanlarınınkinden daha uzundu ama bu şekil değiştiren kediler için tipik bir durumdu çünkü tam kan kuzenlerinden daha uzun pençelere ve dişlere sahip olma eğilimindeydiler ve genellikle daha büyük ve daha ağırdılar. Bu mantıklı. Büyük şekil değiştirenlerin diğer büyük şekil değiştirenlerle çiftleşmesi genellikle daha da büyük yavrulara ve yavrulara yol açıyordu.

"Gördün mü?" Shay pençelerini onun için havaya kaldırarak sordu.

Kafasını kaldırıp kaşlarını çattı ve silahlarını doldurmaya geri döndü.

Onunla sohbet etmeye hiç niyeti olmadığını anlayan Shay, yapacak başka bir şey aramak için etrafına bakındı. Süslü deri koltuğunun yanındaki süslü deri koltuktan gelen başıboş bir ilmek fark etti. Küçük halkayı yakalayıp yakalayamayacağını merak ederek pençelerinden birini ona doğru uzattı ... .

* * *

Tock silahlarını doldurup uygun kılıflara yerleştirdikten sonra saatine baktı. Şu anki saat tahminlerine uyuyordu, bu da onu her zaman daha rahatlatıyordu; sonunda koltuğunda arkasına yaslanmasına ve zihinsel olarak hazırlanmak için birkaç dakika ayırmasına izin verdi-

"Ne yaptın sen?" diye sordu dik oturarak.

Kedi ona baktı; gözlerini kırıştırdı. Yanındaki açık koltuktan çıkardığı ipliklerden pençelerini çözmeye çalışmadı. Jetin zeminine düşen deri şeritleri de saklamaya çalışmadı, geriye özel jetin ortasında ona ait olmayan, yarı çıplak bir koltuktan başka bir şey kalmamıştı.

Yaptığı işi inceledikten sonra omuz silkti. "Sadece görmek istedim-"

"Sorduğumu unut," diye araya girdi. Tock'un kedi mantığı dinleyecek hali yoktu. "Sadece

Kendinizi çözün ve eşyalara dokunmayı bırakın."

Pençelerini geri çekti ve dev, gevşek iplik yumağı koltuğun üzerine düştü. Ama rahatlar rahatlamaz, bakışlarının parçalayacak yeni bir şey arayışını izledi. Kedi bir tehditti!

Çaresizlik içinde seyahat çantasına uzandı ve bir dergi çıkardı. "Al," diye emretti ve dergiyi zorla adamın eline tutuşturdu. "Oku şunu."

"Mekanik mi?" dedi yüksek sesle, derginin başlığını okuyarak. "Arabalar gibi mi?" diye sordu umutla.

"Hayır. Fizik gibi."

Yüzündeki umut kayboldu ve derginin kapağına baktı. "Daha sıkıcı bir şey düşünemiyorum."

"Fizik sıkıcı değildir."

"Öyle değil mi?" Bir pençesini serbest bırakmadan önce uzun bir süre kapağa baktı ve yavaşça tertemiz kapakta sürükledi. Dergi üç aylıktı ama hâlâ tertemizdi çünkü Tock eşyalarını böyle saklardı. Tertemiz! Tertemiz! Bozulmamış!

Sinirli ve çaresiz bir şekilde uzanıp dergiyi adamın elinden kaptı. Ama dergiye baktığında, adamın tek pençesinin sayfaların yarısını yırttığını gördü.

"Kahretsin!"

"Onu kapmamalıydın!" diye yakındı. "Neyin var senin?"

diye sordu kadın. "Hiçbir şey, aslında. Sadece burada oturuyorum. Hayatın tadını çıkarıyorum." "Ve hayatımı zindan ediyorsun."

"Kedilerle takılınca bazen böyle oluyor." "Sadece sen ısrar ettiğin için seninle takılıyorum." "Ben sadece-

"Eğer 'yardım et' dersen. Daha fazla.
Zaman." Adam gözlerini kırıştırdı ve sonra "Yardım mı?" dedi.

Tock bir dişini gösterdi ama pençesini ısırıp koparamadan uçağın arka tarafındaki bir kapı açıldı. Koltuğunda rahatladı ve kendini hayatındaki bir sonraki sıkıntıya hazırladı.

"Emmy."

Kedinin kaşları havaya kalktı ve Tock onun gülmemeye çalıştığını biliyordu. "Bana Emmy deme," diye hırladı Tock.

"Biz kuzeniz. Sana istediğim gibi hitap edebilirim." "Yüzünü korumak istiyorsan değil-"

Kedi yüksek sesle "Merhaba!" diye anons edince iki porsuk da ona ters ters baktı. Porsukların çoğu yüksek ve rahatsız edici sesleri sevmezdi. "Ben Shay Malone."

Kuzeni kediyi on saniye kadar inceledikten sonra Tock'a dönüp "*Bunun* burada ne işi var?" diye sordu.

"Onu ben getirdim." Sanki bunu isteyerek yapmış gibi konuşuyordu ama bunun nedeni kuzenlerinden biriyle daha kavga etmek istememesiydi.

"Neden?"

"Çünkü ben istedim."

"Neden onun yerine küçük arkadaşlarını getirmedi?"

Kuzeninin ses tonu karşısında Tock'un sol gözü biraz seğirdi. "Çünkü benim *Takım arkadaşları* meşguldü ve onları *neden* getirmediğimi biliyorsun."

"Her neyse." Tock'a düz, gri, cepli bir dosya uzattı. "Jetten ayrıldığın zaman bunu ezberlemiş ol. Uygun zamanda bir araç sizi hangarın dışında bekliyor olacak. Ne yapacağınızı biliyorsunuz." Kediye tekrar baktı, kokladı ve uçağın arka tarafına dönerek özel kabinin kapısını arkasından sıkıca kapattı.

Uzun bir iç geçiren Tock dosyayı açtı. İşte o zaman kedinin "Eğlenceli birine benziyor" dediğini duydu.

Sırıtarak başını kaldırdı ve kedinin de sırttığını ya da düpedüz güldüğünü görmeyi bekledi. Ama gülüyordu. Ve onun ciddi olduğunu fark etti.

"Belki dostça değil," diye ekledi. "Ama ... evet ... eğlenceli."

"Kuzenim," diye yavaşça açıkladı Tock, "çok tehlikeli bir örgütün şekil değiştiren bölümünün üçüncü komutanıdır. İnanın bana, o *hiç* de

eğlenceli."

"Eminim o senden daha eğlencelidir."

Böyle bir şeyi yüksek sesle söylemesine çok sinirlenen Tock sağ elini kaldırdı ve pençelerini serbest bıraktı. Tam pençelerini kedinin aptal suratına geçirecekti ki, kedi aniden dev pençesini onun çok daha küçük olan porsuk pençesine bastırdı.

"Şuna bakın!" diye coştı. "Boyut farkı. Büyüleyici, değil mi? Ama pençelerinin ne kadar uzun olduğuna bak, boyutunu ve her şeyi düşünürsek. Onları hiç boyuyor musun? Pençelerini tuttuğu futbol ve hokey takımlarının renklerine boyayan bir tigon tanıyorum. Sen hiç böyle bir şey yaptın mı?"

İşte o anda Tock kedinin kafasına bir kurşun sıkmayı ve bu duruma hemen burada son vermeyi düşündü. Cesetten kolayca kurtulabilirdi ve iyi bir sabun ve saçları için ekstra güçlü bir şampuanla duş aldıktan sonra, kardeşlerinin Tock'un hayatının son birkaç dakikasında Shay Malone ile birlikte olduğunu asla bilmeyeceklerinden emindi.

Ama hayır. Bunu yapmayacaktı. Neden yapmayacaktı? Çünkü o büyükannesi değildi. İkisi de değildi. Biri denizlere sessizce ama kararlı bir şekilde sahip olan Karayip korsanlarının soyundan geliyordu, diğeri ise her zaman direnişin yanında olan çok uzun bir Polonyalı Yahudi soyundan geliyordu. Her ikisi de zayıflığa tahammülü olmayan anaerkil ailelerden geliyordu. Ancak Tock, yoluna çıkan ya da onu rahatsız eden insanları ortadan kaldırmayacağına dair kendine söz vermişti. Hayat her zaman bu kadar öfkeli olmak için çok kısaydı.

Tock çok uzun ve yavaş bir nefes aldıktan sonra kuzeninin uzattığı kâğıtlara yeniden odaklandı ve okumaya başladı. Jetten inmeden dakikalar önce, kanıtlardan kurtulmak için aynı kâğıtları ateşe verecek ve aynı şeyi karşısında oturan ve dikkatini kendi koltuğunda bulduğu yeni bir iplik parçasına odaklamakla meşgul olan kediye yapmamak için elinden geleni yapacaktı.

* * *

"Güzel bina," dedi Shay, siyah cipin yolcu koltuğunda oturduğu yerden ofis binasına bakarken. "Yine de gecenin bir yarısı burada olmak biraz tuhaf."

Özel havaalanına indiklerinde saatlerce uçakta beklediler. Uzun ve sıkıcı bir bekleyiş olmuştu çünkü Tock

onu. Zamanını kuzeninin ona verdiği kâğıtları ve ceplerinden birinde taşıdığı küçük not defterini inceleyerek geçiriyordu. Bir konuşma başlatamayınca telefonundan video izlemekle yetindi. Sonunda kulaklıklarını kullanmak zorunda kaldı, çünkü Marvel kahramanları onun için biraz fazla gürültülü olduğunda onu terslemişti. Kim süper kahramanların hiçbir tam insanın hayatta kalmayı umamayacağı bir saldırıda tüm şehirleri yok etmesini dinlemek istemezdi ki?

Tock'un bina hakkındaki yorumu üzerine iç çektiğini duydu. "Sessiz olanın sen olduğunu sanıyordum."

"Sessiz mi? Sanırım olabilirim. Eğer söyleyecek bir şeyim yoksa. Ama varsa-"

Küçük bir hırıltıyla araçtan indi. O da onu takip ederek kapıyı arkasından kapattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kadın, cipin onun tarafına ulaştığında.

"Seninle geliyorum."

"Hayır. Kesinlikle olmaz." "Evet, ama-"

"Tam beş dakika içinde aracın sürücü tarafına geçecek ve çalıştıracaksın. Ben döndüğümde buradan uzaklaşmaya hazır olacaksın. Anladın mı?"

Bu ona makul göründü, o da "Evet. "Elbette." "Saatine bakayım."

Shay sırtarak kolunu ona doğru uzattı. "Nedir o?"

"Gumby saatim."

"Çocuk saatine benziyor."

"Evet, öyle. Altı yaşımdayken babam vermişti. Sürekli bandını değiştiriyorum çünkü, bilirsiniz ... Büyüdüm."

"Üzerinde zamanlayıcı var mı?"

"Gumby kol saatinde mi? Hayır." Bir iç çekiş daha. "Telefonunu ver."

Arka cebinden cep telefonunu çıkardı ve ona uzattı. "Kilidini aç Einstein."

"Oh. Evet." Adam başparmağını kullandı ve kadın telefon açılır açılmaz hemen geri aldı.

"Telefonunda zamanlayıcı uygulaması yok mu?" diye açıklamadan önce birkaç saniye boyunca uygulamalara baktı.

"Ona neden ihtiyacım olsun ki?"

"Bilmem ki. Futbol antrenmanı için mi?"

"Koç ve Keane bana ne yapmam gerektiğini söylüyor ve ben de yapıyorum. Sonra ne zaman durmam gerektiğini söylüyorlar, ben de duruyorum. Zamanlayıcıya neden ihtiyacım olsun ki?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandıktan sonra, Keane'in ücretsiz bir zamanlayıcı uygulaması indirip kurmasını izledi ve kendi saçma saatini inceledi. Donanmadaki üç yıldızlı bir generalin kullanacağı bir şeye benziyordu.

Telefonunu ona geri uzattı. "Titreşimde, o yüzden dikkat et. Çaldığında arabaya bin ve çalıştır. Anladın mı?" "Evet.

Peki ya güvenlik?"

"İçeride resepsiyonda duran adam dışında kimse yok." "Onu öldürecek misin?"

"Hayır."

"Onu öldürürsen çok kızarım." "Onu öldürmeyeceğim."

"Söz mü?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı tekrar, arkasını dönüp binanın sağ tarafında kaybolmadan önce.

* * *

Tock, elleri ve ayaklarından başka hiçbir şey kullanmadan binanın yan tarafına tırmanmaya başladı. Avuç içlerini korumak için eldiven ve ayakları için tırmanma ayakkabısı giyyordu. Üç yaşından beri "serbest solo" yapıyordu, babası onu aile kasasını sakladıkları odaya girmek için evin yan tarafına tırmanırken bulmuştu. Bir saat almak için biraz paraya ihtiyacı vardı. Saatlerdeki küçük kolların nasıl hareket ettiğini ve cihazın günün her saniyesi, dakikası ve saatinden haberdar olmasını çok seviyordu. Ailesi onun zamana olan sevgisinin "sevimli" olduğunu düşünüyordu, bu yüzden ona bir Mickey Mouse saati almışlardı, ama o bunu aşağılayıcı buluyordu. O *gerçek* bir saat istiyordu. Saçma sapan bir çocuk saati değil. Bu yüzden, ailesi büyük bir aile partisi için yiyecekleri boşaltırken, evlerinin yan tarafına tırmanmaya, kasanın bulunduğu odaya girmeye, kasayı kırmaya, biraz para çıkarmaya ve kendine *iyi* bir saat almaya karar verdi. Düzgün bir saat.

Tock'un aklına ailesinin kızabileceği hiç gelmemişti. O sadece ne istediğini biliyordu. Böylece tırmanmaya başladı. Babası onu yakaladığında yolu yarılarmıştı.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu. Onu aşağı indirdikten sonra, "Ailenden asla çalmayacaksın, bebeğim. Birimizden bir şey istiyorsan, soracaksın."

Kız, sorduğunu sessizce açıklamak için kolunu uzatmıştı. Yüzünün hissettiği küçümsemeyi ifade ettiğinden emin olmuştu, çünkü babasına sorduğunu ve aldığı şeyin *bu olduğunu* bildirmek istiyordu.

Babası sırtmıştı. "Anladım. Anladım."

Ve yaptı da. Annesinin "üç yaşındaki bir çocuğun kaprislerini karşılamaktan" duyduğu tiksintiye rağmen, kızını arka bahçelerindeki aile partisinden alıp özel bir saatçiye götürmüştü. Orada sadece onun için, küçük bileği için çok büyük olmayan ama yine de istediği türden bilgilere sahip ve sağlam bir saat yaptırmıştı. Bir saati eskidiğinde, ona yeni bir tane alırdı. Bir daha sormasına gerek kalmadı. Her zaman tam olarak neye ve ne zaman ihtiyacı olduğunu bilirdi.

Buna rağmen yine de tırmanmayı öğrenmeye devam etti. İpleri ve dağcıların kullandığı tüm malzemeleri sevmezdi. Sadece ellerini ve ayaklarını kullanmayı seviyordu. Bu yeteneği yaşlandıkça daha da gelişti ve şaşırtıcı bir şekilde basketbol becerilerine de yardımcı oldu. Ve eğer ayağı kayarsa, onu yakalamak için her zaman pençeleri vardı.

Genellikle eğlenmek için serbest solo yapardı. Bazen takım arkadaşlarından uzaklaşmaya ihtiyaç duyduğunda, hiçliğin ortasında yüksek bir yapıya tırmanmaya karar verirdi. Ya da fazladan paraya ihtiyacı olduğunda New York'taki bir apartman dairesinden ısıltılı bir şey ya da aslında müzede olması gereken bir sanat eseri almaya karar verirdi.

Yine de kendi kendine öğrendiği ya da öğretildiği her beceriyi büyükannesi kullanmanın bir yolunu bulmuştu. Çoğu zaman, Tock siparişler geldiğinde hayır demekle yetiniyordu. Ama büyükannesi, ailesi zor durumdaysa Tock'un asla bir işi geri çevirmeyeceğini biliyordu. İşte Tock buradaydı. Maine'de, her yerde. Bir binanın kenarına tırmanıyordu.

En azından Maine'de kışın ortasında değildi. Her yer kar ve buzla kaplıyken serbest solo yapmak gerçek bir sınavdı.

Tock beşinci kata ulaştı ve camda bir delik açmak için bir cam kesici kullanarak binanın içine girmesini sağladı.

Çömelerek sessizce yere indi, cam çemberi dikkatlice kenara yerleştirdi ve nefesini ve yönünü bulmak için bir an bekledi.

Başını çevirerek herhangi bir ses olup olmadığını dinledi. Havayı kokladı, kokuları kontrol etti. Sonunda onu yakalayan bir ses oldu.

Tock birkaç adım ötedeki bir hedefe kilitlendi ve onu çekti. 40 kalibrelik Sig Sauer, ve taşındı.

* * *

Shay cep telefonuna baktı ve zamanlayıcının geri sayımını izledi. Telefonu cebine geri koyup titremeye başlayana kadar bekleyebileceğini biliyordu ama buna güvenmiyordu. Tock'a yardımcı olacağına dair söz vermişti ve yardımcı olmak, dikkatini vermek ve emirlerine uymak anlamına geliyordu. Bu yüzden bu kadar iyi bir futbol oyuncusuydu.

Bu yüzden zamanlayıcıyı izledi ve sırtını binanın duvarına dayayarak bekledi. Cam kapılara yakındı ama güvenlik görevlisinin onu görmemesi için kapıların önünde değildi. Bakışları telefona odaklanmıştı ama binanın diğer tarafından gelen sesler kulaklarını tırmalıyordu. Birileri sessiz kalmaya çalışıyordu ama o hâlâ onları duyabiliyordu.

Ağzını açtı, dilini dışarı çıkardı ve içine çekti. Birden fazla tam insan erkeğin kokusu - bazıları yakın zamanda yıkanmamıştı ... ew

-Ve silah yağı duyularını doldurdu. Hemen telefonunu bıraktı, kaplana geçti, kıyafetlerini silkeledi ve en iyi yaptığı şeyi yaptı.

* * *

Tock tam olarak hangi kapıya gitmesi gerektiğini biliyordu. Kuzeninin ona verdiği bilgi paketinde yazıyordu. Ama doğru kapıya ulaşana kadar kilitlendiği sesleri takip etti. İçeri girmedi. Çünkü bir koku olmalıydı. Aslında birçok koku olmalıydı. Ve bunlardan biri, büyükannesinin her zaman "gizli silahımız" dediği şeyden gelmeliydi. Tüm bal porsuklarının gizli silahı. Hem tam insanlar hem de şekil değiştirenler üzerinde etkiliydi. Kurtlar hariç. Çünkü kurtlar güçlü anal kokuları seven iğrenç hayvanlardı. Bu kokuyu salmaya zorlandığınızda sizinle evlenmek istemeyebilirlerdi ama aynı zamanda bayılmaz ya da boğularak ölmezlerdi. Hatta birkaçının iğrenç hayvanlar gibi kokunun içinde yuvarlandığı bile görülmüştü.

Şu anda kilitlenmesi gereken koku buydu ama alabildiği tek koku tam insan kokusu, silah yağı ve ... hiçbir şeydi. Ne bal porsuğu kokusu ne de serbest bırakılmış bir anal torbanın kokusu. Genç kuzenlerinden biri bir grup tam insan ajanla birlikte bir odada kapana kısılsaydı ve herhangi bir nedenle dışarı çıkmak için mücadele edemeseydi, kesinlikle anal torbasını serbest bırakırdı. Bu

onun türünün başka seçeneği olmadığında yaptığı şeydi. Ya da sadece pislik olduklarında. Ama her iki durumda da bu katı korkunç kokusuyla doldurmuş olmalıydı. Etrafta ölü ya da boğularak ölmüş cesetler olmalıydı.

Kuzeni çoktan ölmüş olabilirdi ama o zaman da Tock ölü bal porsuğu kokusu alırdı. Ama o hiç bal porsuğu kokusu almıyordu.

Tock başını salladı. Hayır. Bu hoşuna gitmemişti. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Arkasından gelen tam insan erkeğin kokusunu aldığında bir adım geri atmaya başladı.

Silahını kaldırdı, tam o sırada metal bir boru kafasına öyle bir kuvvetle çarptı ki, tek yapabildiği yere düşmek ve kafasının yan tarafının çöktüğü yerde bir gözünü kaybetmemiş olmayı ummak oldu.

* * *

"Nereye gitti?" diye sordu adamlarından biri. Ama onun bir cevabı yoktu. Ne gördüğünü biliyordu. Sırtını duvara dayamış, telefonuna bakan bir adam. Kadınla birlikte gelmişti ve plan, geride kalan herkesi öldürmekti. Ya da, söz konusu başıboşlar herhangi bir şekilde mücadele ederse, onları öldürmek ve cesedi yaklaşık on dakika uzaklıktaki bir göle atmaktı.

Cipi kontrol etti ama adam orada değildi. Adam koltukların arkasına saklanabilecek gibi de değildi. Adam *çok iriydi*. İlk başta adamın duvarın bir parçası olduğunu düşünmüştü. O kadar genişti. Şişman değildi. Geniş olan omuzları ve göğsüydü. Ve kaslarla kaplıydı. Adamın ne antrenmanı yaptığını merak etti. Belki de steroid. Spor salonunda yasadışı olarak dolaşan normal steroidler olamazdı. Hepsi onları kullanıyordu ama o ilaçların hiçbirisi kimseyi bu kadar büyük yapamazdı. Karaborsada yeni bir şey olmalı. Bu iş bittiğinde, onları kendisi bulmak zorunda kalacaktı.

Tabii o cüssede bir adamı bulduklarında kesinlikle öldürmeleri gerekecekti. Bu adamın aldığı ilaçlar onu sakin ve mantıklı yapamazdı. Ya da öldürmesi kolay. Hazır olmaları gerekiyordu.

"Orada da değil," dedi adamlarından biri, otomatik tüfeğini elinde tutarken dirseğiyle binanın etrafını işaret ederek.

Başını salladı. "Bulmamız gerek-"

Çılgılık onu ürküttü. Arkasını döndüğünde tek gördüğü, adamlarından birinin ayaklarının üst binanın gölgeleri arasında kaybolduğuydu. Sanki bir şey onu binanın duvarından *yukarı* sürüklemişti.

Ama bu imkansızdı, değil mi?

Hayır, hayır. İri adamın muhtemelen ipi ya da başka bir şeyi vardı. Tırmanış malzemeleri. Böyle bir adam muhtemelen eğlenmek için dağlara tırmanıyordu.

İleri doğru bir adım attı ama takım arkadaşının bedeni yere düştüğünde hemen durdu... burnundan yukarısı yok olmuştu.

O ve adamları bir adım geri çekilip karanlığa doğru ateş etmeye başladılar. Hiçbir şey göremiyorlardı ama bu önemli değildi.

Ta ki adamlarından biri aniden binanın sağ tarafındaki karanlığa geri çekilene kadar. Takım arkadaşlarının çığlıklarını duydular ama hiçbiri yardım etmeye kalkışmadan cesedi binadan gelen azıcık ışığın içine fırlatıldı.

Aval aval cesede baktı. On saniyeden daha kısa bir sürede parçalanmıştı. O ve adamları sessizce bakıştıktan sonra hepsi geri çekildi, döndüler ve minibüslerine doğru yola koyuldular.

Hiçbir para bu tür bir çılgınlığa değmezdi.

* * *

Shay kedi gibi kaldı ve Tock'un kokusunu takip ederek binanın etrafında koştu. Yerde durduğu yeri buldu ve hemen yukarı çıktığını fark etti.

O da öyle yaptı. Sekiz yüz kiloluk vücudunu dikey olarak fırlattı, pençelerini kullanarak duvara tutunup vücudunu tekrar yukarı fırlatmak için yeterince uzun süre kullandı, ta ki içinde bir açıklık olan bir pencereye ulaşana kadar. Pencereden içeri girmeye çalıştı ama kedi kafası çok büyüktü. Kısa süreliğine insana dönüştü ama ... yine ... kafası kıpırdamadan tam olarak geçemedi ve omuzlarını unuttu. Onlar kesinlikle olmazdı.

Bunun yerine tekrar kaplana dönüştü ve devasa bedenini içeri itti; etrafındaki camlar kırıldı. Sürpriz avantajının kaybolduğunu biliyordu ama umurunda değildi. Doğuştan bir pusu avcısı olarak, bir pusu gördüğünde anlardı.

Ve Tock, her zamanki psikopat bal porsuğu desteği olmadan bir pusunun ortasındaydı.

Kürkündeki camı silkeledi ve kapıya doğru yöneldi. Homurtular ve gümbürtüler duyunca kısa bir süre durakladı.

Şimdi koşarak tüm ağırlığıyla kapalı kapıya vurdu ve onu devirdi. Parçalanmış tahtanın üzerinde durdu ve Tock'un bir adamı boynundan defalarca bıçaklamasını izledi, tüm vücudu adamın omuzlarının üzerindeydi, bacakları boynuna dolanmıştı.

Başka bir adam ona doğru geldi ve Tock ikinci adamın boğazını kesecek kadar uzun süre bıçaklamayı bıraktı, sonra tekrar kesti. Bu kez yüzünün tam ortasına, alnından çenesinin altına kadar yardı ve bıçağını şu anda at gibi sürdüğü kurbanın boğazına gömdü.

İki adam da yere düştü ve Shay ustalıklı ayağa kalktı.

Shay tekrar insana dönüştü. "Dışarı-"

Eldivenli elini kaldırdı. "Biliyorum. Pusu. Benim için buradalar."

Ona nedenini sormayı düşündü ama muhtemelen bilmek istemiyordu.

Yanlış olan başka bir şey vardı. Bunu

hissedebiliyordu. "Sen iyi misin?"

Başını salladı ve sol gözü titreyince biraz geri çekildi, yani yuvasına tam olarak oturmamıştı. Çığlık atmak ve eliyle yüzünü kapatıp onu hastaneye yetiştirmek istedi. Ama bir bal porsuğu bunların hiçbirini takdir etmezdi. Zaten bal porsukları iyileşme konusunda tuhaftı. Diğer tüm şekil değiştirenlerin doğal yollarla iyileşmesine yardımcı olan ateşi bile çok azı alırdı. Bunun yerine kendilerini toparlardı. Ya da daha da garibi, herhangi bir hasar fark etmemiş gibi görünüyorlardı. Max MacKilligan'ın omzundan bir kurşunu pençeleriyle çıkarışını izlediğini çok net hatırlıyordu. Kan vardı ve biraz homurdanmıştı ama birkaç saat içinde tamamen iyileşmişti ve kolu gayet iyi çalışıyordu. Kan kaybından bile etkilenmemişti.

Gördün mü? Tuhaf.

Yine de . . . Tock bir bal porsuğu için bile doğru görünmüyordu.

Shay çatlama sesleri duydu ve gözünün etrafındaki kırık kemiklerin yerine oturup göz küresini sabitlemesini dehşet içinde izledi. Tock sağ eliyle omzunun üstündeki bir noktayı işaret edene kadar başının beladan kurtulduğunu düşündü. "Şunu benim için çıkarır mısın?"

Kadın döndü ve adam omurgasından sarkan büyük bir şırınga gördü. Ürperdi ve hemen yakaladı ama basit bir çekişle sırtından çıkaramadı. Sonunda çıkana kadar tekrar tekrar sertçe çekti, deride küçük bir delik ve yere sızan süt beyazı bir madde bıraktı.

"Uh . . . Tock?"

"Evet." Dönüp ona baktı ve elindeki şırıngaya baktı. "Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

Hemen cevap vermedi, hâlâ şırıngaya bakıyordu. Ama sonunda ona baktı ve "Bu doğru gelmiyor" dedi.

"Tabii ki doğru değil. Biri omurgana bir Şey sokmuŐ."

"Evet, ama zehirler. Ben bir porsuğum. Ama bu farklı. Farklı bir Şey var."

Onun ne söylemeye çalıştığını anlamamıştı. Tock çok konuşan biri değildi ama iletiŐiminde her zaman netti.

Belki de sadece korkmuŐtu. Onu suçlamıyordu. "Farklı olan ne?" diye ısrar etti. "Söyle bana. Düzelteceğim."

Yine de cevap vermedi. Sadece dizlerinin üzerine çöktü, sonra da öne, adamın bacaklarına çarptı.

"Tak? Tak." Adam onu yere indirdi ve yanına çömeldi. "Tock? Konuş benimle."

Ama konuŐamıyor gibiydi. Gözleri tamamen açıktı ve vücudu kaskatı kesilmişti. Onu ve porsuk arkadaşlarını daha önce de yerde baygın halde bulmuştu. Hepsinin isteyerek yediği bir yılan ya da her neyse onun zehriyle dolmuŐlardı. O zaman hepsinin öldüğünü düşünmüştü. Nefes almıyorlardı ve kalpleri bir süreliğine durmuştu ama hayır. ÖlmemiŐlerdi. Onlar sadece yılan zehriyle kafayı bulmuş bal porsuklarıydı.

Ama bu durum farklıydı. Bu sefer kalbi atıyordu. Nefes alıŐ veriŐi düzenliydi. İkisini de duyabiliyordu. Yine de donmuş gibiydi. SıkıŐmıŐ. Kasları kaskatı kesilmişti. Gözleri kırpıŐmıyordu.

Asansörün *sesi duyuldu* ve kapılar açılarak beş silahlı adam ortaya ıktı. Daha önce otoparkta uğraŐtıkları gibi değillerdi çünkü bu adamlar yeni banyo yapmış ve vücut spreyi kullanmıŐlardı.

Adamlar tam ıkamak üzereydiler ki avlarının yanında çömelmiŐ çıplak ve kanlı Shay'i gördüler. Durakladılar, yüzlerinin Shay'in görebildiği kısımlarında Şaşkınlık vardı - gözlerin etrafındaki ve burun köprüsündeki her Şey kar maskeleriyle kaplıydı.

Shay kükredi. Yüksek ses adamları ürküttü. Ateş etmeye başladılar ama Shay çoktan ters dönmüştü ve duvarı yumruklayarak içeri girdiğinde tekrar kaplan olmuştu.

Asansöre ulaşana kadar karanlıkta kolayca ilerledi. Koridorun tavanındaki kapağı açmak için kısa bir süreliğine yer değiştirdi ve devasa kedi cüssesine rağmen ses çıkarmadan aşağı atlayabilmek için tekrar yer değiştirdi.

Adamlar çoktan koridora çıkıŐmıŐ, başlarını bir o yana bir bu yana çevirerek onu arıyorlardı. Ne gördüklerini bilmiyorlardı ama bir Şey gördüklerini bilecek kadar zekiydiler.

Shay kendisine en yakın olana doğru alçaktan sürünerek yaklaştı ve kalçalarının üzerine çıkıp ön pençelerini adamın sırtına vurdu. Sadece önündeki adama çarpmakla kalmadı -ikisini de yere serdi- aynı zamanda ilkinin omurgasını kırdı ve kaburgalarını ezdi.

Adamların geri kalanı ona doğru döndü ve Tock'tan uzaklaştı. Shay pençesini bir yana savurdu ve otomatik bir tüfek tutan kol uçtu. Bir omzunu ısırdı ve başka bir adamı sırt üstü yatırdı. Aynı anda arka bacaklarını havaya kaldırdı ve arka pençelerini serbest bırakarak bir göğsü yırttı ve birkaç dakika sonra bir yüzdeki kar maskesini çıkardı. Hepsi tek bir hamlede.

Arka bacakları tekrar yere indiğinde, çenesini omuzdan çeneye doğru yeniden ayarladı. Sonra etrafında döndü ve elinde tuttuğu çığlık atan adamı kullanarak kalan avını yere serdi. Çenesini dişlerinin arasında ezdi - çoğunlukla sinir bozucu çığlığı durdurmak için ama aynı zamanda ... neden olmasın? - ön pençesini kaldırıp diğer adamın yüzüne çarptı. Pençeleri deriyi, kasları ve kemiği yırtarak geriye yarısı boş bir kafatasından başka bir şey bırakmadı.

Tüm yeni saldırganların işini bitirdikten sonra Tock'a doğru bir adım attı. Ama asansörün sesini tekrar duydu ve dönüp ona baktı, cesedinin üzerinde durdu. O kapıdan gelen her neyse öldürmeye hazırdı.

Gergin. Dişlerini gösterdi. Ağzından akan kanlı salyalar zavallı Tock'un üzerine akarken, Shay asansör kapısından gelebilecek her şeye karşı kendini hazırladı. Vücudunun ön kısmını indirdi, böylece kendini kolayca mücadelenin içine fırlatabilecekti.

Asansörün kapısı açıldı ama kimse dışarı çıkmadı. Hemen değil.

Sonra bir susturucunun ucunun kapının kenarında yavaşça hareket ettiğini gördü ve uyarmak için bir kükreme çıkardı. Susturucu dondu, sonra indi ve *kadın* aniden koridorda belirdi.

Kadın ona devlet üniversitesindeki İngilizce profesörünü hatırlattı. Daha yaşlı. Düz beyaz saçları sağ gözünün üzerine düşecek şekilde kesilmişti. Uzun boylu değildi ama yüksek topuklu ayakkabıları ve dik duruşuyla uzun *görünüyordu*. Mükemmel bakımlı eli silahını kavrarken koyu kahverengi gözleri aval aval ona bakıyordu.

"Huh," dedi, hâlâ aval aval ona bakarken. "Yanında bir kedi getirmiş. Ne tuhaf bir kız, torunum."

* * *

Tock hareket edemiyordu. Donmuş hissediyordu. Hâlâ görebiliyordu ama göz kırpmıyordu. Nefes alabiliyordu ama konuşamıyordu. Duyabiliyordu ama başını hareket ettiremiyordu. Sıkışmıştı. Ve bu dehşet vericiydi.

Anlamıyordu. Hayatının bir noktasında neredeyse tüm doğal zehirlerden ve pek çok üretilmiş zehirden etkilenmişti. Aslında birden fazla kez. Buna en ölümcül yılan zehirleri ve hatta bir keresinde Ricin de dahildi. Bu gerçekten tatsız bir durumdu. Sonra arsenik, siyanür ve Max'in burritosuna koyduğu o lanet hayalet biber de vardı. Tock bunların hepsini yaşamıştı ve -eğer herhangi bir şekilde etkilenmişse- bu sadece bir süreliğine bayılmak demekti. Bazen kalbi dururdu ama her zaman yeniden çalışırdı. Aynı şey nefes alması için de geçerliydi.

Ancak şimdi olanlar çok farklıydı. Hayatında ilk kez kendini yenilmiş hissediyordu. Sanki bir daha asla hareket edemeyecekmiş gibi. Hep böyle hissedecekti. Bu bedende kapana kısılmış gibi. Çılgılık atmak istedi ama yapamadı.

Gözlerini kırpamayan gözleriyle, kaplanın paralı askerlere getirdiği yıkımı görebiliyordu; tabii eylem başının üzerinde gerçekleştiği sürece. Ama eğilemez ya da katılamazdı. Ona tezahürat bile yapamadı. Sadece cesetlerin ve vücut parçalarının uçup gidişini izleyebiliyordu.

Ama sonra onu duydu. O sesi duydu. O lanet sesi!

Herkesin Savta dediği büyükannesi göz hizasına eğilmiş ve bariz bir küçümsemeyle ona bakıyordu.

"Seni yalnız bırakıyorum," diye İsrail aksanıyla Tock'u uyardı, "bir dakika. İki. Sonra bir bakmışız, ceset gibi yerde yatıyorsun." Durakladı, sonra ekledi, "Bu annenin hatası. Yapmaması için uyardığım halde seni zayıflattı."

Uzaklaşamayan, hatta gözlerini bile deviremeyen Tock'un içinde öfke birikti ve ne olduğunu anlamadan hırladı. Büyükannesinin biraz şaşırması görünmesine neden olan bir tepkiydi bu. O asla şaşırmazdı. Peki şimdi neden şaşırması? Bir şeyler yanılttı, çok yanılttı ve Tock neler olup bittiğini bilmek istiyordu. Ve şimdi bilmek istiyordu.

Savta, Tock'un hırlaması onu şaşırtmamış gibi davranarak, "Başını belaya sokuyorsun ve her zaman kurtulabileceğini sanıyorsun," diye devam etti. "Ama şu haline bak... yerde yatıyorsun. Orada bir kütük gibi sıkışıp kaldı."

Büyükannesinin onu sadece bir iş yaptığı için azarladığını duymak Büyükannesi *yüzünden* Tock'un içinde yeniden öfke birikmeye başlamıştı.

"Hey, Emmy!" diye seslendi kuzeni Uri, Tock gibi Amerika'da doğup büyümüştü ama aynı zamanda çifte vatandaşlığı vardı. Tock'un onu görebilmesi için yüzünü sinir bozucu bir şekilde büyükannelerinininkinin yanına itti. "Kötü bir gün mü?"

Öfke binası.

"Neden yerde yatıyor?" Uri'nin kız kardeşi Shira, Tock'un diğer tarafından bilmek istiyordu. "*Sen neden yerdesin?*" diye neredeyse Tock'un yüzüne bağırıyordu.

Ve bina.

"O öldü mü?" Shira kardeşine sordu. Sonra da Tock'a "*Sen öldün mü?*" diye bağırdı.

"O ölmedi," diye cevap verdi büyükannesi. "Sanırım şu yeni zehir yüzünden."

Yeni zehir mi? Bal porsukları üzerinde işe yarayan *yeni* bir zehir vardı ve kimse Tock'a söylememiş miydi? Kimse mi?

"Yeni zehir mi?" Uri sordu.

"Savta'nın gönderdiği şifreli bültenleri okumuyor musun?"

"Özür dilerim," diye tersledi Uri kız kardeşine. "Dünyayı kurtarmakla meşguldüm. Büyükannemizin yönettiği bir kulübün üyesiymişim gibi etrafta koşuşturup bülten okuyacak vaktim yok. Alınma Savta."

"Anlıyorum," diye yatıştırdı büyükannesi, Uri'nin büyük porsuk omuzlarını okşayarak.

"*Tabii ki* onu anlıyorsun," diye karşılık verdi Shira. "Onun bir penisi var."

"İğrenç çocuk!"

"Abla!"

Shira büyükannelerini ve kardeşini el sallayarak uzaklaştırdı. "Erkeklere iyi davrandığını hepimiz biliyoruz Savta. Ama kızlara sanki doğuştan aptal ve kalın kafalıymışlar gibi davranıyorsun. Rahmin böyle bir handicap olduğunu kim bilebilirdi?"

Başka bir kuzen Tock'un göz hizasının dışından "Iyy," diye seslendi. "Salyaları akıyor." Eğildi ve neredeyse bağırdı, "*Salyalarını durdurabileceğini düşünüyor musun?* Beni gerçekten iğrendiriyor."

"Salyasını durdurabileceğini sanmıyorum," dedi Shira. "Zehirlenmiş. Ölüyor olabilir." Shira Tock'a baktı ve yüksek sesle sordu: "*Ölüyor musun? Ölüyorsan bize söyle.*"

Ve şak.

Tock sahip olduğu tüm iradeyi kullanarak kolunu kaldırdı ve Shira'yı boğazından yakaladı, Tock'un vücudunun geri kalanı hareket edemezken bile onu boğmak için elinden geleni yaptı.

Shira'nın umurunda değildi. Ölüyor olabilirdi ama öteki dünyaya yalnız gitmediğinden emin olacaktı. Hayır! Aptal kuzenini de yanında sürüklüyordu!

Shira onun kolunu tokatladı ve diğer kuzenleri Tock'un elini çekmeye çalıştı, ancak Tock Shira'yı bitirmek için kalan tüm gücünü kullandı.

Büyükannesi gözlerini devirdi ve Tock'un sınırlı görüş alanının hemen dışındaki birine işaret etti.

Sonra, Shay oradaydı. İnsandı ve gözlerinin içine bakabilmek için ona doğru eğilmişti.

"Bırak onu, Tock. Seni hastaneye götürmeliyim."

"Hastane yardımcı olur mu?" Uri sordu. "Oldukça uzak görünüyor-"

Shay büyük bir eliyle Uri'yi Tock'un görüş alanından uçurdu ve bu çok hoşuna gitti. Böylece elini gevşetti ve kolunu bıraktı.

Shay hiç beklemeden onu kucağına aldı ve yürümeye başladı.

"Onu nereye götürüyorsun?" Tock büyükannesinin kediye sorduğunu duydu. "Uzağa," dedi ailesine ve ekledi, "hepinizden uzağa."

"Neden böyle bir şeye ihtiyaç duydunuz ki?" diye sordu büyükannesi sertçe. "Çok keyifliyiz."

Bölüm 3

Asansörün kapıları kapanıp birinci kata indiklerinde Shay, Tock'un gözlerinin içine baktı. Hâlâ gözlerini kırpmıyordu, bu yüzden gözleri sonuna kadar açıktı ve doğrudan ona bakıyordu ama dehşete düşmüş gibi görünmüyordu, aksine kızgındı. Bu öfkenin ailesine mi yoksa ona bunu yapanlara mı yönelik olduğunu bilemiyordu. Onu yeterince iyi tanııyordu.

Yine de bal porsuklarını tanıyordu. Sadece Tock ve takım arkadaşlarıyla olan son ilişkilerinden değil, kendi küçük kız kardeşinden de. Keane Natalie'nin "yarı porsuk" olduğunu iddia etmek isteyebilirdi ama aslında öyle değildi. O *tamamen* porsuktu. Her yönden. Bu da doğduğu andan itibaren hiç korku göstermediği anlamına geliyordu. İşitme duyusunu tamamen kaybettiğinde bile bunu umursamıyor, fark etmiyor ya da ağlamıyor gibi görünüyordu. Sadece işaret dilini ve dudak okumayı öğrendi ve gerektiğinde, "saygı göstermeye değmeyecek kadar aptal" dediği kişilerden istediğini almak için bir duyusunu kaybetmesini kullandı.

Shay aslında kız kardeşinin aniden dudak okuyamaz ya da konuşamaz hale gelerek ya da kaybolmuş ve korkmuş gibi davranarak insanları manipüle etmesini komik buluyordu. Doğru, dükkânın ortasında sinir krizi geçirdiğine inandırdıktan sonra bir milyon dolar değerindeki elmasları satıcısına geri vermesini sağlamıştı; 911'i aramaya gittiğinde, başka bir müşteri ona yardım etmeye çalışırken elmasları tezgâhtan aşırırmıştı. Shay elini tutup o lanet şeyleri düşürmesini sağlamadan önce neredeyse onları yutacaktı. O şeyleri istemiyordu bile. Hiçbir zaman elmas, inci ya da herhangi bir mücevher takmak istememişti. Bu sadece onun yapabileceği bir şeydi ve o anda gülmüştü. Ama kız kardeşinin düpedüz bir hırsız olmasına izin vermeyi reddetmişti. Malone'ların ailesinde yeterince suçlu vardı.

Porsuklar hakkındaki tüm bilgisine rağmen, Tock'un yüzüne bakıp gözlerinden yaşlar süzüldüğünü gördüğünde hâlâ kalbi göğsünden sökülmiş gibi hissediyordu. Mantık ona gözyaşlarının sadece onu göz kuruluğundan koruduğunu söylüyordu çünkü gözlerini kırpmıyordu; ama kollarında, hareket edemez haldeyken çok savunmasız görünüyordu. Bal porsukları asla savunmasız görünmez. Küçük boyutlarına ve büyük ağızlarına rağmen. Onu silmek istedi

gözyaşı döküp alnından öpecekti ama o daha iyisini biliyordu. Tock yaralı bir geyik yavrusu gibi bakılmaktan hoşlanacak bir kadın değildi.

Bu yüzden onun yerine basitçe, "Merak etme. Seni iyileştireceğiz." Bunu yüksek sesle söyledi. İçinden, *bir daha boğazları boyunlardan ayırana kadar sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim*, diye düşündü.

Birinci kata geldiklerinde asansörün *sesi duyuldu* ve kapılar açıldı. İşte o zaman Tock'tan uzaklaşıp tanımadığı silahlı bir adamın yüzüne baktı.

Shay kükredi ama adam geri çekilmeyince ya da ateş etmeye başlamayınca başka bir porsuk kuzeniyle karşı karşıya olduğunu hemen anladı.

"Buldum onları!" diye bağırdı birine. Tabii ki "onları buldum" demek yanlıştı çünkü asansörün önünde durmaktan başka bir şey yapmamıştı. "İşte buradalar" olmalıydı.

Ancak porsuk omzunu kavrayıp Tock hâlâ kollarındayken onu asansörden çıkardığı için Shay'in bunu belirtecek zamanı olmadı.

"Benimle gel, benimle gel," diye emretti porsuk, Shay'i ön kapılara doğru iterek. "Dışarıda nakil aracımız var."

Ve vardı da. Binanın önündeki çimenlikte bekleyen gerçek bir helikopter. Hem de güzel bir tane.

Helikopterin kapısı içeriden açıldı ve onlarla birlikte özel jete binmiş olan kadın Shay'e ilerlemesini işaret etti.

"Haydi!" diye bağırdı motor gürültüsü arasında.

Shay dönen kanatların başının üst kısmını koparmaması için olabildiğince eğilerek helikoptere bindi. Kollarında Tock'la birlikte bir koltuğa yerleşmişti ama Tock bir başkası tarafından hızla çıkarıldı ve yerde bıraktığı giysiler artık boş olan kollarına itildi.

"Üzerine bir şeyler giy," diye yakındı kadın. "Kimse senin koca kaplan sikini görmek istemiyor."

Ne güzel.

Shay ayağa kalkamadan kıyafetlerinin içinde debelenirken omzunun üzerinden Tock'un kollarına serum takıldığını ve kan alındığını gördü. Ayrıca gözlerini de kapatmışlardı.

"Endişelenmeyi bırak," diye emretti kadın ona. "İyi olacağından oldukça eminiz."

"Oldukça emin misiniz?" diye karşılık verdi.

"Ne? Bu hayatta mutlak mı istiyorsun?" Burnunu çekti. "Hiç yok. Buna alışsan iyi olur, kedicik."

Evet. Artık pozitifli. Helikopter havalanıp bir diğeri geride bıraktıkları porsukları almak için inerken, Shay bu insanlardan nefret ettiğinden emindi.

* * *

Kuzenleri gözlerini kapattığında Tock hiçbir şey göremedi. Ama gözlerinin açık kalmaması rahatlatıcıydı. Bu özellikle tatsız bir durumdu. Elbette, şimdi etrafında ve kendisine neler olduğunu sadece dürtülen ellerden ve sinirli seslerden tahmin edebiliyordu.

Ama yine de ... ailesinin sesi her zaman sinirli çıkıyordu. Sanki sizin için yaptıkları her şey çok fazla iş ve çok fazla sorunmuş gibi. Sizin için yapıyorlardı. .. ama bu çok fazla işti, bu yüzden hepsini gerçekten takdir etmelisin! Bunu sadece aile üyelerine de yapmazlardı. Bir ülkenin cumhurbaşkanı, başbakanı, dünyanın en zengin insanı, topu arabanın altına yuvarlanan on yaşındaki çocuk, Tock'un ailesi için herkes eşit derecede can sıkıcıydı.

"Aa-sha, daha ne kadar beklememiz gerekiyor?" diye yakındığını duydu uzak bir kuzeninin.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun. Kuzenimiz ölüyor olabilir! Ve sen beklemek zorunda kalmaktan şikâyet ediyorsun."

"Daha beş dakika önce şikâyet ediyordun!" "Ben açım! Açlıktan ölmemi mi istiyorsun?"

Tock koluyla yaptığı gibi yine vücudunun bazı kısımlarını hareket ettirmeye çalıştı. Şimdiye kadar yeterince sinirlenmiş olması gerektiğini düşündü. Ama hayır. Hiçbir şeyi hareket ettiremiyordu.

O koca kedi elini hâlâ üzerinde hissediyor olmasaydı daha da korkardı. Bazen elini omzuna, ön koluna koyuyor ya da biri kafasındaki küçük bir kesici dikmek için at kuyruğunu çıkardıktan sonra saçlarını yüzünden çekiyordu. Birisi ondan gitmesini istemişti. Hem de birden fazla kez. Ama onun cevabı hep aynıydı: "Hayır." Ve bir kaplan hareket ettirilmek istenmiyorsa gerçekten de hareket ettirilemezdi.

Bu yüzden Shay, şekil değiştiren tıbbi tesisine ulaştıklarında bile kaldı ve Tock'un ailesi gelip gitti. Sağlık personeli ile birlikte

kediler, köpekler ve birkaç ayı. Ancak onlar da onu nasıl iyileştireceklerini bilmiyor gibiydiler.

Bir süre sonra Tock paniklemeye başladı. Sonsuza kadar böyle mi kalacaktı? Kendi bedeninde sıkışıp mı kalacaktı? Ölümü mü bekleyecekti?

Tock intiharı düşünmeye başlamadan önce, birisi göz kapaklarını açmaya çalışıyordu.

"Selam, Tock. Benim. Stevie."

Hay sikeyim! Stevie MacKilligan neden buradaydı? Onu buraya kim getirmişti? Tock'un büyükannesi ne düşünüyordu?

MacKilligan kardeşler söz konusu olduğunda *asla* yapmaması gerektiğini bildiği iki şey vardı. Birincisi: Max MacKilligan'a asla "Sana meydan okuyorum" deme. Çünkü sadece cesaret etmekle kalmaz, cesareti gerçekleştirirken on mil yarıçapındaki her şeyi yok ettiğinden emin olurdu. İkinci şey . . . ? Asla. Siktir. ile. Stevie!

Stevie bir sorun olduğu için değil. Değildi. Max ne derse desin. Aslında Stevie çok tatlı, yumuşak dilli bir dahiydi ve Albert Einstein'ı biraz yavaş gösteriyordu. Ama Stevie korunuyordu. Korunmak zorundaydı çünkü her türden insan onun dehasını kendi kötü amaçları için kullanmak istiyordu. Stevie'ye bulaşırsanız, Charlie MacKilligan'la uğraşmak zorundaydınız.

Ve kimse Charlie MacKilligan'la uğraşmak istemezdi.

Yarı kurt, yarı bal porsuğu olan Charlie, Max'in en büyük kız kardeşiymi ve çok atipik bir şekil değiştirendi çünkü şekil değiştiremiyordu. Pençelerini ve dişlerini serbest bırakabiliyordu ama hepsi bu. Hiçbir zaman tam olarak kurda, bal porsuğuna ya da ikisinin arasında bir şeye dönüşmedi. Ancak şekil değiştirme yeteneğindeki eksikliğini muazzam gücü, acımasız kararlılığı ve kardeşlerini korumaya saplantılı bir şekilde odaklanmasıyla fazlasıyla telafi etti.

Tock, Mads, Nelle ve Streep Charlie'den uzak durmak için ellerinden geleni yaptılar. Pek fazla şeyden korkmayan dört dişi, kendilerinden biraz daha yaşlı olan melezen korkmayı erkenden öğrenmişti. Onlara zarar verdiği için değil ama onda korkunç bir şeyler olduğu için. Yırtıcılar yırtıcıları tanır ve onlardan kaçınmak için ellerinden geleni yaparlardı. En azından akıllı yırtıcılar böyle yapardı. Elbette, bir Kamçatka boz ayısı vahşi doğada bir Sibiry kaplanıyla dövüşebilirdi, ama neden dövüşsün ki? Bir yırtıcının devasa çenesini boğazından ayırmak zorunda kalmadan da hayat yeterince zor değil miydi? Vahşi hayvanlar ve şekil değiştirenler bunu biliyordu.

Ve bal porsukları korkacak birini bulduklarında ... içgüdülerini dinlerlerdi.

Charlie MacKilligan'ın kız kardeşini ortaokuldaki ilk gününde neden okul otobüsünden atıldığı konusunda sorguladığını ilk gördüklerinden beri, hepsi çok tehlikeli biriyle -bir şeyle- karşı karşıya olduklarını biliyordu.

Max söz konusu olduğunda Charlie'nin en büyük görevi baş belasını hizaya sokmaktı; Stevie söz konusu olduğunda ise onun görevi kız kardeşini *güvende* tutmaktı. Onu kullanılmaktan korumak. Saplantılı hale gelmesini ve muhtemelen performans baskısından zihinsel olarak kopmasını önlemek. Rastgele bir fizik denklemiyle kazara dünyayı yok etmesini engellemek.

Stevie'yi kullanabilmek için Charlie'nin etrafından dolaşmaya çalışan herkes göğsüne bir bıçak yemeyi hak ediyordu. Bu ilk kez olmayacaktı.

Bu yüzden Charlie'nin öfkeli yüzü Stevie'ninkinin hemen yanında belirdiğinde gerçekten paniğe kapıldı.

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi ama Tock büyükannesini özlüyor gibiydi ...

* * *

Shay biraz tanıdık yüzler görünce kendini daha iyi hissetti. Keane kendi deyimiyle "kız kardeşlerle" başa çıkmakta zorlanıyordu ama Shay öyle değildi. Stevie tatlı ve arkadaş canlısıydı, küçük kız kardeşinin hatırı için hepsinin iyi geçinmesi için elinden geleni yapıyordu.

Ve Charlie . . . ?

Tüm bu yabancıların arasında Tock için daha iyi bir koruma düşünemiyordu. Aileden olsun ya da olmasın.

Elbette Charlie özellikle kızgın görünüyordu. Ve odaya girdiğinde tek bir şey söyledi:

"Mira Lepstein nerede?"

Shay bu ismi bilmiyordu ama içinden bir ses büyükannesi olduğunu söylüyordu.

"Buraya geldiğimizde yanımızda değildi." Odadaki tıbbi olmayan personeli işaret etti. "Bunlar Tock'un ailesi."

Charlie sadece gözlerini oynatarak Tock'a baktı. "Onun nesi var?"

"Biri onu zehirlemiş ama ne kullandıklarını bilmiyorum."

Stevie omuz silkti. "Biz de bilmiyoruz ama öğrenmeye çalışıyorum." Yatağın etrafında dolaşarak Tock'u inceledi. "Bu insan yapımı ve onlar

modifiye ederek daha güçlü ve daha spesifik hale

getirdim." "Yani şekil değiştirenler için," diye belirtti.

"*Bal porsuğu* şekil değiştirenler için," diye cevap verdi. "Bizim türümüz için." "Kim özellikle bal porsuklarını öldürmek ister ki?"

Dudaklarını büzen Charlie, öfkeli bakışlarını köşede durmuş bir çizelgeye bir şeyler yazan erkek aslana çevirdi.

Kedinin bunu fark etmesi biraz zaman aldı ama fark ettiğinde homurdanarak, "Oh, puhleeze. Kendinize gelin."

* * *

"Eğer birini yok edecek olsaydık, bu sırtlanlar olurdu," diye devam etti erkek aslan. Bakışlarını kaçırdı, gözleri kısıldı. "Onlardan *nefret ediyoruz*."

"Tam insanlar mı?" diye sordu Tock'un ailesinden biri.

"Hükümet içinden ya da *herhangi bir* hükümetten bahsediyorsanız, şüpheli." Stevie omuz silkti. "Adamlarımız *her yerde*. Örgütlerimizden birinin böyle bir şeyden haberdar olmasını sağlarlar. Ama hükümet dışında . . . ? Belki."

"Belki bizim türümüzden biri biliyordur ama sırtlanlar konusunda onun gibi düşünüyordur."

Hepsi tekrar erkek aslana baktı ve o da ellerini öfkeyle havaya kaldırdı.

"Ciddi misiniz? Bakın, sinirlerimi bozduklarında sırtlanların kafalarını ısırabilirim ama asla onları ya da sizi zehirleyecek kadar *alçalmam*. Biz *aslanız*. Gururluyuz. Güzeliz. Muhteşem saçlar." Tock'un ailesini işaret etti.

"Ayrıca, bildiğim kadarıyla kötü şeyler yapan tek şekil değiştirenler bal porsukları." "Hayatta kalmak için savaşıyoruz," diye açıkladı Charlie soğukkanlılıkla. "Yani eğer bu

Kafana bir kurşun sıkarsan, bunu yaparız. Ve bir kurşundan daha hızlı değilsen bu bizim suçumuz değil. Ya da bir bıçaktan. Ya da bir sopadan. Ya da bir gergedan sürüsünü yok edecek kadar güçlü bir yılan zehrinden. Ama yine de birbirimizi asla zehirlemeyiz."

"Neden?"

Porsukların hepsi, sanki bu cevap çok açıkmiş gibi, "Çok adice," dedi.

Shay başını salladı ve "Bakın, tüm bunlar için minnettarım ve bunu kimin yaptığını bulmanın önemli olduğunu biliyorum ama şu anda Tock'a yardım etmemiz gerekiyor" dedi.

"Kime?" diye sordu aslan.

Shay dişlerini sıkarak, "Senin hastan," dedi. "Ah.

Evet." Başını salladı. "Hayır. Elimizde hiçbir şey yok."

"Bu ne demek oluyor?"

"Bu zehri nasıl tedavi edeceğimize dair hiçbir fikrimiz yok." "Onu böyle bırakamazsınız."

Orada öylece yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Bu onun kalbini kırıyordu.

"Üç gün içinde tam hareket kabiliyetine kavuşan deneklerimiz oldu."

Stevie, Charlie'nin arkasından aslana, "Son kurbanların iyileşmesi altı gün sürüyor," diye açıkladı. Muhtemelen aslan kafa koparmaktan bahsettiği için oraya taşınmıştı. Kolayca korkutulabiliyordu. Yarı kaplan yarı bal porsuğu olmasına rağmen, her iki türün de sahip olduğu vahşi cesaretin hiçbirine sahip değildi. Sanki ikisi birleşince birbirini yok etmiş gibiydi.

"Bu zehri her kullandıklarında," diye devam etti Stevie, "daha da güçlendi."

"Ve sen hâlâ ne olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu Tock'un kuzenlerinden biri.

Stevie cevap veremeden Charlie alçak sesle hırladı ve "Kız kardeşimle nasıl konuştuğuna dikkat et" diye uyardı.

Porsuk bir adım öne çıktı, bir melezen gelen bu uyarıdan hoşlanmadığı belliydi. Özellikle de bal porsukları kimle ya da neyle çiftleşirlerse çiftleşsinler genellikle melez olmazlardı. Ama MacKilligan kardeşler, kendi yavru kardeşi de dahil olmak üzere, farklıydı. Hem de çok farklı. Sadece ebeveynlerinin ırklarından değil, birbirlerinden de.

Bir başka kuzen öfkeli akrabasını durdurdu ve Shay'in anlamadığı bir dilde bir şeyler söyledi. Porsuk başını sallayarak bir adım geri çekildi ama Charlie hâlâ gergin ve kavgaya hazırdı. Shay'in onu tanıdığı kısa süre içinde gördüklerine bakılırsa, Charlie *her zaman* gergin ve kavgaya hazırdı.

"Deneyebileceğim bir şey var-" diye başladı

Stevie. "O zaman yap," dedi Shay.

Rahatsız görünerek gözlerini kaçırıldı. "İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Bu gerçekten sadece bir tahmin ve haklı olduğumdan emin olmak için rastgele denekler üzerinde deneyecek zamanım olmadı. Yani işler ters giderse, *çok* ters gidecek ve

."

"Sadece dene!" Charlie hariç hepsi havladı. Charlie daha yüksek bir uyarı hırıltısı çıkardı ve Shay ellerini avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırarak, "Lütfen Stevie?" diye ekledi.

Nefes alıp başını salladı. "Tamam."

Stevie onun lisedeki sırt çantasına benzer bir sırt çantasını omuzlarından indirdi ve içeri karıştırdı. İnce, uzun, gümüş bir çanta çıkardı ve kilidini açmak için tuş takımındaki bir kodu kullandı. Çok büyük ve korkutucu görünen bir iğnesi olan çok büyük bir şırınga çıkardığında Shay, Tock'u bu tedaviye tabi tutma konusundaki ısrarından şüphe etmeye başladı. Sadece "dene" demişti çünkü Tock'un çoğu şeyin üstesinden gelebileceğini biliyordu. Tüm bal porsukları gibi. Daha da önemlisi, Stevie'nin ne kadar zeki ve ahlaklı olduğunu biliyordu. İşe *yaramayacağını* bildiği bir şeyi denemezdi. Özellikle de kendi kız kardeşinin bir arkadaşı üzerinde.

Ama o saçma iğne. Ve şırıngadaki o şey neydi?

Stevie aslanın yanındaki tepsiye doğru gitti. Büyük kediden olabildiğince uzak durup panik dolu gözlerle onu izlerken, nitril eldivenlerini giydi, ambalajından bir alkollü mendil çıkardı ve Tock'a doğru ilerledi.

Battaniyeyi Tock'un bacağından itti ve önlüğü kalçasından uzaklaştırdı. Ardından, bölgeyi mendille sterilize ettikten sonra çok derin ve uzun bir nefes aldı, kısa bir süre gözlerini kapattı ve Tock'un anlayamadığı bir şeyler mırıldandıktan sonra iğneyi Tock'a batırdı. Sertçe itti çünkü o kalın porsuk derisini geçmesi gerekiyordu. Annesi ne zaman kız kardeşini aşı için doktora götürse aynı şey oluyordu.

Shay, Tock'tan bir inilti duyduğundan emindi ve onu yatıştırmak umuduyla parmaklarını yanaklarına dokundurdu. Bu çılgın insanlarla yalnız olmadığını bilmesini sağlamak için.

Stevie şırınganın pistonunu aşağı itti, birkaç saniye bekledikten sonra iğneyi çıkardı.

"Tamam. Bu işe yaramalı."

Kuzenlerden biri "Ona ne verdin?" diye sordu. Shay aniden, birkaç saniye önce sormaları gereken bir soru olduğunu fark etti.

"İnsanoğlunun bildiği en ölümcül yılan, akrep ve örümceklerden elde edilen kırk yedi zehirden oluşan bir karışım."

Oda tüm o bal porsuklarının öfkesiyle patlamadan önce uzun bir süre şaşkın bir sessizlik oldu.

"Ne yaptın sen?"

"Bundan ne ben ne de tıp merkezi sorumlu olacak!" "Aman Tanrım!"

"Bunu ödeyeceksin, MacKilligan!"

"Cenaze töreni için aileyi mümkün olduğunca çabuk bir araya getirmeliyiz."

"Sorun değil. İyi bir haham tanıyorum."

"Tock, senin her zaman en kötü arkadaşların olmuştur. En kötüsü!" "Savta'ya bizim gözetimimizde buna izin verdiğimizizi söylemeyeceğim."

Panik patlaması, Stevie'nin kendini tavana fırlattığını ve sürünerek girebileceği bir havalandırma deliğine ulaşana kadar tavanda yürüdüğünü fark ettiklerinde sona erdi. Birkaç saniye sonra odanın cam penceresinin diğer tarafında yeniden ortaya çıktı ve içeriye bakmaya başladı.

Charlie cam kapıların önüne geçti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Takındığı ifade, odada onu geçip Stevie'ye ulaşmak isteyen herkese doğrudan bir meydan okumaydı.

Odadaki gerginlikten hoşlanmayan Shay, Tock'u yakalamak ve onu bir şekilde tahliye etmek için kendini hazırladı.

Sonra patlama oldu. Hiçbirinden kaynaklanmıyordu. Ya da binaya bağlı bir cihazdan. Ama Tock'tan.

Birdenbire, çığlık atarak, Tock doğruldu. Vücudundaki her kas şişmiş, ete karşı gerilmişti. Damarlar patlıyordu. Sadece gözlerinin akını görebiliyordu, dişleri ve pençeleri dışarıdaydı. Birkaç saniye yatakta çırpındı, sonra takla atıp yere düştü.

İşte o zaman her şey durdu.

Stevie iterek odaya geri döndü ve nefesinin altında mırıldandı: "Beni öldürme. Beni öldürme. Beni öldürmeyin" diye mırıldanarak Tock'un yanına doğru ilerledi.

Stevie yanına çömeldiğinde Shay kollarını Tock'un altına sokmuştu bile. "Onu yatağa yatır," diye emretti ve Stevie dediğini yaptı.

Parmaklarını Tock'un boynuna bastırdı, kulağını Tock'un göğsüne dayadı ve sonra, "Kalbi durdu. Mükemmel."

"Kuzenimizi öldürdün," dedi biri. "Büyükanнемiz çok kızacak."

"Mükemmel mi?" Shay tekrarlardı. "Bunun neresi *mükemmel*?"

"Bekle. . ." Stevie öyle dedi. Ve beklediler. Ama hiçbir şey yoktu. Ses yoktu. Hareket yoktu. Ölümcül bir nefes bile. Hiçbir şey yoktu.

Dehşete kapılan Shay, Tock'un yataktaki hareketsiz bedenine doğru eğildi. Ama Stevie şaşırtıcı bir güçle onu geri çekti. Yatağa baktığında Tock'u değil, sadece taze kan izlerini görene kadar nedenini bilmiyordu.

beyaz arşafklar. Stevie elini boynuna bastırıp birine, "Kahretsin, galiba atardamarını deldi," dediğinde onun nerede olduğunu ve neden kanadığını merak etmek için sadece bir anı vardı. Sanırım atardamarını kesti."

Ne? Kimin atardamarını? Kimin atardamarını delmiş? Onun değil. O-

Shay yerde yatıyordu ve nedenini bilmiyordu. Erkek aslan ve Stevie, yüzlerinde ikiz panik ifadesiyle onun üzerinde geziniyordu.

Büyük kedi Stevie'ye, "Sanırım bir çentikten daha fazlasıydı," dedi ve Shay tamamen bayılmadan önce çiftin üzerindeki onca kanın nereden geldiğini merak etti.

* * *

Bilmediği bir binanın tavanında yolculuk ediyordu. Tam uçuş modundaydı, ki bu garipti. Bal porsukları savaş ya da kaç modunun uçuş kısmını pek yapmazlardı. Çoğunlukla sadece dövüşür ve geri çekilirlerdi. Dövüşür ve geri çekilirlerdi. Ta ki düşmanları akıllıca geri çekilene kadar. Ama içindeki her şey ona hareket etmesini söylüyordu, hareket, hareket! O da öyle yaptı.

Bunu yaparken, altından gelen bağırışları duyabiliyordu. "Tock!" kelimesinin tekrar tekrar bağırıldığını duyabiliyordu. Nedenini bilmiyordu. Bir şey için geri sayım mı yapıyorlardı? Bir saate mi ihtiyaçları vardı? Ve neden "tik-tak" değil? Az önce kim "tak" dedi?

Neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı için hareket etmeye devam etti. Dört ayak üzerinde. Tavandan içeri temiz hava giren bir kanal bulana kadar. Oraya yöneldi, dışarı çıkmaya zorlayana kadar vücudunu metale çarptı. Yere düştü ve koşmaya başladı. Peşinden bir sürü insanın geldiğini duydu. Sonra bazılarının önünde olduğunu hissetti. Durdu. Geri çekildi. Döndü ve diğerk tarafa koştu. Ama orada daha fazlası vardı. Durdu. Geri çekildi ve farklı bir yön denedi.

İşe yaramadı. Etrafı sarılmıştı. Dişlerini gösterdi ve tıslayarak uyardı. İşte o zaman bal porsuğu formunda olduğunu fark etti. Ama sorun değildi. Ona bakan birkaç kişi vardı. Yaklaşıyorlardı.

Hepsinin hakkından gelecekti.

İleri atıldı, yok etmeye hazırды ki tanımadığı biri önüne canlı bir kral kobra fırlattı.

Yılan sinirlenmiş, şaha kalkmıştı; boyun kanadı uyarı için açılmıştı ve o zaman ne kadar aç olduğunu fark etti. Etrafını saran bu insanlar umurunda bile değildi. Tek bildiği yemek yemek istediğiydi.

Yönünü değiştirdi ve kendini yılanı doğru fırlattı. Boynunu ısırđı, uzun vücudunu etrafına sararken damarlarına zehir enjekte etti. Ama umursamayacak kadar açtı. İki ön pençesiyle onu başından yakaladı ve çenesini geri kalanından ayırana kadar çekti. Ondan sonra uykuya dalmış.

Ama tekrar uyandığında yemeye başladı. O kadar acıkmıştı ki.

Tanımadığı insanlardan biri yanına çömeldiğinde kobra kanına bulanmış ve yüzünün yarısı ağzına tıklılmıştı. Adamın yılanını onunla paylaşmasını beklemediğini umuyordu. Prensip olarak paylaşmazdı. Sadece takım arkadaşları bu tür özel muamele görürdü.

"Nasılsın kuzen?" diye sordu erkek gülümseyerek. "Çok daha iyi görüldüğünü söylemeliyim."

Görünüőüyle ilgili bu yorumdan hoşlanmayan kız, öfkeyle erkeğe tısladı ve yüzüne kan parçaları çarptı. Sonra anal bezlerini serbest bıraktı, böylece huzur içinde yemeğinin tadını çıkarabilecekti ama diğerleri sadece güldüler ve rahatlamış göründüler. Yine de kimse gitmediği için tek başına yiyebildi.

Bu kabalıktan iğrenerek yemeğine geri döndü. Bırakın kobrayı ondan almaya çalışsınlar. Onlara gösterecekti. Hepsine gösterecekti.

Çünkü, Tanrım! Bu çok *kabaydı*!

Bölüm 4

Mads takım arkadaşına baktı. Aslında hepsi ona baktı. Aval aval, gerçekten. Nasıl bakmasınlar ki? Tock öfke içindeydi. Bir ileri bir geri volta atıyor, atıp tutuyordu. En azından . . . Mads bunun atıp tutmak olduğunu tahmin ediyordu. Tam olarak emin değildi.

"Neler oluyor?" Nelle sonunda sordu.

"Sanırım bize bağıyor," diye tahmin etti Max. "Saçma sapan konuşuyor," diye düzeltti Mads.

"Gerçekten mi? Emin miyiz?"

"Hayır," diye itiraf etti Mads. "Emin değiliz."

Tüm bunlar olurken Tock bal porsuğu formundayken nasıl emin olabilirlerdi ki?

Kanla kaplı ağzından çıkan tek şey ciyaklamalar, tıslamalar ve hırıltılardı. Ama zaman zaman durup onlara baktığı için Mads, Tock'un takım arkadaşlarıyla konuştuğunu sandığından ve onların da onu çok iyi anladığından emindi.

Hepsi bal porsuğu formundayken ve bir şey anlatmaları gerektiğinde sadece bir bakış ya da hızlı bir tıslama yetiyordu. Belki de uyarmak için yumuşak bir havlama. Ve hemen diğerinin ne söylemeye çalıştığını anlıyorlardı. Ama bu, köpeklerin, kedilerin ve porsukların birbirleriyle sohbet edebildiği bir aile çizgi filmi gibi değildi. En azından onlar için değil. Belki tam porsuklar için. Belki Bugs Bunny çizgi filmlerindeki gibi konuşuyorlardı. Belki de tüm o gıcırtilar, tıslamalar ve hırlamalar diğer tam porsuklar için bir anlam ifade ediyordu. Mads bunu bilmiyordu. Tek bildiği, kendisi insanken ve Tock porsukken takım arkadaşının Mads'in durduğu yere nükleer silahların düşmek üzere olduğunu söyleyebileceğiydi ve Mads ne olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığı için darbeyi alacaktı. Hiçbir şey.

"Ona bir şey söylemeli miyiz?" Nelle bilmek istiyordu. "Ne gibi?"

"Hiçbir fikrim yok."

Streep çömeldi ve Tock onun önünde durdu. "Tatlım," diye nazıkçe başladı, "seni anlamaya çalışıyoruz, ama-"

Tock'un hırıltılı tıslaması o kadar acımasızdı ki Streep tökezleyerek ondan uzaklaştı, sonra da kendi hırıltılı tıslaması ve dişlerinin parlamasıyla ona saldırdı. Ondan nadiren gördükleri bir şeydi bu. O tatlı bir porsuktu. Türleri arasında nadir bulunan bir şey.

Bekleme odasının kapısı açıldı ve Keane Malone hışımla içeri girdi.

"Nerede o?" diye sordu. "Neredeyse kardeşimi öldürecek olan sürtük nerede?"

Hepsi birden Tock'u işaret etti ve hızlı bir göz kırpıştan sonra, her zaman öfkeli görünen yüzündeki öfke azaldı ve sonunda itiraf etti, "O böyleyken ona bağırıramam."

Ama görünüşe göre ona bağırabiliyordu, ileri atılıyor, tıslıyor ve koca ayaklarını ısıırıyordu.

"Ne yapıyor bu?"

"Onunla uğraşmaman için seni uyarıyor."

"Evet, ona söyleyebilirsin-aaaaaaah!" diye bağırdı Tock vücuduna doğru koşup boğazına ve yüzüne saldırmaya başladığında. "*Alın şunu üzerimden! Alın şunu üzerimden!*"

Şaka mı yapıyordu? Mads, Tock bu haldeyken yanına yaklaşmayacaktı. Takım arkadaşının sağlıklı ve yaklaşan şampiyonaya hazır olması gerekiyordu. Yapacağı son şey, ikisini de yaralayabilecek bir porsuk kavgasına girmekti. Hiçbiri yapmaz. Hayır. Keane tek başınaydı. Keane kendi başınaydı. Ama yine de bir tür pislik gibi davranıyordu, bu yüzden bunu hak etti.

* * *

Finn, göz ucuyla garip bir şey gördüğünde kardeşinin hareketsiz bedeninin üzerinde duruyordu. Baktı ama görececek bir şey yoktu, o yüzden ağabeyine döndü. Shay'e sadece Finn'den birkaç yaş büyük olduğu için değil, ağabeyi olduğu için *ağabey* diyordu. Keane içlerinde en uzun olanı olabilirdi ama Shay en geniş olanıydı. Otobüs gibi. Çılgınca büyük omuzları yüzünden. Bazen kapılardan geçmekte zorlanırdı. İstmeden de olsa insanların arkasında "belirme" eğilimindeydi; arkalarında duran bu dev adamı bulmak için döndüklerinde, panikle çılgılık atmalarına ve kaçmalarına neden oluyordu. Bu da Shay'in duygularını her zaman incitmiştir.

En büyük kardeşlerinden çok daha az konuşmasına rağmen, Shay kesinlikle ailelerinin en hassas olanıydı. Özellikle de bir kedi için. İnsanları önemserdi. Ve eşyalara. Köpekler gibi. Köpekleri önemserdi. Finn bile bunu anlamadı. Kendi başının çaresine bakabilecek ve sokağa bırakıldığında sürüler halinde koşmaya meyilli bir şeyi neden önemsesin ki? Ailenin Queens'teki evlerinde üç "dış köpek" vardı ama Shay hariç tüm Malone'lar için bu köpekler sadece onlar evde yokken evi korumak için oradaydı. Finn onların isimlerini bile bilmiyordu. Bir dakika. . . isimleri var mıydı? Muhtemelen vardı. Shay bir köpeğe ya da ev kedisine isim verebilecek türden biriydi. Herkese karşı arkadaş canlısıydı. Mads ve arkadaşlarıyla ilk kez yüz yüze geldiklerinde bile onlara karşı nazik olmaları gerektiğini düşünen oydu. Finn ise sadece küçük kız kardeşleri yarı porsuk olduğu için kibar davranmak istiyordu. Keane ise hâlâ kız kardeşi sadece kaplanmış gibi davranmaya çalışıyordu, bu yüzden karşılaştığı her bal porsuğuna kaba davranıyordu. Ama Shay öyle değildi. MacKilligan'ların evinde takılmak istiyordu. Charlie MacKilligan ile köpek meseleleri hakkında sohbet etmek istiyordu. Küçük kız kardeşinin üvey kardeşleri olarak bu üçlüyü önemsiyordu.

Shay'in bu şefkatli yanı başını belaya sokmuştu. Ona göz kulak olmak için Tock Lepstein'la birlikte gitmişti çünkü bir şey olursa Mads'in çok kızacağını biliyordu. Sadece basketbol takımları yakında yapılacak olan şampiyonaya katıldığı için değil, aynı zamanda -her ne kadar bunu asla kabul etmeyecek olsa da- Mads ve Tock en iyi arkadaşları olduğu için. Birbirlerine takım arkadaşı diyorlardı ama aralarındaki ilişki bundan çok daha fazlasıydı. Beşi için de, ama özellikle Mads ve Tock için. On üç yaşından beri birbirlerine göz kulak oluyorlardı. Finn, Mads'le bir ilişki yaşarsa Tock'a her zaman yer açmak zorunda kalacağını biliyordu. Tock bir yerlerde olacaktı. Dışarıda yedikleri akşam yemeklerine geliyor, sinemada arkasındaki koltukta oturuyor ya da mutfak dolaplarında uyuyordu.

Normalde kimsenin dolaplarında uyumasını istemezdi. Etrafında bu kadar çok kimseyi istemezdi. Ama Mads'i etrafında istiyorsa, Tock'u da kabul etmek zorundaydı. Evet. Mads Galendotter'a fena halde aşık olduğunu biliyordu. Tüm hayatı basketbol etrafında dönen bir kadın. Oyunların en sıkıcısı. Bazen bu sıkıcı oyunu futbolla kıyaslıyordu. Sanki kıyaslanacak bir şey varmış gibi! Biri güç, kuvvet, zarafet, katı kurallar ve büyük kafa travmalarına karşı doğuştan gelen bir yetenek sporuydu. Diğeri ise zıplayabilen uzun boylu ucubeler içindi. Teorik olarak, ne Mads ne de arkadaşları şekil değiştirenlerin arasında basketbol oynayabilmeliydi.

Artıları. Onlar dişi ayılara, büyük dişi kedilere ve dişi kurtlara karşı oynayan bal porsuklarıydı.

Sadece uzun boylu ırklar değil, daha genişler. Özellikle de ayılar. Bu dişilerin kilometrelerce uzunluğunda omuzları ve bacakları vardı. Etrafta hoplayıp zıplıyorlarmış gibi görünebilirlerdi ama hayır. Sahada şimşek gibi hareket edebilir ve küçük oyuncularını kolaylıkla yollarından çekebilirlerdi. Ama Mads ve arkadaşları bal porsuğuydu. Cüsselerinin eksikliğini kaba hırçınlıklarıyla fazlasıyla telafi ediyorlardı. Finn itiraf etmeliydi ki Mads'i oynarken izlemek hoşuna gidiyordu. O top onun topuydu ve bir kere eline geçirdikten sonra kimseye vermeyecekti. Ve eğer top onda değilse, onu alacaktı.

Sadece sezon bittiğinde ne olacağını bilmiyordu. Şampiyona New York'taydı ama onun takımı Butchers Wisconsin'deydi. Antrenmanlar ve diğer şeyler için Wisconsin'de olması gerekiyordu. Ondan asla takımdan ayrılmasını ya da daha da kötüsü basketbolu tamamen bırakmasını istemezdi. Sadece hayattaki tek amacı bu olduğu için değil, aynı zamanda yasal olarak bu şekilde para kazandığı için de. Çünkü bu bal porsukları basketbol oynamadıkları zamanlarda hırsızlık yapıyorlardı. Hem de çok çalışıyorlardı. Porsuklar çalmaya ve bir şeyleri kırmaya bayılırdı. Antik sanat eserlerinden en iyi mücevherlere, arabalara, askıdaki kıyafetlere, çiftlik ekipmanlarına ve tabağınızdaki bifteğe kadar her şeyi çalabilirlerdi; bu durum Keane ve Max MacKilligan arasında neredeyse kan dökülmesine neden oluyordu. Kendini savunmak gerekirse, o gün gerçekten çok acıkmıştı.

Hayatının yıllarını Mads'i hapishanede ziyaret ederek geçirmek istemeyen Finn, onun basketbol oynamasını tercih ederdi. Basketbolu seviyordu ve bu yasaldı. Tam insan dünyası bu takımlardan herhangi birinin varlığından ya da kendi arenaları ve hırıltılar ve ulumalarla tezahürat yapan dünya çapında taraftarları olduğundan haberdar olmasa bile.

Finn ve kardeşleri için de aynısı geçerliydi. Çoğu Malone gibi profesyonel kemik kırıcı olabilirlerdi. Ya da çoğu Malone gibi hokey de oynayabilirlerdi. Ama futbol onların işi gibi görünüyordu. Küçük yaşıta futbola başlamışlar ve ortaokula geldiklerinde okul takımlarına katılmışlardı. Üçü de üniversiteye tam burslu gitme teklifi almış ama o sırada babaları öldürölmüş ve evde kalıp annelerine, erkek kardeşlerine ve kız kardeşlerine bakmak zorunda kalmışlar. Takım koçları, kardeşlerden biri her karar verdiğinde yıkılıyor ve hep aynı şeyi soruyordu: Futboldan ve üniversite eğitimi şansından nasıl vazgeçebildiler? Ama sonunda NFL'in bir parçası olmak dışında hiçbir şeyden vazgeçmiyorlardı - ki bu asla uzun sürmeyecekti çünkü

Yıllar geçtikçe daha da invaziv hale gelen tüm o kan testlerinden. Sadece o da değil. Aynı zamanda Keane'di. Sahadaki acımasızlığı şekil değiştirenler liginde efsaneydi; Finn, ağabeyi tam insanlarla profesyonel olsaydı neler olacağını hayal bile edemiyordu. Zaten hiçbiri onun sahada birini öldürmeden lise futbolunu bitirebileceğinden emin değildi. Adamın tüm gücüyle vurabileceği, tekrar ayağa kalkabilecek birine ihtiyacı vardı. Alaska ayıları gibi. Keane Alaska ayılarına karşı oynamayı severdi.

Ama onlar New York Crushers'ın bir parçasıydı ve ayrılmaya niyetleri yoktu. Hele de en küçük erkek kardeşleri henüz büyüme çağını tamamlamamışken ve sonbaharda üniversiteye gidecekken; küçük kız kardeşleri de artık üvey kız kardeşlerinin hayatlarının bir parçasıyken. Her şeyin plana uygun gittiğinden emin olmak için buralarda kalmalıydılar. En küçük kardeşleri, babaları öldürüldüğünde yaşadıkları gibi acı çekmeyeceklerdi. Her şeylerini kaybetmeyeceklerdi. Bir şansları vardı ve Keane, Shay ve Finn ikisinin de hak ettiklerini almalarını sağlayacaktı.

Finn kardeşine bakmaya devam etti. Solgundu ama yaralı atardamarıyla ilgilenmesi için bir uzman çağırılmıştı. Şekil değiştirenlerin dünyasında işin tıbbi tarafında çok sayıda atardamar uzmanı vardı. Bir kavga olduğunda her yırtıcının ilk başvurduğu yer orasıydı.

Ateşi de yükselmişti ama Shay'e bunu kontrol altına alması için ilaç vermişlerdi. Böylece hastanede koşturup kokusunu aldığı akraba olmayan herhangi bir kadını becermeye çalışmayacaktı. Ama onu orada yatarken görmek bile üzücüydü. Shay çok ses çıkarmazdı ama etrafta olduğunu her zaman bilirdiniz. Kendine has, sessiz bir varlığı vardı. Şu anda oda boş görünüyordu.

Finn hastane odasını çevreleyen cam pencerelerden birine bir şeyin çarptığını duydu ve Keane'in kafasından bir şey fırlattığını görmek için ona doğru baktı. Devasa bir bal porsuğu cama çarpmış ama yere düşmemişti. Fırlatmanın gücünü kullanarak kendini itti ve Keane'e geri döndü. Kendini kardeşinin kafatasının etrafına sardı.

Keane çılgın atarak porsuğu çıkarmaya çalıştı ama porsuk tüm pençeleriyle ona tutunuyordu. Keane'in alnından aşağı kan sızmaya başlamıştı bile ve histerikleşmeye başlamıştı.

Finn bir iç geçirdi. Keane kardeşlerini gördükten ve olanları tanımadıkları bir kadından dinledikten sonra hışımla dışarı çıktığında onu durdurmaya çalışmıştı. Kadının aksanı vardı ve son derece güzeldi ama

Ayrıca porsuk ve onun açıklaması da nazikçe söylenmemiştir. Bir şeylerin peşinde olmadıkları sürece porsuklar her konuda acımasızca açık sözlüdürler. Keane bunların hiçbirine iyi yanıt vermemiştir.

Ve şimdi kafasında bir porsuk vardı.

Finn, Shay'e son bir kez bakarak odanın diğer tarafına geçti ve cam kapıyı açtı.

"Çıkarın şunu! Çıkar şunu!" diye yalvardı kardeşi.

Finn kardeşine saldıranın Mads olmadığını biliyordu. Daha açık renk kürkü vardı ve insan olduğunda daha da soluklaşıyordu. Ona bu sarı kürkü verenin içindeki Viking olduğunu söylemekten hoşlanırdı. Ama takım arkadaşlarından herhangi biri de olabilirdi. Hiçbir fikri yoktu. Hastane şu anda bal porsuklarıyla doluydu. Ve Keane, sinirlendiğinde -ki neredeyse her zaman sinirliydi- Katolik liselerindeki rahibelerin de tanıklık edebileceği gibi, bir Benedikten rahibesini agresifleştirebilirdi.

Finn nefes alarak uzandı ve dövüşen porsuğu tutmaya çalıştı. Ancak parmaklarının kürküne değdiğini hisseder hissetmez etrafında döndü, ona doğru bir hamle yaptı -neredeyse gözünü çıkarıyordu- yere düştü ve Shay'in odasına doğru koşmaya başladı. Kapıyı arka ayaklarıyla tekmeleyerek kapattı ve Finn ile Keane odaya girdiğinde, yatağın üzerinde durmuş onlara bakıyordu. Arka ayakları Shay'in göğsünde, ön ayakları ise dizlerinin üzerindeydi. Ona doğru hareket ettiklerinde porsuk o kadar şiddetli tısladı ki hemen geri çekildiler, bu çok garipti. Amur kaplanları kimse için gerçekten geri çekilmezdi. Buna gerek yoktu. Ama Finn o kızgın porsuk suratını görünce aslanların vahşi doğada neden bu adamlardan kaçındığını anladı.

Onlar deliydi.

Bir süre sonra Keane tekrar öne çıkmaya çalıştı ama bu hareketi Finn'in iradesini güncellemesi gerektiğini hatırlamasına neden olan başka bir tıslamayı serbest bıraktı.

"Bence," diye önerdi Finn, "gidelim."

"Delirdin mi sen? Başladığı işi bitirmesini mi istiyorsun?"

Finn kaşlarını çattı. "Onun Tock olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Ve o bir deli."

Aslında Mads'in grubu içinde en mantıklı olan oydu. Tock'u bu yüzden bu kadar çok seviyordu. Ama daha da önemlisi, Tock'u anlıyordu. Bu yüzden hemen rahatladı.

"Belki de ona sürekli 'o' demene kızmıştır. Ve açıkça onu koruyor," dedi Keane'e.

"Neyi koruyor?"

"Onu koruyor. Bak."

"Onu neredeyse öldüren oydu."

"O bir kazaydı. Bilerek yapmadı." "Umurumda değil."

Acı çekmeli."

"O zehirlendi. Sonra Stevie tarafından tekrar zehirlendi. Sonra onu zehirleyen bir şey yedi-"

"Son kısmın hoşuna gittiğine eminim."

"Bence yeterince acı çekti, sence de öyle değil mi?" Kardeşinin yattığı hastane yatağına baktı. Bir porsuktan çok garip şekilli, orta boy bir köpeğe benzeyen Tock onun üzerinde duruyor, hâlâ histerik bir şekilde tıslayarak onları Shay'den uzak tutmaya çalışıyordu.

Finn kardeşinin daha güvende olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Hadi gidelim. Ne haltlar döndüğünü öğrenmeliyiz." "Ne oluyor?"

"Porsuklar."

Keane omuz silkti. "Onlara ne olduğu umurumda değil." "Ve muhtemelen bu yüzden yaraların hala kanıyor."

* * *

"Dünyadaki diğer porsuklara türümüzün tehdit altında olduğunu söyleyecek miydiniz? Yoksa yabancı bir ülkede diplomatmışız gibi hepimizin bilinmeyen bir zehirden ölmesine izin mi verecektin?"

Odanın diğer tarafından "Müthiş yanık, abla!" sesi yükseldi ve Nelle gülmemek için kısa bir süre gözlerini kapattı. Bazı günler gerçekten de Max'in ağzını tıkayabilmeyi diliyordu. Elbette bunu bir kez denemişti ama küçük psikopat deriyi çiğneyip geçmişti.

"Ve kız kardeşim haklı," diye devam etti Max. "Hepimiz burada risk altındayız ve siz kimseyi uyarmıyorsunuz."

"Bir panzehir üzerinde çalışıyoruz," diye açıkladı Tock'un kuzenlerinden biri, "ama sözde *uzmanlarımız* bunun ne tür bir ilaç olduğunu bulmakta zorlanıyor."

"Hey!" Stevie sandalyesinde doğrulup odanın diğer ucuna baktı. "Bu *bana* mı yönelikti? Tock hayatta ve insanlara saldırıyor çünkü sorunu *ben* çözdüm!"

"Kuzenimin hayatıyla kumar oynadın. Onu öldürebilirdin!"

"Gerçekten de en az bir kez test etmeden Tock üzerinde bir şey kullanacağımı mı düşünüyorsun?"

Charlie'nin gözleri kısıldı. "Kimin üzerinde denedin?"

"*Kimin* üzerinde," diye düzeltti Stevie, bu da yalan söylemek üzere olduğu anlamına geliyordu. Nelle, Max'in küçük kız kardeşiyle tanıştığından beri onu inceliyordu. Bu sinirli dehayı kesinlikle büyüleyici buluyordu. Özellikle de Stevie kimsenin onu izlemediğini düşündüğü zamanlarda. Daha geçen gün bir sincapla sözlü bir tartışmaya girmiş, sonra da sincap onu eve kadar kovalamıştı. Gördünüz mü? İzleyecek bir MacKilligan varken kimin televizyona ya da sosyal medyaya ihtiyacı vardı ki?

"*Stevie*?" Charlie itti.

"Sıçanlar, tamam mı? Sıçan kullandım. Hayvanları umursamayan tüm bilim insanları gibi." "Fareler herhangi bir bakkaldan alabileceğiniz fare zehiriyle *ölür*. Yani ikimiz de biliyoruz ki yılan zehriyle başa çıkamazlar.

Bilinen dünyadaki en ölümcül olanlardan daha az. Peki *kimin* üzerinde test ettiniz?" "Şey ..."

Charlie yumruğunu yanındaki sehpa vurarak ortasından çatlattı.

"*Max!*" diye bağırdı.

"Bu nasıl benim hatam oluyor?" Max hemen bilmek istedi.

"Çünkü yine kendini bir test mankeni olarak bıraktın!"

"Sıkılmıştım ve cevaplara ihtiyacı vardı. Yardım etmeye çalışıyordum."

Kuzenlerden biri sinir bozucu bir şekilde, "Neler olup bittiğini bilmediğini sanıyordum," dedi.

"Yapmadım," dedi omuz silkerek. "Stevie sadece beni birkaç kombinasyonla vurmasının bir sakıncası olup olmadığını sordu-"

"*Birkaç tane mi?*"

"-yılan zehiri," diye devam etti Charlie'nin daha fazla böğürmesine aldırmadan, "ve ben de tabii dedim."

Max'in bir süredir birlikte olduğu panter dönüp ona baktı ve hepsinin ne düşündüğünü sordu. "Bunu neden yaptın ki?"

"Size söyledim. Sıkılmıştım."

"Max," diye içini çekti Charlie, "Stevie'nin seni test etmesine izin vermemeni daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Ama ona ihtiyacım var," diye karşı çıktı Stevie. "İnanılmaz derecede dirençli."

"Evet," diye onayladı Max. "Ben de öyleyim. Süperim. Ve on iki ya da on üç yıldan sonra sadece üç kez falan öldüm."

"Aslında dört oldu. Ama onu her zaman geri getirdim." Charlie'nin gözleri büyüyünce Stevie hemen ekledi. "Bütün laboratuvarlarımda defibrilatör olduğunu biliyorsun ve-"

"Ve meth bağımlıları aşırı doz aldıklarında kullandıkları şey."

Stevie, Max'in katkısına başıyla onay verdi. "Kesinlikle."

Charlie aniden ayağa kalktı, sandalyesi gürültüyle yere sürtündü.

"Şimdi eve gidiyorum," diye açıkladı. "Çünkü eğer gitmezsem ... *Siz ikiniz* de dahil olmak üzere bu odadaki herkesi öldüreceğim." Geriye çekilen kız kardeşlerini işaret etti. Max sahte bir şok içinde, Stevie ise gerçek bir şok içindeydi. "Ve bu konuda hiçbir pişmanlık duymayacağım. Bu yüzden bundan kaçınmak için Siyah kıcımlı eve götürüyorum ve oraya vardığımda birkaç Xanax alacağım. Bunu şimdi yapabilirim, çünkü reçetem var. Psikiyatristim ailemin *beni kızdırdığı* günlerde fazladan bir şeye ihtiyacım olduğunu hissetti!" Boğazını temizledi, bir kez daha sakinleşti. "Yarın hepinizi gözünüzden bıçaklamak istemediğim zaman daha fazla konuşuruz."

Sessizlik içinde Charlie'nin odadan çıkıp bir köşede kaybolmasını izlediler.

Gördünüz mü? İşte eğlence buydu.

İşte bu yüzden, yıllar önce o okul otobüsünde Max ve diğerleriyle tanıştığında çok şanslı olduğunu biliyordu. Amerika'ya geleli çok olmamıştı ve arkadaş edinmekte zorlanıyordu. Sadece tam insan yavrularıyla tanışmıştı ve eğer bir öğretmeninin deyimiyle "kibirli Hong Kong aksanı" ya da ileri eğitimi onu rahatsız etmediyse, Asyalıları sevmeyen yobazlardı. Bu iyiydi. Bağnazlar her yerdeydi. Ama birkaç kez insanlar bağnaz değildi, sadece *ondan* hoşlanmamışlardı. Yine de nedenini anlamamıştı. O her zaman kibardı. Neredeyse kibardı. Ama yine de aileler çocuklarının onunla oynamasını istemiyordu. Ya da palyaçoların ve su tabancalarının olduğu berbat doğum günü partilerine gittiğinde rahat görünmüyordu.

Ama Max, Tock, Streep ve Mads'le tanıştıktan sonra sorunun ne olduğunu nihayet anlamıştı: tam insanlar berbattı ve bal porsukları harikaydı. Hayatı boyunca kendisiyle kan bağı olmayan bal porsuklarıyla tanışmayı beklemişti; tanıştığından beri hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Doğru, hâlâ ailesiyle uğraşmak zorundaydı -babası sayılmazdı çünkü onun ayı astığını düşünüyordu- ama takım arkadaşları ona her zaman bir kaçış yolu sağlamıştı. Dördü de o kadar gülünçtü ve o kadar risk alıyorlardı ki, nasıl eğlenmekten *başka* bir şey yapabiliirdi ki?

Charlie gittikten sonra oda birkaç saniye daha sessiz kaldı, ta ki Tock'un kuzenlerinden biri Stevie'ye dönüp, "O kadar zehrin Emmy'ye faydası olacağını düşündüren neydi?" diye sorana kadar.

"Kime?"

"Tock'u kastediyor," dedi Max.

"Oh! Doğru. Bu teori, bu maddenin vücudumuzla nasıl etkileşime girdiğine dair yaptığım araştırmaya dayanıyordu. Bal porsukları çok saldırgandır. İçgüdüsel olarak. Görünüşe göre hücrelerimiz de öyle. Herhangi bir toksinle karşılaştığımızda, vücudumuz bunu bir tehdit olarak görür ve buna göre tepki verir, orada olmaması gereken herhangi bir şeyle hemen savaşa girer. Ancak bu yeni toksinde, bu içgüdüsel tepki gerçekleşmiyor. Hücrelerimiz toksini bir tehdit olarak görmüyor ve bu şey bizi içten dışa doğru parçalıyor olsa bile savaşıyorlar. Bu yüzden, vücudumuzun otomatik olarak tepki verdiği bir şey kullanırsak, hücrelerin tehdit olarak algılandığını ya da algılanmadığını, oraya ait olmayan her şeyi dışarı atmasını sağlayabilir diye düşündüm."

Bir nefes verdi. "Ama beni endişelendiren şey, bu şeyin yapısını her değiştirdiklerinde - ki sürekli değiştiriyorlar, toksini daha güçlü hale getirmeye çalışıyorlar - bizim için daha da kötüleşiyor. Bu ürünün, ne yaparsak yapalım vücudumuzun artık savaşılamayacağı bir noktaya gelmesinden endişe ediyorum. Aslında, bizi öldürebileceğini düşünüyorum."

"Başka bir deyişle," dedi bir başka kuzen, "bunun nereden geldiğini bulmak ve durdurmak için zamanımız tükeniyor."

"Kesinlikle. Bir tür olarak ne kadar güçlü olursak olalım, ölümsüz değiliz ve yok edilemez de değiliz. Biz sadece ..."

"Dik kafalı mı?" diye sordu bir başka

kuzen. Stevie başını salladı. "Şey... evet."

"Neden buradayız?"

Soru soğukluğuyla saldırgandı ve odadaki tüm porsuk gözleri, soruyu soran dev Amur kaplanına bakmak için döndü.

Keane Malone. Aklında intikam ve futboldan başka bir şey olmayan yarı Moğol, yarı İrlandalı bir Gezgin bedenine doldurulmuş kontrol edilemeyen kedi öfkesi. Bir seksen boyunda ve en az üç yüz elli kilo ağırlığındaki Keane'den neredeyse herkes kaçınırdı. Nelle'in takım arkadaşları bile ondan mümkün olduğunca uzak duruyordu. Shay ve Finn'i yeterince seviyorlardı ama Keane, kendisine lezzetli bir Danimarka yemeği ikram ettiğinde Max'in nazik jestine neredeyse tükürerek karşılık verdiğinden beri istenmeyen adam olarak görülüyordu

yüzüne vurdu. Max'in kibarlık nöbetleriyle tanınmadığı düşünülürse, verdiği kaba yanıt hepsi için gerçek bir hakaretti.

Nelle yine de onun öfkesini anlıyordu. Biri babasını öldürmüş olsaydı ne kadar öfkeleneceğini hayal bile edemiyordu. Elbette biri kız kardeşi Mae'yi öldürseydi, umurunda olmazdı. Ama bu Mae'nin suçuydu. O bir pislikti.

"Kardeşin kuzenimizi takip ettiği için mi buradasın?" diye sordu Tock'un takkeli kuzenlerinden biri.

"Kardeşim kız kardeşinize yardım ediyordu-" "Kuzen."

"-ki şahsen ben bunun yanlış olduğunu düşünüyorum. Onun yerde kıvranarak ölmesine izin vermeliydi."

Tock'un akrabaları karşılık olarak hırladı ama Nelle gülümsemek için hemen burnunu ovuşturdu. Keane çok huysuzdu! Kimin her zaman bu kadar tatsız olmaya vakti vardı ki? Kim bu kadar tatsız olmak *isterdi* ki? Doksanlı yaşlarında daha az yakıcı olan bal porsukları tanıyordu! Ve bu bilgi onda gülme isteği uyandırdı. Otuzlu yaşlarında bir gencin vücudunda doksan yaşında bir adamdı.

Uzaktan izlemeyi sevdiği devasa, mükemmel bir vücut. Yine de kedinin etrafında gerçek bir zaman geçirmeyi hayal bile edemiyordu. Kim çok kısa olan hayatının değerli anlarını huysuz bir kediyle geçirmek isterdi ki?

Max MacKilligan dışında tabii. Gerçi basketbol takımının kaptanı yeni jaguar erkek arkadaşıyla mutlu görünüyordu. Yine de Max'i tanıdığım kadarıyla, bunun nedeni muhtemelen kısa bir süre önce hayatına giren zavallı adama işkence etmekten başka bir şey yapmıyor olmasıydı. Zezé Vargas, Max MacKilligan'a aşık olduğunda neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Burada olmanın tek nedeni, *kedi*," diye açıkladı yaşlı bir porsuk Keane'e, "kardeşinin kendini bu duruma dahil etmeye karar vermiş olması. Gelecekte, böyle bir deneyimden kaçınmak isteyen varsa, kendi işine baksın."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Keane bu düşünceden hiç hoşlanmadı. Diş etlerinden fırlayan dişleriyle öne doğru öfkeli bir adım attı. Finn hemen kolundan yakaladı ve onu kapıya doğru çekti. Finn çok akıllı bir kedi idi. Çünkü Tock'un kuzenlerinin, amcalarının ve teyzelerinin her biri üzerlerinde bir yerlerde saklı bir silah taşıyordu. Nelle bu hareketi fark etti. Diğer takım arkadaşlarının ailelerinin aksine, Tock'un anaerkil

akrabaları hırsız değildi. Elbette nasıl çalınacağını biliyorlardı - onlar hala porsuktu. Ama aile "işi" bu değildi. Yetenekleri savunmaya yönelik değildi, yırtıcıydı.

Çünkü Tock'un ailesi bir binaya ya da birinin odasına gizlice girdiyse, bu adamın Rembrandt'ını çalmak için değildi. Çünkü adam ahlaken çok ayıp bir şey yapıyordu ve devam edemeyeceğine karar verilmişti. Ve Tock'un ailesi, aile reisleri Mira Malka-Lepstein'in önderliğinde bu konuyla ilgilenen kişilerden bazılarıydı. Tock ve tüm kuzenleri Mira'ya "Savta"-İbranice'de Büyükanne- diye seslenirken, dünyada Dişi porsuğa "Büyükanne Ölüm" diyen koca bir pislik şebekesi vardı. Nelle'in yıllar boyunca duyduklarına göre çok uygun bir isim.

Ne yazık ki Tock'un annesi bu isimden nefret ediyordu. Mira'nın yaşama şeklinden, çocuklarını ve torunlarını eğitme şeklinden nefret ediyordu. Elbette, Tock'un annesi Ayda bir pasifistti ya da Mira'nın bir zamanlar "hayatını veren kadına kendini kötü hissettirmeye çalışan, hiçbir kurtarıcı değeri olmayan bir hippie" dediği kişiydi.

Aralarındaki en büyük sorun Tock'un bir pasifist olmamasıydı. Barışseverden başka her şeydi. Yine iddiaya göre büyükannesi Tock'un "bir erkeği nasıl kıracağını bilen küçük, hırçın bir porsuk" olduğunu söylemişti; Mira Malka-Lepstein'in o soğuk porsuk kalbinde Tock için özel bir yer olmasının nedeni de buydu. Bu, Tock'un annesinin hiç de hoşuna gitmeyen bir şeydi; annesi kızı için ömür boyu evini dinleme cihazlarına karşı kontrol etmekten ve gölgelerden çıkan her erkeğin ona suikast düzenlemeye çalıştığını varsaymaktan daha fazlasını istiyordu.

Böylece ikisi -anne ve büyükanne- Tock için Nelle'in büyüleyici bulduğu türden pasif-agresif bir aile kavgası yaptılar. İncelikleriyle tam bir insandı. Çünkü Nelle'in klanında pasif agresiflik diye bir şey yoktu. Daha çok agresif-agresiftiler. Yani Nelle'in derdini anlatmak için kız kardeşini pencereden atması gerekiyorsa, yapması gereken buydu ve yapmıştı da. Hem de birden fazla kez. Ve annesi neden o zaman kesin bir dille, "İşte bu yüzden kız kardeşin senden nefret ediyor. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Evet. Anlamıştı. Doğrudan, açık, net. Açıklığı içinde düpedüz acımasız.

Ve acımasızlık Nelle'in her zaman saygı duyabileceği bir şeydi.

* * *

"Sakinleşmen gerek."

"Beni kızdırıyorlar."

"Herkes seni kızdırıyor. Bu sakinleşmemen gerektiği anlamına gelmez."

Keane kardeşi Finn'in ne dediğini anlıyordu ama o kadar öfkeliydi ki.

Kardeşi Tock'la çıktığını mesaj attığında bunun hakkında pek düşünmemişti. Belki de takılıyorlar diye düşünmüştü. Bunu anlayabilirdi. Tock güzeldi ve kardeşinin bir kadında sevdiği türden uzun bacaklara sahipti. Shay bir süre için bir bal porsuğuyla kafasını dağıtmak istiyorsa, Keane kim oluyordu da bunu sorgulayabiliyordu? Ama o aptalın bir bal porsuğuyla çılgınca bir "gizli ajan görevi" için gittiğini bilseydi, Michigan'dan çıkmadan önce o aptal kıcını geri çekerti.

Şimdi, evet, babasını kimin öldürdüğünü bulmak için bal porsuklarıyla birlikte çalıştığı doğrudu, ama ne olmuş yani? Sadece babasının ölümünün ardındaki pislikleri bulmak için değil, türünün bildiği türden bir intikam yağdırmak için de her şeyi yapardı. Babasının katilleri mezarlarına girene ya da kalıntıları Doğu Sahili'ne yayılana kadar durmayacaktı. Her iki senaryo da ona uyardı. Ve eğer bu, insanoğlunun bildiği en zor ve sinir bozucu türlerle çalışmak ve onlarla vakit geçirmek anlamına geliyorsa, o zaman tamam.

Ancak bu, babasının katilleriyle olan kan davası yüzünden daha fazla ailesini kaybetmeye razı olduğu anlamına gelmiyordu. Bunun için kardeşlerini ya da kız kardeşini kaybetmezdi. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Shay'in orada yattığını görünce. . .

"Nefes almalısın," diye sertçe uyardı kardeşi ve Keane dişlerinin yeniden diş etlerinden kaydığını fark etti.

Finn'in bir kez olsun haklı olduğuna karar veren Keane birkaç derin nefes aldı. Tüm bu yeni porsuklarla ve nedense çoğunlukla aslan ve kar leoparlarından oluşuyor gibi görünen doktor ve hemşirelerle başa çıkabilmesi için sakinleşmesi gerekiyordu. Şu anda gerçekten önemseydiği tek şey Shay'in sağlığı ve güvenliğiydi; ihtiyacı olan son şey, onu kızdırmayı başaran birkaç bal porsuğunun kafasını ısırmaktan kendini alamadığı için bu hastaneden atılmaktı.

Keane koridorda, porsukların bulunduğu odadan uzakta durdu - böylece onların aptal yüzlerini görüp yeniden sinirlenmek zorunda kalmayacaktı -

Finn sessizce yanında duruyordu. Tam öfkesinin nihayet kontrol altına alındığını düşündüğü anda asansörün *sesini* duydu. Yaşlı bir kadın dışarı çıktı, kulağında bir telefon vardı. Bilmediği bir dilde konuşuyor ve dönüp ondan ve Finn'den uzaklaşmadan önce farklı odalara bakıyordu. Keane, Charlie MacKilligan'ın bir kapı aralığından çıkıp onu takip ettiğini görene kadar bu konu hakkında fazla düşünmedi. Charlie'nin pompalı tüfek taşıdığını görmesi dışında kayda değer bir şey yoktu.

Gözlerini kocaman açarak Finn'e baktı ve birbirlerine tek kelime etmeden, ikisi de genetik olarak kız kardeşleriyle akraba olan çılgın bal porsuğunun peşinden uzun koridorda koşmaya başladılar. Kedilerdi ve hızlıydılar, bu yüzden Charlie bir şey yapamadan hemen yetiştiler. Keane kollarını onun beline doladı, aynı anda Finn de silahı onun elinden çekmeye çalıştı. Silahı çekmeyi başaramayınca Keane döndü ve Charlie'yi göğsüne sıkıca sararak ters yöne doğru gitti.

Finn'in az önce arkasını dönen kadına "Merhaba," dediğini duydu. "Eğer bal porsuklarını arıyorsan, onlar ters yöndeler."

Kadın Keane'in yanından geçerken yüksek topuklu ayakkabıları yerde tıkırdadı. Kadının karanlık ve şüpheli gözleri Keane'e öyle sert bakıyordu ki Keane, Dişi Porsuk'un onu ya da silahını fark etmemesi için Charlie'yi hâlâ kendisine yaslamış halde dönmekten başka bir şey yapamadı.

Neyse ki Charlie karşı koymadı. Artık onunla futbol oynuyordu ve o şimdiye kadar gördüğü en güçlü, en acımasız dövüşçüydü. Elinden gelse küçük, kuduz bir hayvandan dayak yiyecek havada değildi.

Koridorun aşağısında bir yerde bir kapının kapandığını duyduklarında Keane çılgın kadını bıraktı ve kendisinden uzaklaştırdı.

"Sen deli misin?" diye sordu.

"Terapistime göre sadece önemli olana odaklanmam gerekiyormuş. Önemli olan da o kaltağın acısına son vermek."

Finn tüfeği tekrar yakaladı ve ondan çekmeye çalıştı. Kardeşi iki elini de kullanıyordu; Charlie ise tek eliyle tutuyordu. Bu üzücüydü. Yaklaşık on saniye sonra Charlie sonunda Finn'e, "Ben sana vermedikçe onu benden alamayacağını biliyorsun," dedi.

Finn, "Senin acayip gücünün farkındayım," dedi. "Ama onu bana verirsen çok memnun olurum. Lütfen."

Kadın silahı bıraktı ve Finn uzun bir nefes verdi. "Yemin ederim," diye mırıldandı. "Siz ikiniz."

"Bu ne anlama geliyor?" Keane bilmek istiyordu. "Onun aksine ben silah kullanmıyorum. Ben sadece düşmanlarımdan omurgasını koparıyorum."

"Ve çok fazla dağınıklıktan kaçınmayı severim," diye açıkladı

Charlie. "Bir pompalı tüfek nasıl daha az dağınık olur?"

"Silahın açısı."

"Gerçekten mi?" Keane başını salladı. "Bunu bilmiyordum." "Stevie her şeyin fizikle ilgili olduğunu söylüyor."

"İkiniz de durdurabilir misiniz?" Finn tersledi. "İkinizin eninde sonunda anlaşacağınızı umarken, bunun insanların seni kızdırdıkları için temiz bir şekilde ölmeleri gerektiği gibi olmasını istemedim."

Charlie, "O yaşlı kaltağa kız kardeşlerimi rahat bırakmasını söyledim ama beni dinlemedi," diye karşı çıktı.

"Gördün mü?" Keane tekrar başını sallayarak, "Bunu kesinlikle anlıyorum," dedi.

Finn kısa süreliğine gözlerini kapattı, bu da gerçekten sinirlenmeye başladığı anlamına geliyordu.

Bunu saklamaya çalıştı ama kedi öfkesi Keane'inkinden daha iyi değildi.

"İkinizin *de* üzgün olduğunu anlıyorum ama Stevie de Shay de kendi kararlarını verebilecek yetişkinler. Stevie yardım etmek istedi. Aferin ona! Görünüşe göre yardıma çok ihtiyaç var. Ve Shay iyi olacak. İyileştiğinde ona bağırabilirsin," dedi Keane'e.

"Güzel. Çünkü bağıracağım."

"O zamana kadar," diye devam etti Finn, "koridorlarda küçük yaşlı kadınlara saldırma."

"O küçük yaşlı bir kadın *değil*," diye düzeltti Charlie. "O, planlarıyla tüm hükümetleri yok etmiş bir bal porsuğu. Size büyükannelerinizi hatırlatabilir ama size bakar bakmaz gırtlığınızı parçalayacaktır."

"Bunu inkar etmiyorum ama muhtemelen bunu özel bir yerde yapardı. Sadece şekil değiştirenlerin olduğu bir hastanenin ortasında değil. Kurallarımız var, biliyorsun."

Charlie gözlerini kırıştırdı. "Kurallarımız mı var?"

"Evet," dedi iki erkek birlikte.

"Yani polisleri arayacaklar mı? Beni ispiyonlar mı?"

Keane, MacKilliganlar'ın küresel şekil değiştiren dünyasıyla ilgili fazla deneyimleri olmadığını hep unutturdu. Onlar, çoğu bal porsuğu gibi, tam insan dünyasında daha fazla zaman geçiriyorlardı. Bunun bir nedeni Stevie'nin ilk çalışmalarının çoğunun orada yapılmış olmasıydı. Ama aynı zamanda Keane ve ailesi gibi genel bir şekil değiştiren deneyimi yaşamamış olmalarıydı. Sadece şekil değiştirenlere özel hastanelerde doğmadılar. Sadece şekil değiştirenlere özel yaz kamplarına ya da sadece şekil değiştirenlere özel tatil yerlerine gitmediler. Küçük kız kardeşine göre,

MacKilligan kızları, annesi öldürüldükten sonra Charlie'nin büyükbabasının yanına taşınmak zorunda kalana kadar bu hayata yakın bir şey yaşamadılar. Kendisi bir kurttu ve torununu ve üvey kız kardeşlerini kabul etse de sürünün geri kalanı etrafta üç bal porsuğu olmasından son derece rahatsızdı.

Charlie'ye bakan Keane, onunla küçük kız kardeşinden daha fazla ortak noktası olabileceğini fark etti. İkisi de genç yaşta ebeveynlerinden birini kaybetmişti. İkisi de bu kayıp yüzünden çok hızlı büyümek zorunda kalmıştı. Ve şimdi ikisi için de en önemli şey geride kalan ailelerini korumaktı.

Hâlâ kız kardeşinin zamanının çoğunu ailenin geri kalanıyla birlikte kendi evinde geçirmesini diliyordu ama Charlie'yle birlikte yaşaması konusunda da biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. Aynı şeyi Stevie ve Max'le yaşamak için de söylemek isterdi ama kimsenin onun üzerinde deney yapmasını ve Max'in ona bir sosyopat olmayı öğretmesini istemiyordu. Bugünlerde bu endişeler olmadan da yeterince endişelenmesi gerekiyordu.

Keane, "Eğer bir şekil değiştireni pençeleriniz ve dişlerinizle doğrudan bir meydan okumada öldürürseniz, korunursunuz," diye açıkladı. "Ama bir şekil değiştireni uyarmadan sırtından vurursan... hapse girersin Charlie. Ve o zaman Stevie'yi *Max'ten* başka koruyacak kimse kalmaz. Ve Stevie'nin erkek arkadaşım dediği o peluş oyuncak."

"Onun pandasıyla uğraşma. Onu seviyor ve ona iyi geliyor, ama ne demek istediğini anlıyorum." Omuz silkti. "Tamam. Onu öldürmek için bekleyeceğim."

Keane başını salladı. "İyi plan."

Finn, gözlerini kocaman açarak, "Hayır, değil!" diye bağırdı.

* * *

Mira torununun bir kedinin üzerinde uyuduğu odaya baktı. Kız hâlâ porsuk formundaydı ve horluyordu. Boynundaki bir yaradan dolayı iyileşmekte olan kedi tıbbi bir uyku halindeydi ve vücudu iyileşene kadar yakın zamanda yer değiştirmeyecekti.

Mira torununu bu göreve gönderdiğinde Emily'nin gerçek bir tehlike altında olduğu hiç aklına gelmemişti. En azından büyükannesi tarafından verilen diğer kurtarma görevlerinde olduğundan daha fazla tehlikede değildi. Birçok kuzeninden birini kurtarmak, Emily'nin yıllar boyunca ailesinin her iki tarafı için de birkaç kez yaptığı bir şeydi. Bu basit bir parçala ve yakala olmalıydı ... insanlar hariç.

Ama sonra o telefon Tracey Rutowski'den geldi. Mira o uyarıyı alır almaz torununun tehlikede olduğunu anlamış ve ona göre hareket etmişti; ama o sırada işler çoktan yoluna girmişti ve Emily'yi tehlikeden kurtarmak için artık çok geçti.

İşte torunu buradaydı. Yaralı. İyileşiyordu. Ve uzun vadeli bir hasar alıp almadığını kim bilebilirdi ki? Doktorlar kesinlikle henüz bilmiyordu. Torununa o kadar çok zehir pompalayan MacKilligan kızı da bilmiyordu ki Emily, Mira'nın Jakub Amcası gibi dans eden pembe kutup ayıları hakkında gevezelik ederek uyanabilirdi. Vipera Berus zehirli Polonya votkası içerdi. Elbette diğer tüm amcaları ve teyzeleri de öyle yapardı ama Jakub bütün gün ve gece boyunca içerdi. Düşük etkili zehir sonunda beynine zarar verene kadar yudumladı, yudumladı, yudumladı. Ondan sonra, dans etmeyi seven pembe kutup ayıları görürmüş. Bazen amcası da katılırdı. İlginç Şabatlar oluyordu ama torunlarının hiçbirisi için aynı şeyi istemiyordu. Özellikle de Emily için. Onunki gibi bir beynin korunması gerekiyordu çünkü bir gün zamanını aptal Amerikan sporları ve değersiz arkadaşlarıyla harcamayı bıraktığında harika şeyler yapacaktı.

Ama bunlar başka bir günün düşünceleriydi. Şu anda . . . Mira kendine bir şeyi itiraf etmek zorundaydı. Savaşan ülkeler arasındaki anlaşmaların ve diktatörleri devirmenin aksine, sonunda bu durumla tek başına başa çıkamayacağını kabul etmek zorunda kaldı. Çünkü artık siviller zarar görüyordu. Doğru, bu sadece büyük boy bir ev kedisiydi ama işin esası buydu. Hak etmeyenlere zarar vermek gibi bir arzusu yoktu. Mira öfkesini hak edenler için saklıyordu. Ev kedisi olsun ya da olmasın.

Bu da tek bir anlama geliyordu.

Uzun bir iç geçirdikten sonra telefonunu tekrar aramaya başladı ve bekledi.

"Ne?" diye cevap aldı ve bu büyük saygısızlık karşısında gözlerini devirdi.

"Haklıydın," diye isteksizce itiraf etti Mira. "Ve bence sen de dahil olmalısın."

"Ben mi?" diye cevap verdi ve Mira bu sorunun ardından "Yoksa ben ve arkadaşlarım mı?" diye sorduğunda yüzündeki sırıtışı kolayca hayal edebildi. "Arkadaşlar" kelimesinin s'sini uzattı, böylece kelime sanki gerçek bir asp'den geliyormuş gibi çıktı.

Mira dişlerini gıcırdattı -çünkü artık çıkmışlardı- ve "Evet. Sen ve senin"-içini çekti-"arkadaşların" dedi.

"Hey, çocuklar," diye bağırdı Tracey Rutowski telefonundan, "hepimizi istiyor!"

Ve sinir bozucu, disiplinsiz porsuklar sarhoş bir şekilde "Arkadaşlar!" diye tezahürat yaptılar.

Bir an daha tahammül edemeyen Mira aramayı sonlandırdı ve öyle hırladı ki, kalın, koruyucu tıbbi camın diğer tarafındaki yarı baygın torunu porsuk başını kaldırıp tıslayarak ona karşılık verdi.

Bölüm 5

Shay gözlerini açtığında üç şeyi biliyordu.

Sabah olmuştu.

Neredeyse

ölüyordu.

Ve birinin kafası penisinin üzerinde duruyordu.

Neredeyse ölmemiş olsaydı, uykusuna geri dönecek ve birinin penisinin üzerinde uyumasından rahatsız olmayacaktı. Ama bu garipti çünkü neredeyse ölüyordu. Tüm hastane ekipmanlarını görebiliyor, etrafta dolaşan tüm şekil değiştiren ırkların kokusunu alabiliyor ve boynunda hala iyileşmekte olan yarayı hissedebiliyordu. Bu, dışarı çıkıp kendine bir kız arkadaş bulacağı bir zaman değildi. Belki de ateşi onu daha iyi hale getirmişti ama o öyle düşünmüyordu. Şekil değiştiren hemşireler ateşli hastalarının hastanelerde birbirlerini becermeye çalışmasına izin vermezdi. Peki o zaman ne halt edecekti?

Shay, boğazında yapılan işi geri almak istemediğinin farkında olarak dikkatle başını yatağın ucunu görebileceği kadar kaldırdı... ama tek gördüğü muhteşem bir çıplak kıçtı. Orada öylece duruyordu. Elinin dokunabileceği mesafedeydi ama o daha iyisini biliyordu. Şekil değiştiren dişiler de diğer yırtıcılar gibiydi. Açıkça izinleri olmadan kendilerine dokunulmasından hoşlanmazlardı ve bir erkek başka bir şey denerse hayatını pençelerine alırdı.

Şu anki sorun, o mükemmel kalçanın sahibinin uyanması ve yüzünü aletini örten incecik çarşafa sürtmesiydi.

Gözlerini kapatarak kendisiyle ilgili kontrol edemediği tek şeyi kontrol altına almaya çalıştı ama nafile. Sertleşti. Çünkü yüzünü ona sürtmeyi ya da hırlamayı bırakmıyordu.

Hırıltı! Kesinlikle hırılıyordu.

Kendini utandırmadan bir saniye daha dayanamayan Shay, "Hey!" diye havladı.

Mükemmel kıcının, ona bakmak için döndüğünde muhteşem kıvrıcık saçları yüzünü kısa süreliğine kapatan Tock Lepstein'a bağlı olduğunu hemen fark etti. Başının hızlı bir hareketiyle saçları kıpırdadı ve koyu kahverengi gözlerini ona kırptırdı.

"Shay?" diye sordu şaşkınlıkla kaşlarını çatarak. "Merhaba, Tock."

Avuçlarını onun kalçalarına koydu ve etrafına bakabilmek için kollarını kullanarak gövdesini kaldırdı.

"Neredeyiz biz? Ne oldu?" "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Hayır." Ağzıyla şapırdayan bir ses çıkardı ve tekrar ona baktı. "Neden kobra tadı alıyorum?"

"Yılan mı? O tür bir kobra mı? Neden onun tadını aldığını bilmiyorum. Kral kobranın tadının nasıl olduğunu *neden* bildiğini de bilmiyorum."

Omuz silkti. "Biraz gamey. Ama güzel bir sos ve fileto ile-"

"Şimdi bunu dinleyemem," diye sözünü kesti kadın devam edemeden. Boynu iyileşirken öğürmeye başlamak istemiyordu. "Senden kibarca rica ediyorum, lütfen üzerimden kalk."

"Ne?" Yere baktı ve kısa bir duraksamadan sonra, çarşıfta bir çadır oluşturan azgın ereksiyondan yengeç sürünerek uzaklaşmaya başladı. Ama bu, kışının adamın yüzüne doğru geri gittiği anlamına geliyordu.

"Tak . . . Tak!" diye bağırdı, biraz paniklemişti.

Kadın durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. Adamın tek yapması gereken gözlerini açmaktı ve kadın burnunu o göte gömmekten birkaç santim uzakta olduğunu hemen fark etti. Şu anda ikisinin de rahat edemediği bir şeydi bu.

Nefes nefese adamın üstünden kalktı, adam da bunu takdir etti. Ama sonra çarşafı kaptı ve çekip çıkardı. Sertleşmiş sikini açıkta bıraktı.

Bir hırıltıyla başının altındaki yastığı kaptı ve kasıklarının üzerine çarptı.

"Beni öldürüyorsun, Tock," dedi ona, yatağın üst yarısını kaldırmak için başlığın üzerine örtülen aleti kullanarak, böylece başını veya boynunu hareket ettirmeden oturabildi.

"*Neden* çıplağım?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Ona baktı, bu da kendini daha da çıplak hissetmesine neden oldu. Sanki aletini örten çok uygun bir yastığı yokmuş gibi.

"Neden hastane yatağındasın?" diye sordu. "Bir ... olay oldu."

"Ne olayı?"

"Karmaşık bir olay" diye itiraf etmeden önce bir nefes aldı.

"Oh, hayır. Sen de mi karıştın?" "Uh
..."

"Sana karışmamamı söylemiştim. Sana beş dakika beklemeni söyledim
ve-" "Tock, hepsini yaptım. Sonra silahlı adamlar vardı ve sen de ..."

"Ne oldum?"

"Zehirlendim."

Güldü. "Yani?" Dilini birkaç kez ağzının damağına doğru emdi ve "Bu
yüzden mi kobra tadı alıyorum?" diye sordu.

"O tür bir zehirlenmeden bahsetmiyorum."

"Ne tür o zaman? Siyanür mü? Fare zehri mi? Risin? Strychnine?
Tetrodotoksin? VX?" Adam kaşlarını çatınca ekledi: "Soğuk Savaş sırasında
kullanılırdı."

"Hayır. Sanmıyorum. Aslında senin üzerinde ne kullanıldığını gerçekten
bilmiyorum."

Çarşafı hâlâ göğsünde tutarak bir adım geri çekildi. "Ne?
Ne demek ne kullanıldığını bilmiyorum?"

"Bilmiyorum. Kimse bilmiyor."

"Shay... neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Henüz bilmiyorum. Ama ailen-"

"Ailem mi? Hangi aile?"

"Uh ... Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Onlar Siyah mı, Shay? Çünkü bu bana başlamak için kesin bir nokta
verirdi."

"Gördüğüm kadarıyla hayır."

"Siktir," dedi. "Savta. Siktir. Siktir, siktir, siktir."

Odanın içinde telaşla koşuşturmaya başladı, kısa bir süre durup cam
pencerelerden baktı, sonra zemini ve hastane yatağının altını kontrol etti.

"Ne yapıyorsun? Ne arıyorsun?" diye sordu. "Kıyafetlerim
nerede?"

"Hiçbir fikrim yok."

"*Neden insanlar sadece kıyafetlerimi alıyor?*"

Tock'un davranışları karşısında kafası karışan Shay, onun çarşafı
vücudunun üzerinde tutarak eğreti bir elbiseye dönüştürme çabasını izledi. Bu
kadar tuhaf olmasaydı eğlenebilirdi. Tock'u hiç bu kadar histerik görmemişti.
Başkası için değil ama kesinlikle onun için histerikti.

Tock sinirlenmedi. Üzülmedi. Mutlu da olmazdı. Sadece her zaman sinirli görünürdü. Ama şimdi, sanki derisinden ya da hastane odasının penceresinden dışarı atlamak istiyor gibiydi. Gerçekten de pencereyi açıp kafasını dışarı uzattı ve hemşirelere hastalarından birinin çılgınca kaçmaya çalıştığını haber vermek için alarm düğmesine bastı. Ama sonra tekrar içeri girdi.

"Buradan çıkmam lazım," dediğini duydu. "Buradan çıkmam lazım."

"Bence sakinleşmen gerek."

Onu el sallayarak cam ön kapıya doğru koştu. Shay çaresizlik içinde "Tock!" diye seslendiğinde eli kapı kolundaydı.

Ona bakacak kadar durdu ve "Ne?" diye sordu.

Ne söyleyeceğini bilemedi. Onun sakinleşmesini istedi. Kaçmayı bırakmasını istedi. Paniğini durdurmak istedi. Ama bunların hiçbirini nasıl yapacağını bilmiyordu. Her an onu terk edebileceğini biliyordu, bu yüzden aklına gelen ilk şeyi yaptı.

"Saat kaç?" diye sordu.

Kadın dondu kaldı, kapı yarıya kadar açıldı. "Ne?"

"Saati biliyor musun?"

Önce sol bileğine, sonra odaya baktı. "Saatim nerede? *Saatimi kim aldı lan?*"

Tock kapıyı bırakıp onunla yüzleşti ve Shay ellerini hızla göğsüne doğru kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Ben almadım."

"Saatimi almalıyım. Saati *ihtiyacım* var."

Açık pencereyi işaret etti. "Sabah gibi görünüyor-"

"Sabah gibi mi *görünüyor?*" diye tekrarladı bariz bir tiksintiyle. "Bu da ne demek şimdi?"

"Yani sabah gibi görünüyor ama olmayabilir de. Sabah. Muhtemelen öğleden sonra olabilir."

"Güneşin gökyüzündeki konumuna bakarak öğleden sonra olduğunu nasıl düşünebildiniz?"

"Şey-"

"Zamanı bilmeden hayatını nasıl sürdürebilirsin ki?"

Omuz silktili. "İnsanlar bana nereye gideceğimi söylüyor ve ben de gidiyorum. Hiç kimse geç kaldığımı söylemiyor. Eğer geç kalsaydım, bunu Keane'den duyardım."

Tock'un üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı ama daha sakin görünüyordu. "Bu dünyada var olmak için korkunç bir yol."

Ona doğru ilerledi ama yatağını çevreleyen çok sayıda makinenin önünde durdu. İşaret edene kadar her birini inceledi. "Saat sabahın sekiz otuz dördü."

Gözlerini kapatıp nefesini bırakan Tock, "Saat sabahın sekiz otuz dördü," diye tekrarladı. Bir nefes daha aldı, verdi ve bir kez daha tekrarladı: "Saat sabahın sekiz otuz dördü."

Shay'e baktığında sakın kahverengi gözlerle bakıyordu. Ona tutunabileceği bir şey vermişti ve bu onu merkeze oturtmuştu.

Ona bakarken aniden, "Boynuna ne oldu?" diye sordu.

* * *

Tock anlamadı. Neden olanları hatırlayamıyordu?

Shay ona bir gece önce olanları anlattıkça, zehirlenmenin basit bir ödül tuzağı ya da kendisinin veya ailesinin yaptığı bir şeyden intikam almak için yapılmadığını anlamaya başladı. Bu çok daha kötüydü.

O lanet olası bir test tavşanıydı!

"Ve işte buradayız," dedi Shay işi bittiğinde.

Tock şimdi yatağının kenarına oturmuş, o konuşurken gözlerini duvara dikmişti. Konuşması bittiğinde başını çevirip ona baktı ve renginin daha iyi olduğunu ve kesinlikle daha sağlıklı görüldüğünü hemen fark etti.

"Seni neredeyse öldürdüğüm için özür dilerim," dedi.

"Bu bir kazaydı. İkimizin de kurt olmadığına şükre delim." "Neden?"

"Sanırım sonsuza dek sana ait olurdum. Bazı erkek aslanların da bunu yaptığını duymuştum."

"Sanırım bu bir ısırıkla oluyor." Gözlerini kırıştırdı. "Bekle. . . ben de seni ısırdım mı?"

"Hayır. Ama sence de bu garip değil mi?"

"Tuhaf."

Cam kapı açıldı ve elinde çizelgelerle bir Dişi Aslan içeri girdi.

"Oh, bakın!" diye neşelendi. "İkiniz de ayaktasınız. Ben Dr. Chan, atardamar hasarınızı onaran uzmanım Bay Malone."

Tock yataktan kayarak doktorun yanına gitti. Shay'in dosyasını kadının elinden aldı ve son testlerin sonuçlarını incelemeye başladı

İkisi de hâlâ uyurken yapılmış. Shay'e rakamlarının iyi görüldüğünü söylemek üzereydi ki Dişi Aslan çizelgeyi geri aldı.

Bu kabalık karşısında tıslayan Tock, çizelgeyi geri almaya çalıştı ama Dişi Aslan kükredi. Tock gerildi, kavgaya hazırды.

"Hey, hey, *hey!*" Shay bağırdı. "Siz ikinizin sakıncası var mı? Burada ölmemeye çalışıyorum."

"Ölmüyorsun," dedi Tock ona ve doktorun da kendisiyle aynı şeyi söylediğini fark etti. Birbirlerine baktılar ve karşılıklı olarak dudak büktükten sonra geri çekildiler.

Güvenli bir mesafeye ulaştığında doktor açıkladı: "Fare-"

"Ratel. Ya da sadece bal porsuğu."

"-Haklı. Her şey iyi görünüyor. Sadece yaranı muayene etmek istiyorum. Sonra eve gidebilirsin." Tock'a bir göz attı. "Senin de gitmeye hazır olduğuna eminim."

"Beni eve mi gönderiyorsun? Beni neyle vurduklarını biliyor musun?"

"Hayır. Ama orijinal zehir işe yaramadığı için çok üzgünüm."

Tock yine tısladı ama Shay'in yalvarışları onun kaba kaltağın suratını parçalamasını engelledi.

"Hanımlar, lütfen," diye yalvardı Shay. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Dişi aslan başını salladı ve odanın köşesindeki lavaboya doğru yürüdü. Ellerini dezenfekte etti, nitril eldivenler giydi ve Shay'in yanına gitti. Yarasının üzerindeki bandajı dikkatlice çıkardı ve hasarı yakından incelemeye özen gösterdi.

Tock gerçekten de bir sorun olmamasını umuyordu. Yardım etmeye çalışırken yanlışlıkla onu incitmiş olmaktan nefret ediyordu.

Ayrıca ailesiyle uğraşmak zorunda kaldığı için de kendini kötü hissediyordu. Takım arkadaşlarından bile bunu yapmalarını istememişti. Kimse onun ailesinin iki tarafıyla da uğraşmak zorunda kalmamalıydı. Hepsi biraz deliydi ve Tock başkalarının bu deliliğe katlanmak zorunda kalmasının adil olmadığını düşünüyordu. Kendisi bunun içinde doğmuştu ama takım arkadaşlarının kendi başlarına yeterince derdi vardı. Akrobalarını da işin içine katarak onların stresini arttırmak istemiyordu.

Mads ve diğerlerine, yaptıkları ama yapmamaları gereken bir şey sırasında bir şey olursa ve öldürülürse

-Gömülene kadar ailesi dışında kimseye söylemeyecekti.

"Bana güvenin," demişti Mads ve Max'e bir başka gün, onlar henüz on altı yaşındayken, "uzun vadede hepimiz için daha iyi olacak."

"Senin için nasıl daha iyi olacak?" Max sormuştu. "Sen zaten ölmüş olacaksın."

"Bu büyükannemin hâlâ bana ulaşamayacağı anlamına gelmiyor. Ve, oy . . o kadının başıma yağdıracağı suçluluk duygusu."

"Tamam, bu harika görünüyor," diye açıkladı kaba doktor. "Taburcu olmanıza yardımcı olmak için bir hemşire gelecek. Kardeşlerin burada."

"Geldiler mi?"

"Bütün gece buradaydılar. Fevkalade tatsızlar." Shay başını salladı. "Evet. Öyleler."

"Peki ya ben?" Tock sordu.

"Peki ya sen?"

"Kaltak, seni keseceğim-"

Tock tehdidini tamamlayamadan Shay hızla araya girerek, "Taburcu edin," dedi. "O da taburcu edilebilir mi?"

"Bu süreci mümkün olduğunca çabuk ilerletmesi için doktorunuzu göndereceğim. Hepinizi buradan çıkarmak istiyoruz."

"Hepimizi mi?" Tock sordu.

"Bütün o porsuklar da burada." "Hâlâ mı? Hâlâ buradalar mı?"

Dişi Aslan'ın yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı ve Tock onun kafasını ezmek istedi!

"Buradalar," dedi, gülümsemesi daha da genişleyerek. "Neden gidip onları getirmiyorum?"

Tock onu durduramadan kaltak kapıdan çıkıp gitti. Tock koşarak odayı geçti ve Shay'in hastane yatağının üzerine atladı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Buradan çıkıyorum."

"Tock, taburcu edilmen gerekiyor."

Shay onu duydu ama sözlerini duymazdan geldi ve onun yerine omuzlarına tırmandı.

"Hey!"

Bunu da duymazdan geldi ve uzanıp başının üstündeki fayansı itti. Karoyu itmekte zorlanıyordu, bu yüzden pençelerini serbest bıraktı ve komşu karoya çarptı. Pençeleriyle tutunarak bacaklarını kaldırdı ve yanındaki karoya tekme attı. Ayaklarını açıklığın iki yanına dikti ve pençelerini geri çekti. Gücünü kullanarak

Gövdesini yukarı kaldırıp hava kanalının içine çömelene kadar pozisyonunu korudu.

Güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra eğildi ve Shay'e "On dakika sonra benimle dışarıda buluş" dedi. Ondan sonra, kaçıp gitti ve arkasına bakmadı.

* * *

Kardeşleri odaya girdiğinde Shay hâlâ tavandaki boş deliğe bakıyordu.

"Hey!" Finn onu selamladı.

"Kalkmışsın." "Çoktan kalktım," diye mırıldandı Keane.

Bu sesi tanıyan Shay hemen kucağına baktı ve yastığın artık aletini örtmediğini fark etti.

"Kahretsin," diye havladı ve kendini tekrar örttü.

"Daha yeni arter ameliyatı oldun. Neden ereksiyon oldun?"

"Belki de sabah ereksiyonu olmuştur," diye düştü Finn. "Sabah ereksiyonuna bayılırım."

"Ereksiyonum hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?" Shay yalvardı. Keane işaret etti. "Yerde neden fayans var?"

"Uzun hikâye."

"Tock nerede?" Finn sordu.

Shay ve kardeşleri tavandaki deliğe baktılar ve Keane, "Bu sertleşmeyi açıklıyor," dedi.

Shay kardeşine çenesini kapamasını söyleyemeden kapı tekrar açıldı ve Tock'un ailesi odaya girdi.

Hepsi birden. Hepsi odaya girdi. "Nerede o?"

Tock'un büyükannesi sordu.

Shay yüzünü buruşturdu. Bütün bir aileye, bütün gece bekledikleri kişinin onları terk ettiğini nasıl söylersiniz?

Söylemezsiniz. Onlara hiçbir şey söylemezsiniz. Bunun yerine, sadece tavana baktı ve tüm porsuklar da onu takip etti.

Kuzenlerinden biri hâlâ açıklığa bakarak, "Huh," dedi. "Bu çok kaba."

Ama Tock'un büyükannesi sadece kıkırdadı. "Şu kız. Tıpkı annesi gibi, muhtemelen bu yüzden şu anda ensesine bir yumruk atmak istiyorum."

Ve işte Shay sonunda Tock ile büyükannesi arasındaki aile benzerliğini gördü.

Bölüm 6

Shay ve iki kardeşi Keane'in havaalanında kiraladığı SUV'ye bindi. Porsukların da onlarla birlikte geleceğini sanıyordu ama onlar kendi arabalarını kiralamayı tercih etmişlerdi ve Finn bundan memnun görünüyordu. "Max her zaman araba kullanır ve intihar bombacısı gibi araba kullanır."

Shay arka koltuğa uzandı. Gerçi "uzanmak" tam olarak doğru değildi. SUV ortalama büyüklükteydi. Çoğu insan için iyiydi ama bir Malone kardeş için değil. Dizlerini bükme zorunda kaldı ve sırtı sol taraftaki yolcu kapısına dayandı.

Yine de hastaneden çıktığı için mutluydu. İyi olduğuna sevindi. Artık eve gidene kadar rahatlayabilirdi.

Gözlerini kapatan Shay kolayca uykuya daldı ama en büyük ağabeyinin homurdandığını duyunca birden uyandı, "Bu ne lan. . . ?"

Shay doğruldu ve etrafına bakındı. "Ne oldu? Sorun ne?"

Keane hâlâ arabayı sürüyordu, araçları şimdi iki şeritli bir yoldaydı. Oldukça hızlı gidiyordu ama Keane her zaman hızlı sürerdi. Shay önlerinde hiçbir engel görmüyordu. Bu yüzden kardeşinin neden şikâyet ettiğinden emin değildi-

Arkalarından hızla gelen bir başka araç onları geçmeye çalışıyordu. Bal porsuklarından oluşan tüm ekip, Tock hariç, yanlarından geçen cipi işgal etti. Tock cipin içinde değildi. Dışarıdaydı. Onlar bu yol her neyse o yolda hızla ilerlerken ön ızgaraya tırmanıyordu.

Üç kardeş dehşet içinde Tock'un -şimdi üzerinde bir hastane önlüğü vardı, ki önlük bağlanmadığı için çıplak vücudunun büyük bir kısmı rüzgârda çılgınca savruluyordu- kaputa doğru ilerleyişini izlediler. Oraya vardığında nefesini tutmak için durakladı, sonra dört ayak üzerinde ön cama doğru ilerlemeye başladı.

"Yarışıyor muyuz?" Keane aniden sordu.

Finn Shay'in penceresinden dışarıyı görebilmek için arkasına yaslandı. "Max sürüyor. Yani

. . . evet. Yarışyorsun. Yavaşlasan iyi olur," diye emretti. "Bırak gitsin a-"

"Kahretsin!" Keane aniden frene bastı; Shay arabanın arkasına doğru savruldu.

ön koltuklar. Yine de bu gerekli bir hareketti. Köşeden ters yöne giden bir kamyon geldi ve Max'in tek yaptığı hızlanarak kamyona doğru ilerlemek oldu. Tock hâlâ SUV'un kaputunu işgal ediyordu.

Kamyon onları ezip geçmeden hemen önce SUV şeritlerine girdi, sürücü kornaya basıp bağırmaya başladı.

Tock bir kez daha kısa bir süre durakladı -bu sefer kolunu kaldırıp kamyon şoförüne parmak sallayabilmek için- sonra kaputun üzerinde ilerlemeye devam etti.

Sonunda ön cama ulaştı.

Shay birkaç saniye onu göremedi; sonra onun aracın yan tarafına tutunduğunu ve sonunda artık açık olan yolcu tarafındaki cama sürünerek girdiğini fark etti.

Cam kapandı ve Max gaza bastı; grup bir sonraki virajda gözden kayboldu.

Kardeşler yola devam ederken bir süre sessiz kaldılar, üçü de ön camdan dışarı bakıyordu.

Sonra Keane nihayet şöyle dedi: "Onu *kurtarmak* için hayatını riske attığına çok sevindim. Kurtarılmaya ihtiyacı olduğu o kadar açık ki."

Shay sadece omuz silkebildi. "O anda ... sağlam bir fikir gibi göründü." "Evet. Ve eminim bunun o kışla hiçbir ilgisi yoktu."

"Şey ..." Shay başladı ama gerçekten savaşmanın ne anlamı vardı ki? "Evet. Kesinlikle o kıştı."

* * *

Tock havaalanının özel tuvaletlerinden birinde yeni kıyafetlerini giydi ve kabinden çıktı. Mads gece çantasını Detroit'ten getirmişti, ki bu harikaydı. Tock'un New York'a kadar hastane önlüğüyle seyahat etmeye hiç niyeti yoktu. Kimsenin onun kaçak bir akıl hastası olduğunu düşünmesini istemiyordu çünkü Max'in, hepsi kolluk kuvvetlerinden ve acil servislerden hızla uzaklaşana kadar bu şakaya eğilmekten daha çok seveceği bir şey yoktu.

Banyodan çıkarken durup etrafına bakındı. Sıra dışı bir şey görmedi ve gerekli olması halinde bu havaalanından kaçış yollarını tekrar kontrol etti. Bunu aniden paranoyaklaştığı için yapmamıştı. Büyükannesi onu beş yaşındayken alışveriş merkezine götürdüğünde tatbikata başlamıştı. "Her zaman giriş ve çıkışı bil küçüğüm," derdi. "Kaçman gerekirse diye."

Memnun olan Tock sandalyelere doğru yürüdü ve çantasını o -bu büyüklükteki spor ayakkabıları nereden bulmuştu?

Shay'in yanında. İç geçirdi ve telefonunda gezinmeye başladı. Sinirlenmişti. Son birkaç saat için bir şeyler planlamıştı. Güzel, düzenli bir programı vardı ama tüm bu gereksiz drama yüzünden her şey mahvolmuştu.

"Sana ters ters baktığımı görmüyor musun?"

Tock, çoğu program uygulaması ona ihtiyacı olanı vermediği için kendi yaptığı telefonundaki program uygulamasından başka bir yere baktı ve kendini büyük bir kedinin ters ters bakan yüzüne bakarken buldu.

"Sen hep böyle görünmez misin?" diye sordu bir süre sonra.

"Hayır." Takım arkadaşlarından ikisinin takıldığı bir başka bitişik koltuğu işaret etti. "*O her zaman böyle görünüyor.*"

Max'in yanında oturan Keane'i fark etmemişti bile. O da ters ters bakıyordu ama Tock'a, Max'e ya da Streep'e değil, her ikisi de ona yakın oturuyordu. Sadece genel olarak bakıyordu, bakışları boş bir duvara kilitlenmişti. Duvara o kadar odaklanmıştı ki, Cancun'a gidecekleri özel jet hakkında konuşan bir grup gürültücü zengin adamın içeri girdiğini fark etmedi bile. Tock'u eğlendiren şey, o gürültücü, sinir bozucu adamların Keane'i fark etmelerini ve Keane'in onlarla hiç ilgilenmemesine rağmen kasıtlı olarak durup birkaç saniye ona bakmalarını ve sonra gruplarının etrafında büyük bir daire çizerek yürümelerini izlemektir. Sonunda Keane'in sırtı onlara dönük olacak şekilde havaalanının karşı tarafına oturdular.

Bu tam insan adamlar oturduktan ve Max'in Nelle'in aile jetine yakıt ikmali yapılmasını beklemekten sıkıldığı için onlarla kavga etmeyeceğinden emin olduktan sonra Tock telefonuna geri döndü. Uygulamasında birkaç şeyin yerini değiştirdi, kendi yaptığı yapılacaklar listesi uygulamasına birkaç şey ekledi ve telefonunu kot pantolonunun arka cebine koydu.

Sandalyesinde rahatlarırken kedinin hâlâ ona baktığını fark etti. "Ne?" diye sordu.

"Konuşmamızın bittiğini sanmıyordum." "Bitirmedik mi?"

Ellerini havaya kaldırdı ve öfkeyle ondan uzaklaştı.

Kız bunun son olduğunu düşündü ama kız tekrar rahatlar rahatlamaz adam bir kez daha yüzünü ona döndü ve "Kendini öldürmeye mi *çalışıyorsun*?" diye sordu.

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu, bu yüzden "Ne?" diye cevap verdi.

"*Max* tarafından sürülürken arabanın üzerinde yürümek. ? Dün gece neredeyse ölüyorken bu sana iyi bir fikir gibi mi geldi?"

"Gerçi sana göre neredeyse ölmüyordum. Ama acı çektim. Dün geceye dair pek bir şey hatırlamıyorum ama kuzenlerimin susmak bilmediğini ve *onlar susana kadar onları boğmak* istediğini *hatırlıyorum.*"

Kedi cevap vermeyince Tock yere baktı ve ellerinin birini boğuyormuş gibi yaptığını gördü. Ve dişleri o kadar sıkılmıştı ki, düşüncesinin son kısmını hırlayarak söylediğinden emindi.

Ellerini indirdi, çenesini açtı ve Shay'e baktı.

"Yola çıkana kadar cipin altında saklandım ve sonra sürünerek çıktım. Bu şekilde ailemi görmek zorunda kalmadım. Zayıf ve acınası bir hareketti ama yaptım çünkü *hiç bitmeyen* tartışmalardan nefret ediyorum. Ve ailemle kavga ettiğinizde asla sonu gelmez. Tartışmaya bayılırlar. *Her* konuda."

Shay bir an onu inceledi. "Tamam," dedi. "Bunu anlıyorum." Gözlerini dikmeyi bıraktı ve kollarını iri kalçalarına dayadı. "Ama siz hastaneden uzaklaştıktan sonra Max neden kenara çekmedi, böylece hayatını riske atmadan arabanın altından çıkabilirdin?" Tock cevap vermeyince gözlerini devirdi. "Tam olarak kaç kez hareket halindeki bir arabadan düştün?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ama hayatını gerçekten böyle riske atmalı mısın? Hareket halindeki arabaların üzerine tırmanarak mı?"

Konuşmayı bitiren Tock cevap vermedi. Onun yerine, "Dün bana yardım ettiğin için teşekkürler. Minnettarım."

Shay homurdandı ve "Ne zamandan beri?" diye sordu. Başını iki yana salladı. "Sadece konuyu değiştirmek istiyorsun."

"Gerçekten istiyorum. Ve egonu beslemenin buna yardımcı olacağını düşündüm."

"Etmiyor. Ama Max MacKilligan'ın kullandığı hareket halindeki arabaların üzerinde zıplayarak hayatını riske atmak istiyorsan, buyur."

Tock bir an için onu inceledikten sonra, "Doğru. Sen bir babasın."

"Ne? Yani... Babayım. Ama bunun konuyla ne ilgisi var?" "Suçluluk duygusu konusunda gerçekten çok iyisin. Etkileyici."

"Annemden öğrendim," diye itiraf etti. "Ben, Finn ve Keane ergenlik çağına girdiğimizde, bizi kontrol etmek için elindeki tek şey buydu, karnımızı deşmek dışında."

"Ailem doğduğumdan beri suçluluk duygusunu üzerimde kullanıyor. Annem bu konuda özellikle ustadır." Ailesinin bu son durumdan haberdar olup olmayacağını ve bunun yaratacağı suçluluk duygusunu fazla düşünmek istemeyerek, "Kızın mı oğlun mu?" diye sordu.

"Kızım. On yaşında."

"Yani onu doğurduğunda genç sayılır mıydın?"

"Öyleydim. Annesi biraz daha yaşlı. Eskiden profesyonel futbol oynuyordu ama bir şampiyonluk maçında aldığı sert bir darbeden sonra dirseğini değiştirmek zorunda kaldı. Oyuncu olmaları için yetiştirdiği üç oğlu daha var."

"Kızınız da mı oynamak istiyor?"

"Hayır. Aslında . . ."

Sözleri soluklaştı ve aniden uzaklara baktı. Sanki onun fark etmemesini umuyormuş gibi. Ama tabii ki fark etmişti ve şimdi onun ne sakladığını öğrenmek istiyordu.

"Aslında ... ne?" "Önemli

bir şey değil."

"Anlat bana."

"Keane'den yeterince bok yiyorum. Daha fazlasını duyacak havada değilim." "Oh, hadi ama. Bunu aşmadık mı?"

"Neyi aşmadık? Meraklı olmanın mı?"

"Benim meraklı olduğumu *fark* ediyorsun. Ve birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra."

"Gerçekten mi? Bunu benim üzerimde mi kullanıyorsun? Birlikte tam olarak ne yaşadık?"

"Dün beni altına işerken gördün. İkimiz için de travmatik bir şeydi."

"O zehirlenmeye bir tepkiydi ve bunu tartışmamıza gerek yok." "Aslında bunu büyük bir mesele haline getirmediğiniz için size minnettarım. Çoğu erkek

kendi üzerine işeyen kızların hayranı değildir."

"Sanki bir barda zil zurna sarhoş olup DJ'in üzerine işemişsin gibi." Kız ona bakınca omuz silkti ve ekledi: "Bu bir keresinde bir kızla olmuştu. Hiç hoş değildi. Ve ikinci bir randevumuz olmadı."

"Anlaşılabılır. Her neyse, bana çocuğunuzdan bahsedin. Çocuklarla pek ilgilenen biri değilimdir, bu yüzden ilgileniyor olmam bile etkileyici. Şu anda kendimden çok etkilendim."

Yumuşak bir kıkırdamadan sonra içini çekti ve isteksizce itiraf etti: "Matematiği seviyor. Ve muhasebeci olmak istiyor" -boğazını temizledi- "muhasebeci."

"Muhasebeci mi? On yaşında mı? Film mi izledi?" "Muhasebe hakkında bir film mi?"

"Bu mümkün. On yaşındayken yarış arabası sürücüsü ve ödül avcısı olmak istiyordum. Neden? Çünkü bir hafta sonu boyunca iki film izledim ve biri yarış arabası sürücüsü, diğeri de ödül avcısı hakkındaydı."

"Evet, üç yaşından beri matematiği seviyor ve altı yaşından beri muhasebeci olmak istiyor."

"Oh. Oh. Evet. Uzun vadede bu işin içinde olabilir." Bir an durakladı, sonra sordu: "Altı yaşındayken muhasebecinin ne olduğunu nereden biliyordu?"

"Hiçbir fikrim yok." Küçük bir gülümseme verdi. "Yine de matematikte iyidir. Sekizinci sınıf seviyesinde çalışıyor. Yani, öyle ... gibi değil."

"Stevie mi?" Tock başını salladı. "*Kimse* Stevie gibi değildir. Ve bu sorun değil, çünkü beş yaşından beri terapi görüyor. Stevie olmak gerçekten zor. O yüzden minnettar ol."

"Ben minnettarım. Bebeğim diğer derslerinde de iyi ama ortalama bir iyi. Korkutucu derecede iyi değil. Sanırım bu matematik olayını dengeliyor."

"Dengeliyor. Fen ve matematikte hep ilerideydim ama İngilizceyi zar zor geçtim. Ve tarihin sadece bazı kısımlarını hatırlayacak kadar ilginç buluyorum. Yani, 1066'da ne olduğu kimin *umurunda*?"

"Hastings Savaşı." Kadın sadece ona bakınca mırıldandı: "O savaş bir nevi tüm İngiliz dilinin doğmasına yol açtı."

"Tekrar söylüyorum, kimin *umurunda*? Birkaç ev temizleyicisi ve bir kibritle tüm bu binayı yerle bir edebilirim. Bu, bir milyar yıl önce insanlar banyo yapmazken İngilizce dilini kimin başlattığından daha önemli değil mi?"

"Bu çok rahatsız edici." "Ne rahatsız edici?"

"Hepsi. Az önce söylediklerinin hepsi. İlginç diyecektim ama hayır. Bu sadece rahatsız edici."

* * *

Kavga aniden ortaya çıktı. Özel jette oturuyorlardı, New York'a dönüyorlardı. Herkes oldukça sessizdi. Ya okuyorlardı

dergilerde ya da telefonlarında. Sonra birden oldu.

Mads yanında oturan Tock'a baktı ve hiçbir uyarıda bulunmadan, "*Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?*" diye bağırmaya başladı.

Shay şok olmuştu. Mads'in birine bağırarak şöyle dursun, kızdığını bile hiç duymamış ya da görmemişti. O her zaman grubun mantıklı olanıydı. Her şeyi sakinleştirmeye çalışırdı. Ama işte buradaydı, Tock'a bağırıyordu.

Tock da ona bağırmaya başladı. İkiisi burun buruna çığlık atıyordu. Shay ne söylediklerini bile bilmiyordu. Kelimeleri zar zor seçebiliyordu, o kadar hızlı söylüyorlardı ki.

Bu yeterince kötüydü ama bir de koridorun zemininde birbirlerini boğazlamaya çalışıyorlardı.

Shay oturduğu yerden kalktı ve Tock'u yakalamak için uzandı. Kardeşinin de aynı şeyi Mads'e yapmaya çalıştığını görünce sevindi. Bu gerekliydi de çünkü takım arkadaşları hiç yardımcı olmuyordu. Nelle İtalyan *Vogue* dergisinin son sayısını okumaya devam etti. Max bir yandan balla kavrulmuş fıstıkları avuç avuç yerken bir yandan da neşeyle dövüşü izliyordu. Ve arkadaşlarının kavga etmesinden nefret ediyormuş gibi görünen tatlı Streep bile müdahale etmek yerine telefonundan birilerine mesaj atmaya devam etti.

Ancak Keane'in gözlerini devirip tekrar uyumaya çalışmaktan başka bir şey yapmamasına şaşırmadı. Değersizdi. Kardeşi değersizdi.

Kadınları ayırmak biraz zaman aldı. Pençeleri dışarıdaydı ve kumaş parçalarına takılmış, birbirlerinin saçlarına dolanmıştı. Onları ayırmayı başardıklarında, Shay tıslayan Tock'u jetin arkasına taşıdı.

Shay, Tock'u en son koltuğa oturttu ve öfkeyle tıslamayı bitirene kadar onu orada sabitledi.

Onu serbest bırakması neredeyse beş dakika sürdü. O zaman bile elini yüzünden çekti. Burnunu ısırıp koparmasını önlemek için başını cama dayamak zorunda kalmıştı.

Hayvanat bahçesinde çalışmak böyle bir şey miydi? Bakıcılar burunlarının ısırılması konusunda endişelenmek zorunda mıydı? Bundan şüpheliydi. O vahşi hayvanlar birkaç kat çitin ve metal kapıların arkasındaydı. Onu öfke sorunları olan kuduz porsuklardan koruyacak hiçbir şeyi yoktu.

Kollarını göğsünde kavuşturan Tock, yüzünün bir tarafını dayadığı pencereden dışarı baktı ve öfkelenildi.

Evet. Bunu tarif etmenin en iyi yolu buydu. Öfkelenildi. Onun öfkelenildiğini bilmiyordu. Onu sinirli görmüştü. Huzursuz. Hayal kırıklığına uğramış. Ama o

Onu hiç öfkeli görmemiştim. Kuzenlerinden birini boğarak öldürmeye çalıştığında bile.

Aniden kötü bir hisse kapıldı. Bu, bal porsuklarının dostluğunun sonu muydu? Tock ve Mads artık yok muydu? Bu korkunç olurdu. Her zaman çok yakın olmuşlardı. Bir keresinde takımdaki bir arkadaşıyla az önce yaptıkları gibi bir tartışma yaşamıştı. Kızının annesi yüzünden olmuştu ve arkadaşlıklarını o anda bitirmişti. Takımın yarısı Shay'i geride tutarken diğer yarısı da kedi arkadaşını geride tutmuştu. Arkadaşı aslında başka bir takıma transfer olmuş ve takım toplantıları sırasında Shay ile aynı odada bulunmayı bile reddetmişti. Ve soyunma odasındaki hayat çok gergindi. Yıllar sonra sadece sahada karşılaşmışlardı ve bu her zaman sezonun en acımasız maçıydı.

Tock ve Mads arasında da böyle bir şey olmasını istemezdi. Neyse ki dönüş uçuşu kısa sürmüştü ve uçağın atmosfere saldığı karbon yüzünden hava kalitesinde bir bozulma olmamıştı. Nelle ya da ailesi bunu hiç umursuyor gibi görünmüyordu. Finn ona bir jet filoları olduğunu söylemişti. Bir filo. Nelle'in ailesi ne kadar zengindi ki?

Özel bir uçak pistine indiklerinde Shay herkes eşyalarını alıp jetten inene kadar yerinden kıpırdamadı. Sonra ayağa kalktı ve koridora çıktı.

Tock tüm bu süre boyunca ona tek kelime etmemiş, yolculuğun son ayağında telefonuna odaklanmıştı. Şimdi tek kelime etmeden onun yanından geçti ve gece çantasını boş bir koltuğa yerleştirdiğı yerden aldı. Dışarı çıktı.

Shay de hızla çantasını kaptı ve onu takip etti. İkili tekrar tartışmaya başlarsa hazır olmak istiyordu.

Ancak piste çıktıklarında Tock aniden hızla hareket etti ve porsukların önünü kesti. Shay, Finn'le paniklemiş bir bakış alışverişinde bulundu ve büyük adımlarla gruba doğru ilerlemeye başladılar.

Tock arkasına uzandı ve Shay'in aklına daha geçen gece üzerinde taşıdığı tüm silahlar geldi. Sadece bir ya da iki adım ötedeydi, tam kolunu tutacaktı ki, küçük bir nükleer cihaz yerine telefonunu çıkardı. Telefonu arkadaşlarının önünde havaya kaldırdı.

"Bunu gördünüz mü?" diye sordu.

Mads telefonu ondan aldı ve diğer üçü onun omuzlarının üzerinden bakarken okumaya başladı. Birkaç saniye sonra başını kaldırdı ve

Tock'un gözlerinin içine baktı. Telefonu ona geri fırlattı ve çoktan yoluna devam etmekte olan Max'i takip etti.

Mads kardeşine dönüp bakmadan, "Seni sonra ararım Finn," dedi.

Tock arkadaşlarının peşinden gitmeden önce Shay'e kısa bir el salladı. Sonra da gittiler.

"Az önce ne oldu öyle?" Finn bilmek istiyordu.

Ama hiçbirinin bir cevabı yoktu. Çünkü porsuklar için bile. . bu çok garipti.

Bölüm 7

Zar zor zamanında varabildiler. Max arabayı ön yolcu tekerleği kaldırımın üzerine ve çimlerin üzerine park etti. Hepsi araçtan inip eve doğru koştu, alçak çitin üzerinden atlayıp farklı yönlerden kapıya ulaştılar.

Max iki erkeğin önüne geçti, kollarını iki yana açarak birkaç dakika önce çaldıkları ön kapıya ulaşmalarını engelledi. Tock kapının önünde, Mads de yanında yerlerini aldı. Nelle soldan, Streep ise sağdan yaklaştı.

"Merhaba!" Streep seslendi.

İki kurt beş porsuğa baktı, aniden ortaya çıkmalarından rahatsız oldukları belliydi. Ama Max'in ortaokuldan beri en iyi arkadaşı olan Dutch Alexander onları uyarmak için bir grup mesajı göndermiş, onlara buraya gelmeleri ve olacakları durdurmaları için yeterli zamanı vermişti.

"Ah... hanımlar," diye duyurdu yaşlı kurt. "Hepinizi tekrar görmek güzel." "Öyle mi?" Max sordu.

Onları tekrar görmek mi? Tock bu çifti hatırlamıyordu. Yine de şaşırtıcı değildi. Her gün karşılaşmaya hiç niyeti olmadığı kurtlar ya da İngiliz dilinin nasıl başladığı gibi gereksiz bilgileri hatırlamak için kafasında çok fazla şey vardı. Cidden mi? Adam 1066 yılını ezbere mi biliyordu? Öğretmen ya da televizyon tarihçisi olmayan biri bunu neden bilsin ki?

"Size yardımcı olabileceğimiz bir konu var mı?" Nelle ses tonunu kibar tutarak sordu.

"Charlie'yi ziyaret etmek istiyoruz. Bu bir sorun olur mu?" "Muhtemelen," diye mırıldandı Tock.

"Kokusunu alabiliyor musun?" Mads ona fısıldadı.

"Herkes kokluyor," diye yanıtladı Tock. Çünkü evin dört bir yanında pusuya yatmış ayılar vardı. Tüm sokaktaki ayı aileleri, Charlie'nin onlara istediklerini vereceği umuduyla, yazın son günlerinin dayanılmaz sıcaklığında dışarıda oturup bekleyebilmek için merkezi klimalı evlerini terk etmişlerdi. Kapıları menteşelerinden söküp pencereleri kırarak içeri girebilir ve istediklerini alabilirlerdi.

Ama Charlie'nin itilip kakılacak biri olmadığını uzun zaman önce öğrenmişlerdi. Bunu iyi karşılamadı. Küçük boyutuna ve yer değiştirememesine rağmen, herhangi bir aç boz ayının hayal edebileceğinden daha acımasız ve daha tehlikeliydi.

Bu kurtlar neye bulaştıklarının farkında bile değillerdi ama doğal kibirleri, model görünümleriyle birlikte onlardan önce geliyordu. Yaşlı olanı bile büyüleyiciydi. O elmacık kemikleri! Kimin doğal olarak böyle elmacık kemikleri vardı?

Van Holtz'larda. İşte onlar. Tock normalde bir sürüyü diğerinden ayırt edemezdi. Onun basketbol takımında oynamadıkları sürece kurtlar kurttu. Ancak Van Holtz Sürüsü, ister buradan ister asıl vatanları olan Almanya'dan olsun, diğer şekil değiştiren kurtlar arasında göze çarpıyordu çünkü hepsi de şaşırtıcı derecede güzel ve kibirli görünüyordu.

Ve normalde bu, Max'in işkence etmesi için onları mükemmel kılıyordu. Hangi cinsiyetten, ırktan, dinden, cinsten ya da türden olursa olsun kibirli varlıklara işkence etmekten daha çok sevdiği bir şey yoktu; ama bugün bunu yapmayacaktı. Bugün yapmayacaktı.

Çünkü Charlie fırıncılık yapıyordu.

Bütün ayılar bu yüzden pusuda bekliyordu. Charlie'nin fırıncılığına bayılıyorlardı ve eğer bir fırın açarsa her gün yiyeceklerdi. Ama Charlie fırıncılığı bir iş haline getirmek istemiyordu; bunun bir stres giderici olmasını istiyordu. Aslına bakarsanız, cinayete meyilli bir manyak olmamasının tek nedeni fırıncılık olabilirdi.

"Onu şimdi göremezsiniz," dedi Max iki köpeğe. "Bu çok kötü bir fikir olur."

"Bu önemli."

"Umurumda değil."

"Evet, ama-"

"Beni gülümserken görüyor musun?" Max aniden sordu.

Yaşlı kurt cevap vermeden önce gözlerini kırıştırdı, "Uh ... hayır."

"Doğru. Ve ben hep gülümserim. O kadar çok gülümserim ki kendi annemi bile korkuturum. Neden gülümserim biliyor musun? Çünkü ben mutlu bir insanım. Hayatı seviyorum. Hayatla ilgili her şeyi seviyorum. Özellikle de diğer insanları mutsuz etmeyi seviyorum. Bu konuda iyiyim. Ve yine de," diye devam etti, "sana ne yapacağını bilmeme *rağmen* seni kız kardeşimi görmemen konusunda uyarıyorum. Bu size bir şeyler anlatmalı."

"Yani, bize ciddi ciddi-"

"Eğer o eve girersen, bir daha çıkamazsın. Bunun yerine, kemiklerini gömmek için sırtlan bölgelerini araştıracağım." Bu son kısım . . . o

gölümseyerek söyledi.

Kurtlar önce birbirlerine, sonra da Max'e baktı.

"Peki," diye cevap verdi en yaşlı köpek. "Ama ona uğradığımı ve konuşmak istediğimi söyler misin?"

Max başını salladı. "Bunu yapabilirim. Ona verebileceğim bir kartvizitiniz var mı?" İki kurt Max'e baktı, birbirlerine baktılar, sonra tekrar Max'e döndüler.

"Bizim kim olduğumuzu bilmiyor musun?" diye sordu en büyükleri. "Tanımalı mıyım?"

"Sen ve Charlie benimle görüşmek için ofisime geldiniz. İmani aracılığıyla bizim için çalışıyor sayılırsınız."

"İmani'yi tanıyorum!" dedi neşeyle. "Seni hâlâ hatırlamıyorum." "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun, o zaman neden seni düşüneyim ki?" "Peki ya kız kardeşin? O bizi hatırlardı."

"Şüpheli."

Pahalı takım elbise ceketinin cebinden çıkardığı bir kartviziti ona uzattı.

Max kartvizite baktı ve "Niles Van Holtz. Niles ne biçim bir isim? Ailen seni sevmiyor muydu?"

Nelle kartı Max'ten usulca aldı ve onu yolundan itti. "Charlie'ye uğradığınızı haber vereceğimizden emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Genç kurt çoktan şık siyah limuzinlerine geri dönüyordu ama yaşlı kurt durdu ve Tock'a baktı.

"Büyükannen şehirde mi?" diye sordu ama Tock bu soruya cevap vermeyecekti. Kim sorarsa sorsun bu soruyu asla yanıtlamazdı. Bir keresinde Kissinger o na bu soruyu sormuş, o da cevap vermemişti.

Kadın cevap vermeyince, adam çekip gitti. Merdivenlerden inip, küçük ön bahçeyi geçerek, bekleyen limuzine bindi.

Tock, ekibi onu yakalayıp ön kapıya doğru itene kadar silahını çektiğini ve meraklı köpeğin kafasına doğrulttuğunu bile bilmiyordu.

"Ziyaretçilerin ziyarete gelmesi her zaman eğlencelidir, değil mi?" Max, köpekler uzaklaşana kadar Tock'u eve sabitlerken şaka yaptı.

* * *

Ric Van Holtz evine dönmek istiyordu ama yapması gereken bir işi vardı. Ve bugünlerde işinin her zamankinden daha önemli olduğunu biliyordu.

Gerçekten utanç verici. Kendi türünün iyi geçinememesi. Bunun yerine, bal porsuklarıyla savaş başlatıyorlardı. Birinin yapabileceğini düşündüğü en kötü şeylerden biriydi bu. Birçok nedenden dolayı.

Bal porsukları diğerleri gibi değildi. Çoğunlukla aile birimleri halinde yaşarlar, dünyanın tam insanlarıyla sanki oraya aitlermiş gibi bir arada bulunurlardı. Normalde çeşitli şekil değiştiren istihbarat kurumlarıyla çok az ilişkileri vardı: kısaca Grup olarak adlandırılan onun örgütü; Almanya'da aslanlar tarafından başlatılan, ancak şimdi dünya çapında ve tüm kedi ırklarını içeren Katzenhaus Securities; ve dünyadaki tüm ayı sorunlarını ele alan BPC, diğer adıyla Ayı Koruma Konseyi.

Kokularını alacak kadar yaklaşmadığınız sürece, bal porsuklarının çoğunun olduğu gibi davranan tam insanlardan başka bir şey olduğunu asla bilemezsiniz. Ancak onların çalmayı seven dağınık bir gelincik grubundan başka bir şey olmadıklarını düşünmek bir hataydı. Gerçekte, tehlikeli derecede dengesiz ama son derece organize, bir hevesle tüm ulusları kapatabilecek acımasız yırtıcılardan oluşan bir çeteydiler.

Porsukların olayı buydu. Hiçbir zaman ele geçirdikleri ülkelerin liderleri olmazlardı. Bundan daha zekiydiler. Bir lider tahtını kaybedebilir ya da suikasta uğrayabilirdi. Bu yüzden bal porsukları asla ön planda olmazdı. Bu onları sadece hedef haline getirirdi.

Hayır, onlar asla bir ülkenin çarı olmadılar. Onlar Rasputin'lerdi. Asla Lenin olmadılar. Onlar Troçki'lerdi. Asla papa olmadılar ama kesinlikle kardinallerden biriydiler. Zamanla, ne kadar güçlü olduklarına bağlı olarak, hedef haline gelebilirler, ancak asla bu şekilde başlamadılar. Ve planlarının ne olduğuna bağlı olarak, tüm iktidar partilerini devirebilirlerdi. Bazen bir gündemleri olduğu için. Bazen canları sıkıldığı ve yapacak daha iyi bir şeyleri olmadığı için. Bazen de sadece kendilerini kötü hissettikleri için.

Bir bal porsuğunun ne yapacağı belli olmazdı.

Bu yüzden onlarla bilerek bir kavga başlatmak aptalca görünüyordu. Pervasızca diyecekti ama hayır. Sadece aptalcaydı. Pervasızlık, arkası dönükken kızının bıçaklarla hokkabazlık yapmaya çalışmasıydı. Aptalca olan ise bal porsuklarını öldürmeye çalışmaktı. Sırtlanları sıcak ve dost canlısı gösteren bir tür.

Limuzin Manhattan'a ve Grup ofisine geri dönmek yerine köşeden döndü ve sadece şekil değiştirenlerin yaşadığı başka bir mahalleye ulaşana kadar caddede ilerledi. Bu kez aylar değil, kediler. Önünde yavruların ve birkaç annenin uzandığı sevimli bir evin önünde durdular. Van Amcası limuzinden iner inmez çocuklar içeri gönderildi ve erkek aslanlar tembel tembel uyudukları uykularından uyanıp dişlerini ve pençelerini uyarı için serbest bıraktı.

Ric limuzinden indiğinde, Imani Ako evinden çıkmış ve eliyle erkekleri uzaklaştırmıştı.

"Niles," dedi yürüyüş yolundan onlara doğru gelirken, "nasıl gitti?"

"Sence nasıl geçti? En büyüğünü görmek için içeri giremedim. Diğeri de bizi hatırlamadı bile."

"Porsuklar tarafından unutulmak, onların hafızasında yer etmekten her zaman daha iyidir. Bu şekilde derileri yüzülür."

"Hatırlatma bana."

Güldü. "Ve Ulric-" diye başladı, sonra Ric'in yanağını öpebilmesi için başını çevirdi.

"Imani."

"Charlie ve kız kardeşleri için endişelenme. Onlarla kendim konuşacağım. Şimdi ikiniz de beni takip ederseniz, konuşmanız gereken başka biri var."

"Gerçekten konuşmak istediğim biri mi?" Van sordu. Eve doğru yürürken, Imani gülmekten başka bir şey yapmadı.

* * *

"İçeri girmek zorundayız."

Beşi de ön kapıya bakarken Tock Max'e "Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz," diye hatırlattı. "Ancak siz ..."

"Kız kardeşim üzgün olduğunda çok hassastır. Bunu yapmasını istemiyorum-" "Hepimizi öldürmek mi?" Nelle sordu.

"Öldürmez. Sanmıyorum."

Streep yardımsever bir şekilde, "Neden önce siz girmiyorsunuz?" diye önerdi, "Eğer ölüm çılgınlıklarınızı duymazsak, on dakika sonra biz de geliriz."

"Biz bal porsuğuyuz," diye hatırlattı Max onlara. "Hepinizin bu konuda bu kadar gevşek davrandığınıza inanamıyorum. Biz hiçbir şeyden korkmayız."

"Kız kardeşiniz hariç," diye mırıldandı Mads.

"Neler oluyor?" diye sordu arkalarından gelen derin bir ses.

Boz ayı ve üçüz kardeşleri önce onlara, sonra da ayılara doğrultulmuş silahlara baktı.

"Bize silah doğrultmamanız konusunda konuştuğumuzu sanıyordum," dedi dişi üçüz. Tock üçünü birbirinden zar zor ayırabiliyordu. Dişi olanı sadece kokusundan, biraz daha küçük boyutundan ve sesinden tanıyordu. Sesi iki erkek kardeşininki kadar alçak değildi. Bunun dışında, üç Dunn da birbirlerinin klonları olabilirdi.

"O zaman bize gizlice yaklaşmayın," dedi Max.

"Biz ayıyız. Size nasıl sinsice yaklaşabiliriz ki?" Evin yanındaki büyük bahçeyi işaret etti. "Ve burada ayılardan başka bir şey yok."

"Kek kokusu alıyorum," dedi erkek üçüzlerden biri, yanlarından geçip eve girmeden önce.

"Hey!" diye yakındı bir güneş ayısı bahçeden. "Nasıl oluyor da bu ayılar eve girebiliyor?"

"Çünkü," diye karşılık verdi Max, "içlerinden biri kız kardeşimi beceriyor!" "Oh."

Max takımıyla yüzleşti. "Gerçi, dürüst olmak gerekirse, hangisinin olduğunu asla söyleyemem."

"Biliyorum!"

"Değil mi?"

"Sadece ben varım sanıyordum."

Ayılar içeri girdiğine göre -yani Charlie MacKilligan "havasında" ise ilk ölenler onlar olacaktı- porsuklar da onları takip etti. Bütün ev harika kokuyordu. Bir sürü pişmiş ürün. Tock, Charlie'nin hiç uyumadığına bahse girmişti. Bütün gece mutfakta ne yapıyorsa o n u yapmış olmalıydı.

Tock sadece iki şey yapabiliyordu: jerk chicken ve latkes. Ailesinin her iki tarafı da latkelerini çok severdi.

Ama Charlie'nin yaptığı şeyler ... mutfakta bir sihirbaz gibiydi.

Oturma odasından geçerken yemek masasının, büfenin ve porselen dolabının üstünde taze pişmiş yiyeceklerin yayıldığını gördüler. Mutfak masası ve tezgahı da kaplıydı.

Kadın gerçekten de kendi fırını açmalıydı.

Ama stresli ve yok etmeye hazır bir Charlie yerine, mutfak masasında oturan, rahatlamış ve gülen bir Charlie buldular. Yeni kız kardeşi Nat Malone onun kucağında, Max'in porsuk arkadaşı Dutch ise masanın yanındaki sandalyede oturuyordu.

ve masanın diğer ucundaki koltukta oturan genç çakal Kyle Jean-Louis Parker. Hepsi rahat ve mutlu görünüyordu. Eğleniyorlardı.

Tock rahatlamıştı. Hayatı için kaçmak yoktu. Ama Max garip bir şekilde sakın görünüyordu. Genelde Max'in sakın bir yanı yoktu. Sakın bir Max Tock'u tedirgin ediyordu.

"Xanax'ın işe yaradığını görüyorum," dedi Max, üçüzlerin tabaklarını mevcut yiyeceklerle doldurmalarını izlerken.

"Ben almadım," dedi Charlie.

"Almadın mı?"

"Hayır. Sonunda küçük kız kardeşimize nasıl yemek yapılacağını öğrettim."

"Ama insanlara nasıl yemek yapılacağını öğretmeyi bilmediğini söylemiştin," diye cevap verdi Max. "Sadece nasıl yapılacağını bildiğini ama tarifleri nasıl aktaracağını bilmediğini söylemiştin."

"Belki de evi yakmanı istememiştir," dedi Nat Malone.

Çocuk sağırdı, işitme duyusunu çok daha küçükken kaybetmişti ama dudak okumada oldukça iyiydi. Gerçi diğer Malone'larla sadece işaret dilini kullanıyordu. Bütün kardeşler Nat'le iletişim kurabilmek için bu konuda ustalaşmıştı. Tock buna bayılıyordu. Şekil değiştirenler, içlerinden biri biraz farklı olduğunda her zaman iyi davranmazlardı.

"Zé nerede?" Charlie, Max'in en küçük kız kardeşine onu yere sürükleyip tekmeleyerek cevap vermesine fırsat vermeden sordu.

"Stevie ve Shen'le birlikte. Stevie, Tock'tan aldıkları şey üzerinde testler yapmak için onun laboratuvarına gitmek istedi ve senin onun aptal bir pandadan daha fazla korunmasını isteyeceğini biliyordum." Sonra Nat'e döndü. "Ben olsam evi yakmazdım," diye çıkıştı çocuğa. "Peki sen neden onun kucağında oturuyorsun?"

Max yakın zamana kadar başka bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordu. Üç kız kardeşten hiçbiri Nat'i bilmiyordu. Çünkü babaları çok kötü biriydi. Freddy MacKilligan: dolandırıcı, serseri, hamile bırakan. En kötüsü. Ama Max ve kız kardeşleri babanın günahlarını asla çocuğa karşı kullanmazlardı çünkü insanlar bunu onlara her zaman yapardı. Tüm MacKilligan ailesi Freddy'den o kadar nefret ediyordu ki, kızlarını bayram yemeklerine davet etmek şöyle dursun, varlıklarından bile haberdar değillerdi. Charlie'nin annesi, kızını ve kendisinden olmayan iki çocuğunu yetiştirmek için elinden geleni yapmıştı ama sonra öldürüldü. Charlie'nin büyükbabası

üç kız vardı ama sürüsü onları pek istemiyordu. Max liseden mezun olduğunda ve henüz on dört yaşında olan Stevie birkaç derece kazandığında, sürüden ayrıldılar ve kendi başlarına yola çıktılar.

Üçünün de hayatta kalmış olması Tock'u hâlâ biraz şaşırtıyordu.

"Evi çoktan yaktığını duydum," dedi çocuk Max'e, kollarını Charlie'nin boynuna dolamadan önce sırtarak. "Ve ben de ablamdan bir kucak istediğim için onun kucağındayım!"

Max, Nat'in onun ağzını görebilmesi için yaklaştı. "O yangın pişirme yüzünden çıkmadı. Şimdi ellerini kız kardeşimin üzerinden çek!"

"Max," diye uyardı Charlie, "nazik ol."

"Ama... ama ben *hepimizin* kardeş olduğunu sanıyordum!" Nat yüzünü ellerinin arasına gömmeden önce burnunu çekti.

Charlie Max'e "Özür dile! Hemen özür dile!" diye emretmekle o kadar meşguldü ki, Nat'in her iki elinin orta parmağını kaldırırken yumruklarını gözlerine doğru iterek Max'e iki eliyle parmak işareti yaptığını fark etmedi. Bu sırada omuzları titriyor ve hıçkırık sesleri çıkarıyordu.

Dutch hızla ayağa kalktı ve Max onun ne kadar güldüğünü göremeden arka kapıdan çıkıp gitti. Kyle sadece ayağa kalktı, tabağını ve süt bardağını lavaboya koydu ve bodrumdaki kiralık yerine yöneldi.

Üçüz aylar, önümüzdeki on dakika boyunca ihtiyaç duyabilecekleri tüm yiyecekleri aldıktan sonra buzdolabından üç galon süt alıp oturma odasına ve televizyona doğru yöneldiler.

"*Şimdi!*" Max konuşmayı reddedince Charlie böğürdü.

"İyi. Ben üzgünüm-"

Charlie ona, "Seni göremez," diye hatırlattı.

Max çocuğun omzuna dokunmadan önce gözlerini devirdi. Nat yavaşça ablasına baktı ve sabırla bekledi. Streep'inki kadar ağlamaklı olmasa da gözleri ıslak görünüyordu. Ama konu sahte gözyaşlarına geldiğinde Streep'in gerçek bir yeteneği vardı. Onları lüks bir oteldeki musluk gibi açıp kapatabiliyordu.

Yine de eğitimsiz bir çocuk için fena sayılmaz. Hatta bir kız kardeşi kandırıp diğerini kızdıracak kadar iyiydi.

"Seni kırdıysam özür dilerim," dedi Max, sırf şirretlik olsun diye her kelimeyi abartarak.

"Peki biz kardeş miyiz?" diye sordu çocuk. "Sonsuza dek mi?"

"Elbette öyleyiz," dedi Charlie, bir eliyle Nat'in sırtını sıvazlarken diğer eliyle Max'i işaret ederek. "Ona kardeş olduğumuzu söyle."

"*Ciddi misin?*"

"Max," diye ısırđı Charlie sıkılmış dişlerinin arasından.

"Yessss," diye tısladı Max. "Biz kardeşiz."

"Sonsuza dek mi?" Nat gözleri kocaman ve umut dolu bir şekilde itti. "*Oh, hadi ama!*"

Charlie ayağı kalktı ve aynı anda çocuğı da ayağı kaldırdı. "Max Genji Yang-MacKilligan, küçük kız kardeşimize iyi davran!"

"Tamam. Sonsuza dek."

Nat kendini Max'in kollarına bıraktı ve ona sıkıca sarıldı. "Beni çok mutlu ettin!"

"Çince bir göbek adın mı var?" Nalle diğer her şeyi görmezden gelerek sordu. "Neden bana hiç söylemedin?"

"Bunu sana neden söyleyeyim ki? İki Çinli piliç olarak bağ kurabilelim diye mi?"

"Evet!" Hâlâ mutsuz Max'e sarılan çocuğı işaret etti. "Bu bilgiyi bilmek bizi birbirimize yaklaştırabilir, Max... kardeş gibi."

"Hepinizden *nefret ediyorum*."

Charlie yiyecekleri işaret etti. "Siz istediğınızı alın. Ondan sonrasını dışarıdaki aylara vereceğim." Kız kardeşlerinden uzaklaştı ve "Nasıl hissediyorsun, Tock?" diye sordu.

Tock bu soru karşısında o kadar şaşırmıştı ki cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "İyiyim."

"Bilmiyor musun?"

"Hayır. Biliyorum. Ben iyiyim. Sorduğın için teşekkürler."

"Evet. Tabii. Gidip duş alacağım."

"Van Holtz seni arıyordu," diye araya girdi Max, Nat'i ondan uzaklaştırmaya çalışırken.

"Ne? Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama onu aramanızı istiyor. Bende onun kartı var-"

"Daha sonra. Önce duş almam lazım." Rastgele bir çörek aldı ve dışarı çıktı. Bir saniye geçmeden Max ve Nat boğuşmaya başladı, her biri diğerini yere sürüklemeye çalışıyordu.

Ancak Charlie, herkesin uyarısını "duymasını" sağlamak için ayağını yemek odasında üç kez yere vurduğunda yer sarsıldı. Kız kardeşler birbirlerinden uzaklaştı ve Nat iki orta parmağını Max'e doğru kaldırmış, yüzünde kocaman bir sırıtış ve dili dışarıda odadan geri geri çıktı.

O gittiğinde Mads, "Eğer ikinizin kardeş olduğunuzdan daha önce emin olmasaydım, Max ..." diye açıkladı.

* * *

Van kapının ortasında durdu. "Burada neler oluyor?" Kendisini kandırılmış gibi hissediyordu. Bu bir tuzaktı.

"Bence hepimiz konuşmalıyız," dedi Imani. "Sakince."

"Sakince mi? Gerçekten mi?"

"Niles!" diye selamladı kadın. "Eski dostum."

"Biz arkadaş değiliz, Mira."

"Düşman da değiliz."

Buna bir kaşını kaldırdı çünkü ikisi de bunun saçmalık olduğunu biliyordu.

Van ve Mira'nın çok uzun bir geçmişi vardı. Ona saldırmış ya da saldırması için birini tutmuş değildi. Ama işini çok daha zorlaştırma eğilimindeydi. Şu anda bile onu siyah takım elbisesi ve alçak topuklu ayakkabılarıyla otururken, bacak bacak üstüne atmış, bileklerinde ve boynunda abartısız altın mücevherler, kulaklarında basit elmas küpeler ve saçlarını şık bir bob şeklinde kestirmiş görünce, onu bankada biraz parası olan herhangi bir şık büyükanne sanabilirdi. Torunlarıyla oynamayı ve onlara Pazar yemeği hazırlamayı seven, aynı zamanda muhafazakâr bir davaya bağlı yapan bir kadın.

Ama Mira Lepstein sadece böyle *görünüyordu*. Gerçekte o bir katildi. Yoluna çıkarsa avlamayacağı ve yok etmeyeceği hiç kimse ya da hiçbir şey yoktu. Elbette, Mira uzun bir katil soyundan geliyordu. Ailesi savaştan sonra Nazileri avlamıştı ve Rusya'nın bazı bölgelerinde Kazaklarla mücadele eden bazı eski akrabaları vardı. Ayakkabıları bile yalandı. Arabasında daha yüksek topuklular vardı. İnsanları kandırmak için alçak topuklu ayakkabılar giyerdi ve onun iyi, sade bir büyükanneden başka bir şey olmadığını düşünürlerdi. Ama öyle değildi.

Bu yüzden Van tüm bunlar başladığında onun geleceğini biliyordu. Özellikle de torununun Max ve diğer arkadaşlarıyla birlikte orada durduğunu gördüğünde. Mira'nın *burada* olmasını beklemiyordu. Bir aslan ininde, kapının hemen dışında erkek aslanlarla birlikte. Bunlar pek de samimi iki tür değildi.

"Sadece seni uyarmak istedim," dedi Mira ona. "Ne hakkında bir uyarı?"

Ona odanın içine doğru ilerlemesini işaret etti. İçeri bir adım attı ama durup tavanlar da dâhil olmak üzere her yeri inceledi. Özellikle de havalandırma deliklerini ya da dolapları. Sonra burnunu kaldırıp havayı kokladı.

"Gel, küçük köpekçik," diye alay etti. "Güvendesin."

"İstanbul'da olduğum gibi mi?"

"O uzun zaman önceydi, sadece bir yanlış anlaşılma. Bunu gerçekten aşman gerekiyor. Artık daha büyüğüz. Daha akıllıyız. Sen bir baba ve lidersin. Ben bir büyükanneyim ve yakında, Tanrı'nın izniyle, ikinci kez büyük büyükanne olacağım. O yüzden geçmişi geride bırakalım ve konuşalım." Kanepede yanındaki bir yeri okşadı. Adam odanın karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Konuşalım," dedi Van ona.

"Köpekler," diye mırıldandı nefesinin altında. "Her zaman çok kabalar." Bir nefes verdi. "Peki. Ne durumda olduğumuzu biliyorsun."

"Durumunuzu biliyorum. Benim durumum gibi değil."

"Ama öyle. Tek sorununun de Mediciler olduğunu düşünüyorsun. Ama değiller."

"Peki neden?"

"Bu çılgınlığı kim finanse ediyor sanıyorsun?"

"Neden de Mediciler birdenbire bal porsuklarını önemsemeye başladılar?"

"Bilmiyorum. Ama ikimiz için de bir sorun haline geldiler."

"Hepimiz demek istemiyor musun?" Van, Imani'ye bakarak sordu.

"Imani artık Katzenhaus için çalışmıyor," dedi Mira ona. "Sizin için çalışıyor. Torunumun da dahil olduğu kendi küçük grubu var."

Van yalan söylemeye başladı ama Mira elini kaldırdı. "Hiç zahmet etme. Gerçeği zaten biliyorum ve daha fazla oyun oynayacak vaktimiz yok."

"Artık Katzenhaus için çalışmıyor olabilirim," diye araya girdi Imani, "ama hâlâ emekli bir liderim. Ve de Medicilere meydan okumayacaklarını biliyorum. Ayılar da öyle. Onların bu işlerle hiçbir ilgisi yok."

"Bu aptalca görünüyor," dedi Mira.

"Katılıyorum." Imani küçük bir omuz silkti. "Ama artık yetkili ben değilim. Katzenhaus de Medicis'lerle uğraşmayacak. Porsuklar yüzünden değil."

"Peki ya porsuklarla hiçbir ilgisi olmayan planlar?"

"Katzenhaus'u o konuya da dahil etmeye çalıştım ama daha fazla kanıt istediklerini söylediler."

"Peki kanıt ne yapacak?"

"Muhtemelen hiçbir şey."

"Harika." Van ayağa kalktı ve yürümeye başladı.

"Katzenhaus bal porsuklarını ne kadar az önemsiyorsa, tam insanları o kadar az önemsiyor."

Ric, "Porsuklarla ilgili her şey baba de Medici ortadan kaybolduğunda başladı," dedi. "Bu konuda bir şey biliyor olamazsın."

değil mi, Mira?"

"Ben mi? O adi piçi neden öldüreyim ki? Bence bunu oğulları yaptı. Sorumlu olmak istediler ve şimdi öyleler."

"O onların tasmaıydı. Eğer öldüyse ..."

"Och!" Mira elini havaya doğru savurdu. "Bu piçlere Kutsal Roma İmparatorluğu'nu yönetiyorlarmış gibi davranmaktan bıktım."

Imani, "Aklı başında hiç kimse, Mira, de Medicis'lere karşı çıkmak istemez," diye ısrar etti.

"Biliyorum. Bu yüzden aklı başında olmayanları çağırdım."

Bu Van'ın hiç hoşuna gitmemiştı. Hayır. Hem de hiç.

"Kim?"

Mira omuz silkti. "Tracey Rutowski'yi aradım ve o-" "*Aklını mı kaçırdın sen?*"

"Oh, Mira. Hayır!"

"Birkaç ay önce Rutowski'nin Manhattan'daki galerisinde bir sergiye gittim. İnanılmazdı." Ric gözlerini kırıştırdı, hepsine baktı ve ekledi: "Ama sanırım bu konuşmanın amacı bu değil."

"Çernobil'i o *başlatmadı* mı?" Imani sordu.

"Hayır! O Rus kedilerinin propagandasıydı. O zamanlar çocuktan başka bir şey değildi."

Van ona "Soğuk Savaşı o uzattı," diye hatırlattı.

"*Uzatmadı*. Sadece sona ermesini biraz daha zorlaştırdı. Ve o zamanlar anlamadığı şeylerle uğraşan bir genç olduğunu unutuyorsunuz."

"Bal porsuğu arkadaşlarıyla bir şeyler karıştıran bir genç. Yabancı ülkelerde. *Gorbaçov'un* da dahil olduğu. Ve şimdi sen onu bu işe mi karıştırıyorsun?"

"Ne yapmamı istiyorsun? Kediler yardım etmez," dedi. "Ayılar da öyle. Ve eğer neler olup bittiğini öğrenebilecek ve belki de Katzenhaus'u toplu kışlarından kurtaracak bilgiyi ortaya çıkarabilecek biri varsa, o da Tracey Rutowski ve onun bal porsuğu arkadaşlarıdır."

"Bunun sebebi torununuz mu?" Van sordu. "Onu korumak için hepimizi riske mi atıyorsun?"

"Torunum kendi başının çaresine bakabilir. Ama ben *türümü* riske atmayacağım. Eğer bu, türümüzün en çılgınlarını yardım etmeleri için emekliye ayırmak anlamına geliyorsa, o zaman öyle olacak."

Mira ayağa kalktı. On dört bin dolarlık tasarım çantasının askılarını ön kolunun üzerine geçirdi ve uzun aslan saçlarını taramak için durakladı

siyah takımını çıkardı.

"Şimdi izin verirsiniz," dedi, "yapmam gereken başka işler var. Sadece şu anda nerede durduğumuzu bilmeniz gerektiğini düşündüm. Ve ikinizden de Rutowski'nin işini yapmasına izin vermenizi rica edeceğim."

"Manhattan'ın yarısını havaya uçurursa ne olacak?"

"Oh, puhleese, küçük köpek. Hepiniz ne yalanlar söylüyorsunuz. Ayrıca," diye ekledi Ric'in yanından geçerken, "Berlin duvarının bir gün yıkılması gerekiyordu ve o da *herkesin* bu işe karışmış gibi görünmesini sağlayacak kadar zekiydi!"

Bölüm 8

"Tock?"

Tock donakaldı. Charlie'nin onu fark etmeyeceğini umarak mutfaktan gizlice geçmeye çalışıyordu. Charlie lavabonun başında, sırtı Tock'a dönük bir şekilde, o muhteşem unlu mamulleri yapmak için kullandığı son kapları yıkıyordu. Tock, ayıların karnı doyduğu ve sonunda çekip gittikleri için kendisinin görmezden gelineceğini düşünmüştü.

Yanılıyordu.

Orada öylece donmuş bir halde durdu.

Charlie suyu kapattı, ellerini lavabonun üzerinde salladı ve kurulamak için bir kağıt havlu aldı. Tock'a dönerek, "Bir şey yedin mi?" diye sordu.

"Uh . . ."

"Yemek yemen gerek. Vücudunun yaşadıklarından sonra, yemek şu anda en önemli şey."

"Bir kek yedim." "Bir tane mi?"

"Sadece bir tane kek istedim."

Charlie "Otur," diye emretti ve Tock hemen oturdu. "Muffinden biraz daha doyurucu bir şeye ihtiyacın var. Aniden bayılmak istemezsin, değil mi?"

"Hayır mı?"

Charlie onun zayıf cevabına kaşlarını çatı, sonra dondurucuya gitti. "Bakalım neyimiz varmış..." İçini çekti. "Dutch'ın yine dondurucuma girdiğini görebiliyorum. Donmuş eti önce çözdürmeden yiyebilen bir cinsiniz varsa böyle olur. Buradaki bizon etinin çoğunu yemiş. Gerçi normal sığır etim de var." Eğildi ve Tock'a baktı. "Normal sığır eti ister misin?"

Tock "normal sığır eti "nin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama sormaya da korkuyordu. "Elbette."

Charlie tekrar dondurucuya baktı. "Domuz pirzolası var. Kalın kesilmiş olanlar. Oooh. Bir de kuzu budu var. Kuzu ister misin?"

"Uh . . ."

"Biliyorsun, muhtemelen karbonhidrata da ihtiyacın var. Sana spagetti ve et sosu yapabilirim. İster misin?"

"Tamam."

"Harika." Dondurucudan büyük kıyma paketleri çıkardı. Dolaplardan büyük domates kutuları çıkardı ve bunları birkaç kilo makarna izledi.

Charlie hemen işe koyuldu ve sosu yapmak için ocağa büyük tencereler koydu.

Gitmesine izin verilmeyen Tock orada öylece oturdu.

"Peki nasıl hissediyorsun?" Charlie sordu.

"İyiim."

"O zehirden sonra bir şey olmadı mı?" "Sanmıyorum."

"İyi." Sobaya en yakın tezgâhtan bir tepsi çikolatalı kek alıp Tock'un önüne koydu. "Şimdilik bunu ye. Sosumu aceleye getirmek istemiyorum ama senin de üzerimde bayılmanı istemiyorum."

"Bayılacağımı sanmıyorum-"

"Sonradan etki göstermediği için şanslısın," diye devam etti, sobaya geri dönerek. "Bir keresinde strikinle vurulmuştum ve hiç *hoş değildi*. Kendime gelmem üç saatimi aldı ve o sırada bir çöp konteynerinde yüzüstü yatıyordum. Hatta biraz kustum ki bu çok garipti. Nadiren kusarım."

Charlie MacKilligan neden onunla konuşuyordu? Melezin Tock'la uzun süre konuştuğu tek zaman Max'in neyin peşinde olduğunu öğrenmeye çalıştığı zamandı ... çünkü Max her zaman bir şeylerin peşindeydi. Ama Charlie Tock'u bir sandalyeye oturtup bilgi almak için sorguya çekmeye başlamadan önce ona hiç yemek vermemiştir. Yine de bu Tock'u paranoyaklaştırıyordu. Ve paranoyayı Mads'e bırakmayı severdi.

"Saç örüyor musun?" Charlie aniden sordu.

Tock gözlerini MacKilligan'ın sırtına dikti. "Biraz. Örgü gibi mi demek istiyorsun? Yoksa iki atkuyruğu mu?"

"Saç örgüsü. Bugünlerde hava çok sıcak, mikro örgüler yaptırmayı düşünüyordum. Ama bütün günümü kuaförde geçirmek istemiyorum."

"Mads yapabilir. Ve hızlıdır. Ve bittiğinde kafa derinizi koparmış gibi hissetmeyeceksiniz."

Charlie omzunun üzerinden baktı. "Mads mi? Gerçekten mi?"

"Thor'un Çekici kolyesi sizi yanıltmasın. Annesi onu Wisconsin'e getirmeden önce Detroit'te büyümüş. Kız arkadaşı nasıl

saç örgüsü. Benimkini o yapıyor."

Charlie omuz silkti. "Sence benimkini de yapar mı?" "Yapmamaktan korkar."

Charlie yaptığı işi bıraktı ve onunla yüzleşti. Bu sırada Tock yüzünü buruşturdu.

"Yapmamaktan korkar mı?" Charlie tekrarladi. "Nedenmiş o?"

Tock boğazını temizledi. "Uh ... hayır, gerçek bir nedeni yok. Yani... bilirsin işte ..."

"Hâlâ benden korkuyor musunuz?"

"Korkmamalı mıyız?"

Charlie ağzını açtı, gözlerini kaçırdı, ağzını kapattı, tekrar açtı ve sonunda,

"Yeterince makul. Ve itiraf etmeliyim ki, lisedeyken benden korkmanızı istemiştım çünkü, bilirsiniz ... . *Max*. Ama bu uzun zaman önceydi. Şimdi benden korkmanıza gerek yok." "Tamam. ?" Ama Tock bile bunu söyleme şeklinin kulağa zayıf geldiğini biliyordu.

Cehennem gibi.

"Size şöyle söyleyeyim: Küçük kız kardeşime meth yaptırmaya çalıştınız mı?"

"Hayır."

"Max'i köle olarak sattınız mı?"

"Hayır."

"O halde benden korkmanız için bir neden yok."

Tock bir an düşündü ve sonunda cesaretini toplayıp sordu: "Baban gerçekten Max'i köle olarak satmaya mı çalıştı? Bu hikâyeyi bizi eğlendirmek için uydurmuyor muydu?"

"Hayır. Onu köleliğe sattı. Ev köleliğine. Seks köleliğine değil. Ama evet. İki kez. Max sadece bir tanesini biliyor, çünkü ikincisiyle ben uğraştım."

"Babanın aniden ülke dışına taşındığı zaman mıydı o?"

Charlie sırtıttı. "Öyleydi. Arabasını içindeyken havaya uçurmuştım. Araba yüzünden çok kızgındı. Klasik Corvette gibi bir şeydi ve tamamen yok olmuştu. Ancak o hayatta kaldı. Ama derdimi anlatabildim ve o da akıllıca davranarak birkaç yıllığına Ukrayna'ya taşındı."

Ocaktan uzaklaştı ve buzdolabına gitti. "Elimizde olmayan birkaç şeye ihtiyacım var."

"Markete gitmemi ister misin?"

"Hayır. Yemek yiyene kadar hiçbir yere koşmanı istemiyorum." Kot pantolonunun arkasından telefonunu çıkardı. "İnternette sipariş verip teslim ettirebilirim çünkü ben böyle bir insan oldum. Tüm yiyeceklerimi getiriyorum çünkü insanlarla pek aram yok."

Siparişi üzerinde çalışırken, gözleri telefona odaklanmış bir halde Tock'a sordu: "Peki, bundan sonra kimin ne planladığını biliyor musun?"

"Ne için?"

"Sana olanlar için. Dün gece." "Ah.

Bilmiyorum. Ben biraz ... şey ..." "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey konuşmadan ailemden kaçtım." Charlie kafasını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Gerçekten mi? Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

Düşünüyorum da."

"Sen benim ailemi tanımıyorsun." Tock onun sesindeki sızlanmayı duyabiliyordu. Bu sızlanmadan nefret ederdi. "Onlardan çok fazla var. Her iki tarafta da. Ve onlar ..." Ellerini bir araya getirdi. "Yanlarında çok fazla enerji getiriyorlar. Ve bu *çok fazla*."

"Açıklamana gerek yok. Anlıyorum."

"Sadece bu konuda sızlanmaktan nefret ediyorum çünkü ..." Omuz silkti. "Ailem mi?" Charlie tahmin etti.

"Ve Mads'in. Benimkiler hakkında size yakındığımı için kendimi suçlu hissediyorum. Beni hiçbir zaman birinin evine bırakıp geri dönmediler. Ya da beni aktif olarak tehdit etmediler."

"Buna sevindim. Kimse bizim hayatımıza sahip olmamalı. Ve daha iyisine sahip olan birine kızacak değilim. Yine de dün gece büyükannenini öldürmeye çalıştığımı bilmeni isterim."

Tock gözlerini kırıştırdı. "Hı-hı."

"Biliyorum. Kötü bir form ve hepsi. Ama Stevie olayına çok kızmış ve sinirlenmişim. Onu suçladım ama Keane ve Finn aptalca bir şey yapmadan önce beni durdurdular." Gözlerini tekrar telefonundan ayırdı. "Şekil değiştirenlerin kendi hukuk sistemleri olduğunu biliyor muydun?"

"Öyle mi?"

"Evet, görünüşe göre."

"Porsuklar genellikle tam insan kolluk kuvvetleriyle uğraşırlar. Büyükanneme artık daha az kızgın görünüyorsun," dedi Tock, haklı olduğunu umarak.

"Öyleyim. Pişirirken, sorunun *o* olmadığını fark ettim. Lafı açılmışken ... çocukları yemeğe davet edelim mi?"

"Çocukları mı?"

"Evet. Malone kardeşler."

"Neden onları buraya getirmek istiyorsun?"

"Artık onlar da bu işin içinde. Keane'in nasıl biri olduğunu bilirsin. O intikamcı bir orospu çocuğu. İş işten geçtikten sonra öğrenmektense ne yaptığını izlemek daha iyi. Bunu Max'in kız kardeşi olmanın kişisel deneyiminden biliyorum." Kıkırdadı ve siparişini oluşturmaya devam etti.

"Yeterince yiyeceğiniz olduğuna emin misiniz? Onlar büyük kediler. *Çok yerler.*"

Charlie gözlerini kaçırdı ve Tock ormandan çıktığını düşündü. Şu anda Shay'i neden görmek istemediğini açıklayamıyordu. Belki de Shay'i görmek istediği içindi, ki bu tuhaftı ve hoşuna gitmeyen bir duyguydu. Belki de sadece kediden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Birkaç gün içinde normale döneceğinden emindi.

O zamana kadar Shay'den *başka* bir şeye odaklanabilseydi, o da şu olurdu:

"Malone'ları davet edersek daha fazla sarımsaklı ekmeğe ihtiyacımız olacak." Charlie gitti

telefonuna geri döndü. "Bir sürü sarımsaklı ekmek. Ooooh. İşte başlıyoruz. Sarımsaklı ekmek çoktan yapıldı. Sadece fırında on dakika pişmesi gerekiyor. Mükemmel."

Tock hiç rahat durmazdı, değil mi?

* * *

Eve dönerken White Castle'da durdular ve her biri kırk burger sipariş etti. Personelin canını çok sıktılar. Parayı ödedikleri sürece kimse bir şey söyleyecek değildi ama gözlerindeki kızgınlığı görebiliyordunuz. Ama Malone'larda "Her birimiz için sadece on hamburger lütfen" diyen bir şey var mıydı? Bu, gerçek bir yemek için ne yapacaklarını bulana kadar onları oyalayacak bir ikramdı. Dışarıdaki bir masaya oturdular ve Malone kardeşlerin yaptığı gibi sessizce yediler. Yemek söz konusu olduğunda konuşmayı pek sevmezlerdi. Yemekten önce ya da sonra konuşabilirlerdi ama yemek sırasında konuşmak doğru değildi. Geçmişteki kız arkadaşları bunu zor yoldan öğrenmiş ve pek takdir etmemişlerdi.

Kiralık cipleriyle sokaklarında ilerlerken Shay yine acıktığını fark etti. Bu da kardeşlerinin de öyle olduğu anlamına geliyordu. Belki de aracı geri götürmeden önce bir şeyler sipariş edebilirlerdi-

"Dani mi o?" Finn ön koltuktan sordu.

Shay hemen öne doğru eğilip ön camdan baktı. Küçük kızı, sırtında panda çantası ve başında tacıyla ön sahanlıkta oturuyordu. Çoğu kedi gibi bebeği de ısıltılı şeyleri severdi.

"Ne oluyor be?" Kızının eve girmediğini anlayabiliyordu. Annesi hâlâ kız kardeşleriyle birlikteydi ve en küçük erkek kardeşi de birkaç gününü, birinin arka bahçesinde havuz olan birkaç tam insan arkadaşıyla geçiriyordu. Zavallı çocuğun ne kadar zamandır dışarıda oturup birinin onu içeri almasını beklediğini kim bilebilirdi?

"Yeğenim neden evin dışında oturuyor?" Keane yavaşça araba yoluna dönerek sordu. "Annesi onu yine mi bıraktı? Haber vermeden mi?"

Shay, Keane'e "Boş ver," dedi.

"Ama-"

"Ciddiyim. Çocuğun önünde kapa çenen!" "Tek söylediğim-"

Araba garajın önünde durmuş ve frene basmışken Shay kardeşini saçlarından tutup başını geriye doğru çekerken kendini rahat hissediyordu. "Çocuğumun annesi hakkında tek bir kötü söz söylersen taşaklarını tekrar tıraş ederim. Anladın mı?"

Keane sıkılmış dişlerinin arasından "Tamam," diye tükürdü. "Güzel. Şimdi gidelim."

Shay cipten indi ve daha üç adım bile atamadan kızı onun uzanmış kollarına atladı.

"Bebeğim! Neyin var?"

Başını boynuna gömerken, "Komşun terk edildiğimi ve Çocuk Hizmetleri'ni aradığımı söyledi!" dediğini duydu.

"Finn!" Shay havladı.

"İlgileniyorum."

Finn, Malone'ların eve taşındığı günden beri tam bir pislik olan yan komşularıyla ilgilenmek üzere yola çıktı. Shay'in büyük köpeklerinden hoşlanmıyordu, Keane'in bakışlarından hoşlanmıyordu ve özellikle de annelerinin bu adamdan hiçbir bok almamasından hoşlanmıyordu. Her zaman onlara çimlerini nasıl keseceklerini, çöp kutularını nasıl koyacaklarını ya da ağaçlarını ne zaman budamaları gerektiğini söylemeye çalışıyordu. Onlarca yıldır bu mahallede yaşıyordu ve mahalleyi yönettiğini düşünüyordu ki Malone'lar taşınana kadar da öyle sayılırdı.

O zamandan beri Shay'in ailesini kendi iradesine boyun eğdirmeye çalışıyordu ama onlar büyük kedilerdi. Kimseye boyun eğmezlerdi.

"Bir eve gireceğimi söyledi!"

Shay kızının alnından öptü ve ona, "Endişe çizgileri. Endişe çizgileri. Böyle devam edersen alnın Keane Amca'nınki gibi olacak. İstedğin bu mu? Endişeli bir kedicik gibi görünmek mi?"

"Evet," diye meydan okurcasına cevap verdi gülmemeye çalışarak.

"Kimse seni benden ya da annenden almayacak. Şimdi, annen nerede?"

"Seni yine mi terk etti?"

"Keane!"

Kısa bir kükreme sesi çıkaran Keane, tepinerek uzaklaştı. Ama kısa bir süre durup yeğenini başının üstünden öpmeden önce değil.

"Keane Amca çıldırmış," diye fısıldadı yeğeni, Keane eve girdiğinde.

"Keane Amca her zaman kızgındır. Bunun için endişelenme. Annen nerede?" Onun kollarında biraz geriye yaslandı ama gözlerinin içine bakmadı.

"Çocuklarla bir şeyler yapması gerekiyordu. Futbolla ilgili bir şey tabii ki. O Dün sana mesaj attım ve ona geri dönüp dönmediğini sordum ama-"

"Bunun için endişelenmeyin. Dün gece telefonumu bir yerde kaybettim ve mesajını almadım. Sorun değil."

Küçük parmakları boynunu okşadı. "Ne oldu baba? Yaralandın mı?"

"Sadece birazcık. Ama şimdi iyiyim. Ve yine endişe çizgileri görüyorum." "Özür dilerim. Özür dilerim."

"Böyle devam edersen hırlayan, hırlayan bir erkek canavara dönüşeceksin!"

Yeğenlerine bunun nasıl bir şey olduğunu göstermek için Finn onlara doğru yürüdü ve eve doğru bağırdı, "Komşu hiç makul davranmıyor!"

Keane hemen ön kapıdan çıkıp yan eve doğru ilerledi. Yol boyunca hırladı ve homurdandı.

"Kimse yeğenine bulaşamaz," dedi Finn, Dani'yi Shay'in kollarından alıp boynuna oturabilmesi için kaldırarak.

"Adama zarar verecek mi?"

"Tabii ki hayır, bebeğim. Çünkü amcan hapisshaneden korkuyor. Parmaklıklar ardına kapatılma fikri onu korkutuyor."

"Beni de korkutuyor!"

Shay gözlerini kızına dikti. "Neden hapse girmekten endişe ediyorsun?"

"Ya da bir hayvanat bahçesine kapatılmak. Hapishane gibi, değil mi? Sınıfımız geçen yıl hayvanat bahçesine gitti ve ben 'Ya beni buraya koyarlarsa' diye düşünüyordum."

"Hayvanat bahçesine kapatılmayacaksın Dani."

"Hayvanat bahçesine *konulabilirim*. Eğer tam insanlar bizim ne olduğumuzu öğrenirlerse, *hepimizi* hayvanat bahçesine koyabilirler."

"Bunu çok düşünüyor musun bebeğim?"

"Sen düşünmüyor musun?"

"Hayır," dedi Shay ve Finn birlikte.

"Güzel olmalı. Hiçbir endişe duymadan hayatın içinde akıp gitmek."

Shay gözlerini şaşı yaptı ama çocuğuyla tartışmaya zahmet etmedi. İyi günlerinde annesi kadar inatçı olabiliyordu. Ve bugün muhtemelen iyi bir gün değildi.

Eve girdiklerinde Finn'in telefonu çaldı. Dani'yi Shay'e teslim etti ve Shay "On dakikadır yere değmiyorum. Yürüyebilirim baba."

"Doğru. Özür dilerim."

Ayakları yere basar basmaz arka bahçeye doğru havalandı.

"O pis köpeklerden uzak dur!" Finn, Shay'e dönüp "Spagetti ister misin?" diye sormadan önce arkasından bağırdı.

"Spagetti mi yaptın?"

"Charlie spagetti yaptı. Mads yaptı. Davet edildik. Spagetti için."

"Sos olacak mı?"

"Bilmiyorum. Sormadım."

"Biraz sos alabiliriz. Eğer sosları yoksa." "Eminim sosları vardır."

"Sos kimde olacak?" Keane mutfığa girerek sordu.

"Charlie bizi spagetti yemek için evine davet etti. O yaşlı adamı tehdit mi ettin?"

"O kadar da yaşlı değil. Sadece çocukluğundan beri o evde yaşıyor. Ve evet. Onu tehdit ettim. Ama merak etmeyin. Mahkemede kullanılabilecek bir şey değil. Gözlerimle yaptım. Peki neden bal porsuklarını tekrar görmemiz gerekiyor?"

"Nat'i de göreceğiz."

"Nat'i severim."

"Hepimiz Nat'i severiz."

"Ama Charlie'nin sosu var mı bilmiyoruz?" "Neden soslu olmasın ki?"

"Sadece spagettiden bahsettiler."

"Sormalısınız. Kendi yemeğimizi getirmek zorunda kalırsak diye."

Finn, Mads'e mesaj attı. Birkaç saniye sonra, "Sos olacak." dedi. "Sosu severim."

"Ben de severim."

"Hepimiz severiz."

"Gerçekten hepiniz sos hakkında mı konuşuyorsunuz?" Dani onlara bakıp elindeki bir şeyi okşayarak sordu.

"O ne tatlım?" Finn sordu. "Bir köpek yavrusu."

"Yavru köpeği nereden buldun?"

"Dışarıda köpeklerin yanında. Görünüşe göre birinin yavrusu olmuş." "Kaç tane yavru?" Shay sordu.

"Altı."

"Tanrım, bu şeyler çok büyük. Şimdi *daha fazla* yiyecek almamız gerekecek," diye yakındı Finn.

"Prenses'in altı yavrusu mu oldu?"

"O ağzından salyalar akan hayvana 'Prenses' mi diyorsun?" diye sordu Keane.

"Babamın köpeklerini seviyorum," dedi Dani, amcalarına hiçbir itiraza tahammül edemeyecek bir ses tonuyla. "Bana gözlerini devirerek bakma, Mean Amca."

Keane, Shay'in kızıyla burun buruna gelene kadar eğildi. Kız gülene kadar gözlerini tekrar tekrar devirdi.

"Spagetti yiyecek miyiz, yemeyecek miyiz?" Finn bilmek istiyordu. Keane dik durdu ve "Peki ya çocuk?" diye sordu.

"O da gelebilir."

"Bal porsuğu evine mi?" "Nat orada olacak."

"Nat teyzeyi seviyorum!"

Keane elini Dani'nin yüzüne koydu ve Dani elini çekmesi için ne kadar uğraştıysa da Keane yerinden kıpırdamadı.

"Çocuğunun o porsuklarla takılmasını gerçekten sorun ediyor musun?" diye sordu Shay'e.

"*Yavrum*, senin deyimimle, sana Kötü Amca adını takmış ve sen Mads ve arkadaşları için mi endişeleniyorsun?"

"Ona kötü davranmıyorum. Diğer herkese kötü davranıyorum."

"Bunun nasıl daha iyi olduğunu bilmiyorum. Ama önemli değil. Charlie'yle konuşmam gerek."

Keane hâlâ büyük elinden kurtulmaya çalışan yeğenine baktı.

"Charlie'yle konuşmak mı? Dün gece hakkında mı?"

"Hayır. Yavru köpekler hakkında. Yavruları getireceğim. Annelerini de. Yavrular acıkırsa diye."

Shay, Keane'in elini kızının suratından çekti. "Bütün yavruları bir araya getirmek ister misin? Onları da yanımızda getiririz."

"Yaşasın! Yavru köpekler!" Dani tekrar arka bahçeye koşmadan önce tezahürat yaptı. "Yavru köpekleri neden getiriyoruz?"

"Onlar hakkında Charlie'nin tavsiyesine ihtiyacım var." "Ne hakkında?"

"Onlara nasıl bakacağım konusunda."

"Onları arka bahçede anneleriyle yalnız bırakarak mı?"

Shay tiksintiyle başını salladı ve cipin arkası için bir sandık almaya gitti.

"Bunu Tock için mi yapıyorsun?" Keane sordu ve Shay hemen durdu.

"Ne için?"

"Bir zamanlar yavru bir kediye havaya uçuracağından emin olduğumuz bir kadını etkilemek için yanında yavru köpekler mi getiriyorsun?"

"Mads daha sonra Tock'un yavru kediye havaya uçurmayacağını söyledi."

"Kedi yavrularını havaya uçuran biriyle arkadaş mısın?" diye soran kızının tatlı sesini duydu ve hem o hem de Keane aşağıya baktıklarında kızlarının kocaman gözlerle ve ellerinde üç minik yavru köpeklerle onlara baktığını gördüler.

"Tabii ki değilim. Öyle biriyle asla arkadaş olmam. Keane Amcan sadece şaka yapıyordu."

"O gülüyor."

"Keane Amcan asla gülmez, bebeğim."

Dani bir süre bunun üzerinde düşündü, alnında endişe çizgileri oluşuyordu. Nihayet, tam bir dakika sonra alnı açıldı ve "Bu doğru" dedi.

Dani yürüyüp gitti ve Keane ona ters ters baktı.

"Ne?" Shay çocuğunu Charlie'nin evine getirme konusunda kavga etmeyecekti. Ama en büyük kardeşini rahatsız eden konu bu değildi.

Keane öfkeli bir hırıltıyla, "Gülüyorum," diye ısrar etti. "Oldukça sağlıklı bir mizah anlayışım var."

"Aman Tanrım!" Shay sesini alçaltmadan önce yüksek sesle soludu ve ekledi, "Hayalperest olduğunu hiç bilmiyordum."

9. Bölüm

Nelle, Max'in Queens'teki evinde kısa bir mola olarak düşündükleri şeyin havuzlu bir akşam yemeği partisine dönüştüğünü fark edince dışarı çıkıp üstünü değiştirmek için caddenin karşısına geçti. Hepsi Mads'in evinde fazladan kıyafet bulunduruyordu çünkü bir noktada orada kalacaklarını biliyorlardı. Yaraları iyileştirmek ya da bir sosyetik yarım milyon dolarlık tablosunun kaybolduğunu fark ettikten sonra ortalıkta görünmemek için harika bir yerdi.

Ön kapıyı açtığında -evin düzenini kurarken kendisi için hazırladığı anahtarları kullanarak- içeri girdiğinde Tock'u büyük kanepede oturmuş televizyon izlerken buldu.

Odanın diğer ucuna geçerek Tock'un yüz ifadesini inceledi.

"Neden bir çocuk gibi somurtuyorsun?" diye sordu kanepenin yanında durduğunda.

"Surat asmıyorum. Sadece televizyon izliyordum."

"Watching TV ise surat asıyor." O bakışlı at ve Televizyon.
"Animaniacs?"

"Ne? Çizgi filmleri severim."

Nelle, tasarımcısıyla birlikte bu ön oda için seçtikleri aksanlı sandalyelerden birine oturdu. Burayı ilk gördüğünde, ikinci kata çıkan merdivenlere erişimi olan bir fuaye, yarım banyo, ekstra bir yatak odası ve arka bahçeye bakan cam kapıları olan mutfak ve büyük oda olarak düşünmüştü. Nelle'in kişisel olarak oturma odası diyebileceği bir oda. Ancak takım arkadaşlarını kendi ailesini tanıdığından daha iyi tanıyordu ve Mads girdiği ilk odadan ötesine bakmıyordu. İlk taşındığında çantalarını bıraktığı yer orasıydı ve Mads de orayı öyle düşünürdü. Oturma odası olarak. Çünkü kadının mutfağın yanındaki odayı fark etmesi için günler, hatta haftalar geçmesi gerekecekti.

Mads'in, Nelle'in bütün evi dekore ettirip yiyecek, giyecek ve erzakla doldurmasına hâlâ kızgın olduğunu biliyordu. Ama Mads Nelle'in ne yapmasını bekliyordu ki? Çim sandalyelerde oturup bunu sorun etmiyormuş gibi davranmasını mı? Artık on sekiz yaşında değillerdi ve hiçbir şey yirmili yaşlardaki gençlerin hâlâ yurt hayatı yaşıyormuş gibi davranmalarından daha kötü olamazdı.

"Neler oluyor?" Nelle, Tock çocuklar için düzenlenen bir gösteriye körü körüne bakmaktan başka bir şey yapmayı reddedince sordu.

"Parti falan istemiyorum," diye yakındı Tock.

"Bu bir parti değil. Makarna ve Charlie'nin muhteşem et sosunu içeren sıradan bir akşam yemeği."

"Malone'ları davet etti."

"Tabii ki davet etti. Onlar artık aileden."

"Sadece rahatlamak istedim."

"Ve bunu, yüzmekten, yemek yemekten ve bir kayanın üzerindeki kertenkeleler gibi güneşlenmekten başka bir şey yapmayacak olan porsuklar, kediler ve ayılarla dolu bir evde yapamaz mısınız?"

Tock'un gözleri Nelle'e kilitlendi ve "Neden mutsuz olmama izin vermiyorsun?" diye sordu.

"Bu konuda çok iyisin. Ruh hallerinden birine girdiğinde çıkman günler alıyor. Ve sanırım kendini daha iyi hissedene kadar bebek bombaları yapmak için tüm alet ve ekipmanlarıyla kendini küçük bir odaya kitlemen için zamanımız yok."

"Sanırım."

"Peki, bunun yerine neden kendini eğlendirmenin bir yolunu bulmuyorsun?" "Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Şey . . . Mads elinde bir basketbol topuyla dolaşıyor ve Chicago Bulls'un şampiyonluklarından birine tanıklık edebilmek için doksanlı yıllara ışınlanacakmış gibi giyinmiş." Nelle sırtıttı. "Şimdi bunun tartışılmadan gitmesine izin mi vereceksin?"

* * *

Shay'e yeni bir telefon almak için durduktan sonra, Malone'lar Dani, Princess ve yavru köpeklerle dolu bir sandıkla MacKilligan'ların evine vardılar. Bunların hiçbirisiyle uğraşmak istemeyen Keane, SUV'den uzaklaştı. Finn Dani'yi taşımayı teklif etti ama Dani "sandığı taşımada babasına yardım etmek" istedi; bu da aslında elini sandığın yanına koyup Shay'in solunda, Prenses'in de sağında yürümesi anlamına geliyordu.

Birlikte yürürlerken Shay ve Dani matematik kampı hakkında konuştular. Annesinin akıllıca bir kararla onu götürdüğü bir günlük kamptı bu. Bir çocuk yaz tatilini neden matematik öğrenerek geçirmek isterdi, Shay bilmiyordu. Dani'nin yaşındayken de matematikten nefret ederdi, şimdi de nefret ediyor. Eskiden

Her şey için telefonundaki hesap makinesini kullanıyor ve vergileriyle çok akıllı bir boz ayı muhasebecisi ilgileniyordu. Her şey kendi başına yapmaya çalışmaktan daha iyiydi. Yine de bebeği matematiği seviyordu ve eğer yaz boyunca denklemler üzerinde çalışmak isterse, Shay hiçbir şeyin ona engel olmasına izin vermeyecekti.

"Pazartesi'den Cuma'ya kadar gidiyorum. Annem çocukları antrenmana götürmeden önce beni oraya götürüyor. Ya da Lei Teyze götürüyor."

"İstersen seni her zaman
götürebilirim." "Gerçekten mi?"

"Elbette."

"Biraz takılıp arkadaşlarımla ve öğretmenlerle tanışabilir misin? Yoksa Keane Amca kızar mı? Antrenmanın olduğunu biliyorum."

"Keane Amca da muhtemelen gelmek isteyecektir, her şeyin kendi standartlarına uygun olduğundan emin olmak için."

"Bütün yaz matematik kampındaydım. *Şimdi mi* gelmek istiyor?"

"Bebeğim, Keane ile uğraşırken mantığını kullanmaya çalışma. Bundan daha iyisini biliyorsun."

Gülerek MacKilligan'ların evinin kapısını açtı ve içeri girdi. Shay onu takip etmeye başladı ama hemen durmak zorunda kaldı.

Shay o eve girdiğinde ne beklediğinden emin değildi, ama beklemediği şey, küçük bir tsunami gibi onu saran nostalji dalgasıydı.

Belki de domates sosunun nefis kokusuydu. Ya da oturma odasında, büyük sehpanın etrafında oturup Scrabble oynayan ve hangilerinin gerçek hangilerinin uydurma olduğunu tartışan boz üçüzler. "Josaltude" kesinlikle uydurmaydı. Ya da belki de mutfaktan ve bahçeden gelen kahkahalar ve konuşmalardı. Gerçekten ne olduğunu bilmiyordu ama Nat dışarı çıkıp Dani'yi gördüğünde, ikili ciyaklayıp birbirlerine sarılmak için koştuklarında, Shay arkasını dönüp evden çıkmak zorunda kaldı ve verandadaki banka oturdu.

Kalbi hızla çarpıyordu. Elleri titriyordu. Ve gözyaşlarının eşiğinde olduğundan emindi. Sadece nedenini bilmiyordu.

Prenses onun önüne oturdu, koca başını dizine yasladı, o da yavrularıyla dolu sandığı dikkatlice yanındaki sandalyeye yerleştirdi. O duygularını sıralamaya çalışırken Prenses sabırla bekledi. Kolay bir iş değildi. Bilirsiniz, duygularla arası pek iyi değildi. Shay genellikle sadece yapması gerekeni yaparak hayatını sürdürürdü. Güvenilir olmak. Olmak

iyi bir baba. F trenindeki insanlar sinirine dokunduğunda onları ters köşeye yatırmamaya çalışmak. Her şekil değiştirenin New York'ta hayatta kalmak için yaptığı şey.

"İyi misin?"

Shay yavaşça bakışlarını kaldırdı. Tock'un kırmızı Nike yüksek topuklu ayakkabılarını, parlak mavi diz üstü eşofman çoraplarını, uzun mavi şortunu ve kesik mavi-kırmızı Detroit Pistons formasını inceledi.

"Pistons mı?" diye sordu. "Sen de mi Detroitlisin?"

"Hayır. Sadece Mads. Bu sadece onu kızdırmak için. Hâlâ Michael Jordan ve Bulls'un tahtına tapıyor. Bu da imzalı bir Isiah Thomas forması." Tock elindeki mavi-kırmızı basketbol topunu top sürmek yerine havaya fırlattı. Bunu takdir etti.

"İmzalı bir Isiah Thomas formasını ikiye mi böldün?"

Omuz silktilti. "Isiah Thomas umurumda değil. Mads'in umurunda." Çenesini ona doğru uzattı. "Peki senin neyin var?" diye sordu. "Kesinlikle İrlandalı gibi görünüyorsun. İrlandalı."

Başını iki yana salladı. "O eve girdim ve ... bana babamı hatırlattı. Herkes takılıyordu. Eğleniyorlardı. Akşam yemeğinin hazır olmasını bekliyorlardı. O öldüğünden beri ailemle hiç böyle hissetmemiştim. Sadece ... o his ... beni şaşırttı."

"Evet. Ben buna Charlie'nin Hediyesi diyorum." "Charlie'nin Hediyesi mi?"

Dışarıdaki aşk koltuğunda onun yanına oturdu ama doğrudan ona bakabilmek için yana döndü. "Ne olursa olsun, nerede olursak olalım, Charlie'nin her şeyi ev gibi hissettirme gibi inanılmaz bir yeteneği var. Max'e bağırıp çağırdığında ve geri kalanımıza emirler yağdırdığında bile her şey bir aile meselesiymiş gibi geliyor. Bütün bunlar," dedi başparmağını eve doğru uzatarak, "çünkü bayılmadan önce biraz karbonhidrat yediğimden emin olmak istedi."

"Bayılacak gibi mi hissediyorsun?"

"Hayır. Biraz bile değil. Neyse ki kendimi çok iyi hissediyorum, bu iyi bir şey çünkü bu sosu yapmak onun bütün gününü aldı. Ama Charlie insanları doyurmayı seviyor ve ben de onun spagettisini geri çevirecek değilim."

"Çok güzel kokuyor."

"Değil mi?"

Bundan sonra sessizleştiler ve Shay sohbeti devam ettirmek için söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Tock'un, onunla konuşmak istemediği için sessiz kaldığını düşünmesini istemiyordu. Sadece söyleyecek bir şeyi yoktu.

ilginç şeyler anlatırdı. Havadan sudan konuşmada gerçekten kötüydü. Bu işi Finn'e bırakmıştı, o da bu konuda çok iyiydi. Keane de havadan sudan konuşmayı sevmezdi ama şikâyet etmeyi severdi. Saatlerce şikâyet edebilirdi ve bazı insanlar onu dinlemekte sakınca görmezdi. Ama Shay... o sadece söyleyecek bir şeyi olduğunda konuşurdu. Kızında sevdiği şeylerden biri de saatlerce oturup resim yapabilmeleri, kitap okuyabilmeleri ya da televizyon izleyebilmeleriydi ve birbirlerine tek kelime etmek zorunda kalmıyorlardı. Sadece birbirlerinin arkadaşlığından keyif alıyorlardı. Dani'nin annesi ise buna "saldırmaya hazır kediler gibi komplo kurmak" diyordu. Ama onlar hiçbir şey planlamıyorlardı.

Tock'a baktı. Gözlerini uzaklara dikmiş, belirli bir şeye odaklanmış gibi görünmüyordu. Bir konuşma başlatabilecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Hava durumu mu? Hayır. Şekil değiştirenler hava durumunu umursamazdı. Michael Jordan ve Isiah Thomas arasındaki rekabet? Hayır. Görünüşe göre şu anki kıyafeti Thomas'ı onurlandırmaktan çok Mads'i kızdırmakla ilgiliydi. Ülkenin durumu mu?

Tanrım, acınacak haldeydi.

Tock aniden taşıyıcıyı işaret etti. "O da ne?" diye sordu.

Köpekler! Tabii ki köpekler!

"Yavru köpekler. Köpeğimin yavruları oldu. Charlie'nin bana biraz tavsiye verebileceğini düşündüm."

Biraz kaşlarını çatı. "Ne hakkında tavsiye?"

"Yavru köpekler. Onlara nasıl bakacağımı bilmiyorum."

"O zaman neden yavruları almasına izin verdin?" diye sordu Prenses'i göstererek.

"İzin vermek mi?" Shay sordu.

"Madem yavru almasını istemiyordun, neden kısırlaştırmadın?"

"Onu kısırlaştırmak yanlış görünüyordu ama erkekleri değil."

Tock'un başı yana doğru seğırdi. "Bir dakika. . . neden erkekleri kısırlaştırmadınız?"

"Taşaklarını almak mı? Bu zalimce olur."

Şimdi öne doğru eğilmiş, parmağıyla onu işaret ediyordu. "Erkeklerin taşaklarını kesmek istemediğiniz için köpeklerinizi kısırlaştırmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Taşaklarımı seviyorum. Kendime yapmayacağım şeyi neden onlara yapayım?" "Şaka mı yapıyorsun-"

Charlie evden çıkıp verandaya yürüdüğünde Tock'un sözleri aniden sona erdi.

Shay, Charlie'den köpek topları konusuna girmesini istemeye başladı - çünkü bu insanların sohbeti devam ettirmek için yapacakları bir şey gibi görünüyordu - ama Tock aniden kucağındaydı. Nedenini bilmiyordu. Eğer birkaç santim daha kısa olsaydı, Charlie'nin görüşünü tamamen engelleyebilirdi.

Asıl mesele Charlie'nin durmamasıydı. Elinde anahtarlarla evden hızla uzaklaştı ve caddede bir cipe doğru ilerledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tock'un başının tepesine.

"Şşt."

Birkaç saniye sonra Charlie geri döndü. Şimdi elinde büyük bir kutu mutfak çöp torbası vardı. Yine de eve girmeden önce durdu ve onu ve Tock'u işaret etti.

"Burada neler oluyor?" Charlie neredeyse gülümseyerek sordu. "Hiçbir şey," diye yanıtladı Tock.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Shay.

Charlie güldü. "Her ne oluyorsa, ikiniz çok tatlı bir çift olmuştunuz."

"Oh, lütfen."

"Teşekkür ederim!"

Charlie eve döndüğünde Tock omzunun üzerinden ona baktı.

"Teşekkür ederim' mi?

Gerçekten mi?" "Ne?

Ben sadece-"

Charlie verandaya geri döndü. "Az önce bir köpek yavrusu mu duydum?" diye sordu.

Tock, "Shay ailesinin en yeni üyeleriyle tanışmanı istedi," demeden önce kolunu yüzünü örtecek şekilde yukarı kaldırdı.

Kolunu aşağı itti ve sordu, "Aile . . . ? Ow!"

Bu kez dirseğini göğsünden dışarı itti ama Tock konuşmaya devam etti.

"Çünkü yavru köpekleri kim sevmez ki?" diye sordu Tock.

"Ben yavru köpekleri severim," diye fısıldadı Charlie, ama bu evde fısıldamanın bir önemi yoktu.

Ayılardan biri evin içinden "*Başka köpek almayacaksın, Charlie MacKilligan!*" diye bağırdı.

Charlie eve geri dönmeden önce zoraki bir gülümsemeyle "Hemen döneceğim," dedi.

"Neler oluyor?" Charlie ve aylardan biri köpekler, yataklarının "kutsallığı" ve "bu tartışmayı bir daha yapmayacağız!" hakkında birbirlerine bağırırken Shay Tock'a sordu.

"Charlie'ye evcil hayvanlarını kısırlaştırmadığını çünkü konu taşaklara geldiğinde kardeşlerin kardeşleri desteklediğini söylersen, taşaklarını alır ve vücudundan koparır."

"Bu biraz aşırı gibi görünüyor."

"Köpekler söz konusu olduğunda Charlie için değil." "Peki ya kediler?"

"Kediler umurunda bile olmaz." Hâlâ onun kucağında olan Tock uzanıp sandığın üst kısmındaki kilitleri açtı ve sandığı çekti. "Sadece taşaklardan, kısırlaştırmadan ya da bu yavrular için planlarınızdan bahsetmeyin."

"Planlar mı? Yavru köpekler için ne tür planlara ihtiyacınız var?" Tock'un başı düştü. "Aman Tanrım. Seni öldürecek."

"Baba!" Dani evin diğer tarafından koşarak seslendi. "Yüzmeye gidebileceğimi söylediler-"

Görünüşe göre kızı ayaklarını havaya dolaştırmayı başarıp yüzüstü bahçeye düştüğünde Shay irkildi.

"İyi misin bebeğim?" diye sordu kızına.

"İyiyim," diye cevap verdi kızı doğrudan toprağa. Avuçlarını düzleştirerek, tekrar ayağa kalkana kadar kendini yukarı itti. "Yüzmeye gidebilir miyim?" diye sordu.

Arkasındaki tırabzanın üzerinden uzandı ve ona el salladı. Koştı, bu kez ona ve Tock'a ulaşana kadar ayaklarının üzerinde durdu.

Shay sol eliyle kızının yüzüne yapışan kiri sildi. "Evet. Yüzmeye gidebilirsin. Mayon ve havlun cipin arkasındaki gri spor çantanın içinde. Ama Nat'in ya da amcalarından birinin yanında olduğundan emin ol."

"Ben bebek değilim baba. Nasıl yüzüleceğini biliyorum."

"Bunu biliyorum. Sana ben öğrettim. Ama yüzmeye yalnız gitmeyeceksin. Tartışmak yok."

"Tamam."

"Tamam."

Gözleri önce Tock'a, sonra tekrar Shay'e kaydı. Sonra verandanın etrafından dolaşıp merdivenlerden çıktı ve onların önünde durdu. Sonra sadece bekledi. Yavaşça göz kırptı.

Ve kızını tanıyan Dani, istediğini elde eden e kadar sonsuza dek beklerdi.
"Bu Tock," dedi sonunda ona. "Tock, bu benim kızım Dani."
Tock elini uzattı ve Dani de sıktı. İlk kez karşılaşan iki iş yabancısı gibi.
"Saatini beğendim," dedi Dani Tock'a, kadının bileğindeki dev canavarlığı işaret ederek.
"Teşekkürler. Ben de saç bandını beğendim."
Dani gülümseyerek parmaklarının ucuyla kristal kaplı saç bandına dokundu.
"Ben de beğendim. Parıldıyor!"

* * *

Çocuk, kristal kaplı bir kelebekle süslenmiş saç bandına dokunduğunda Tock ne düşüneceğini bilemedi. O gerçekten bir "çocuk" insanı değildi. Çocukken bile çocuklardan pek hoşlanmazdı. Çok konuşurlardı, zamanlarını nasıl yönetecekleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve ... şey ... çok konuşurlardı. Annesi ona "Hiç kimse bir ada değildir." derdi. Babası "Herkesin birilerine ihtiyacı vardır, bebeğim" diye açıklayana kadar Tock'un pek anlamadığı bir sözdü bu. Senin bile." Tock onlara pek inanmamıştı çünkü arkadaşları olmadan da gayet iyiydi ama sonra Mads, Max, Nelle ve Streep ile tanıştı. Bu porsukların ara sıra evinin etrafında dolaşması anne babasını daha iyi hissettiriyor gibiydi, bu yüzden onları tutmak mantıklıydı. Ayrıca, yaşlıları kadar sinir bozucu değillerdi ... Streep hariç. Streep her zaman sinir bozucuydu. Tock bunun yaşla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu. Ama ihtiyaç duyduklarında güzel bir dikkat dağıtıcıydı.

Yine de asıl önemli olan, çocuğun Shay'in kızı olmasıydı; bu da Tock'un onu koruduğu için büyük kediye sağlayabileceği her türlü korumanın yavru için de geçerli olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca, çocuğu nasıl korumazdı ki? Aslında oldukça sevimliydi. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları, güçlü çenesi ve dolgun yanaklarıyla babasının mini bir versiyonuydu.

Shay'in kızına bakarken gözlerinde gördüğü gurur, Tock'a kendi babasını hatırlattı. Bu, babasının bazen takındığı aptalca bir ifadeydi ama çok şey ifade ediyordu. Özellikle de yıllar boyunca ona yaşattığı onca şeye rağmen hâlâ böyle hissettiğini bilmek.

"Saatindeki tüm o kadrılar ne?" diye sordu çocuk, incelemek için eğilerek.

"Tarih. Yerel saat. Kronometre, zamanlayıcı ve İsrail saati."

"İsrail mi?"

"Orada bir ailem var."

"Wisconsin'de de ailen var, değil mi?" Shay sordu.

"Şu anki zamandan bir saat çıkarmak gerçekten o kadar zor mu?" Tock sordu. Dani, "Babam matematikçi değildir," dedi.

"Temel bilgileri biliyorum. Sadece senin yaptığın o süslü matematiği yapamam," dedi Shay. "Süslü matematik mi?" Tock sordu.

"Kesirleri kastediyor. Babam kesirlerle boğuşuyor. Eminim kafasına birçok kez darbe aldığı içindir."

"Bu bizim türümüzü tam insanlarda olduğu gibi etkilemiyor," diye açıkladı Tock. "Ama tüm hayvanlar gibi bazılarımız diğerlerimiz kadar zeki değil. Yine de sorun değil. O senin baban ve buna rağmen onu seviyorsun."

"Vay canına," dedi Shay arkasından. "Sadece ... vay canına."

"Matematik önemlidir," dedi ona. "Tıpkı bilim ve zaman gibi."

"Zaman bir insan kurgusudur," diye araya girdi Dani.

Tock çocuğa ters ters baktı. "Pardon?"

"Bu bir insan kurgusu. Sadece biz var ettiğimiz için var. Bilim ve matematik de öyle oldukları için varlar. Biri sadece ona verdiğimiz güç kadar önemlidir. Diğer ikisi ise sadece oldukları için önemlidir. Bilim ya da matematik olmasaydı biz de var olamazdık."

"Zaman yönetimi son derece önemlidir. Zaman ve onun acımasız, kalpsiz kontrolü olmadan bir toplum olarak işlev göremezdik."

Çocuğun gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama Tock nedenini bilmiyordu. Bu tamamen mantıklı bir argümandı ve on yaşında bir çocuğun ona zamanın önemli olmadığını söylemesine ihtiyacı yoktu! Zaman *her zaman* önemliydi! Nasıl önemli olmasın ki? Etrafta koşuşturan, her an ortaya çıkan insanlar? Olmaları gereken yerde olmak için belirli bir gün ya da saat yok muydu? Bu delilikti! Bu kaostu! Ve zaman yönetimi eksikliğinden kaynaklanan kaos, Tock'un içinde yaşamayı reddettiği bir dünyaydı!

Charlie verandaya çıktı ve omzunun üzerinden "İyi!" diye bağırdı.

Küçük bir hırıltı ve başını sallayarak geri döndü ve onların önünde durdu.

"Yavru köpekler," dedi. "Diyordun ki ... .?"

Tock konuşmak için ağzını açtı ama önce kedi söze girdi.

"Tock ve ben köpek toplarını tartışıyorduk."

Gözlerini kapatan Tock başını salladı. Aptal!

"Köpek topları mı?" Charlie Shay'in yavrusuna bakarak tekrarladı. "Peki ya onlar?"

"Onları kesmek gerçekten gerekli mi? Çünkü çocuklarım-"

"Köpekleri tamir ettirmediniz mi?" Dani aniden verandada duran tüm yetişkinleri şaşırtarak talepte bulundu.

"Şey-"

"Oh . . . Babacığım." Ve bunu öyle sonsuz bir üzüntü ve hayal kırıklığıyla söyledi ki, ne Tock ne de Charlie bir şey söyleyebildi. "Nasıl yapabildin?"

"Yapamadım."

"Yani, köpekleri nasıl tamir ettirmezsın? En sevdiğim matematik öğretmenim köpekleri ve kedileri kurtarıyor ve istenmeyen hayvan kalmaması için tüm köpeklerin kısırlaştırılması gerektiğini söylüyor." Sandığı işaret etti. "Bunlar riske attığınız istenmeyen hayvanlar. Peki neden? Neden baba?"

"Eğer aynı şeyi ben istemeseydim, bunu neden kendime yapayım-" "Oh . . . Baba." Çocuk başını eğerek yavaşça salladı ve üzgün bir şekilde. "Babacığım. Çok hayal kırıklığına uğradım."

"Anlıyorum."

Kolunu Dani'nin omuzlarına dolayan Charlie akıllıca araya girdi. "Baban bilmiyor olabilir."

"Nasıl bilmesin ki? Sadece matematik öğretmenim değil! Her yerde köpekleri iyileştirmekle ilgili şeyler görüyorum! İnsanlar sokaklarda dolaşan bu zavallı hayvanlara yardım etmeye çalışıyor!"

Bir kolu hâlâ çocuğun omuzlarında, diğer eliyle de sağ kolunu sıvazlayan Charlie kısa bir süre için gözlerini kaçırdı. Tock bunun gülmek için olduğunu biliyordu. Çocuk o kadar ciddiydi ki, gerçekten önemsedikleri bir şey söz konusu olduğunda sadece çocukların olabileceği kadar endişeliydi. Elbette on yaşındakilerin çoğu çizgi romanları ya da kelebekleri önemserdi. Ya da bugünlerde çocuklar neyle ilgileniyorsa onunla. Ama köpeklerin tamir edilip edilmediği konusunda endişelenmek? Bir çocuğun endişelenmesi için normal bir şey gibi görünmüyordu.

Charlie boğazını temizleyerek, "Buna ne dersiniz?" dedi. ? Burada bekle."

Shay'in kızı "tsk-tsk- tsk" sesleri çıkarıp başını sallarken Charlie eve geri döndü ve bir yandan da koyu kahverengi gözlerini babasına dikti.

Charlie döndüğünde elinde kalın bir kitap vardı. "Al bakalım." Kitabı Dani'ye uzattı. "Bunu okuyun. Köpeğinize nasıl bakacağınıza dair faydalı bir kitap.

Doğumundan sonuna kadar. Okuyacaksın ve öğrendiklerini babana anlatacaksın."

"Okuması gerekmiyor mu?" Dani sordu; Tock çocuğun ses tonunda duyduğu kibir karşısında kahkahasını zorlukla bastırabildi.

"Ama okumayacağını ikimiz de biliyoruz. O yüzden *sen* oku ve ona bilmesi gerekenleri söyle. Tamam mı? Ama önce bu yavruları veterinerine götür ve kontrol ettir. Senin bir veterinerin var, değil mi Shay?"

"Uhhh . . ."

"Oh . . . Babacığım."

Yine o kesin hayal kırıklığı sesi duyuluyordu. Tock buna bayılırdı. Özellikle de Shay kollarını iki yana açıp "*Ne?*" dediğinde.

Dani kitaba şöyle bir göz attı. "Çok teşekkür ederim, Bayan-"

"Sadece Charlie, tatlım. Şimdi neden bir mayo alıp yüzmeye gitmiyorsun? Stevie'nin mayolarından birine sığabilirsin."

"Stevie on yaşında bir çocuğun vücuduna sahip olduğu için mi?" Tock sordu.

Tock, Shay'e doğru eğilerek yüzüne doğru gelen elin arkasını savuşturdu ve Dani Charlie'ye, "Babamın arabasında bir mayom var. Gidip getireyim." dedi. Kitabı göğsüne doğru tuttu. "Ben de babamın Prenses'in yavrularına bakma konusunda hızlanmasını sağlayacağım."

"Teşekkür ederim, tatlım."

Babasına yönelttiği bir başka hayal kırıklığı bakışından sonra - "*Ne?*" Shay tekrar sordu-Dani, babasının arabanın anahtarlarını ona vermesi için elini uzattı ve sokağın aşağısında park etmiş olan arabaya doğru koşmaya başladı.

"Gerçekten mi?" Charlie çocuk gittikten sonra kıkırdarak konuştu. "Köpeklerinin toplarını almak istemedin mi?"

Shay omuz silkti. "Kimsenin bana bunu yapmasını istemezdim."

"Aman Tanrım," dedi gülerek ve yavru köpeklerle dolu sandığı kaldırdı. "Sen bir aptalsın."

Prenses hemen arkasından eve geri dönerken aylardan biri, "O yavruları neden buraya getiriyorsunuz?" diye hırladı.

"O kadar da kötü değildi," diye belirtti Shay.

"Bunun için kızına teşekkür edebilirsin," dedi Tock ona. "O kadar üzgündü ki Charlie Rage'i tamamen dağıttı." Vücudunun üst kısmını çevirerek doğrudan Shay'e baktı ve bir parmağını işaret ederek, "Ve bil diye söylüyorum, sen ve kardeşlerin *asla* Charlie Öfkesi'ni tetiklemek istemezsiniz." dedi.

Shay ona baktı. "Neden?"

"Çünkü"-ayağa kalktı, kucakını boşalttı ve soğuk ve yalnız bıraktı
-"Siz üç kedinin ihtiyaç duyacağı büyüklükte mezarlar kazmak istemiyorum.
Hayatımda bunu yeterince yaptım."

"Bekle . . . ne?"

Tock ona cevap verme zahmetine girmedi çünkü Mads verandaya çıkmıştı ve ikili orada durmuş birbirlerine bakıyordu. Yani Tock bakıyordu. Mads ise takım arkadaşını bir aşağı bir yukarı süzerken ters ters bakıyordu.

"Gerçekten mi?" Mads sordu.

"Ne? Biraz pratik yapmak isteyeceğini düşündüm, bu yüzden kıyafetlerimi değiştirdim."

"*Buna* mı?" Mads'in gözleri kısıldı ve öne doğru bir adım atarak omzunu Tock'un omzuna çarptı. Tock da ona karşılık verdi.

"Uh ... bayanlar?" Shay zayıfça seslendi. Ama artık çok geçti.

"Hadi yapalım şu işi *Isiah*," diye alay etti Mads.

"Tamam, *Michael*."

Mads arkasını döndü ve evin içine doğru yürüdü. Tock kırmızı-mavi basketbol topunu aldı ama Mads gittiği gibi geri geldi ve topu Tock'un elinden kaptı. Serbest bıraktığı pençelerini topun içine soktu ve Tock'un gözlerinin içine bakarken topun havasını indirdi. Saçma sapan amacına ulaştığında, işe yaramaz deri parçasını bir kenara fırlattı ve eve geri döndü.

Kapı arkasından kapandığında Tock gülmeye başladı. Mads'i işte bu yüzden seviyordu. Takım arkadaşı onu başka hiç kimsenin yapmadığı şekilde eğlendiriyordu. Çok gülünçtü! Kim basketbolu bu kadar severdi ki? Belki Michael Jordan'ın kendisi hariç! O bile golf ve beyzbolu severdi. Mads aynı şeyi söyleyemezdi.

"İkiniz için endişelenmeme gerek yok, değil mi?" diye sorduğunu duydu Shay'in arkasından. Şimdi ayağa kalkmıştı. Neyse ki MacKilligan kardeşlerin kiraladıkları ev ayı değiştirenler için inşa edilmişti, bu yüzden Shay'in kafası açık verandanın tavanına sürtünmedi.

"Ne için endişeleneyim?" diye sordu, gerçekten kafası karışmıştı. "Siz ikiniz hastanedeki gibi kavga ediyorsunuz."

"Mads ve ben kavga etmeyiz."

Yerdeki deriyi işaret etti. "Pençeleriyle senin basketbol topunu deldi."

"Ve?"

Shay ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Belki de Mads ile ilişkinizin nasıl yürüdüğünü anlamıyorum ama-"

Shay yüzüstü Tock'un ayaklarının dibine düştü, Finn de kardeşinin arkadan saldırmak için tırabzanın üzerinden atlamasının ardından onun sırtına bindi.

Eliyle Shay'i ensesinden yakalayan Finn, "Akşam yemeğinden önce yüzmeye gidiyoruz. Hadi gidelim." Bununla birlikte, kardeşini tırabzanın üzerinden bahçeye fırlatacak kadar yükseğe kaldırdı.

"Ah!" Shay şikayet etti.

"Sızlanmayı kes!" Finn Tock'a sırtıttı. "Güzel kıyafet. Sanki Mads'le kavga etmeye çalışıyormuşsun gibi."

"Biz kavga etmeyiz."

Finn başını salladı ve "Her neyse," diye mırıldanarak geldiği yöne doğru gitti. Tırabzanın üzerinden kardeşinin sırtına bindi. İkisi de ayağa kalktıklarında kediye dönüşmüşlerdi ve pençeler ve dişler içeren bir savaşın ortasındaydılar.

"Malone'lar gerçekten de çok dövüşüyorlar," dedi kendi kendine, tam da başı öne doğru sarsılırken. Kafasının arkasına isabet eden basketbol topunun gücüyle zorlanmıştı.

Hırslayarak omzunun üzerinden Mads'e baktı.

"Hazır mısın, sürtük?" diye sordu psikopat Viking.

* * *

Shay, Charlie'yle olan köpek tartışmasının bittiğini düşündü ki bu iyiydi. Kızı ve üç kardeşiyle birlikte uzandığı havuzun karşısındaki yarı sahada oynanmakta olan *acımasız* teke tek maça odaklanmak istiyordu. Ama yanında yerde oturan Charlie, "Yani onu bir daha doğurmayacaksın, değil mi?" diye sorduğunda henüz rahatlayamayacağını biliyordu. Prenses'i işaret etti. Köpek, Charlie'nin yavruları yanında değilken bile kendini Charlie'ye bağlamış gibi görünüyordu - gerçi şu anda Charlie'nin başının tepesine yayılmış büyük bir yavru vardı ve derin uykudaydı. Belki de Prenses küçük dostunun tüneğinden düşmediğinden emin oluyordu.

"Onu ilk etapta ben doğurmadım," diye açıkladı Shay. "Kendisi doğurdu."

"Kelime 'yetiştirilmiş' ve siz onun üremesine *izin verdiniz*." "Bilerek değil."

"Oh . . . Baba."

Arkasında yüzen kızına "Şunu söylemeyi kes," dedi. Göz ucuyla Dani'nin ellerini sudan çıkarışını ve Natalie'ye "Çok acınacak halde" diye işaret edişini izledi.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Nat. "Hepimiz biliyoruz."

Kızına daha yürümeye başlamadan işaret etmeyi öğretmesi ve ardından üç yaşından itibaren ASL derslerine yazdırması bir hataydı. Bunu artık biliyordu. Çünkü Nat onu kötü etkilemişti.

"Bu bir kazaydı," diye ısrar etti Shay. "Ve şimdi Dani'ye verdiğin kitabı okuyup köpekler hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmeyi planlıyorum."

Charlie ona, "Bunu yapmak için birden fazla kitap okuman gerekecek," dedi.

Shay gözlerini devirmekten kendini alamadı. "Köpekler neden kedilerden çok daha karmaşık?"

"Çünkü insanlar ev kedilerinin vahşi kalmasına izin veriyor. Çoğu zaman nerede olduklarını bilmiyorlar. Onları mahallelerde dolaşırken görüyorum. Tasma yok. Yanlarında kimse yok. İstedikleri yere sığıyorlar. Ama birilerine aitler çünkü genellikle tasmaları takılı, bazen de küçük bir kamera takılı. Eğer köpeklerimden herhangi biriyle bunu yapsaydım, şehirden ceza alırdım."

"Çünkü köpekler iğrençtir," diye araya giren Keane, Shay'in yanına kadar yüzdü ve kollarını havuzun kenarına dayadı. "Tüy dökerler. Salya akıtırılar. Aptal köpek suratlarıyla size bakarlar. Bunlara nasıl katlanıyorsunuz anlamıyorum."

"Oysa siz kedilerin harika bir mizacı var."

"Harika bir mizacım olmasına gerek yok," diye yanıtladı Keane. "Ben bir Amur kaplanıyım. Benim türüm Cengiz Han daha doğmadan önce Moğol düzlüklerinde dolaşırdı. Kedi formumdayken sekiz yüz kilodan fazlayım ve neredeyse on fit uzunluğundayım. Sizi yememeye tenezzül ettiğim için hepiniz şanslısınız."

"Ne?" Herkes ona bakakalınca Keane zorladı. "Lafı açılmışken... köpeklerin nerede?"

"Berg'in evinde. Sizden saklanıyorlar. Hepimizi yemek isteyen kötü kedi."

"Hiçbirinizi yemek istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, biraz av gibi görünüyorsunuz. Sadece yiyebileceğimi söylüyorum. Neyse ki senin için . . Ben yardımseverim."

"Evet, evet. Çok yardımsever. Sevgi dolu bir kral gibi." Bu ses Malone kardeşlerin yanında kasıla kasıla yürüyen uzun bacaklardan geliyordu. Diğer bal porsuklarının üzerinde şort, tişört ya da atlet varken, Nelle Zhao'nun üzerinde

Kaslı göbeğinin etrafından dolanan askıları olan son derece küçük bir bikini ve bacaklarını sonsuza dek uzatıyor gibi görünen topuklu ayakkabılar.

Shay, Tock ve Mads'in oyun sırasında kullandıkları topa halat çekme savaşına girdiklerini görene kadar bu bacakların salınarak geçişini izledi. İkisi de o aptal şeyi bırakmıyordu. Sonunda yere düştüler, topu birbirlerinden koparmaya çalışırken tekmeliyor ve hırlıyorlardı.

"Bu saçmalığa inanabiliyor musun?" diye sordu Keane'e bakarak. Yine de kardeşi cevap vermedi. Hâlâ aval aval Nelle'e bakıyordu.

"Unut gitsin," dedi Shay açık açık Keane'e. "Hiç şansın yok." Keane gözlerini kırıştırtarak ona baktı. "Ne?"

"Beni duydun."

"Ben sadece burada oturuyorum. Kendi işime bakıyorum." "Ve onun kıcıyla."

"Gerçekten de harika bir kıcı var," diye araya girdi Charlie. Şimdi başının üzerinde duran yavru köpeği göğsüne yaslamış, iki eliyle küçük bedenine sarılmıştı. Yüzünde saf bir mutluluk ifadesi vardı. "Ve seni terlemeden bile ezer geçer."

"Kesinlikle." Shay tekrar Tock ve Mads'e odaklandı. Şimdiye kadar Streep iki çılgın dişiyi birbirinden ayırmış ve topu tutuyordu.

"Bu çok saçma!" diye bağırdı onlara. "İkiniz de böyle davranıyorsunuz."

İkili ayağa kalktı ve şaşkınlıkla takım arkadaşlarına baktı. "Sen neden bahsediyorsun?" Mads sordu.

"Siz ikiniz neden birbirinizi ne kadar sevdiğinizi itiraf etmiyorsunuz?" Streep talep etti.

"Ne?" Tock biraz gülerek sordu.

"Siz ikiniz çok iyi arkadaşsınız ama bunu asla söylemiyorsunuz. Asla itiraf etmiyorsunuz. Eğer söyleseydiniz, tüm bunların" -kollarını iki yana salladı- "sadece birbiriniz için endişelendiğiniz gerçeğini gizleme çabası olduğunu anlardınız. Sadece birbirinizi korumak istiyorsunuz. Tüm iyi arkadaşların yaptığı gibi."

Çabuk oldu. Tock ve Mads'in bakışları arasında geçti ama Shay bunu yakaladı. Sadece Streep'in anladığından emin değildi.

"Bu çok aptalca," dedi Mads küçük aktrise, basketbol topunu ondan alarak. "Sen aptalsın."

"Sadece söylüyorum-"

"Biz takım arkadaşınız," dedi Tock ona. "Hepsi bu kadar. Mads'e otobüs çarpsa bile umurumda değil."

"Ya da bir trenin," diye ekledi Mads bilmiş bir baş hareketiyle. "Kesinlikle."

Streep söylenmeye başladı ama hemen durdu, ellerini birbirine kenetledi ve dua ediyormuş gibi parmaklarını birleştirdi. Ellerini yüzüne yakın tuttu, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Nefesini bıraktığında, "İkinizin çok yakın arkadaş olduğunuzu hepimiz biliyoruz. Sadece itiraf edin. Sadece kelimeleri söyleyin."

Tock ve Mads hep bir ağızdan "Hayır" demeden önce birbirlerine daha belirgin bir bakış attılar.

Streep topu Mads'in elinden kaptı -neredeyse bu sırada eğilen Charlie'ye çarpıyordu- her iki kadını da boğazlarından tutup kendine doğru çekti ve bir yandan boğazlarını sıkarken bir yandan da bağırdı: "*Sadece söyle! Söyle!*"

"Tamam." Yakındaki bir ağacın dibinde durmuş, komşu aylardan biriyle yakın zamanda basılan arı kovanları hakkında tartışmakta olan Max - onun baskınla *hiçbir* ilgisi yoktu, öyleyse neden herkes onu suçlayıp duruyordu - iki takım arkadaşını kurtarmak için hemen oraya koştu. Tercihen histerik bir Streep onları boğarak öldürmeden önce. "Hepimiz sakinleşelim." Ellerini boğazlarından çekti ve nefes nefese kalmış, öksüren Tock ve Mads'i iterek uzaklaştırdıktan sonra kollarını Streep'e doladı ve onu kendine çekti.

Şimdi hıçkırarak ağlayan Streep'e "Sorun yok," dedi. "Her şey yolunda." Max porsuğu olabildiğince yakınına çekti ve sırtını ovdu.

"Neden bu kadar berbatlar, Max? *Neden?*"

"Çünkü onlar korkunç, korkunç insanlar. Ama sen bunu zaten biliyordun." "Biliyordum. Korkunç insanlar olduklarını biliyordum."

"Aynen öyle." Max, Streep'i omuzlarından tuttu ve aşırı duygusal kadının gözlerinin içine bakabilmek için bir adım geri çekildi. "Şimdi gidip masaların kurulmasına yardım edelim. Bugün *açık havada* yemek yiyeceğiz. Ne kadar güzel olur, değil mi?"

"Olacak. Çok güzel olacak!" Tock ve Mads'e ters ters baktı. "Ve siz ikiniz korkunçsunuz. Korkunçsunuz! *Bana gülmeyi kes!*"

* * *

Queens, New York'un ortasında biraz İtalya vardı. Charlie'nin sosu muhteşemdi, makarna mükemmel hazırlanmıştı, sarımsaklı ekmek ve salata mükemmel eşlikçilerdi. Hatta isteyen birkaç kişi için mükemmel bir şarabı bile vardı.

Gün ortasında Tock'un bayılmamasını sağlamak için hızlı bir erken öğle yemeği olarak başlayan şey, güneş yavaşça alçalırken akşamın erken saatlerinde bir ziyafete dönüştü. Charlie'nin köpekleri nihayet bahçede oynamaya çıkmış, Mads'in yasadışı olarak barındırdığı çakal sarımsaklı ekmekten bir somun çalmak için gelmiş, Stevie'nin yavru kedisi bir ağaç dalına asılmış ve yakınlarda beslenen tüm o yırtıcı hayvanlar evcil hayvanlardan hiçbirini korkutmamayı başarmıştı.

Cennet gibiydi. Ve Tock cennete inanmıyordu.

Yemeğin yarısında Stevie, Shen ve Zé ile birlikte laboratuvarından döndü. Yüzündeki ifadeden Max'in küçük kız kardeşinin Tock üzerinde kullanılan toksin konusunda bir ilerleme kaydedemediği anlaşıyordu. Ama Stevie neler olup bittiğini anlayana kadar durmayacaktı. Aslında, bu tür konularda saplantılı olabilirdi. Zaten yemeğe oturmasının tek nedeni Charlie ve Max'in onu zorlamasıydı. Charlie ona bir tabak getirip makarna, sos ve biraz salatayla doldururken, Max Stevie'yi fiziksel olarak bir sandalyeye oturmaya zorladı ve iki kedi gibi kavga ettiler. Ama bu itiş kakış Stevie'nin gerçekten yemek yemesine yol açtı, ki bu da her ikisinin de istediği bir şeydi. İster bal porsuğu ister kaplan olsun, her ikisi de olamayacak kadar zayıftı. Onu kaldırmak, bir paket cipsi kaldırmak gibiydi.

Eğer şekil değiştirmiş hali olmasaydı, Tock Stevie'nin günlük güvenliği konusunda çok daha endişeli olurdu. Yine de onun şekil değiştirmiş halini tartışmadılar. Charlie için "Max'in arkadaşlarının" Stevie'nin hayvan haline geldiğinde aslında neye dönüştüğünü bilmediğine inanmak daha iyiydi. Elbette biliyorlardı ve bu dehşet vericiydi; ama korku filmi gibi değil, sadece dönüştüğü şeyin büyüklüğü açısından. Mini bir Godzilla gibi. Charlie ise hiç yer değiştiremiyordu.

Belki de Charlie haklıydı. Babasının, yavrularını etkileyen berbat genleri vardı.

Stevie spagettisini yerken Max'le tartışmaya devam etmeyi başardığında her şey sakinleşir gibi oldu. Tock ve Mads de rahatladılar ve yemeklerinin geri kalanını sessizce yemek için birkaç dakika ayırdılar. Hata, çünkü Charlie aniden kollarını omuzlarına dolayıp eğildiğinde onları ürküttü. Her iki dişi de yüksek sesle hırladı.

"Whoa." Charlie biraz geriye yaslandı. "Siz iyi misiniz?"

Tock ve Mads, Charlie'nin onlara her zaman hissettirdiği kadar paniklemiş görünmemeye çalışarak, "Hı-hı," diye cevap verdiler. Bu onun hatası değildi, gerçekten. Bunun dışında o

doğal olarak korkutucuydu ve yıllar boyunca onun gerçekten korkunç şeyler yaptığını görmüşlerdi.

Charlie geriye doğru eğildi, kollarını tekrar omuzlarına doladı. Tock dönüp geri çekilmemek için kendini zor tuttu ve tıslayarak uyardı. Aç bir aslan sürüsü için uygun bir tepkiydi ama dost canlısı Charlie MacKilligan için değil.

"Bana bir iyilik yap," dedi Charlie. "Siz gece dışarı çıkmadan önce diğerlerini de alın ve kısa bir sohbet için Mads'in evinde buluşalım. Tamam mı?"

Mads aniden, "Max yaptı," diye açıkladı. "O yaptı."

Charlie bu ani açıklama karşısında başını salladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Mads alnını kaşıdı, gözleri kısıktı. "Hiçbir şeyden. Hiçbir şey hakkında konuşmuyorum."

"Tamam." Charlie biraz kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Her neyse, gitmeye karar verdiğinizde bana haber verin, Mads'in evinde buluşalım."

Charlie eve geri döndüğünde, Tock Mads'e döndü ve tısladı, "Seni *sıçan*."

"Biliyorum!" Mads fısıldayarak karşılık verdi, kısa bir süre elleriyle yüzünü kapattı. "Ama sadece panikledim! Benimle aynı boyda, aynı cüssede. Ama beni korkutuyor."

"Bazı Vikingler öylesin."

"Oh, kapa çeneni! Sen de panikledin."

"Evet," dedi Tock göz kırparak ve gülümseyerek, "ama benim halkım bunu daha iyi saklıyor."

* * *

Shay spor çantasını Dani'nin ıslak mayosu ve havlusuyla doldurdu; eve döndüğünde bunları çamaşır makinesine atacaktı. Kızı yavru köpekleri anneleri ile birlikte cipe geri koymadan önce elleriyle kontrol etti.

"Baba ... bir yavrumuz eksik."

"Öyle miyiz?"

"Saydım ve biz-"

"Al bakalım." Charlie'nin ayısı Berg, yavru köpeği diğerleriyle birlikte sandığa yerleştirdi. Dani'ye başıyla selam verdi. "Bunun için üzgünüm. Sevdığım kadının istifçilik sorunu var."

"Ben istifçi değilim!" Charlie mutfaktan bağırdı.

Ayı Shay'e baktı. "Bana bir iyilik yap, kedi. Buraya başka köpek getirme. Onu Mads'in lanet çakalından uzak tutmakta yeterince zorlanıyorum."

"O çakal *bana* geliyor!" diye karşılık verdi mutfaktan. "Onu Mads'in evine geri gönderen bendim!"

Ayı gözlerini devirdi. "Ben eve gidiyorum. Başka bir köpek yavrusu almayın!" diye havladı ve verandadan hantalca inmeden önce eve doğru yürüdü. Birkaç saniye sonra, diğer iki üçüz de kardeşlerini takip edince ev biraz sarsıldı. Dişi olan bile hantaldı ama erkeklerden çok daha sevimliydi, merdivenlerden inip caddenin karşısındaki evlerine gitmeden önce Dani'ye gülümseyip el salladı.

Keane ayılarla neredeyse bütün bir gün geçirmiş olmasına rağmen tek kelime etmeden yanlarından geçti. Verandaya çıktı ve Shay'e şöyle dedi: "Cip hazırlandı. Siz ikiniz gitmeye hazır mısınız?"

"Otuz saniye içinde olacak."

"Tamam. Finn'le bekle. Gitmeden önce Charlie'yle konuşmam gerek."

Shay hemen ayağa kalktı ve gözlerini kardeşine dikti. "Onunla ne hakkında konuşacaksınız?"

Keane cevap vermeyince Dani verandaya doğru atıldı ve amcasının önünde durdu.

"Kaba olma," diye emretti ona.

"Affedersiniz?"

"Açık konuştum."

Shay kahkaha atmamak için kısa bir süre gözlerini kaçırdı. Bu sadece ikisini de kızdıracaktı.

"Ben kaba biri değilim," dedi Keane Dani'ye.

"Sana Kötü Amca *dememin* bir nedeni

var." "Bunun sadece bir kelime oyunu

olduğunu sanıyordum." "Öyle değil."

"Bu, küçük hanım, sizi ilgilendirmez." Uzandı ve Dani'yi kollarından tutup kaldırdı, dikkatlice Shay'in yanına ve yolun dışına yerleştirdi. "Şimdi izin verirsiniz-"

Dani koşarak geri döndü ve amcasının bacağına yakalayarak sıkıca tuttu. Keane iç çekti. "Ne yapıyorsun?"

"Ondan hoşlanıyorum. Charlie'yi seviyorum. Ve eğer ona kötü davranırsan, buraya geri dönemeyiz. Yine Temel Reis'in Tavuğu oluruz."

"Biz sadece Amityville'deki Popeye's Chicken'dan men edildik. Şimdi bırak beni, küçük çocuk."

Dani kaşlarını çatarak amcasının gitmesine izin verdi ve onun eve girişini izledi.

"Burada bir daha asla yüzemeyeceğim, değil mi baba?" "Keane Amcanı tanıdığım kadarıyla . . . ? Muhtemelen hayır."

* * *

"Kız kardeşimle işler nasıl gidiyor?" Keane, elinde birkaç baharat şişesiyle mutfakta ilerleyen Charlie MacKilligan'a sordu.

"Metamfetamin bağımlılığı ve ekstra para için fahişelik yapması dışında harika gidiyor. Neden?"

Keane öfkesinden evi yerle bir etmek üzereydi ki Charlie'nin dolap kapaklarından birini açmasıyla dikkati dağıldı.

"Stevie neden orada saklanıyor?" diye sordu.

"Saklanmıyor. Biraz kestiriyor. Bütün gece ayaktaydı, çalışıyordu."

"Etkileyici ama bu benim asıl soruma cevap vermiyor. Neden dolapta mı?"

"Shen ve Zé dondurma almaya gittiler."

Keane daha fazla cevap bekliyordu ama alamadı. Devam etmesi gerekip gerekmediğinden emin değildi... ama bilmek zorundaydı!

"Neden dolapta?" "Uyukluyor."

"Dolapta!"

"Orada kendini güvende hissediyor. Etrafta insan yiyen kaplanlar var." "O insan yiyen bir kaplan!"

"Sadece yarısı. Ve bunun tek sebebi babamızın genlerinin berbat olması. Eğer öyle olmasaydı, bal porsuğu gibi olurdu ve hala dolapta olurdu. Sen ve kardeşlerin gidene kadar işe yaramaz bir zombiden başka bir şey olmaması için anksiyetesini ilaçla tedavi etmesini mi tercih edersin?"

"Neden tek seçenek bu?"

"Tek seçenek bu değil." Dolabı işaret etti. "Gördün mü? Her şey yoluna giriyor."

Bunun devam etmek için çok aptalca bir konuşma olduğuna karar veren Keane, küçük kız kardeşi konusuna geri döndü. "Nat. O nasıl?"

"Onu gördün, iyi."

"Annemin onun sizinle kalmasına izin verdiğine inanamıyorum."

"Neden olmasın? O aileden biri."

"Onu bizim kadar tanımıyorsunuz."

"Öğreniyoruz."

Dürüst olmaya karar verdi. "Bakın, Nat on yedi yaşında bir dişi kedi-" "Bal porsuğu."

Keane kızgınlığını kontrol altına almak için bir an bekledi. Uzun bir nefes verdi ve şöyle dedi: "*Yarı* bal porsuğu. Ve onda senin kaldıramayacağın bazı şeyler var."

"Endişelerinizi anlıyorum. Gerçekten anlıyorum." Charlie mutfığa geri döndü ve çekmecelerden birini açtı. "Çocukluğumdan beri Max, Stevie ve onların sorunlarıyla uğraşıyorum. Bir MacKilligan kızını idare etmenin ne demek olduğunu bilirim."

"O bir Malone."

"Uh-huh." Charlie arka bahçeye bakan açık pencerenin hemen altında duran tezgâha doğru ilerledi. Pencere hafifçe kaldırılmıştı, böylece ince bir kol içeri girip tezgâhın üzerinde duran büyük bir cüzdanı karıştırabiliyordu; cüzdanın yarısı dışarı sarkıyordu.

"Endişelerini anlıyorum Keane," diye devam etti Charlie. "Gerçekten anlıyorum. Ama kız kardeşin ele avuca sığmaz bir yaşa geldi ve ona tapan üç erkek kardeşin onu bir bal porsuğunun idare edilmesi gerektiği gibi idare edebileceğinden emin değilim."

"*Aman Tanrım!*" diye bağırdı ve Charlie'nin çantasını karıştıran elini yakalayıp tezgâha vurmasını ve çekmecedен aldığı çatalı saplamasını izledi.

"Owwwwww! *Orospu çocuğu orospuburninhell-*"

"Sızlanmayı kes," diye sakince emretti Charlie, Nat'in elini bırakarak, ama sadece onu pencerenin yarısına kadar sürükleyebilmek için, böylece Keane'in küçük kız kardeşi Charlie'nin tam olarak ne söylemek zorunda olduğunu görebilecekti. "Eğer çalacaksan, Nat, aileden çalma. Ve bu işte iyi ol. Eğer bu işte iyi değilsen, eline bir çataldan daha kötüsünü yersin. *Anladın mı?*" Nat'i pencereden dışarı itti ve Keane'e dönerek küçük, sevimli bir kıkırdama çıkardı. "Sanırım bugün kendimi hâlâ biraz İtalyan hissediyorum."

Keane artık boş olan pencereyi işaret etti. "Kız kardeşimi elinden bıçakladın."

"Evet. Eğer hırsızlık yapacaksa, daha iyi olmalı. Ya da elinden bıçaklanmasını umursamamalı. İkisini birden yapamaz."

"Ne?"

Çatalı lavaboya fırlatarak açıkladı: "Bal porsuklarında iki tür hırsız vardır: yüz­süzler ve akıllılar. Akıllı olanlar senden çalar ve sen büyükannenin sana yirmi yıl önce verdiği bonoları almak için kasanı açıp bonoların olduğu yerde küçük bir kart bulana kadar bunu asla bilemezsin. Ve kartın üzerinde bir gülen yüz vardır. Ya da bir orta parmak. Bu gerçekten porsuğun ruh haline bağlıdır."

"Peki ya yüz­süzler?"

"Sadece istediklerini alırlar. Böyle birkaç amcam ve kuzenim var. İçeri girip istediklerini alırlar ve polis çağırmaya cesaret edemezler. Arsız, bazen hapse girmeyi ya da sizden çok daha büyük ve güçlü insanlar tarafından tokatlanmayı sevdiğinizde yaptığınız şeydir. Ne yazık ki MacKilligan soyunda biraz fazla yüz­süzlük var. Ama kız kardeşlerimin hapse girmesini istemediğim için onları akıllı yollarla eğitiyorum. Ve akıllı yol, aileden çalmak yok ve diğer herkes orada olduğunuzu asla bilmiyor."

"Bu da kız kardeşlerini çatalla *bıçaklamak* anlamına mı geliyor?"

"Hayır, hayır. Stevie'yi asla bıçaklamadım. O hırsızlık yapmaz. Bunun ahlaken yanlış olduğunu düşünüyor."

"Haklı."

"Yine de doktor muayenehanelerinden dergi çalmaya bayılır. Sadece kaçıp kaçamayacağını görmek için. Benim için sorun değil, doğal yeteneklerini keskin tutuyor."

"Ama Max'i çatalla mı bıçakladın?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Onu bıçakla bıçakladım. Hem de birden fazla kez. Ama Sürü de dahil olmak üzere herkesten çalıyordu, ki bu da bizi dışarı attırmaktan çok daha kötü sonuçlanabilirdi. Ayrıca, o biraz sosyopat, bu yüzden normal insanlar gibi acıya dair bir hafızası yok. Tekrarlanmasından korkmuyor."

"Aman Tanrım."

"Biliyorum. Bu çok çaba gerektirdi ama uzun bir yol kat etti. Ve Nat," diye ekledi boş pencereyi işaret ederek, "hızlı öğreniyor. Ben orada dururken bir daha asla çantamdan cüzdanımı çalmaya çalışmayacağını biliyorum çünkü o bir sosyopat *değil*. Acıyı kesinlikle hatırlıyor. Bu caydırıcı bir şey."

"Biliyor musun Charlie, küçük kız kardeşimi bıçaklamamı tercih ederim." "Onu yumruklamamı mı istiyorsun?"

"Hayır!" Durdu, kendini sakinleşmeye zorladı. Charlie'ye karşı her zamanki gibi davranamayacağını biliyordu. O farklıydı. Tanıdığı hiç kimseye -insan ya da şekil değiştiren- benzemiyordu. Ve diğer herkesin aksine, ondan korkmuyordu. Azıcık bile. "Ailemizde istismardan kaçınmaya çalışırız. Nat'in alışık olduğu şey bu. Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Nat güldüğünde.

"Küçük kardeşine nasıl davrandığını gördüm."

Keane engel olamadan bir hırıltı çıkardı ama hemen toparlandı. "Aptal-" Durdu, kendine bir saniye daha verdi. Sonra tekrar başladı. "*Dale* biraz ana kuzusu."

"Geri kalanınız da öyle!" diye karşılık verdi, hâlâ gülüyordu. "Dördünüz de ana kuzusunuz. Ana kuzusu statüsünden hoşlandığı için ona bok atıyorsunuz. Oyuncudan nefret etme Keane, oyundan nefret et. Ve her ne kadar inanmak istemeseniz de, Nat bir kedi değil. O bir bal porsuğu. Hem de yüksek sesle ve gururla. Ve eğer dikkatli olmazsak, Rasputin'i sorun haline getirmekten Lucrezia Borgia bölgesine doğru gidecek ve o zaman nerede olacağız? Nerede olacağımızı söyleyeyim: Rikers'ta pleksiglasın arkasından senin tatlı küçük Nat'inle konuşurken, savunma ekibinin iddia edeceği gibi kazara birini zehirleyerek öldürmekten yirmi beş yıl hapis yatarken. İstedğin bu mu?"

"Uh ... hayır."

"Kesinlikle. O zaman bırak ben halledeyim. Çünkü Max'ten sonra geri kalan herkes çocuk oyuncağı."

Keane başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ne söyleyebilirdi *ki*? Charlie'nin haksız olduğunu düşünmüyordu. Kız kardeşini tanıyordu. Muhtemelen istediğinden daha iyi tanıyordu ve kız kardeşi tek kelimeyle belaydı. Max MacKilligan neredeyse otuz yaşındaydı ve henüz hapse girmemişti, yani belki de ... ?

Ön kapıya doğru yürümeye başladı ama durup Charlie'ye baktı.

"Lucrezia Borgia mı?"

"Dostum... babası bir sürü çocuğuna ve metreslerine rağmen *papa* oldu. *Elbette* Borgialar bal porsuğuydu. Ama," diye ekledi gülümseyerek, "akıllı olanlar onlardı."

Keane başını sallayarak mutfaktan çıktı. Charlie seslendiğinde ön kapıya yaklaşmıştı: "Finn'e sizin için fazladan sos verdim. Ama arabanızda çok uzun süre bırakmayın. Ayılar onu almak için parçalamaya başlayacaktır. Özellikle de hava karardıktan sonra."

Keane verandadaki iki kardeşini de iterek koşmaya başladı. Merdivenlerden aşağı koştu ve kaldırımında durdu. İşte o zaman Keane cipine doğru kükredi. Diğer sokaklardaki aslanlar ve kurtlar kızgınlık ve panik içinde kendi kükremeleri ve havlamalarıyla karşılık verdiler, ta ki Keane böğüne kadar, *"Boz kıçlarınızı cipimden uzak tutun! O sos Malone'lara ait!"*

Bölüm 10

"Charlie neden bizi görmek istiyor?" Streep sordu. Max'e baktı. "Sen ne yaptın?"

"Neden bana hep bunu soruyorsunuz? Duygularımı incitiyor."

"Senin duyguların yok ki."

"Ve bu ikisi sana kötü davrandığında omzumda ağlamana izin verdikten sonra," diye Streep'i uyardı Max.

Ön kapı açıldı ve Charlie Mads'in yeni satın aldığı eve girdi. Mads evi güvence altına almak için nakit paranın yanı sıra resimlerinden birini de eski sahiplerine vermişti. Buna aldırmamıştı. Buna değmişti. Daha önce hiç kendi evi olmamıştı. Detroit'te sadece büyük büyükannesinin dükkânının üst katındaki dairede yaşamıştı. Annesinin sırtlan klanının yanına taşınmak zorunda kaldığında Mads aslında onlarla birlikte yaşamamıştı. Sırtlandan çok bal porsuğuydu, bu yüzden porsukların yaptığı şeyi yaptı: Saklanacak küçük alanlar buldu. Bazen birinin mutfak dolabında ya da banyo lavabosunun altında, hatta bir kanepenin altında. Yabancıların yataklarının altında uyumaktan kaçınıyordu çünkü orada olabilecek her şeyi duyamayacak kadar küçüktü. Sonra takım arkadaşlarıyla tanıştı ve onu dolaplarında, lavabolarının altında ya da kanepelerinin altında kalmaya davet ettiler. Hepsi de bal porsuğuydu, bu da iki anlama geliyordu: ebeveynleri dolaplarında uyuyan bir çocuk porsuk bulduklarında şaşırmamışlardı; ve tüm bal porsuğu ebeveynleri sırtlanlardan nefret ediyordu ve çocuğu "resmi" evinde kalmadığı için suçlamıyorlardı.

Mads nihayet annesinden uzaklaşacak kadar büyüdüğünde, bir süreliğine bir daire kiraladı ama orada gerçekten yaşamadı. O zamandan sonra eve geldiğinde klanın birkaç erkeğinin dışarıda durup onu izlediğini gördü. İşte o zaman insanların dolaplarında yatmaya geri döndü. Daha güvenliydi. Bir yabancıнын evine girmesi ve tutuklanma riski olsa bile, annesi ve Galendotter Sırtlan Klanı'nın geri kalanıyla uğraşmaktan daha güvenliydi.

Charlie ön kapıyı arkasından kapattığında Mads, evini mesken tutmuş olan çakalın aniden uyuduğu yatak odasına hücum ettiğini ve birinci kata doğru koştuğunu duydu. Charlie'nin

zaten takım arkadaşlarıyla yüzleşmişti ve bu iyi sonuçlanmıştı. Max vahşi hayvana sadece gülümsemiş ve onu evin derinliklerine doğru kaçmaya göndermişti. Rahatsız ediciydi ama Max söz konusu olduğunda daha önce görmedikleri bir şey değildi.

Ama Mads, Charlie'nin çakalla henüz başa çıkamadığını düşünüyordu ve kimsenin zarar görmesini istemiyordu. Çakal kötü olabilirdi. Charlie daha kötü olabilirdi. Zaten Finn de bu küçük adamdan nefret ediyordu. Zaten köpekleri de pek sevmezdi. Charlie'nin köpeklerinden birini arka bahçede koştururken gördüğünde, "Bana aptal gibi görünüyorlar," derdi.

Mads Charlie'ye doğru yürüdü, çakalın yaklaşmasını engellemek için onun önüne geçmeyi planlıyordu. Ama küçük piç Mads'i bir merdiven olarak kullandı, ona atladı ve kendini Charlie'nin kollarına atmadan önce Mads'in omzuna tırmandı.

"Merhaba, sen!" Charlie çakalı selamladı. Mads, Charlie'nin savaştan yeni dönmüş gibi yüzünü yalamasına izin vermeden önce burnunu köpeğin ağzına sürmesini izledi. Bu Mads'in bile hayvanın yapmasına izin vermediği bir şeydi. İğrençti. O dilin nerede olduğunu biliyordu. Mads hayvanın kendi arazisinde dolaşmasına izin veriyordu çünkü burayı haşarattan temiz tutuyordu ve Finn'in vahşi bir hayvanla sanki ondan tam cümlelerle cevap vermesini bekliyormuş gibi tartışmasını izlemek komikti.

Bir sürü öpüşme ve kucaklaşmadan sonra Charlie sonunda çakalı yere bıraktı ve ekibin geri kalanına doğru yürüyerek büyük kanepenin yanındaki doldurulmuş sandalyelerden birine oturdu.

Charlie bakışlarını odada gezdirmeden önce kısa bir süre sandalyeyi inceledi. "Mobilyalarla iyi iş çıkarmışsın Mads."

Mads bir şey söyleyemeden Nelle, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Mads takım arkadaşına, "Senden evimi dekore etmeni hiç istemedim," diye hatırlattı. "Bunu yapmayacaktınız," diye karşılık verdi Nelle. "Ve hiçbirimiz istemedik

sert ve kirli bir zeminde otururken bu tür tartışmalar yapmak." "Zeminin kirli olduğunu nereden biliyorsun?"

"Temizledin mi?"

"Zamanım olmadı-"

"Bu yüzden size bir temizlik hizmeti de aldım."

Mads takım arkadaşlarının oturduğu yere doğru yürüdü ve Nelle'e aval aval baktı. "Bana temizlik hizmeti mi ayarladın?"

"Evet. Haftada bir kez gelecekler. Evi temizleyecek ve son kullanma tarihi geçmiş her şeyi attıktan sonra buzdolabınızı dolu tutacaklar. Çok iyi bir hizmet."

"Evime nasıl girecekler?" Nelle kaşlarını çattı. "Anahtarları var."

"Evimin anahtarları olan yabancılar mı var?"

"Eğer çakal pisliği içinde oturmak istemiyorsak . . . evet."

Mads Nelle'e doğru yürümeye başladı -biliyorsunuz, ona biraz akıl vermek için- ama Tock kolundan tutup onu yanındaki kanepeye çekti.

"Bırak onu," dedi Tock ona.

"Ama-"

"Bırak onu. Nelle'in kirli dövüştüğünü biliyorsunuz."

"Hem de bu ayakkabıların içinde harika görünürken," diye ekledi Nelle, Mads'in deyimiyile gülünç derecede yüksek "fahişe ayakkabılarına" tanık olabilmeleri için uzun bir bacağı uzatarak. Çifti en az beş haneli rakamlara mal olan fahişe ayakkabıları.

Çakal Charlie'nin kucağına atladı, omuzlarına tırmandı ve boynunun arkasına kıvrıldı. Büyük bir tilki çalıntısına benziyordu ama diğer tüm porsuklara gözlerini dikmiş uyarıyordu.

Çakalın yerini almasıyla birlikte Charlie öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayayarak ellerini önünde kavuşturdu.

"Ee," diye başladı, "hepimiz nasılsınız? Tock'la olanlardan sonra."

Max sonunda "Ha?" diye sormadan önce son derece uzun bir sessizlik anı yaşandı.

Bu Mads'i daha iyi hissettiren bir duyguydu. Bu soru kafası karışan tek kişinin kendisi olmadığını kanıtlıyordu.

"Siz nasılsınız?"

"Ne anlamda?" Nelle bilmek istiyordu.

"Tock'a olanlar travmatikti." "Öyle miydi?" Tock sordu.

"Evet. Elbette." Charlie omuz silkti. "Sanırım."

Max gözlerini kısarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben ekibimi yönetiyorum. Sizler benim e k i b i m s i n i z ," dedi kolunu sallayarak. "Ve ben de ... sizi yönetiyorum."

"Neden?" Mads sonunda sordu. "Bunu neden yapıyorsun?"

Charlie pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkarmadan önce ellerini havaya kaldırdı. "Sanırım yapmak zorundayım."

"Neden mecbur olasın ki?"

"Kitapta yazıyor." Telefonunu işaret etti ve Max hızla kız kardeşinin yanına gitti.

"Bu nedir?" diye sordu, telefonu Charlie'nin elinden alarak. "*Ekibinizi Yönetmek*," yüksek sesle okudu. "Yüce Tanrım, bu da ne?"

"Bizi işe aldıklarında bana bu kitabı gönderdiler. Pek düşünmemiştim ama sonra Imani aradı ve 'Ekibinle konuştun mu? Durumları iyi mi?' diye sordu. Ben de 'Sanırım iyiler' diye cevap verdim. Yemek yediler' dediğimde iğrenir gibi bir ses çıkardı. Sanki bir şekilde sıçıp batırmışım gibi."

"Bizim bal porsuğu olduğumuzu biliyor, değil mi?" Max sordu. "Biz gerçekten ... bilirsin ... travma geçirmeyiz."

"Evet," diye onayladı Streep. "Bu bir kedi sorunu gibi geliyor ... kesinlikle bir köpeğin."

Charlie çakalın ağzını okşayarak, "Köpekler hassastır," diye onayladı. "Ama ben sadece sizin iyi olduğunuzdan emin olmak istiyorum."

"Biz orada bile değildik," diye belirtti Max.

"Yaklaşan şampiyonayı riske atmasına çok kızmıştım." Mads, Tock'un devasa göz devirmesini görmezden gelerek bunu belirtme ihtiyacı hissetti. "Ama bunun dışında ... Ben iyiyim."

"Ben," diye açıkladı Streep, elini göğsüne bastırarak, "Tock için çok endişelendim. Sürekli 'Güvende mi? Hayatta mı?' Gözyaşları dökülmeye başladı. "Ya onu sonsuza dek kaybetseydik?" Diğer elinin tersiyle yüzünü sildi. "*Hepimiz* arkadaşız ve Tock bizim için dünyalara bedel. Onu kaybedemeyiz! Bu şekilde değil!"

Charlie hıçkırarak ağlayan Streep'e birkaç saniye baktıktan sonra, "Max'i bulamadığımız zaman da bana neredeyse aynı konuşmayı yapmıştın, biliyorsun değil mi?" dedi.

Streep başını kaldırarak, "Pardon?" dedi.

"Hatırlıyor musun? Siz onuncu sınıftaydınız ve ben onun ya babamı öldürmeye çalışan uyuşturucu satıcısı tarafından kaçırıldığından ya *da* uyuşturucu satıcısının izini sürüp onu kendisi öldürmeye karar verdiğiinden endişelenmiştim. Meğer sadece erkek arkadaşıyla birlikteymiş, ama siz onu koruyormuşsunuz. İşte o zaman o konuşmayı yaptın. Az önce yaptığınız konuşma. Aynı anda gözyaşları da geldi."

"Oh." Dik oturdu, gözyaşları artık akıyordu ve burnunu çekti. "Şey... sorunuza cevap olarak," dedi sakince, "evet. İyiyim."

Hepsi Nelle'e baktı ama o telefonuyla mesajlaşıyordu. "Evet, evet, evet," dedi, mesaj yazmaya geri dönmeden önce bir eliyle el sallayarak, "Yıkım. Trajedi. Bla bla bla. Hayatta olduğuna sevindim."

Max Charlie'ye telefonunu geri verdi. "Belki de porsukların ve porsukların kendi takım yönetme el kitapları olmalı." Sandalyesine oturdu ve Charlie'nin telefonunu işaret etti. "Çünkü eğer zoraki ciddiyetsizlik ve güven sarsıcı takım kurma egzersizleri öneriyorlarsa" -başını salladı- "bu bilgi bize göre *değil*."

* * *

Shay, Keane'i eve kadar takip etti; Finn de onun arkasından geldi ve Dani, Finn Amcasının yavru köpeklerin bulunduğu sandığı taşımaya "yardım" etti.

"Nereye koymamı istersin?" Finn

sordu. Finn omuz silkti. "Arka tarafta,

sanırım." "Oh . . . Baba."

Shay kızıyla yüzleşti. "Ben şimdi ne yaptım?" "Dışarıda mı? Sert hava koşullarında mı?"

"Sert hava mı? Yaz mevsimindeyiz."

"Ve köpek evleri klimalı," diye ekledi Finn. "Tiksindiğim kadarıyla."

Dani sadece kaplan ve aslan yavrularında bulunan bir üstünlükle, "Prenses ve yavru köpekler benim odamda kalacak," dedi. "Prenses'in yavrulara bakabilmesi için battaniyeye ve alana ihtiyacı olacak."

"Ya da," dedi Keane, "onu köpek anneliği konusunda harika bir iş çıkardığı dışarıya geri koyabiliriz."

Dani'nin sessiz bakışı o kadar yoğundu ki Keane arkasını dönüp uzaklaştı. Dani doğuştan tatlı bir kızdı ama her kedi gibi onun da öfkesi vardı.

"Onları odana koymak gerekli mi?" Shay sordu. Kızının bakışları onu rahatsız etmiyordu. Bu yüzden nadiren ona yöneltme zahmetine katlanıyordu.

"Evdeki en temiz oda orası çünkü en temiz olmasını ben sağlıyorum."

"Ev kirli değil ki."

"Ama canın isterse benim yerimde yiyebilirsin."

"İsteseydim mi?" Shay gülerek söyledi.

"Ve," diye devam etti kızı, kolunu yukarı kaldırarak, Charlie'nin ona verdiği kitabı Shay'in görmemesi için elinde tutuyordu, "kitaba göre, bu yaşta yavruların her üç ila dört saatte bir beslenmesi gerekiyor. Ve sıcaklığa ihtiyaçları var. Ve annelerinin onları yalaması gerekiyor" -kısa bir süre durdu ve fısıldamadan önce iki amcasına ve Shay'e baktı- "bedensel işlevleri."

"İğrenç," dedi Keane, dudakları tiksintiyle

kıvrıldı. "Kediler de aynı şeyi yapıyor,"

diye karşı çıktı Finn. "Ewwwww."

"Şekil değiştiren kediler değil, seni aptal. Kedi kediler. Biz, şekil değiştirenler, insan olarak doğarız ... ve çoğu insan gibi, sanırım kendi başımıza kaka yapmaya ve işemeye başlarız. Bir dakika. . öyle mi?"

"Yani senin odanda olacaklar, her yere işeyip kaka mı yapacaklar?" Keane sordu. "Ve sen bunu mu istiyorsun?"

"Çevrelerinde güvende, sağlıklı ve özgüvenli olmalarını istiyorum. Dışarıda iki büyük erkek köpek ve etrafta koşuşturan, onları korkutan bir sürü başka hayvanla değil. Ve sen benim yoluma çıkmayacaksın, *Mean* Amca."

"Huysuz Amca, ha?" Keane, ciyaklayan ve gülen Dani'yi kaldırarak sordu. "Sana ne kadar huysuz olduğumu göstereyim!" dedi ve Shay'in kızını havaya fırlattı.

Ağabeyini Dani'yle izlemeye bayılıyordu. Adamın gülümsediği ya da güldüğü tek anlardan biriydi bu. Babaları öldüğünden beri... şey. Evet. O korkunç gün, haberi aldıklarında her şey değişmişti. Her şey değişmişti. Keane sadece Dani ya da Nat'le birlikteyken Shay'e eskiden olduğu ağabeyini hatırlatıyordu.

Shay'in yeni telefonu cebinde titredi ve onu çıkardı. Kızının annesinin aradığını görür görmez Keane'e, "Onu yere bırak. Sen de" -Dani'yi işaret etti- "odanı hazırla ki Prenses ve yavruları dinlenebilsin. Büyük bir gün geçirdiler."

"Kitaba göre baba, yavruları ya da Prenses'i evden dışarı çıkarmamalıydın. Henüz aşılamadılar ve-"

"Daha sonra yanlış yaptığım her şey hakkında beni azarlayabilir misin bebeğim?" "Tamam."

Shay, Dani Finn ve Prenses'i merdivenlerden odasına götürene kadar bekledi. Kızı gittikten sonra dışarı çıktı ve annesini geri çağırdı.

"Selam Chu," dedi kışını cipin ön tarafına yaslayıp biraz yalnız kalabilmek için yüzünü evden yana çevirirken.

"Selam, Shay. Nasıl gidiyor? Hayat nasıl?"

Shay hemen gözlerini devirdi. Chu ona nasıl olduğunu sormaya başladığında bir şeylerin peşinde olduğunu her zaman anlardı, çünkü Chu kimsenin nasıl olduğunu umursamazdı. Gerçek bir dişi kaplan olan Chu, güzel günlerin hatıralarıyla ya da herhangi bir şey üzerine yapılan tartışmalarla uğraşmazdı. Çocuk nafakası için bile endişelenmedi. Bunun yerine, Shay'in Dani'nin özel okul eğitimini ve gelecekteki üniversite harcını ödemesi ve çocuğun Chu'nun istediği zaman onunla ve ailesiyle kalmasına izin vermesi için adil bir şekilde çalışmışlardı, ki bu birinin düşündüğünden çok daha fazlaydı.

Dürüst olmak gerekirse, Dani'nin tam zamanlı olarak kendisiyle yaşaması onun için sorun olmazdı ama Dani annesini seviyordu ve asla seçim yapmak zorunda olduğunu hissetmesini istemiyordu. Çünkü hissetmiyordu. Dani'nin annesini Keane'i anladığı gibi anladığında değil. Günün sonunda ikisi de sadece iki şeyi önemsiyordu: kin ve futbol.

"Neler oluyor, Chu? Ne istiyorsun?"

"Dani biraz seninle kalsa sorun olur mu?" "Neden? Ne yapıyorsun?"

"Ben ... uh ... Bir erkek arkadaşım var ve birkaç günlüğüne bir otele gidip yatacağız."

Shay iç çekti. "Chu, bana yalan söyleme."

"İyi! İki haftalık futbol eğitim kampında çocuklarla birlikteydim ve koça daha önce görmediği bazı hareketler gösteriyordum-"

"Çünkü onlar tam insan ve şekil değiştiren futbolunun sunabileceği hiçbir şeyi görmediler."

"Her neyse. Kalıp takım annesi olarak yardım edeceğime söz verdim. Ama Dani seninle kalmazsa olmaz-"

"Elbette benimle kalabilir."

"Emin misin? Çünkü eğer bu büyük bir mesele olacaksa-

" "Kızımın benimle kalması asla büyük bir mesele değildir."

"Eminim Keane'in bununla bir sorunu vardır."

"Keane'in Dani'nin burada kalmasıyla bir sorunu yok. Onun seninle bir sorunu var. Çünkü altı yıl önceki o playoff maçı için seni hâlâ affetmedi."

"O benim yoluma çıktı."

"Aynı takımdaydık!" Shay durdu ve bir nefes verdi. "Bak, Chu, olan oldu. Ben sadece bebeğimin sevildiğini bilmesini istiyorum."

"Seviliyor. Sevildiğini bilmesine izin veriyorum. Kızımı seviyorum."

"O zaman bana haber vermeden onu eve bırakmayı bırak. Bugün geldiğinde evde kimse yoktu ve ona bir kompleks vereceğimizden endişeleniyorum."

"Bu son dakikada olan bir şeydi."

"Umurumda değil. Ne zaman isterse burada olabilir. Bu asla sorun olmaz. Ama kendini oradan oraya savruluyormuş gibi hissetmesini istemiyorum. Kendinden emin ve güvende hissetmesi gerekiyor. Oh, kahretsin."

"Ne?"

"Lanet olası yavru köpekler hakkında söylediği de buydu." "Ne yavrusu?"

"Unut gitsin. Onunla konuşabilmen için telefona vermemi ister misin?"

"Telefonu var. Ona mesaj attım bile."

"Sen . . . onu burada bırakacağını mı *mesaj* attın?" "Evet."

Neden?"

Shay gözlerini kapadı ve başını salladı. "Hiçbir şey. Sadece ... hiçbir şey."

"Bu kadar dramatik olma, Shay. Yemin ederim, siz Malone oğlanları. Neyse ki kızım sizin kadar hassas değil." "Uh-huh."

"Ve bil diye söylüyorum, bugün benimle gelebilirdi. Ama gelmek istemedi."

"Bunu sana tekrar söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum ama *kızımız futboldan nefret ediyor!*"

"Bağırmana gerek yok. Biliyorum. Ama sadece seçeneklerinin olduğunu bilmenizi istiyorum ve bizimle gelmek yerine sizinle kalmak istediğini söylediğinde ..."

Bu tartışmayı bir kez daha yapmak istemeyen Shay, "Ben hallederim. Sonra konuşuruz, Chu."

Telefonu kapattı. Veda bile etmedi. Hiçbir şekilde kızgın olduğunu göstermeyen bir hareketti bu. Bu sadece Chu'nun tarzıydı.

Hâlâ başını sallayan Shay eve doğru döndü. Ancak Keane'i kapının önünde dikilirken buldu.

"Onu yine burada mı bırakıyor?" "Futbol için."

"Umurumda değil. Burada yeğenimden bahsediyoruz." İki basamak aşağı indi ve sıkılmış dişlerinin arasından yüksek sesle fısıldadı, "*Dani'ye zarar vermesine izin vermeyeceğim.*"

"Bırak ben halledeyim."

"Ama *kötü* idare ediyorsun."

Kardeşiyle bu tartışmayı yapmak istemeyen Shay, Keane'i omzuyla iterek yolundan çektikten sonra eve geri döndü.

"Bu çok zayıftı!" Keane arkasından bağırdı. "Yarın antrenmanda daha iyi vuruşlar bekliyorum!"

* * *

"Malone davasında ne durumdayız?"

Takım arkadaşları bakıştılar; ilk konuşan Nelle oldu. "Bizim vakalarımızdan biri olduğunu bilmiyorduk."

"Sisteme girdim," dedi Charlie.

Max öne doğru eğildi. "Bir 'sistemimiz' mi var?" diye sordu tırnak işareti yaparak.

"Bir sistemimiz var. Bana sürekli ofis, bilgisayar, silah, sistem gibi şeyler veriyorlar ve ben de alıyorum. Ekipmana bakıyorum ve fiyatları tahmin ediyorum . . . Çoğu SEAL ekibinden daha iyi donanımlıyız."

"Bu harika." Max aniden ayağa kalkmadan önce mutlu bir i geçirdi. "Haydi! Gidip bir şeyler ldrelim!"

"Eğil Max," diye emretti Charlie. "Bizim davalarımızdan birinde olmadığın sürece bunları kullanamazsın."

"Sence kontrol edecekler mi?" Tock sordu. "Temizliği onlar yapıyor... kontrol edeceklerdir."

Tock, yeni ekipmanı herhangi bir şeye -özellikle de kasalara- girip çıkmak için kullandığı cihazları yapmak için kullanma fikriyle oynamıştı ama artık bunu yapmayacaktı. Bu ona para ve emek tasarrufu sağlayacak olsa da, bu insanların onun işine karışması fikrinden hoşlanmıyordu.

"şu ana kadar öğrendiğimiz tek şey," diye itiraf etti Mads, "Malone'ların babasının CIA'den olduğu ve öldürüldüğünde kendi başına bir şeyi araştırdığı."

"CIA MI? Casus muydu?" "İnsan bölümü."

"Kardeşler biliyor muydu?"

"Hayır. Hiç bilmiyorlardı."

Charlie sandalyesinde arkasına yaslandı ve çakal onun boynuna sokulmadan önce yüzünün yan tarafını yaladı.

"CIA hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf etti. "Şekil değiştiren bölümü Max'i işe almaya çalıştı ama ben buna engel oldum."

"Muhteşem bir kariyerim olabilirdi," dedi Max. "Ya da Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatabilirdim," diye mırıldandı Tock.

"Şimdi onlara ne oluyor?" Charlie kardeşleri sordu. "Finn onları ne olduğunu bulmaya çalışmaya ara vermeye ikna etti. oldu," diye açıkladı Mads. "Ama bu uzun sürmez. Malone'larla değil."

Charlie Tock'a odaklandı. "Büyükannen yardım edebilir mi?"

Tock'un tüm vücudu gerildi ve önce ısındı, sonra soğudu. "Ne? Neden? . . neden bana bunu soruyorsun ki?"

"CIA bağlantıları olan biri varsa, o da büyükannen olmalı."

"Hayır."

"Hayır... CIA ile bağlantısı yok mu? Ya da hayır-"

"Hayır. Hayır derken, büyükannemi bu işe karıştırmayacaksın. Bu iyi bir fikir değil."

"Neden olmasın? Bilgiye bizim ulaşabileceğimizden daha çabuk ulaşabilir. Ayrıca Keane ve Finn'e borçlu sayılır."

"Onlara borçlu mu?" Mads sordu. "Ne için?"

"Tock hastanedeyken onu öldürmeme engel oldular.

Çünkü öldürmek üzereydim. Ama beni durdurdular, o yüzden onlara borçlu." "Peki neden onu öldürmeye çalışıyordun?" Nelle sordu.

"Çünkü Stevie'den uzak durması konusunda konuşmuştuk ve görünüşe göre bu konuda ne kadar ciddi olduğuma inanmamıştı."

"Bekle." Tock bu yeni bilgi karşısında şoke olmuş bir halde dik oturdu. "Büyükannemle ne zaman konuştun?"

Charlie omuz silkti. "Bilmiyorum. On dört, belki de on beş yaşıyordum. Stevie'yi İsrail'e götürmek hakkında konuşmak için Pack'lerin evine geldi. Çok hoş bir sohbetti. Çay ve kurabiye içtik. Ama kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum."

"Stevie onunla çalışmaya yeni başladığını söylememiş miydi?" Max sordu.

"Ben bir yaş sınırı koymadım. 'Küçük kız kardeşim yirmi bir yaşına gelene kadar dokunulmazdır' demedim. Son derece açtım. Stevie'den uzak dur."

"Ve Max'ten." diye eklemekten önce bir an düşündü.

Her şeyi açıklığa kavuşturan tek kişi Charlie değildi. Tock da öyle. Büyükannesiyle oturup ona takım arkadaşlarından ve onların ailelerinden uzak durmasını söylemişti. Hepsinden. Asla doğrudan karşılaşmamalarını sağlamak için elinden geleni yapmıştı. Büyükannesinin onun arkasından iş çevirdiğini öğrenmek...

Tock, "Büyükanne mi bu işe karıştırmaya izin veremem," dedi.

"Ama o zaten işin içinde."

"Bizimle değil. O toksini bize karşı kullananlarla. Bırakın buna odaklansın." Herkes ona öylece bakınca Tock, "Bakın, büyükanne çok manipülatif olabilir. Eteğinin arkasına bir Glock sıkıştırmış, tasarımcı kıyafeti içindeki Rasputin'e benziyor. 'Benim için şunu yapar mısın *Metuka*' diye başlayan cümleler, 'Bunu çok iyi yaptın, bana bu konuda da yardım eder misin'e dönüşüyor. Ta ki bir gün uyandığınızda bir İsrail kibbutzunda yaşayıp onun bir sonraki emrini bekleyene kadar."

"Biz mi?" Charlie inanamayarak sordu. "Bunu *bize* yapabileceğini mi düşünüyorsun?" Tock omuz silkti. "Margaret Thatcher'a da yaptı. Gerald Ford. Leonid'e

Breşnev." Biraz yüzünü buruşturdu. "Aile hahamı."

Charlie omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

"Peki, bir Tanrı adamına bunu yapabiliyorsa, siz aptallara ne yapacak?"

* * *

Shay kendini kızının yanında yerde çok rahatsız bir pozisyona zorladı, uzun bacaklarını içeri çekti ve Prenses'in suratını tekmelemem için çaprazladı. Dani de yere, yavru köpeklerin ve annelerinin yanına oturmuştu.

Kızı arka bahçeden büyük bir tahta kutu almış ve içini kalın, sıcak battaniyelerle doldurmuştu. Kutunun dışında oturuyordu ama kolunu içeri uzatıp uyuyan yavrulardan birini nazikçe okşarken, diğerleri de annelerinden süt emiyordu. Sakin bir andı ama kızının yüzündeki üzüntü ifadesi hoşuna gitmemişti. Onun üzülmesini asla istemezdi ama kendi deneyimlerinden de biliyordu ki ebeveynler ancak bu kadarını yapabiliirdi. Üzgün olmak hayatın bir parçasıydı. İstemediği şey -ve onu her zaman içten içe endişelendiren şey- kızının yuvarlanıp gitmesiydi. Keane yuvarlandı. Shay kızının Keane gibi olmasını istemiyordu.

"Bütün gece oturup onları izlemeyeceksin," dedi ona.

"Öyle bir planım yoktu."

"Güzel. Anneleri onlara nasıl bakacağını biliyor."

"Bu ona yardım edemeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Bu küçük adamların ihtiyaçları var ve elimizden geldiğince yardım etmeliyiz."

İşte o anda Shay klimayı öyle bir ayarladığını fark etti ki sanki ev soğutulmak yerine ısıtılıyordu. Yazın.

"Bu sıcaklık da neyin nesi?"

"Kitaba göre yavru köpeklerin sıcak tutulması gerekiyormuş."

"Amcaların bundan hoşlanmayacak."

"Amcalarım savunmasız, masum yavrular değil. Bir yelpaze kapabilirler."

Shay başını hızla eğdi. Onun gülümsediğini görmesini istemiyordu. Ona gülüyordu ama o güldüğünü düşünebilirdi. Dani onun hakaret olarak algıladığı şeylere karşı çok hassastı.

"Ah... annenden gelen mesajı aldın mı?" -sonraki kelimeyi söylemekten nefret ediyordu- "Evet."

"Evet. Ve sen sormadan söyleyeyim, ben iyiyim. Onlarla gidebileceğimi söyledi ama bir grup iğrenç çocuğun aptallar gibi koşuşturmasını izlemektense elime çivi çakmayı tercih ederim."

"Tamam."

"Annem çocuklar için yaz futbolu işlerini bitirene kadar burada kalmamın bir sakıncası var mı?" diye sormadan önce göz ucuyla ona baktığını gördü.

"Neden bana aptalca sorular soruyorsun?"

Şimdi doğrudan ona bakıyordu. "Aptalca bir soru değildi. Kibar bir soruydu. İnsanların bir misafir için zamanları olduğunu asla varsaymamalısın."

"Dani, sen benim kızımsın. Misafir değilsin. Sen benim kızımsın ve tıpkı annenle yaşadığın gibi burada yaşıyorsun. Burası benim olduğu kadar senin de evin."

"Finn Amca evin parasını kendisinin ödediğini söylüyor."

"Finn Amca hayal görüyor!" diye çıkıştı kontrolünü sağlamadan önce. "Peşinatı ben yatırdım."

"Ama Keane Amca diyor ki-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bu tartışmayı tekrar yapmayacağım."

Adamın kızgınlığına gülümsememek için kendini zor tutarken ağzının kenarları biraz yukarı kalktı. "Tamam. Ama büyükannene danışmak isteyebilirsin, çünkü bu evin ona ait olduğunu düşünüyor gibi-"

"Aman Tanrım! Bu aile!" Kızının kıkırdamasına gülümsedi ve "Yarın. Plan nedir? Matematik kampı, değil mi?"

"Hayır. Yavru köpekler. Veterinere gitmeleri gerekiyor. Kitaba göre-"

"Lütfen bu gece o kitaptan bir daha bahsetme. Tamam mı? Her şeyi sabah hallederiz. Ama ne yaparsak yapalım, takım antrenmanını kaçıramam. Keane bunu kaçırmamı hoş karşılamayacaktır."

"Mean Amca'nın bunu sineye çekmesi gerekecek. Yavru köpekler önce gelir." "Bu konuyu onunla tartışmakta özgürsün-"

"Ve yapacağım."

"-ama bu duruma Huysuz Amca dediğin adamla kavga etmek için girmeyelim."

"O bana karşı kaba değil," diye cevap verdi. "O sadece diğer herkese karşı kaba." Dani aniden onun koluna yaslandı. "Ve teşekkürler baba."

"Ne için?"

"Bilmiyorum. Sadece söylemek istedim."

"Evet. Bunu kesinlikle anlıyorum." Başının üstünü öptü. "Seni seviyorum, Deacon."

Dani doğrulup babasına ters ters baktı. "Neden bana futbol lakabı taktın?"

"Dini bir şeymiş gibi davranabilirsin."

"Ama değil. Bana Deacon Jones'un adını verdin!"

"Adam 'oyun kurucuyu çuvallama' fikrini ortaya attı. Fearsome Foursome'ın bir parçasıydı. Savunma bakanıydı! Tıpkı senin bu yavruları koruyarak yaptığın gibi."

Shay kollarını iki yana açıp sırttı, bütün bunları nasıl başardığıyla gurur duyuyordu.

Ancak kızının yüzü bariz bir iğrenme ifadesiyle buruştu ve tekrar "Oh ... . Babacığım."

* * *

"Neden büyükannenle *ben* ilgilenmiyorum?" Charlie sordu. "Ve geri kalanınızı bu işin dışında bırakayım? Çünkü *bana* aptal demediğini biliyorum."

"Demiyordum," diye yanıtladı Tock. "*Sana* kesinlikle öyle demiyordum."

"Bak" -Charlie ayağa kalktı, çakal hâlâ omuzlarındaydı- "Büyükannenle daha önce de uğraştım. Çay içtik. Sizin dahil olmanıza bile gerek yok."

"Bu bana uyar."

Ses oturma odasının diğerk tarafından geliyordu ve Tock'un takım arkadaşları tam da kendilerinden beklediğı gibi tepki verdiler. Mads, Streep ve Nelle kotlarının ya da şortlarının arkasına sıkıştırdıkları tabancalarını çıkardılar. Max sırtına bağladığı altı bıçaktan ikisini, her iki elinde birer tane olmak üzere serbest bıraktı. Charlie'nin ise bir elinde bıçak, diğerkinde silah vardı. Diğerk dördü kendilerine kimin sinsice yaklaştığını görmek için beklerken, Charlie hemen bıçağını bıraktı; muhtemelen silahını ateşleyerek komşuları rahatsız etmek istemiyordu.

Tock yine de hiçbir şey yapmadı. Çünkü sesi anında tanımıştı.

Büyükannesi, Charlie'nin evinden getirdikleri ve yaklaşık bir saat önce buzdolabına koydukları sosla yeniden ısıtılmış spagetti tabağından yemeye devam ederken başını bıçaktan kaçacak kadar yana çevirdi.

Yani büyükannesi bunca zamandır evin içinde bir yerlerdeydi. Sadece takılıyordu.

Oturma odasının mutfağı açılan diğerk tarafındaki koridorda ayakta durmuş, sakince diğerklerine bakarken ağzına spagetti tıkıştırıyordu. Tock'u tanımiyordu bile.

Çatalıyla yemeğı işaret etti. "Bu harika. Bunu sen yaptın, değil mi Charlie?"

Charlie başını salladı ama sözlü olarak cevap vermedi.

"Çok güzel. Dünyayı defalarca dolaştım ve bu şimdiye kadar yediğim en iyi et sosu olabilir." Çatalıyla ekibi işaret etmeden önce bir lokma daha aldı. "Devam edin," diye mırıldandı yemeğinin arasından. "Bana aldırmayın. Sadece yemek yiyorum."

"Şunu söylemeliyim ki" -Charlie diğerklerine baktı- "buraya bizden habersiz girmeniz ... etkileyici."

Kibarca alkışlamaya başladı ve diğerkleri de ona katıldı. Ama Tock değil. Hiçbir şeyi alkışlama ihtiyacı hissetmiyordu.

"Teşekkür ederim canım." Mira Malka-Lepstein, kendisine fazladan beş santim kazandıran tasarım ayakkabılarıyla onlara doğru yürüdü. Tock'un asla giymeye cesaret edemeyeceğı ayakkabılar çünkü kıcının üstüne düşeceğinden emindi. "Şu halinize bakın. Ne kadar güzelsiniz. Ve nasıl da büyümüşsünüz. Çok güzelsiniz. Çok tatlı porsuk. Aileleriniz gurur duyuyor olmalı." Tock'un takımının önünde duran büyükannesi şöyle dedi,

"Yıllardır seninle tanışmak istiyordum ama tatlı Emily'm bizi ayırmak istedi. Nedenini hiç bilmiyorum. İkimiz her zaman çok yakın olduk."

Tiksinen Tock, Mads'in evinden çıkıp gitti.

Orada durup büyükannesini bir saniye daha dinleyemezdi.

Kapıyı çarparak kapatırken, iki kuzeninin yepyeni siyah bir Mercedes-Benz'e yaslanmış dinlendiklerini gördü. Onlara kısa bir el salladı - kuzenlerine kaba davranırsa annesi onu öldürürdü - ve caddeden aşağı doğru yürümeye başladı. Yürürken başka bir arabada bir şeyin parladığını gördü ve diğer kuzenlerinin sokağın sonunda park etmiş bir arabada olduğunu fark etti. Belki de onu takip etmeyi planlıyorlardı. "Korunması" için olduğunu biliyordu ama yine de bu onu rahatsız ediyordu.

Kaldığı yere gidemezdi. Ailesinin orada onu bekleyeceğini biliyordu. Bu sokağın her yerinde olduklarını görmeye başlamıştı. Mads'in ve Charlie'nin evini izliyorlardı. Üçüz ayıların evini bile. Çünkü büyükannesi kendini ve beş santimlik topuklu ayakkabılarını her şeyin içine sokmak zorundaydı.

Ve Tock bununla uğraşacak havada değildi.

11. Bölüm

"Bu gürültü de ne?" Keane odasından kükreyerek Shay'i uyandırdı.

"Lanet olası yavru köpekler!" Finn de bağırdı.

"Sadece biraz mızızlanıyorlar! Sızlanmayı kesin!" Dani emretti.

"Beni her sabah böyle uyandırmak zorunda mısın?" Dale odasından bağırdı.

Shay en küçük kardeşinin birkaç gün daha ortalıkta olmayacağını sanıyordu ama bunu daha iyi bilmeliydi. Dale'in tüm "arkadaşları" tam insandı, bu da içgüdüsel olarak Dale'in "büyük" kardeşlerinden korktukları anlamına geliyordu. Ama Dale'i yeterince kızdırdıklarında, onlar da Dale'den korkmaya başlıyorlardı. Sadece nedenini bilmiyorlardı.

Muhtemelen Dale "büyüme atağına" geçtiğinde, ondan her zaman korkuyor olacaklardı. Ama bu henüz gerçekleşmemişti. Bunun yerine, üniversiteye gitmek üzere olan tipik uzun boylu, sıska bir genç gibi görünüyordu.

Shay kardeşinin neden bu kadar geç kaldığını bilmiyordu. Shay büyüme hamlesini on beş yaşındayken yapmıştı. Finn on altı yaşındayken. Ve Keane on üç yaşındayken! Bu da onu Amerikan tarihinde ortaokul futbolunda en çok şikâyet edilen çocuklardan biri yapıyordu. Rakip takımlardaki her ebeveyn onun otuz beş yaşında, ihtişamlı yıllarını yeniden yaşamaya çalışan bir adam olduğundan emindi. Sonunda anneleri Long Island'da yavrular için sadece şekil değiştirenlere özel bir lig bulmak zorunda kaldı. Ancak hem Keane hem de Shay cüsseleri nedeniyle hâlâ büyükler grubuna girmek zorundaydı.

Bacaklarını yatağın kenarına doğru sallayan Shay doğruldu ve ellerini saçlarında gezdirdi. Bazı insanlar her sabah uyanmak için çalar saat ya da telefonlarını kullanırdı. Shay ise sadece ailesinin çığlıklarını kullanırdı. Sessiz avlanmalarıyla bilinen doğuştan avcılara göre Malone'lar kesinlikle gürültülü bir kaplan çetesi idi.

Biraz portakal suyuna ve aile buzdolaplarından birinde bulabildiği ete ihtiyacı olan Shay aşağıya indi. Annesi hâlâ dönmemişti ve ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikri yoktu. O ve kız kardeşleri kumar oynamaya başladıklarında bir süre ortalıkta görünmeyebilirlerdi. Shay yine de anlamıyordu.

Kumar oynamayı. Yine de kaybetmeyi hiçbir zaman eğlenceli bulmamıştı. Futbolda bir nebze de olsa kontrolü vardı ama hile yapmadığınız sürece pokerde ya da zarda kontrol yoktu ve Shay hile yapmazdı. Kardeşleri gibi o da bunu tatsız buluyordu.

Esneyen ve eski kız arkadaşlarının çoğunun "tuhaf ve kutsal olmayan" bulunduğu kedi sesleri çıkaran Shay, buzdolabından portakal suyunu çıkardı ve mutfak masasının üzerine koydu. Sonra dolabın kapağını açtı ve bir bardak aldı. Kendine biraz portakal suyu doldururken durdu ... ve gözlerini kırptırdı. Yarısı dolu bardağı masanın üzerine bırakarak dolabın kapağını tekrar açtı.

"Uhhhh ... merhaba."

Tock, cam eşyalara zarar vermemek için vücudunu kasıp kavursa da bir dolabın içine tıklmış olmanın normal bir şeymiş gibi görünmesini sağlamayı başardı. "Hey," diye homurdandı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

"Tamam." Shay kapıyı tekrar kapattı ve meyve suyunu doldurmayı bitirdi. Keane mutfığa girdiğinde ikinci bardağını da boşaltıyordu.

"O köpeklerin evimizde olmasıyla başa çıkamam."

"Yeğeninle konuş. Ben karışmıyorum."

"Sen *karışyorsun*. O iğrenç hayvanları evimize sen getirdin ve şimdi de onların yavrularıyla uğraşıyoruz."

"Sekiz hafta boyunca. Sonra onları vereceğiz."

"Dünyada kim yavru köpek ister ki? Yani Charlie dışında?" "Bir sürü insan. Pek çok insan yavru köpek ister."

Keane homurdandı ve kendi bardağını almak için dolaba gitti. Shay arkasını dönmedi çünkü dönmesine gerek yoktu. Sadece dolabın kapısının kapandığını ve kardeşinin hırladığını duydu: "Neden porsuklar dolaplarımıza girip duruyor? Bu Danimarkalı da mı getirmiş?"

"Tock, Danimarkalı mı getirdin?" Shay onu ahşap kapının arkasından duyabilmek için yüksek sesle söyledi.

"Hayır."

Shay kardeşiyle yüzleşti. "Hayır. Danimarkalı getirmedi."

"O zaman onu dolabımızdan çıkar."

"Daha kötüsü de olabilirdi," diye hatırlattı Keane. "Duvarlarımızın içinde yaşayan bir rakunumuz olduğu zamanki gibi olabilirdi. O şeyi oradan çıkarmak sonsuza kadar sürdü ve sonra her şeyi sterilize etmek ve onarmak zorunda kaldık. Tock ile böyle bir endişemiz olmayacak."

"Emin miyiz?" Keane elindeki meyve suyu bardağıyla tepinmeden önce alay etti.

Keane çıktıktan saniyeler sonra Finn mutfağa girdi. "Neler oluyor?"

"Tock dolapta." "Oh!

Danimarkalı mı getirdi?"

* * *

"Mads'e burada olduğunu söyleyeyim mi?" Finn dolap kapısının arkasından sordu.

"Umurumda

değil." "Sen iyi

misin?"

"İyiyim."

Birkaç saniye sonra dolabın kapısı tekrar açıldı ve Tock'u şaşırtan bir şekilde karşısında Malone kardeşlerden biri değil, Shay'in kızı duruyordu. Babası, doğrudan Tock'a bakabilmesi için onu kaldırdı.

"İyi görünmüyorsun," dedi on yaşındaki çocuk ona. "Kahve ister misin?"

"Kahve mi?" Aslında kulağa hoş geliyordu.

"Evet. Anneme her zaman kahve yaparım. Genelde sabahları kardeşlerimi idare etmek için çok zaman harcaması gerekir. Ben kendi kendime yeterim."

"Bu çok hoş olurdu. Teşekkür ederim."

"Tabii. Umarım sorun olmaz ama ben genelde sert ve siyah yaparım. Tam annemin sevdiği gibi-"

"Tamam!" Shay havladı ve kızı o meşhur cümleyi tamamlayamadan dolabın kapağını hızla kapattı. Ve Tock birkaç saat sonra ilk kez güldü. Hem de çok.

Çocuk kahveyi, dışında ROCKY MOUNTAINS yazan büyük bir kupaya doldurduğunda, Tock dolaptan çıkmış ve şimdi Malone'ların mutfağının ortasında duruyordu.

"Al bakalım," dedi Dani, kupayı ona uzatarak.

"Teşekkür ederim." Bir yudum aldı ve kahve çok güzeldi. "Baban nerede?"

"Babam duşa Keane Amca'dan önce girdi çünkü duşta çok uzun kalıyor. Bu konuda sürekli tartışıyorlar."

Dani kolunun büyük bir hareketiyle mutfak masasındaki sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun. Ve rahatlayın."

Shay'in çocuğunun biraz garip bir ev sahibesi olmasından etkilenen Tock oturdu.

"Kızarmış ekmek ister misiniz?" "Hayır, teşekkür ederim. Ben böyle iyiyim."

"Tamam." Odanın öbür ucundan parlak pembe sırt çantasını alan Dani, Tock'un tam köşesindeki masaya oturdu.

Tock irkildi. Bir çocukla sohbet edecek havada değildi. Bu tür şeylerde hiç iyi değildi. Onun için bu tür konuşmalar her zaman sinir bozucu ve rahatsız ediciydi; şu anda bu lezzetli kahveyi içmek ve büyükannesini düşünerek canının sıkılmasından başka bir şey yapmak istemiyordu.

Savta'sını seviyordu. Gerçekten seviyordu. Ama Mira'nın insanların hayatlarına bu şekilde girmesi Tock'u her zaman kızdırmıştı. Eğer bunu ülke başkanlarıyla yapmak istiyorsa, sorun yoktu. Ama diğer herkese aynı şekilde davranmak, özellikle de ailesine. Tock'un ne ondan ne de başkasından böyle bir şey görmeye ihtiyacı vardı.

Yine de, Malone mutfak dolaplarını otel odası olarak kullandıktan sonra, Tock çocuğa kendisiyle konuşmayı kesmesini söylemenin kabalık olacağını biliyordu. Özellikle de tatlı bir kız olduğu için.

On dakika kadar sonra Tock nihayet bir şey fark etti.

Çocuk onunla konuşmuyordu. Sadece pembe sırt çantasını açtı, pembe bir defter, pembe, yapay elmas kaplı bir kalem kutusu ve bir ders kitabı çıkardı. Kitabı ve defteri açtı, bir kalem çıkardı, sivriltti ve çalışmaya başladı. Sessizce.

Tock'un kahvesinin ve sessizliğin tadını çıkarmasına izin verdi, ta ki çocuk ayrı büyük beyaz silgisiyle üçüncü kez bir şey silene kadar. Nedense kurşun kalem silgisini kullanmıyordu.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Tock, Dani'nin aynı sayfada dördüncü kez bir şey silmesinden sonra nihayet sordu.

"Denklemler. Bunu çözemiyorum."

Tock'un görebilmesi için defteri yana kaydırıldı. Ve Tock cevabı anında bildi. Hatta tam söyleyecekti ki, annesinin ona problemlerin cevaplarını vermesinden nefret ettiğini hatırladı. Onları kendi başına çözmek isterdi. Dani'nin de muhtemelen aynı şekilde hissettiğini tahmin ediyordu.

"Tamam," dedi Tock, kahvesini bırakarak. "Kesirlere baktığınızda yaptığınız ilk şey nedir?"

* * *

Shay spor ayakkabılarını bağlamayı bitirdi ve saçlarını parmaklarıyla hızla geriye doğru taradı. Odasından çıktığında Keane banyodan yeni çıkıyordu. Beline bir havlu sarmış, bir yandan elektrikli diş fırçasıyla dişlerini fırçalıyor, bir yandan da koridordan odasına doğru yürüyordu.

"Ne?" Keane diş fırçasının etrafında sordu çünkü Shay'in bakışlarının ne anlama geldiğini biliyordu: *Lanet olası banyoda neden bu kadar uzun kalıyorsun?*

Dani daha az zaman alıyordu!

Shay, Keane'e "On dakika içinde çıkıyorum," diye bilgi verdi. "Neden?"

"Çünkü antrenmandan önce yavruları veterinerlere götüreceğiz."

"İyi olacak."

Shay çenesine bulaşan diş macununu silerek, "Geç kalmayacağım," diye cevap verdi. "Arena binasında bir veteriner var. Sadece antrenman bitene kadar Dani ve yavrlara bakacak birine ihtiyacımız var."

"Ale."

"İyi fikir. Dale!" Shay seslendi. "Ne?"

"Bizimle antrenmana gelmen gerekecek, böylece biz antrenman yaparken Dani ve yavru köpekler göz kulak olabilirsin."

"Benim bir hayatım var, biliyorsun!"

"Sadece bizim sana izin verdiğimiz kadar hayatın var!" Finn bağırdı, giyinmiş ve merdivenlerden inmeye başlamıştı. "Hazırlan artık!"

"Gerçekten yapamam! Üniversite şeyine gidiyorum. Birkaç hafta içinde başlayacağımı biliyorsun."

"Tamam, tamam!"

Shay diş macununu tükürüp duruladıktan sonra banyodan çıktığında Keane'e "Merak etme," dedi. "Dani'yi antrenmana yanımda getireceğim. Bunu daha önce de yapmıştık."

"Ama şimdi o köpekleri alacak."

"Köpeklerle uğraşmak zorunda kalacaksın, dostum."

"Her neyse. On dakika içinde aşağıda olacağım," diye ekledi Keane, Shay Finn'i birinci kata kadar takip ederken.

Kardeşler birlikte mutfığa yöneldiler. Tock ve Dani, Dani'nin defterlerinden birinin üzerine eğilmişlerdi. Ne yaptıklarını gerçekten düşünmüyordu ama belli ki derin bir ilişki içindeydiler. İkisi de kalemlerini çıkarmış, dikkatle bir şeylere bakıyorlardı.

Onlara ne yaptıklarını *sorma* zahmetine de girmedi. Sadece mutfak çekmecelerinden birine gidip Dani için gerekenleri çıkardı, Finn de antrenman sırasında ailenin yemesi için yiyecekleri bir araya getirdi.

Shay çalışırken kızı da defterine odaklanmaya devam etti ama birkaç dakika sonra Tock'un aval aval kendisine baktığını fark etti.

"Ne?"

"Ben ... uh ..." Başını hafifçe salladı. "Huh."

* * *

Tock, Shay ve Finn'in mutfakta dolaştığını biliyordu ama onun yerine matematiğe odaklanmıştı. Çok daha ilginçti. Ta ki Shay'in kızının sandalyesinin arkasında durduğunu fark edene kadar. Kafasını kaldırıp baktığında Shay'in bir tarağın ucuyla kızının saçlarını ayırdığını gördü. Ağzında iki siyah saç bağı tutuyordu. Saçı ayırdıktan sonra üzerine biraz su sıktı, biraz jöle sürdü ve önce sol tarafı, sonra da sağ tarafı Fransız örgüsüyle örmeye başladı.

Başlangıçta Shay'in ne yaptığını gördüğünde ona yardım teklif edecekti ama Shay'in buna ihtiyacı yoktu. Hem de hiç. Adam kızının saçını nasıl öreceğini biliyordu. Etrafta dolanmıyor ya da bunalmış görünmüyordu. Babasının kızının bukleleriyle uğraşmak zorunda kaldığında yaptığı gibi değildi. Zavallı adam. Babası, ailelerindeki çoğu erkek gibi saçlarını kısa tutuyordu, bu yüzden Tock'un uzun, asi bukleleriyle ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. Babasının saçları için "Neredeyse yarım santim uzunluğunda!" diye şaka yapardı. Bu kadar kontrolden çıkmasına nasıl izin verdin?" Tock'unkine benzer bukleleri olan annesiydi ve hatta gençliğinde hiç çıkarmadığı birkaç tutam saç bile yapmıştı. Wisconsin'in ortasında sürdürdüğü hippy, sahilde yaşayan görünümünü seviyordu. Ancak annesi, siyahi kızının saçını nasıl yapacağını bilmeyi de kendine iş edinmişti. Kocasının ailesinden kimsenin iğrenerek bakmasını istemiyordu. Çünkü bakacaklardı.

Dani'nin saçları kalın telli ve dümdüz olmasına rağmen -çoğu insanın kolayca örebileceği kadar- bir babanın kızının saçını yaptığını görmek onu yine de şaşırtmıştı. Sadece taramak ve çocuğun gözlerinden uzak tutmak için bir saç bandı takmak değil, gerçekten bir stil yapmak. Ve bunu iyi yapıyor!

"Gitmeye hazır mısın?" Shay ikinci örgünün ucundaki saç bağını bükerken kızına sordu.

"Sadece yavruları ve Prenses'i almam gerekiyor."

Keane mutfığa girip yeğenini alnından öperken, "O köpek için yaptıklarımıza inanamıyorum," diye yakındı.

"Onlar senin sorumluluğunda, Mean Amca. Senin evinde yaşıyorlar."

"O şeyleri buraya ben getirmedim. Baban getirdi."

"Finn, Tock'a "Mads seni bırakmamı ister misin, yoksa bizimle mi geleceksin?" diye sordu.

"Ona burada olduğumu söyledin mi?"

"Tabii ki ona burada olduğunu söyledim. Neden söylemeyeyim ki? Ona söylemediğim için bana bağırsın diye mi?"

"Zayıflığın beni iğrendiriyor."

"Neden takımından saklanıyorsun?" Keane birkaç bardak daha portakal suyu içerken sordu.

"Onlardan saklanmıyorum. Ailemden saklanıyorum." "Bunun neresi *daha az* tuhaf?"

"Yani şehrin sokaklarında karşılaştığın tüm Malone'lara 'iyi günler' demek için kendi yolundan mı gidiyorsun?" Shay kardeşine sordu.

"Haklısın." Keane meyve suyu bardağını lavaboya koydu ve "Ayrı arabalara mı biniyoruz?" diye sordu.

Shay kızının saçlarını dikkatle kontrol ettikten sonra örgülerden memnun görüldü. "Bir grup mızımız köpek yavrusuyla araba kullanmak ister misin?"

"Orada görüşürüz çocuklar. Shay, geç kalma."

Keane ve Finn, üzerlerinde takımlarının renkleri ve logosu olan büyük spor çantaları ile yiyecek ve içecek dolu bir soğutucu alarak ayrıldılar.

Shay ikinci kata koştu ve Tock Dani'nin okul eşyalarını sırt çantasına geri koymasına yardım etti.

"Yani yaz okuluna mı gidiyorsun?" Tock sordu. "Hayır. Bu matematik kampı için."

"Matematik kampında mısın?" "Evet."

"Üniversite için notlarını yükseltmeye mi çalışıyorsun?"

Dani güldü. "Hayır. Sadece beşinci sınıf için bir başlangıç yapmak istedim. Baskı o zaman başlıyor."

"Ne için baskı?"

"Peki, tamam." Çantasının fermuarını çekti ve doğrudan Tock'a baktı. "Sadece matematiği seviyorum. Her gün eğlenceli açık hava maceraları ve s'mores ve diğer şeylerle dolu normal bir kampa gidebilirdim. Ama ben sadece matematik çalışmak ve ara sıra birkaç haftada bir s'mores şeyini ve dış maceraları yapmak istedim. Matematiği eğlenceli buluyorum. Tamam mı?"

Tock ayağa kalktı. "Dokuzuncu sınıfa kadar her yaz bilim kampına gittim. Diğer çocuklar karbonat volkanları üzerinde çalışırken ya da MIT'deki ilk yıllarına hazırlanan dahilerken, ben uyuduğumuz kulübeleri yıkmamanın fizikini çözüyordum."

"Gerçekten mi? Neden?"

Omuz silkti. "Bilimi severim."

"Neden bilim kampında olduğun değil. Bilim kampına gitmeyi anlıyorum. Neden kabinleri yıkmaya çalışıyordun?" "Onlar oradaydı."

"Tamam!" Shay aniden bir sandık dolusu yavru köpeği Tock'un kollarına itmeden önce anons etti. "Bu kadar yeter. Bebeğim, neden Prenses'in tasmaını takıp -sanırım oturma odasında- onu arabaya götürmüyorsun? Ben sırt çantayı getireyim."

"Sandığı gerçekten tutmak zorunda mıyım?" Çocuk yetişkin köpeği aramaya koyulurken Tock sordu. "Bu yavrular tuhaf kokuyor."

"Kızıma bir şeyleri bombalamayı nasıl sevdiğini söyleyemez misin?"

"Bu bilim."

"Bu terörizm."

"Değil. Ben çok anti-teröristim."

"Aferin sana. Eğer çocuğumla matematik ve fen bilimleri hakkında konuşmak istiyorsan, çekinme. Ama senin ve arkadaşlarının işlediği ya da işlemekte olduğu suçları duymasına gerek yok."

"Arkadaş değil. Takım arkadaşı."

Parlak pembe sırt çantasını omzuna atarken, "Beni bağışla," diye iç geçirdi. Gülünç ama bir o kadar da sevimli görünüyordu. "Sadece suç konuşmak yok."

"Anlaşıldı."

"Teşekkür ederim. Hazır mısın Dani?"

"Geliyorum!" diye bağırdı, Prenses çocuğu oturma odasından yan kapıya doğru sürüklerken tasmayı tutmaya çalışıyordu.

"Kahretsin. Dani, tasmayı bana ver." "Ben hallederim."

"Dani-"

"Buldum!"

Shay ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Ama seni çakılların üzerinde sürüklerken gözyaşı dökmeni istemiyorum."

"Güvenin için teşekkürler baba."

Shay Tock'a baktı, gözleri çakmak çakmaktı. Tock onun babacan öfkesine kıkırdarken, bir eliyle kendi siyah sırt çantasını tuttu, diğeriyle de yavru köpeklerin bulunduğu büyük sandığı kavradı.

Shay haklıydı. On yaşındaki bir çocuğa çocukluğunda işlediği suçları anlatmak muhtemelen iyi bir fikir değildi. Hepsinden kurtulmuş olsa bile.

* * *

Mark ne olduğunu bilmiyordu. Bir saniye önce spor salonundan eve yürüyordu, bir sonraki bildiği şey ise bir kafesin içinde yere zincirlenmiş olduğuydu. Yalnız değildi. Ayrı kafeslerde başkaları da vardı. Yaklaşık on beş kişi. Irkları, boyları ve yaşları farklı olan kadınlar ve erkekler.

Yine de anlamadı. O güçlü bir adamdı. Altı-iki boyundaydı ve iki yüz elli kilo kaldırabiliyordu. Kadınlar gece geç saatlere kadar çalıştıklarında ondan kendilerini ofisten çıkarmasını isterlerdi. Bir koruyucu olarak görülüyordu. Kurban değil. Ancak bu durumu kontrol ediyor gibi görünenler, çeşitli dillerde konuşan ve çok geveze ya da çok ağlayan bir kızı tokatlamaya istekli bazı uluslararası pisliklerdi. Ve onlarla birlikte çalışan başkaları da vardı. Devler. Tek kelimelik komutlar veren ve hırlayan devasa erkekler.

Mark daha önce hiç korkmamıştı. Çocukluğundan beri. Ama şimdi korkuyordu. Dehşete düşmüştü. Çünkü bunların hiçbirisi normal değildi. Onun gibi adamlar soyulabilirdi. Vurulabilirlerdi. Sarhoş bar kavgalarında kesinlikle zorlanırlardı. Ama seks ticareti için kaçırılmazlardı. Böyle şeyler olmazdı. Onun gibilerin başına gelmezdi.

Bir tür kargo gemisinde olduklarını, devasa bir konteynırın içinde sıkışıp kaldıklarını ve yakında yola çıkacaklarını fark ettiğinde daha da kötüleşti. Okyanusta başlarına her şey gelebilirdi. Sadece ne yapabileceğini bilmiyordu. Yerdeki zincirleri çekmeye çalışmıştı. Diğer kurbanlarla iletişim kurmaya çalıştı. Dev tutsaklarını ayaklarıyla tekmelemeye çalıştı.

sessiz olması için hırlayarak kafesine girdiler. Ama bu iri yarı adamlar Mark'a, onun ve kardeşlerinin beş yaşındaki kuzenlerine davrandıkları gibi davranmışlardı; biri onu tutarken diğeri ayaklarını yere zincirlemişti. Ter bile dökmemişlerdi.

Ayrıca bu pisliklerin hiçbirinin yüzlerini saklamamasının da kötü bir şey olduğunu biliyordu. Maske takmamışlar ve tutsakların gözlerini bağlamamışlardı. Çok fazla gerçek suç programı izlediği için bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Kargo gemisinin motorları hızlandığında dua etmeye başladı. Bu son çareydi ama seçenekleri tükenmişti.

Küçük adamlar konteyner kapılarının dışındaydı ve iri yarı adamlar ellerinde panolarla konteynerin içinden geçiyorlardı. Sanki kafeslere kapatılmış insanlardan ziyade teslimat için yeterince Rice-A-Roni kasası olduğundan emin olmak istiyorlardı.

İçlerinden biri Mark'ın kafesinin dışında durmuş, her bir tutsağa bakıyor, sonra da kocaman eline sıkıştırdığı küçük kalemle bir şeyler not alıyordu. Mark'ın karşısındaki kafesteki sarışın, yaşlı kadına baktı, panoya baktı ve uzaklaşmaya başladı ... ama sonra aniden durdu. Dev adam tekrar panoya baktı, sonra -garip bir şekilde- başını kaldırdı ve havayı kokladı. Bunu birkaç kez yaptı, her koklama daha büyük ve daha dramatik oluyordu.

Kafesteki yaşlı kadına bakmak için geri döndü. Kadın parmaklıkların hemen yanında durmuş, iri mavi gözleriyle ona bakıyordu. Mark onu daha önce konuşurken duymuştu. Bir aksanı vardı. Rus olduğunu tahmin etti. Küçük adamlardan biri birkaç saat önce onu kafese attığından beri kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Dev eğildi ve bir kez daha kokladı. Mark adamın yüzünü göremedi ama geri çekilmeye başlamadan önce tüm vücudunun gerildiğini gördü. Yine de fazla uzaklaşmadı. Aniden kafesin parmaklıklarına doğru sarsıldı, tökezleyerek uzaklaşmadan önce bir hırıltı kükremeye dönüştü.

Mark'ın kafesine doğru döndü, eli boğazındaydı, parmaklarının arasından kan akıyordu, gözleri panik içinde açılmıştı.

Şoke olan Mark aval aval kadına baktı. Kadının yüz ifadesi değişmemişti. Hâlâ garip bir şekilde sıkılmış ve korkmamıştı ama şimdi ağzı ve çenesi kanla kaplıydı. Mark'ın gözlerinin içine bakarak, sadece kalın bir et parçası olduğunu tahmin edebileceği bir şey tükürdü.

Devlerden bir diğeri elindeki panoyu bırakıp koşarak geldi. Yerde kanlar içinde yatan erkeğe şöyle bir baktı ve aniden

Adamın kolu, kadını yakalamak için parmaklıkların arasından uzanıyordu.

Kadın adamın kolunu tuttu ve dişlerini bileğine geçirdi, çekiştirip dururken kurbanının çığlıklarını duymazdan geldi.

Mark kafesinin üstünden geçen ayak seslerini duyana kadar gözlerini kaçıramadı. Bakışlarını kaldırdığında bileği parçalanan adamın arkasından küçük bir kadının fırladığını gördü. Kadın adamın boynuna bir şey doladı ve çekmeye başladı.

Dev, kolunu sarışından çekmeye çalıştı ama kadın onunla birlikte gitti ve adamın onu yüzüstü kalın metal parmaklıklara tekrar tekrar çarpmasına izin verdi. Diğer kadın tuttuğu şeyi sıkıca çekmeye devam etti. Mark bunun bir ip olabileceğini düşündü ama yere damlayan kanı görünce... piyano teli olabilir miydi? İnsanlar bunu hâlâ silah olarak kullanıyor muydu?

Öyle görünüyordu. Ve işe yarıyordu. Dev gittikçe zayıflıyordu. Diğer dev çoktan kan kaybından yerde ölmüştü.

Konteynerin dışından insanların birbirlerine seslendiğini duyabiliyordu. Silah seslerini de duyabiliyordu. Hem de bir sürü.

Sarışın kolunu bıraktığı için dev tökezleyerek geri çekildi. Ama Mark çok geçmeden onun elini çiğnediği için kolunu bıraktığını fark etti. Elini omzunun üzerinden attı ve dev birkaç adım geri atınca ilerledi. Ellerini kafesin parmaklıklarına koydu ve itti, kapı kolayca açıldı. Mark'ın kapıyı nasıl açtığına dair hiçbir fikri yoktu. Ya da ne zamandır kilitli olmadığını.

Dev dizlerinin üzerine çöktü ama boynundaki ve bileğindeki kan kaybına rağmen bir şekilde hâlâ hayattaydı.

Sarışın diğer kadına işaret etti. "Çekil. Çok uzun sürdü." "Bir saniye ver."

"Saniyemiz yok. Kımıldayın!"

Kadın söyleneni yaptı, piyano telini devin boğazından çekti ve sırtından indi.

"Ver bana," diye emretti sarışın, elini uzattı; avucuna yarı otomatik bir tabanca sıkıştırılmıştı.

Silahı devin kafasına doğrulttu ve hiç irkilmeden, hatta gözünü bile kırpmadan tetiği çekti. Adamın beyni kafesler arasındaki boşluğa sıçradı ve Mark'ın yüzüne ve göğsüne isabet etti.

Dehşete düşmüş bir halde, elden geldiğince hızlı bir şekilde pisliği sildi ve tam o sırada iki yaşlı kadının daha konteynere girdiğini gördü. Bir adamı sürüklediler

onlarla birlikte. Hepsini kapana kısıran küçük pisliklerden biriydi. Kanlar içindeydi ve dövülmüştü, omzundaki kötü bir yara Mark'a vurulmuş olabileceğini söylüyordu. Ama hâlâ yürüyebiliyordu. Ya da daha doğrusu sürüklenebiliyordu.

Kadınlardan biri adama, "Söyle onlara," diye emretti.

Adam yere tükürdü ve kafasının bir tarafı tıraşlı Asyalı ikinci kadın adamın yaralanmamış omzunu tuttu. Mark nedenini bilmesede adam çığlık atmaya başladı. Ama sonra omzundan akan kanı gördü ve kadının tırnaklarının ne kadar uzun olduğunu merak etti. Böyle bir hasara neden olduklarına göre uzun ve kalın olmalıydılar. Kadın güçlü de olmalıydı, çünkü Mark kadının sıkarken çıkardığı kemik çıtırtılarını duyabiliyordu.

Adama tekrar, "Söyle onlara," diye emretti.

Adam İtalyanca bir cevap verdi ve piyano telini seven kadın da İtalyanca karşılık verdi. Gerçi kadın İtalyan gibi görünmüyordu. Daha çok koyu tenli, siyah-beyaz uzun kıvrıkcık saçları sırtına kadar inen bir Latin'e benziyordu. Kolsuz bir tişört giymişti ve omzundaki renkli kafatası dövmesi ona eski kız arkadaşının Meksika'daki Ölüler Günü'ne olan sevgisini hatırlatmıştı.

Birkaç dakika tartıştıktan sonra başını salladı ve "Bize hiçbir şey söylemeyecek" dedi.

"İtalyanca konuşması soruyu yanıtlamıyor mu?"

"Buna cevap vermiyor." Pisliğin kolunu tutan kişi arka cebinden bir şey çıkardı ve havaya kaldırdı. İçi sıvı dolu bir tüptü bu. Mark ne tür bir sıvı olduğunu bilmiyordu. "Başka bir konteynırda bu boktan kasalar dolusu var. İtalya'ya gidiyor."

"Orospu çocukları," diye homurdandı Rus. "Bence hemen oraya gidip hepsini öldürelim."

"Hayır. Onlar bizim sorunumuz değil. En azından henüz değiller." "Bu pisliğin peşini bırakamayız."

"Yapmayacağız. Ama önce bu şeyi yerle bir edeceğiz."

Rus, yarı otomatik silahını tekrar kaldırıp son adama doğru tetiği çekmeden önce, "İyi plan dostum," dedi.

"Ahbap!"

"Hadi, Ox!"

"Neyin var senin?"

"Onu canlı mı tutacaktık?" diye sordu Rus diğer kadınlara. "Ne için?"

"Tartışacak havada değilim. Gidip kaptanı alalım." "Ben tüm mürettebatı öldürelim diyorum," diye açıkladı Rus.

"Tüm mürettebatı öldürmeyeceğiz."

"Tamam, hassas Sally."

Dört kadın çıkışa doğru ilerlerken Mark bağırdı: "Hey! Heyyyy! Biz ne olacağız?"

Rus onunla yüzleşti. "Peki ya siz? Hepiniz çok acınası ve zayıfsınız. Sizi burada ölüme terk etmeliyiz."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı diğer kadınlardan biri. "Bugün neyin var senin?"

"*Havasında* değil."

"Biliyorum. Değil mi?"

Latin kadın anahtarları bulana kadar hızla kocaman erkeklerden birini aradı. Bir anahtar seçip Mark'ın kafesini açmak için kullanmadan önce her birini kısaca inceledi.

Anahtarları eline tutuşturarak, "Önümüzdeki on dakika içinde herkesin dışarı çıktığından emin olun. Anladın mı?"

"Evet."

Uzaklaşmaya başladı ama aniden geri döndü ve ekledi: "Yaşadığın travma için çok üzgünüm. Tüm bunlardan sonra terapiye gitmekten korkma. Yardımı dokunur."

"Terapi mi?" diye tekrarladı Rus. "Sadece Amerikalıların terapiye ihtiyacı vardır."

Kadınlardan biri Rus'a "Şu anda kimin terapiye ihtiyacı var biliyor musun?" dedi. "Senin. Sana her ne oluyorsa onun için. Derin, her gün, *saatler süren bir* terapi. İhtiyacın olan şey bu."

Kadınlar dışarı çıkarken içlerinden Asyalı olanı son anda dönüp Mark'ı işaret etti ve ekledi: "Ve sen bizi hiç görmedin evlat." Sonra parmaklarıyla silah işareti yaptı, dilini dişlerine vurdu ve ona göz kırptı. Çok garipti.

Kadınlar gittikten sonra Mark hızla diğerlerinin dışarı çıkmasına yardım etti. Kendi başlarına yürüyebilecek kadar güçlü olanlar korkudan neredeyse katatonik olanlara yardım etti ve birlikte kafeslerinden, konteynırdan ve kargo gemisinden kaçtılar.

Altlarındaki zemin sarsıldığında rıhtımdaydılar. Mürettebat suya atlarken ya da kaçmak için rıhtıma tırmanırken kargo gemisinin batmaya başladığını görmek için tam zamanında döndüler.

Polisler, Federaller, Sahil Güvenlik ve davaya atanan diğerk tüm devlet kurumları Mark'a ve diğerk tüm tutsaklara o kargo gemisinde ne olduğunu sorduklarında hepsinin cevabı aynıydı:

"Hiçbir fikrim yok."

Bölüm 12

"Sen miydin o?"

Tock gözlerini bekleme odasındaki televizyon ekranından ayırdı. üzerine sıçradı ve Shay'e ters ters baktı.

"Hayır. O ben değildim. Ben çok daha belagatli . . ve kurnazım," diye cevap verdi.

"Kurnaz mı?"

"Yaptığım işte bir beceri var." "Ne yapıyorsun?"

Tock ve Shay az önce bu soruyu soran çocuğa baktılar ve ikisi de "Basketbol" diye yanıtladılar.

"Basketbol oynuyorum," diye tekrarladı Tock.

"Bunun rıhtımda batan gemiyle ne ilgisi var?" Dani hep birlikte izledikleri televizyon haberlerini işaret ederek sordu.

Tock babasına, "Senin daha aptal bir çocuğa ihtiyacın var," dedi. "Gerçekten ihtiyacım var."

"Tamam. Dr. Maurice sizi bekliyor." Üçlü, Prenses ve yavru köpeklerin bulunduğu başka bir odaya yönlendirildi.

Ne yazık ki, köpekler ve kedilerin yanı sıra kırık dişler, çatlamış pençeler veya kötü kavgaların ardından yırtılmış kasıklarla ilgilenen şekil değiştiren veteriner, yoğun programı nedeniyle Shay'in yavrularına bakamadı. Bu da tam insanlarla dolu olan üst katlardaki veteriner ofisine gitmeleri gerektiği anlamına geliyordu. Yine de sorun değildi. Tock tam insanlarla çalışmaya alışkındı.

Ancak Tock kendini tamamen rahat hissederken, Shay açıkça rahat hissetmiyordu. O anladı. Bekleme salonunda bulunan ve binanın sadece şekil değiştirenlere özel spor etkinliklerine, sadece şekil değiştirenlere özel yiyecek satış noktalarına ve mağazalara ve şekil değiştirenler tarafından işletilen ofislere ev sahipliği yapan alt katlarından tamamen habersiz olan tüm o tam-insanlar, bu kadar iri bir adamdan ne anlam çıkaracaklarını bilmiyorlardı. Onlara göre adam korkunç görünüyordu.

İyi ki Keane onlarla gelmemişti. Bu insanlar, koca omuzlarını ortalama büyüklükteki kapılardan geçirmek için hafifçe dönmek zorunda kalan korkunç Asyalı adamlardan uzaklaşmak için hasta hayvanlarını buradan çıkarıyor olabiliyorlardı.

Shay'in aniden esnemesi ve çıkardığı seslerin hiç de insani olmayan sesler olması da bu duruma hiç yardımcı olmadı. Bir hırlama ya da kükreme değildi ama kesinlikle insan sesi de değildi. Kızı bu ses karşısında kıkırdadı ama diğer herkes dehşete düşmüş gibiydi. Tock daha önce hiç kimseden böyle bir ses çıktığını duymamıştı. Yüksek ve alçak bir sesteki ve dili bir film galasında serilen kırmızı halı gibi ağzından dışarı fırladı.

Neyse ki Dr. Maurice, kedi küçük muayene odasında çok yer kaplasa da Shay'in cüssesinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Veteriner, Prenses'e şaşkınlıkla bakarak, "Gerçekten çok şaşırdım," dedi. "Daha önce hiç Tosa Inu görmemiştim. Amerika'da çok nadir bulunurlar. Size bir servete mal olmuş olmalı."

"Uh . . ."

"Ve eğer kızınız tasmaşını tutabiliyorsa çok iyi eğitilmiş." Gülümsedi. "Onu hangi yetiştiriciden aldınız?"

"Uh ..."

Gülümsememek için kendini zor tutan Tock, doğrudan Shay'e bakabilmek için sandalyesinde döndü. Kedinin cevabını *bekleyemedi*.

"Aslında ... .. Prenses ve kardeşlerini King Kullen otoparkında bir kamyonun arkasından aldım."

Veteriner gözlerini kocaman açarak Prenses'i göstermeye başladı. "Bu ... *bu* köpeği bir marketin otoparkından mı aldın?"

"Evet. Bir adam onları dağıtıyordu ve polisler gelmeden oradan uzaklaşmak istedi. Ben de üç tanesini aldım."

"Ve ... ve bu iki kardeş kız kardeşleriyle birlikte mi yaşıyor? Sizin evinizde? Küçük kızınızla mı?"

"Şey, siz endişelenmeden söyleyeyim, kardeşlerinden biri değildi... bilirsiniz. . ."

"Onu hamile mi bıraktı?" Tock sordu. Shay başını salladı. "Evet. Kesinlikle." "Emin misin?" diye zorladı veteriner.

"Evet. Bir süredir mahallede dolaşan başıboş bir pitbuldu. Onları yakaladım, bilirsin işte."

Veteriner şimdi daha da endişeli görünüyordu. "Yani bana bu yavruların Tosa Inu ve pitbull karışımı olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu veteriner.

"Evet. O da büyük bir pitbull'du. En az yüz kilo kadar."

"Bakalım anlamış mıyım? Köpek satın aldınız-"

"Hayır. Adam onları bana verdi. Oradaki son kişiler onlardı ve elinde polisin geldiğini söyleyen bir telsiz vardı. Sadece oradan çıkmak istedi."

"Tamam. Yani bu köpekleri aldınız ve arka bahçenize attınız."

"Doğru. Arka bahçe. Bir pitbullun onlardan biriyle çiftleşmesine izin verdin ve şimdi rastgele yavrulardan oluşan bir çeten var."

"Evet."

Tock başını salladı ve sanki konuşmayı dikkatle dinliyormuş gibi kaşlarını çattı ama Shay'in sırtışını görmemesi için eliyle ağzını kapatmıştı. Yıllardır bu kadar eğlenmemişti... değil mi? Evet, belki yıllardır. Belki de yıllardır.

Zavallı Dani, bebek drama kraliçesi, sadece başını eğdi ve elini yüzünün üzerine koydu. Utanç yayıyordu.

"Tamam, önce," dedi veteriner, "ben acil durum ağızlıklarımızdan birini çıkarırken kızınızın tasmağını almanızı önereceğim."

"Neden?" Shay kızına ve sakın Prenses'e baktı. "İyiler."

Belki de Tock yanıliyordu ve gerçekten bir Tanrı vardı, çünkü tam o anda muayene odasının kapısı açıldı ve bir veteriner teknisyeni elinde bir dosyayla içeri girdi.

Dişlerini gösterip hırlayarak odayı dolduran Prenses tasmağının ucuna vurdu ve neredeyse zavallı Dani'yi de beraberinde götürüyordu. Ancak Tock bir eliyle tasmayı tutup veterinerine gülümserken, Shay çocuğunu belinden kavrayıp kucağına çekti.

Veteriner teknisyeni hemen arkasından kapıyı çarparak odadan kaçtı ve veteriner Shay'e ağzını fırlatarak, "Artık Prenses'in kızınıza karşı çok korumacı olduğunu biliyoruz... bu çok güzel!" dedi.

* * *

"Prenses bir Tosa Inu," diye açıkladı veteriner. "Japonya'dan gelen çok güçlü, çok kuvvetli bir köpek. Mastiff'e çok benziyorlar ama değiller. Onlar bir Tosa Inu ve aslında dövüş için yetiştirilmişler."

"Erkeklerin nesi var?" Tock, Shay'e sorma ihtiyacı hissetti. "Neden hep hayvanları dövüşürmek zorundasın?"

"Neden bana soruyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Burada mısın?"

"Ve," diye devam etti veteriner, "güçleri ve kuvvetleri nedeniyle, başa çıkması çok zor bir cins olabilirler."

"Yani . . . ?"

"Bu köpeğin yüzünüzü parçalamamasının ve kızınızı bir çiğneme oyuncağı gibi kullanmamasının tek nedeni sizin ne olduğunuz."

Kafası karışan Shay kaşlarını çattı ve "Moğol mu?" diye sordu. Tock ağzını kapattı ama kahkahası ağzından kaçtı. "Ne?"

"Baba, sanırım Dr. Maurice senin ne *olduğunu* kastediyor. *Bizim* ne olduğumuzu." "Tam olarak nesiniz?" Veteriner ona şöyle bir baktı. "Ayı mı?"

Tock şimdi yüksek sesle gülüyordu. Eğer ona kurt deseydi bu yorum daha büyük bir hakaret olurdu.

"Benim babam bir kaplan, Dr. Maurice." "Ah. Özür dilerim."

Shay şimdi paniğe kapılmıştı. Bu veteriner kesinlikle tam bir insandı. "Sen nereden biliyorsun? *Lütfen* gülmeyi keser misiniz?"

"Özür dilerim, özür dilerim." Tock elini yüzünün önünde salladı.

Veteriner sandıktan bir köpek yavrusu çıkardı ve her birini küçük bir terazide tartarak muayenesine başladı.

Shay'in kısmen sorduğu soruya yanıt olarak "Kocam Afrika yaban köpeği," diye bilgi verdi. "Ben veterinerlik okulundayken tanıştık. Sana ayı dediğim için özür dilerim. Büyük kedilerin etrafında fazla vakit geçirmiyorum."

Her bir yavruyu tarttıktan sonra kalp atışlarını, pençelerini, patilerini ve dişlerini kontrol etti.

"Yavrular harika görünüyor. Çok sağlıklılar. Şimdi sıra anneye bakmaya geldi."

Shay kollarını Prenses'e doladı ve ayağa kalkarken onu kaldırdı. Ancak onu muayene masasına yatırmadan önce Tock, Dani'den ağızlığı aldı ve köpeğe takabilmek için ikilinin yanına gitti. İşte o zaman Prenses ilk kez Tock'u uyarmak için dişlerini gösterdi.

"Az önce bana hırlamadığını *biliyorum*," dedi Tock köpeğe.

Prenses'in ağızı gevşedi, tüyleri diken diken oldu ve esnedi. Tock yaklaştı ve kova ağızlığı köpeğin kapalı ağzının etrafına yerleştirdi.

Emniyete alındıktan sonra Shay onu muayene masasına yatırdı.

Veteriner köpeği muayene etti ve biraz kan aldı. Aşılardan sordu ve Shay ona sadece bakınca, bir kâğıda hararetle yazmaya başladı

çizelgesi.

Shay, Prenses'i tekrar yere yatırdığında veteriner şöyle dedi: "Bay Malone, bu noktada size en güçlü önerim, bu yavruları büyük şekil değiştirenler dışında kimsenin yanına koymamanızdır. Buna küçük kedi ve köpekler de dahil. Vaşak yok. Tilki yok. Çakal yok. Sadece apeks yırtıcılar, lütfen."

Tock, "Benim için sorun değil," dedi. Ve veteriner sadece ona bakınca ekledi, "Ben bal porsuğuyum."

"Ah. Vahşi doğanın psikopat, öfke dolu pislikleri mi? Evet, eminim sizinle bir sorunu yoktur ama benim önerim hâlâ geçerli. Ayılar. Aslanlar. Kaplanlar. Kurt sürüsü. Ve o yavruları *hemen* sosyalleştirmeye başlayın."

"Yani onları amcaları ve anneleri dışında sosyalleştirmek mi?"

Veteriner yumruklarını sıktı ve Shay kısa bir an için kadının ona yumruk atacağından emin oldu. Ama kızı öne çıktı ve "Merak etmeyin Dr. Maurice. Bundan sonra yavru köpeklerle ben ilgileneceğim."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. İnanılmaz." Shay'e başını salladı. "Onları bir otoparktan aldın. İnanılmaz."

* * *

"Seni öldüresiye dövmek istedi."

"Farkındayım."

"Bir veterineri bu kadar kızdırabileceğini kim bilebilirdi? Bütün gün hayvanlarla uğraşıyor ama sen onu çileden çıkardın. Çok komikti."

Veterinerin ofisinden çıkmışlar ve aşağıdaki dünyaya doğru yol alıyorlardı. Elbette bu kulağa olduğundan çok daha dramatik geliyordu. Tek yapmanız gereken birkaç merdivenden inmek ve onlardan biri olduğunuzdan emin olmak için iyice koklayan birkaç şekil değiştiren güvenlik görevlisinin yanından geçmekti.

"Bir şeyler yemek ister misin bebeğim?" Shay, yavru köpeklerin bulunduğu sandığı Starbucks'ın yakınındaki bir masaya koyarak Dani'ye sordu.

Tock bir koltuğa çöktü ve Dani de diğerlerinden birini aldı.

"Hayır, teşekkürler baba. Sadece biraz su."

Shay kafeye girmişti ama hemen geri çıktı. "Aç değil misin?" diye sordu, gözlerini kızına dikerek. "Neyin var? Kendini iyi hissetmiyor musun? Seni eve götürmemi ister misin?"

"Hayır. Sadece biraz su istedim."

"En son ne zaman yemek yedin? Biz ayrılmadan önce bir şeyler yedin mi? Biraz meyveye ne dersin? Meyve ister misin? Ya da mısır gevreği? Sana mısır gevreği getirebilirim."

"Onu korkutuyorsun," dedi Tock ona. "Ne isterdim biliyor musun? Küçük bir kahve. Sade. Şekersiz." Dani masaya on dolarlık bir banknot uzattı ama Shay elinin tersiyle iterek kızına bir kez daha baktı ve sonunda Starbucks'a girdi.

Dani, babası gittikten sonra, "Bugün bizimle geldiğin için teşekkürler," dedi. "Sorun değil. Baban doğuştan gelen kafa karışıklığı içinde her zaman çok sevimli."

"Sanırım yavrulara ev bulana kadar onunla ve amcalarımla kalacağım."

"Muhtemelen iyi bir fikir. Annen için sorun olur mu?" Tock geceyi Streep'in evinde ya da Nelle'in malikanesinde geçirdiğinde annesi ağlamaklı oluyordu. Şimdi bile annesinden düzenli olarak aynı şeyi söyleyen mesajlar alıyordu: "Günlerdir senden haber alamıyorum. Öldün mü sen?" Tock hiçbir zaman bir kardeş istememişti ama annesinin dikkatini dağıtacak başka bir çocuk olsaydı daha az yapışkan olup olmayacağını hep merak etmişti.

"Annem kardeşlerimi futbol kampına götürüyor, sonra da okullarında futbol antrenmanlarına başlayacaklar, yani beni özlemeyecekler. Super Bowl sonrasına kadar meşgul olacak."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Test sonuçlarım futbol sezonunda hep daha yüksek oluyor." Tock buna güldü.

Shay masalarına geri döndü. Kedinin yavru köpek sandığına bakışını izledikten sonra Tock sandığı aldı ve yere, bacaklarının ve Prenses'in yanına koydu.

Teşekkür ettiğini tahmin ettiği bir homurtuyla Shay, Tock'un önüne büyük bir kahve -küçük istemişti- ve içinde birkaç ballı çörek olan bir tabak koydu. Kızının önüne dev bir şişe su, bir şişe portakal suyu ve tarçınlı çöreklerle dolu bir tabak koydu.

"Buyurun. Ye," diye emretti.

Kendi yemeğini getirmek için kafeye geri döndü. "Bunu istemiyorum," dedi çocuk.

"Ballı çöreklerle ne dersin?" Tock balı severdi ama ballı çörek hayranı değildi. Onun için yeterli bal yoktu ve çörek diline yapış yapış geliyordu. Ayı şeklindeki bal kaplarından birinin içindekileri doğrudan ağzına sıkmayı tercih ederdi.

"Hayır."

"O zaman tarçınlı çöreklerden alayım." Onlara bayılırdı. "Portakal suyu?" "Aslında sadece su istemiştım."

Tock suyu aldı, açtı ve birkaç yudumda hepsini içti. Şişeyi kapattı ve Dani'nin önüne geri koydu.

"Onu sen içtin," dedi boş şişeyi göstererek.

Shay kendi üç tabak dolusu hamur işi, büyük bir kahve ve büyük bir şişe suyla döndü.

Oturdu, her şeyi dikkatlice etrafına dizdi ve sonra yemeye başladı. Ama "En azından meyve suyunu içtin, bebeğim" demeden önce değil.

Gözlerini kocaman açarak başını sallayan Dani, "Hı-hı." diye cevap verdi.

"Al bakalım." Tock ballı çöreklerini büyük kediye doğru itti.

"Beğenmedin mi?"

"Fena değiller. Ama ben tarçını daha çok seviyorum. Balımı sade ve bir şeylerle karıştırılmamış severim."

"Ne demekse artık."

Çocuk defterini çıkarıp yeniden kesirler üzerinde çalışmaya başlarken sessizce yediler.

Shay, Tock'un büyüleyici bulduğu bir hızla yemeği ağzına tıkıştırmayı bitirdiğinde, masanın öbür ucuna uzandı ve Tock'un kolunu tuttu. Saatini görebileceği şekilde çevirdiğinde, Tock artık kendisine izinsiz dokunduğu için onu yumruklama isteği duymuyordu.

"Tamam. Antrenmana gitmeliyim. Hazır mısın bebeğim?" "Gitmek zorunda mıyım?" Dani sızlandı.

"Bebeğim, seni burada bırakamam." Shay yakındaki masalarda oturan diğerlerini işaret etti. "Bunların hepsi katil ve sen sadece küçük bir yavrusun. Seni hiçbirleriyle yalnız bırakamam."

Tock, Shay'in başının arkasına dikilen hakaret dolu bakışları görünce gülümsemesini gizlemek için başını eğdi.

"Um . . ." Tock boğazını temizledi. "Birkaç saat sonra antrenmanım var. Benimle takılabilir."

"Oh, *lütfe*n, baba! *Lütfe*n, *lütfe*n, *lütfe*n, *lütfe*n, *lütfe*n! Tock ile kalabilir miyim?"

"Şey-"

"*Lütfe*n!"

"Tamam! Eğer gerçekten senin için sorun yoksa, Tock."

"Neden olmasın ki?" dedi omuz silkerek. "Matematik yapıyor."

Dani başını salladı. "Öyleyim."

"Antrenmana gitmeden hemen önce onu bırakırım."

"Tamam." Ayağa kalktı ve Dani'yi işaret etti. "Uslu dur." Tock'a kaşlarını kaldırdı. "Sen de."

Bölüm 13

"Bebeğimizi bir bal porsuğuyla mı bıraktın?"

Shay büyük kardeşinin ani öfke patlaması karşısında bir adım geri çekildi. "Öncelikle, o *bizim* bebeğimiz değil. O *benim* bebeğim. İkincisi, o Tock."

"Evet," diye onayladı Finn. "Max olsaydı daha çok endişelenirdim." "Kesinlikle."

"Biz konuşurken," diye hırladı Keane, "muhtemelen onu bir soyguna dahil etmiştir!"

"Matematik yapıyorlar."

"Elmaslar hakkında mı?"

"Muhtemelen, ama onları çalmak için değil. Ayrıca, Tock'a güveniyorum." Shay gözlerini kırıştırdı. "Huh. Tock'a güveniyorum. Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Boğazını kestikten sonra değil," diye mırıldandı Keane.

"O bir kazaydı. Ve sadece atardamarı kesti. A r a m ı z d a kim pençelerinin kontrolünü kaybetmedi ki?"

"İşte bu kadar. Ben yeğenimi bulmaya gidiyorum."

Shay ve Finn Keane'i tutup geri çektiler. "Dani iyi," diye ısrar etti Shay.

Finn, "Mads de birkaç saat içinde basketbol antrenmanı için burada olacak," dedi. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olacak."

"Mads'e yeğenim konusunda Tock'a güvendiğimden daha fazla güvendiğimi düşündüren nedir?" Keane bilmek istiyordu.

"Çünkü Mads aileden biri." "Ne zamandan beri?"

Shay sırttı. "Finn ona aşık olduğundan beri." Finn başını salladı ve Shay'e sırttı. "Evet."

Keane, "İkiniz de aptalsınız," demeden önce bir kardeşten diğerine baktı.

* * *

Dani, Tock "Çalışmanı göreyim" demeden önce matematik problemleri üzerinde ne kadar çalıştığını bilmiyordu.

Sinirlenerek, "Hadi ama. Beş dakika oldu."

"Dört saat oldu ve eğer eline bir smoothie, dudaklarına da pipet koymamış olsaydım, şu anda susuz kalmış bir kabuk olacaktın."

"Dört saat mi?" Dani fark etmemişti. Matematik çalışırken bazen böyle oluyordu. Zaman o kadar yavaş geçiyordu ki, tarih ya da İngilizce çalışırken çılgık atabilirdi -hiçbir şey bundan daha sıkıcı olamazdı! Zaten İngilizce biliyordu! Her gün konuşuyordu! Matematik zamanı akıp gidiyordu. Annesi onun futbola olan ilgisizliğinden şikâyetçi olabilirdi ama en küçük çocuğunun sessizken başının belaya girmesinden endişe etmesine gerek olmamasını seviyordu. Dani'nin kardeşleri gibi değildi. Onlar sessiz olduklarında ... çok kötü bir şey olmak üzereydi ve annem bir sürü kızgın aileye bir sürü para göndermek üzereydi.

"Dört saat," diye onayladı Tock. "Yine de dürüst olmalıyım. Gerçekten fark etmedim. Şu kitabı okuyordum ... boş ver. Bir bakayım."

Dani not defterini masanın diğer tarafına itti. Tock Dani'nin çalışmasına göz atarken, Dani de Prenses'i kontrol etti; Prenses iyiydi. Ayaklarının yanında yerde uyuyordu ve yavruların sandığı. Sandık bir sandalyenin üzerinde duruyordu ve Dani onların da uyuduğunu görebiliyordu. Ama annelerinden süt emmelerini sağlayacak bir yer bulması gerekiyordu. Dr. Maurice uzun vadeli bir beslenme programı göndermişti ve Dani'nin yavruları ne zaman daha katı gıdalara geçireceğini öğrenmek için buna göz atması gerekecekti.

Bu hayvanların bakımıyla bu kadar ilgilenmemesi gerektiğini biliyordu. Kendini bildi bileli annesi ona köpeklerin "yalvarıp sızlanmaktan ve yemek yemekten başka bir şey yapmayan, arkadan koklayan zavallılardan" başka bir şey olmadığını söylüyordu. Evcil hayvan olarak bir Japon balığı alsan daha iyi edersin." Dani annesine inanıp inanmadığını bilmiyordu. Çoğu gün onu sadece yarı yarıya dinlerdi. Ama harika matematik öğretmeni hayvanları kurtarıyordu. Dört köpeği, beş kedisi, üç bacaklı bir sincabı, tek gözlü bir rakunu ve çok saldırgan bir ördeği vardı. Köpeklerinin hepsi pitbull cinsiydi ve bir tanesini kurtarma çalışmalarından elde edilebilecek iyiliğin bir örneği olarak getirmişti.

Dani ilk başta bu yaratıktan uzak durmuştu. İri, salyalı ve nefesi çok kötü kokuyordu. Ama ona gelmeye devam etti. İlk başta nedenini bilmiyordu. Hoş karşılanmamıştı ve köpeğin onun gerçek doğasını anladığını biliyordu. Ama sonra iki öğrencinin -bir erkek ve bir kız- onu rahatsız ettiğini fark etti. Ona zarar veriyorlardı. Bu ikilinin zorbalığa olan düşkünlüğü Dani'nin onlardan uzak durmasının sebebiydi. Pisliktiler. Aynı gün öğretmeni de agresif ördeği getirmişti.

O şey için bir ağızlık bulmuştu, Dani bilmiyordu ve köpeğine her zamanki kadar dikkat etmiyordu. Köpek bir kez daha yanına geldiğinde, Dani onun kendisini korumasını istediğini anladı. Hiç düşünmeden hayvana tam da bunu verdi. Tıpkı babası ve amcalarının yaptığı gibi. Bu konuda hiç konuşmadılar ya da büyük bir mesele haline getirmediler, ama bazı ebeveynler okuldaki futbol maçlarında çılgına döndüğünde ya da geç saatteki bir okul etkinliğinden sonra birinin arabasına kadar götürülmesi gerektiğinde, babası her zaman oradaydı. O da öyle yaptı. Bir koruyucuya dönüştü. Tabii ki, durum o iki çocukla kavgaya dönüştü ve sonrasında hepsi ceza aldı, ama sorun değildi. Buna değirdi.

Tock, Dani'nin defterini göstererek, "Üzerinde çalışmanız gerekenleri işaretledim," dedi. "Bunlardan sadece iki tane var, o yüzden yüzündeki dehşet dolu ifadeyi atabilirsin. Artık kesir kavramını net bir şekilde anlıyorsun, bu yüzden hala hata yapacağını kabul et ve yanlış olanları düzelt. Sonra, kimsenin etrafında olmaya katlanamadığı takıntılı bir psikopat haline gelmemen için devam edeceğiz. Şimdi ... aç mısın?"

Dani gözlerini devirecek ve Tock'a babası gibi olmamasını, Dani'nin yemek yemesi konusunda sürekli endişelenmemesini söyleyecekti. O zaten kahvaltı etmişti! Ama sonra saatin neredeyse bir olduğunu ve aslında aç olduğunu hatırladı.

Gerçi yemek almak için bir yere gitmelerine gerek yoktu. Ne kadar yoğun olduğunu fark ettiklerinde saatler önce kafeden taşınmaya karar vermişlerdi. İnsanlar gelip gidiyor, kafein almak istiyorlardı. Sonunda yemek alanının arka tarafında bir köşe masa bulmuşlardı. Mükemmel bir yerd. Masanın hemen altında bir priz vardı, böylece Tock şarjının bitmesinden endişe etmeden telefonunu kullanabiliyordu ve masa Dani'nin ders kitaplarını ve defterlerini yayabileceği kadar büyüktü. Ayrıca köpek ve yavruları için de yer vardı, böylece kimsenin yoluna çıkmıyorlardı.

Hepsi rahat ettikten sonra Dani, Tock öğle yemeğinde ne isteyebileceğini sorana kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

"Hamburger ve patates kızartması?" Dani önerdi.

"Elbette. Ne istersin? Bizon mu? Ceylan? Zebra her zaman iyidir. Peynirli mi olsun, peynirsiz mi?" Dani öylece bakakalınca, Tock başını sallayarak uzaklaştı. "Tamam. Bebek kedi için biftek olsun."

Dani defterini ve ders kitaplarını dikkatlice kapattı ve sırt çantasına yerleştirdi. Kalemelerini ve silgisini babasının ona verdiği pembe çantaya koydu, boyutlarına göre düzenlemek için biraz zaman ayırdı ve fermuarını

sırt çantasının ön cebine koydu. Her şeyin çantanın içinde güvende olduğundan emin olduktan sonra, çantayı sandalyesine yaslayarak yere koydu ve belinden eğilerek tam olarak, mükemmel bir şekilde yerleştirdiğinden emin ol-

Sandığın açılma sesi Dani'nin plastik sandalyede dik oturmasına neden oldu. Tanımadığı bir çocuk yavru köpeklerden birini tutuyordu. Koyu altın rengi gözleriyle ona bakıyordu; hiç tarak değmemiş gibi görünen vahşi sarı saçları yüzüne dökülüyordu. Saç tellerini gözlerinden uzaklaştırmak için başını sallayıp duruyordu. Aynı gözlere ve saçlara sahip diğer iki çocuk arkasında durmuş onu izliyordu.

Prenses biraz hırladı ve Dani onu sakinleştirmek için elini köpeğin ensesine bastırdı.

"Çok şirin," diyerek yavruyu kaldırdı. "Ne kadar?"

"Ne için ne kadar?"

"Satın almak için. Yavru bir köpek almak istiyorum." "Onlar satılık değil."

"O zaman onlarla oynamamıza izin ver. Sadece bir süreliğine. Hemen şurada olacağız. Bizi izleyebilirsin bile."

"Hayır."

"Neden olmaz?"

"Çünkü ben öyle dedim."

Dani sinirlenmeye başlamıştı. Erkeklerin ısrarcı olmasından nefret ederdi. Bu okulda her zaman oluyordu ve birden fazla kez annesi ya da babası öğretmeniyle "Dani'nin saldırganlık sorunu" hakkında konuşmak zorunda kalmıştı. Görünüşe göre onun saldırganlık sorunu, yaşıtı erkeklerin onu itip kakmasına izin vermemesiydi.

"Neden böyle davrandığını anlamıyorum," diye karşı çıktı çocuk.

"Parasını ödeyeceğini söyledi," dedi diğer çocuklardan biri. "Sadece ona ver."

"Hayır." Mantık yürütmeye çalıştı. "Annelerinden ayrı kalmak için çok küçükler."

Yavru köpeği tutan çocuk ona neredeyse hırlayarak, "Neden bu kadar zor olmak zorundasın?" diye sordu.

Tamam. Mantıkla işi bitmişti. Çocuğun pes etmesini bekleyerek zorlamaya devam etmesi onu gerçekten çıldırtıyordu. Ancak. . . Dani pes etmedi. Asla. O bir Malone'du.

Dani, "Yavru köpeği sandığına geri koy," diye emretti. Adam homurdandı. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa"-Dani ellerini masaya vurdu ve ayağa kalktı-"Bu masanın üzerine tırmanıp *suratını* dağıtacağım!"

Üç çocuk onun feryadı karşısında şaha kalktı, ama onlar yavru köpeği alıp kaçamadan Tock oradaydı. O da koşmadı. Sanki bir anda ortaya çıkmıştı.

Dani ile çocukların arasında duran ve gerektiğinde onları birbirlerinden uzak tutmak için kollarını açan Tock, Dani'ye "Neler oluyor?" diye sordu.

Tock arkasını dönmeden, "O köpek yavrusuyla nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sorarak Dani'nin sözünü kesmeden önce Dani'nin tek söyleyebildiği "O-" oldu.

Üç çocuk uzaklaşmak üzereyken donup kaldı ve Prenses'in yavrusunu tutan çocuk düpedüz yalan söylemeye başladı! "Onu alabileceğimi söyledi."

"Seni yalancı küçük-"

Bir parmak Dani'yi hemen susturdu. Babasının arkadaşına neden böyle tepki verdiğini bilmiyordu. Çünkü şimdiye kadar Dani'nin annesi birinin kolunu koparmış ve binanın büyük bir kısmını parçalamış olurdu. Tock ise sakinliğini ve yumuşak konuşmasını koruyordu. Bu biraz ezici bir durumdu.

"İkimiz de biliyoruz ki," dedi Tock çocuklara, "o yavruyu size o vermedi. O yüzden onu sandığına geri koyun ve uzaklaşın."

"O benim," diye ısrar etti çocuk. "Onu bana o *verdi*."

Dani'yi susturmak için parmağını kaldıran ve çocukları görebilmek için başını çeviren Tock, aynı sakin ses tonuyla, "Yavruyu sandığına geri koy ve yürü. Uzaklaş."

Sonra Tock gülümsedi. Sadece dişleri ve diş etleri vardı. Dişleri yoktu. Dani sokakta böyle bir gülümsemeyle yürüyen birini görse, hiçbir şey düşünmezdi. Ama Tock'tan gelen gülümseme tuhaf görünüyordu. Gerçekten, gerçekten tuhaf.

Böyle düşünen tek kişi Dani değildi. Bakışları Tock'un yüzüne kilitlenmiş olan çocuk yavaşça ilerledi ve yavru köpeği tekrar sandığa koydu. Sandığın kapısını kapatıp emniyete alma zahmetine katlanmadan uzaklaşmaya başladı. Tock hâlâ gülümseyerek başını hafifçe eğince durdu, bir süre bekledi ve sonra sandığı emniyete aldı. Birkaç adım geri gittikten sonra, o ve diğer iki çocuk arkalarını dönüp koşmaya başladılar.

Tock onunla yüzleştğinde Dani'ye "İyi misin?" diye sordu. "Özür dilerim, Tock. Seni bu işe bulaştırmak istememiştim." "Ne için özür diliyorsun?"

Dani kaşlarını çattı. "O kavgayı başlattığım için."

"Sen hiçbir şey başlatmadın. Yemek siparişi verirken tüm konuşmayı duydum. Açık, net ve çok doğrudan konuştun. Ve o söylediklerinizi görmezden geldi. Bu kabul edilemezdi ve hiçbir şey için özür dilemene gerek yok. Anladın mı?"

"Evet . . . ? Sanırım." Omuz silkti, bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyordu. "En azından bitti."

"Ah, tatlım," diye iç geçirdi Tock, gerçekten üzgün görünüyordu. "Bitmesine daha çok var."

Beş kadın yakındaki bir duvarın etrafında tepinirken Tock ondan uzaklaştı. Hepsi uzun boyluydu, koyu sarı saçları, bol makyajları ve bir sürü büyük altın takıları vardı. Ayrıca hemen arkalarında duran çocuklar gibi koyu altın rengi gözleri vardı. Ama yetişkin ve çok öfkeliydiler.

"Sen miydin?" diye sordu New York Rangers forması ve üç kalın altın zincir takmış olan, işaret parmağını yumruk yaparak Tock'u göstererek. "Oğluma elini uzatan sen miydin?"

Aman Tanrım! Bu çocuk *tam* bir yalancıydı!

Hala sakın olan Tock, "Ben oğlunuza hiçbir şey yapmadım. Ama onunla sınırlara saygı duyması konusunda konuşmalısınız. Bir kız ona 'hayır' dediğinde, buna saygı duymayı öğrenmeli. Yoksa onun koca aslan kafasıyla pleksiglasın arkasından konuşuyor olacaksınız."

Kadın derin bir nefes aldı. "Oğlum hakkında söyleyecek bir şeyin mi var?" diye sordu.

"Evet." Tock kadının yanına kadar yürüdü ve doğrudan yüzüne bakabilmek için başını yukarı kaldırdı. İşte o zaman Dani, Tock'un elini arkasında tuttuğunu fark etti ve daha önce onu susturan parmağıyla şimdi Dani'ye uzak durmasını işaret etti. Sadece bir seğirmeydi ama Tock'un ona ne söylediğini biliyordu.

Tock onu gönderiyordu çünkü o kadınla işlerin kötüye gidebileceğini düşünüyordu ve Dani'nin güvende olmasını istiyordu. Ve hepsi Dani'nin suçu olacaktı çünkü aptal çocuklara nasıl iyi davranılacağını bilmiyordu.

* * *

Tock çocuğun kaçtığını anladı çünkü Dişi Aslan'ın gözleri Tock'un yüzünden uzaklaştı. Ama çocuk gidene kadar dikkatini korumak istedi. Shay'in çocuğunun bu kadına neler yapmak zorunda kalabileceğini görmesini istemiyordu. Dani hâlâ o sevimli yavru masumiyetine sahipti ve

Tock onu elinden alan kişi olmak istemedi. Kediler, köpekler ve özellikle de ayılar çok sevimli, tatlı yavrular ve yavrulardı.

Ama bal porsukları ... kavgaya hazır doğarlardı. Vahşi doğada bu şekilde hayatta kalırlardı. Tock'un aklına gelen bu tür bir üstünlüğe sahip diğer tek yavru sırtlanlardı. Elbette onlar porsuklar gibi sert doğmuyorlardı; sadece acımasız doğuyorlardı.  kizlerin doğduklarında ayrılmaları gerektiği söylenirdi çünkü henüz emeklemeyi öğrenmemiş olmalarına rağmen beşiklerinde kavga ederlerdi. Tock bir keresinde bir sırtlan bebeğin, ikisi de ayrı bebek arabalarına bağlıyken bir diğerini sol kroşe ile yere serdiğini izlemişti.

Komikti elbette, ama yine de ...

Tock, Dani'nin kaçışını fark etmemesi için başını hızla Dişi Aslan'ın tam önünde tutacak şekilde hareket ettirdi. İşe de yaradı. Dişi aslan, korkunç bir çocuğu olan bir annenin mantıksız öfkesiyle ona baktı.

Kedi, Tock'un çok rahatsız edici bulduğu o kalın Staten Island aksanlarından biriyle, "Ne bakıyorsun lan sen?" diye sordu. Kim bütün gün bunu dinleyebilirdi ki?

Elbette Tock'un bu New York sorusuna vereceği yanıt Dişi Aslan'ın ve arkadaşlarının -büyük olasılıkla kız kardeşlerinin- dikkatini çekecekti. Sorun şu ki Tock takım arkadaşları gibi değildi. Streep'in üç saniyeden kısa bir sürede dramatik gözyaşlarına boğulma yeteneğine sahip değildi. Nelle'in sürekli soğukkanlılığı onda yoktu. Mads'in acımasız öfkesine sahip değildi. Ve özellikle de Max'in bir şekilde bir kraliyet düğününde hayatı sona erdiren bir kavgaya neden olabilecek itici neşesine sahip değildi.

Hayır. Tock iyi olduğu şeyi yapmak zorundaydı: biraz tuhaf olmak.

"Ah, hiçbir şeye bakmıyorum," dedi Dişi Aslan'a, sesinin bir bacadan çıkan duman gibi hafiflemesine izin vererek. "Sadece  lmeni bekliyorum."

Evet. Bu çok garipti. Dişi aslan da Tock'u otuz adım geriye iterek karşılık verdi.

"*Senin derdin ne lan?*" diye sordu dişi. Ne yazık ki bu, Tock'un daha önce pek çok kez duyduğu bir soruydu.

* * *

Shay, Keane'in bağlılık, sadakat ve "vaktinde gelmek" hakkındaki atıp tutmalarından birini dinliyordu -bu sonuncusu kendisine yönelikti- ki o sırada antrenman sahasının öbür ucundan "*Baba!*" diye bağırıldığını duydu.

Kızının sesini hemen tanımasına rağmen, arenadaki diğer tüm babalar etraflarına baktı. Bu bir içgüdüydü. Birkaçı çocuklarının anneleriyle birlikte olmayabilirdi ama çoğu çocuklarının hayatlarına dahil olmakta ısrar ediyordu. Eski sevgililerinin, şekil değiştiren çocuklarını yetiştirmeye çalışabilecek tam insan bir erkekle takılma fikri hiçbiri için kabul edilemeyecek kadar fazlaydı.

"Dani?" "Sorun ne?" diye sorarak onun durduğu yere doğru koşmaya başladı.

"Tock, çocuğu köpek yavrusu istediği için bir Dişi Aslan'la kavga etmek üzere!"

Shay yavaşça durdu ve başını salladı. "Oh. Tamam." Söylentinin sonunu duymak için kardeşine döndü.

"Baba?"

"O iyi olacak, D," diye seslendi Keane. "Porsuklar ve Dişi Aslanlar her zaman kavga eder. Bunun için endişelenme. Takım toplantısını bitireceğiz ve sonra seninle geleceğiz. Tamam mı?"

Shay neredeyse takımına dönmüştü ki, sahanın öbür ucundan acımasızca "*Baba!*" diye bağırıldı. Ve bu bir rica değildi. Bu bir emirdi. Uyulması gereken bir emir. Böylece Shay geri döndü ve çıkışa doğru koşmaya başladı.

"Burt!" diye seslendi kenarda oturmuş, bir kavanozdan kaşık kaşık bal yiyen siyah bir ayıya. "Çocuğuma göz kulak ol."

Keane, kendisini ve Finn'i göstererek, "Onu izleyebiliriz," diye karşı çıktı. "Hiçbir yere gitmiyoruz-"

"Onunla git!" Dani amcalarına emretti. "Beni dinle, küçük hanım-" "*Şimdi!*"

Shay birkaç saniye sonra kızının kokusunu takip ederek koridordan yemek alanına doğru koşarken kardeşlerinin onu yakalamasına şaşırmadı.

* * *

Keane yemek alanına varır varmaz kardeşlerini durdurdu. Bu karmaşaya dahil olmak istemiyordu. Ailesinin de karışmasını istemiyordu.

Malone ismi yeterince kötü bir üne sahipti; kendisini ve kardeşlerini babasının "Malone ailesinin yeniden bir araya gelmesi" olarak adlandıracağı bir olaya bulaştırarak bunu daha da kötüleştirmek istemiyordu.

Tock kavganın bir parçası bile değildi! Takım arkadaşları tarafından kenara itilmişti, muhtemelen kendi takımlarının antrenmanı için spor kompleksine yeni gelmişlerdi ama bunun yerine Dişi aslanlarla çılgık çılgıca bir maça girmenin iyi bir fikir olduğuna karar vermişlerdi.

"Anya Morozov ile kavgaya girmeyeceğim. Biz gidiyoruz," dedi Keane kardeşlerine.

"Tock olmadan mı döneceksin?" Shay sordu. "Dani kışına tekneyi basacak." Keane sıkılmış dişlerinin arasından, "O zaman git getir onu," diye hırladı. Çünkü bu utanç vericiydi!

"Tamam, tamam. Sakin ol." Shay sanki ayı genleri varmış gibi hantalca uzaklaştı.

"Diğerlerini bırakmayacağını biliyorsun, değil mi?" Finn sesinde Keane'in onu dövmeye hazır olduğu o kendini beğenmişlikle sordu. Mads'le takılmaya başladığından beri bu ses tonuna sahipti ve Keane bundan hiç hoşlanmamıştı!

"Ne?"

"Tock kızlarını bir Dişi Aslan savaşının ortasında bırakmayacak. O yüzden onları buradan çıkarmamızı istiyorsan, kendin müdahale etsen iyi edersin."

"Neden ben?"

"Nedenini biliyorsun."

"Bir Dişi aslanla çıkmıyorum. Kesinlikle Staten Island'dan bir Dişi Aslanla çıkmıyorum."

"*Kimsenin* senin biriyle çıkmanı ne kadar istemediğini sana anlatamam ama yine de kendin olarak bu kavgayı bitirebilirsin." Finn kıkırdadı. "Donna Datolia ile tek bir kötü randevu ve Staten Island'ın tüm dişi şekil değiştiren nüfusu mahvolur mu?"

"Evet."

* * *

"Hey, Tock."

Tock, arkadaşlarının "çılginca bağırışları" olarak adlandırdığı şeyden başını çevirdiğinde Shay'in yanında durduğunu gördü.

Saatın kaç olduğunu ve takım antrenmanına sadece bir saat kaldığını unutmuştu. -Dişi aslanla kavga ettiğinde takım arkadaşlarının koşarak gelip Dişi aslanlara bağırması ve Tock'u yolundan itmesi onu şaşırtmıştı. Max, Nelle ve Streep bağırmaya devam ederken Mads ona dönmüş ve ne olduğunu sormuştu.

"Hiçbir şey, gerçekten. Sadece çocuk ve köpeklerle ilgili bir şey." "Dani mi?"

"Merak etme. Onu babasına geri gönderdim. Bunu görmemesi gerektiğini düşündüm."

"Malone'ların evinde çok zaman geçirdim. Güven bana. Çocuk daha önce kedilerin kavga ettiğini gördü."

"Biz işin içindeyken değil."

"İyi bir noktaya değindin." Mads tekrar Dişi Aslanlara baktı. "Bunu kapatmamı ister misin?"

"Çocuk güvende, o yüzden umurumda değil."

"Bunu antrenmandan önce yapmak iyi bir fikir olabilir. Sistemimizden falan çıkarırız."

"Antrenman öncesi kavgalar, turnikeler sırasında ve duşlarda yaşanan öfke patlamalarını azaltıyor."

"Kesinlikle. Ama gözünüzü dört açın," diye ekledi kavgaya geri dönmeden önce. "Charlie bizi buraya getirdi ve park yeri arıyor. Buraya geldiğinde bize haber ver ki Max'i çıkarabilelim. Çünkü Charlie sadece-

"-Max başlattı," demişlerdi birlikte.

Demek Tock'un yaptığı buydu. Arkadaşları tüm o doğal saldırganlıklarını üzerlerinden atarken Charlie'ye göz kulak oluyordu. Bu yüzden Shay'in yanında durduğunu görmek onu bir kez daha şaşırttı.

"Burada ne işin var?" diye sordu.

"Dani seni kurtarmamı istedi." Kız kaşlarını çatınca ekledi: "Hayır. Gerçekten. Senin gerçekten tehlikede olduğunu düşündü."

"Aman Tanrım, Shay," dedi usulca. "Bu çok şirin."

"Bana hırladığında o kadar da sevimli değildi," ama bunu gülümseyerek söyledi.

Tock gülümsememek için üç parmağıyla ağzını kapattı. "Sana hırladı mı?"

"Görünüşe göre küçük prensesim için yeterince hızlı hareket etmiyordum. Bilirsin, çünkü belli ki senin büyük kötü kedilerden kurtarılman gerekiyordu."

Birlikte, hâlâ çığlık atan porsuklara ve aslanlara baktılar. Bu, Tock ve ekip arkadaşlarının yıllardır kullandığı bir taktikti. Bazen bir iş sırasında dikkat dağıtmak içindi. Bazen de biri kaba davranıyordu ama kafasının uçurulmasını gerektirecek kadar kaba değildi. Ama genellikle Tock ve takım arkadaşları deliliğe delilikle karşılık verirlerdi. Bu sayede ne yaptıkları ya da söyledikleri hakkında çok fazla düşünmek zorunda kalmadan saldırganlıklarını bastırabiliyorlardı. Elbette, hala öfkeli işaretler ve öfkeli histerikler vardı, ama eğer biri dikkatle dinlerse, Mads ve diğerlerinin sadece saçma sapan çığlıklar attığını fark ederdi.

"Ben bir fahişeyim! Sen bir fahişesin! Hepimiz fahişeyiz!"

"4.7 yıl önce ben daha doğmamıştım bile!"

"Eğer bir hayvan gibi yaşarsan! Bir hayvan gibi öleceksin! Ve siz hayvandan başka bir şey değilsiniz!"

"Ve sonra o yönetmene dedim ki, sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun! Bu sekizinci sınıftaydı ve o hala bilmiyor!"

Gördünüz mü? Saçmalık.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Tock, dikkatini tekrar Shay'e çevirerek, "Dani'nin gitmesini işaret ettiğimde gitmesi beni etkiledi."

"Doğduğundan beri bunu yapmak için eğitildi. Hem ben hem de annesi tarafından. Çabalamadan bile kavga çıkarıyor gibiyim. Sadece yürüyorum. Dani'nin annesi de çok kaba. Ve Dani'nin kavga başladığında nasıl kaçıp saklanacağını bilmesini sağlamamız gerekiyordu."

"Akıllıca. Bunu sevdim."

"Onu koruduğun için teşekkürler."

"Bebeginin, bir dişi aslanı kafasından vurmadan önce can havliyle yumrukladığımı görmesini istemediğinden oldukça emindim. Eğer bu gerekli olursa yani."

"Evet. Katılıyorum. Bunu görmesini istemezdim." Tock,

"O daha çok genç," diye düşündü.

"Çok genç," diye yineledi Shay.

Birbirlerine bakarak ikisi de güldü.

"Bakın," dedi Tock kediye, "onlar sadece bu kedilerle oynuyorlardı. Eğer buna bir son vermemizi istiyorsan-"

"Gerek yok. Görünüşe göre Keane bu işi halledecek. Bu da sizi ve arkadaşlarınızı beş dakika daha eğlendirecektir."

Keane çığlık atan, parmakla işaret eden kadınların ortasına doğru ilerledi ve *"Bu kadar yeter!"* diye bağırdı.

Kollarını iki yana açarak iki kadın grubunu birbirinden ayrılmaya zorladı. "Bunların hiçbiri için bir neden yok," dedi onlara. "O yüzden bırakın gitsin."

Dişi aslan lideri kolunu yukarı kaldırdı, işaret parmağı Tock'u gösteriyordu. "O *kaltak*" -Tock elini göğsüne bastırdı, hakaret karşısında sahte bir şokla ağzı düştü- "oğluma mı geldi?"

"Gerçekten mi?" Keane kısa bir süre Tock'a ters ters baktı ve onun kendisine bağıracağından emin olduğunu sandı. Ama Dişi Aslan'a döndü ve "Tock, bu çılgın porsuklardan oluşan uğursuz grubun en sakin ve mantıklı olanı-" dedi.

"Teşekkür ederim, üvey kardeşimin kardeşi!"

"-bu yüzden oğlunuzun ne yaptığını merak ediyorum." Kollarını göğsünde kavuşturan Keane bir adım öne çıkarak, altı inçlik, dandik, çakma tasarım topuklu ayakkabılarına rağmen Dişi Aslan'ın üzerinde yükseldi. "Bununla oğlunuzun *yeğenime* yaptıklarını kastediyorum. Yoksa kardeşimin köpeği ve yavrularıyla mı ilgiliydi? Yeğenim o yavrulara çok bağlı. Ve biri onu üzerse çok huysuz olurum. Yavrularla ilgili olsun. Ya da köpekle. Ya da yakınında durmak. Ya da sadece ona tuhaf bakması. Onu üzen her neyse, bunu kişisel olarak alırdım. Sana ne söylediğimi anlıyor musun, Anya?"

İkili, yakındaki spor malzemeleri satan dükkândan erkek aslanlar çıkıp onlara doğru yürüyene kadar, son derece uzun birkaç saniye boyunca birbirlerine ters ters baktı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu içlerinden biri.

Keane gözlerini üç erkeğe kilitleyip kükreyerek cevap verdi. Sadece bir kez.

Yukarı baktı. Sonra aşağıya. Sonra spor mağazasında bir şey unuttuklarını hatırlayan erkekler geri çekildi. Arkadaşları tarafından sağlanan bedava yiyecek ve barınak, üç erkek Amur kaplanıyla uğraşmaya değmemiştii anlaşılan.

Dişi aslan, sürüsünün yavrularına babalık etmeleri için seçtiği erkeklerden açıkça tiksinererek gözlerini devirdi ve Keane'den bir adım uzaklaştı.

Tock'a bir bakış daha atan dişi aslan arkasını döndü ve uzaklaştı.

Paçavra kız kardeşleri ve kuzenleri de onu takip etti.

Dişi aslan konuşmaya devam etti ama şimdi Rusça konuşuyordu. Ne yazık ki onlar için Tock Rusça biliyordu. Tıpkı Lehçe bildiği gibi, Almanca, Fransızca, Çekçe, Slovakça ya da halkının İsrail'e göç etmeden önce konuşmuş olabileceği herhangi bir dil.

Yine de anlaması önemli değildi. Çünkü o daha büyük bir insan olacak ve her şeyi olurluna bırakacaktı. O kadınları görmezden gelecekti. Evet, öyle yapacaktı. Öyle de yapacaktı.

Ta ki Dişi Aslan'ın Rusça, "O çirkin kancıkları ve o sokak kedisinin şişko, yalancı yeğenini unut." dediğini duyana kadar.

Tock'un söylenenlerle ilgili pek çok sorunu vardı ama yine de hepsini görmezden gelebilirdi ... Dani hakkında söylenenler hariç. İçinde yaşamak zorunda bırakıldıkları kadın düşmanı tam insan toplumunun çocuğa bir öz imaj sorunu vermek için ellerinden geleni yapması yeterince kötüydü. On yaşındaki bir çocuğa şişman demesi yeterince kötüydü. Tock'un görmezden gelemediği şey ise dişinin dişiye sadakatsizliği idi. Bütün gün, her gün erkeklerin saçmalıklarına katlanmak zorunda olmaları yeterince kötüydü. Gerçekten de birbirlerine saldırmak zorunda mıydılar? İçgüdüsel düşmanların birbirinin peşinden gitmesi sorun değildi. Tock bunu her zaman yapardı. Ama asla sırf dişi olduğu için başka bir dişinin peşinden gitmezdi. Ve bunu bir kız *çocuğuna* asla yapmazdı!

Bu görmezden gelemeyeceği ve gelemeyeceği bir şeydi.

Tock sessiz takım arkadaşlarının yanından geçti, birkaç adım önlerinde durdu ve Rusça bağırdı: "Oğlunuz 'hayır' cevabını nasıl kabul edeceğini bilmiyor. Ve eğer ona kadınlarla nasıl iletişim kurması gerektiğini şimdi öğretmezseniz, bir gün büyüdüğünde benim gibi biri onun boğazını kesecek. Ve kimse onu özlemeyecek. Ve eğer yoluma çıkarsan *seni* de kimse özlemeyecek."

Dişi aslan o kadar hızlı döndü ki, yanındaki dişiler birkaç adım geri çekildi, Tock ve liderleri arasında geniş altın gözlerle ileri geri baktılar. Birkaçı dişilerini çıkarmıştı; diğerleri ise pençelerini. Çünkü bir tepki bekliyorlardı. Tock da öyle.

Kendini destekledi, sağ elini sırtının küçük kısmına bastırdı. Max taktik bıçağının sapını Tock'un avucuna bastırdı ve Tock bekledi. Çok uzun sürmedi. Aslında, saniyeler içinde oldu.

Dişi aslan çantasını bıraktı, koşmaya başladı ve adımlarının ortasında aslana dönüştü. Artık hayvan kasları ve kürküyle kaplı olan kolları ve bacakları gerilirken giysileri ve ayakkabıları uçtu. Balistik bir füze gibi Tock'a doğru yöneldi.

Tock bir nefes aldı ve bıçağı daha sıkı kavradı ama onu kullanmaya hiç fırsatı olmadı.

Dişi aslan Tock'a o kadar odaklanmıştı ki Charlie MacKilligan'ın geldiğini, melezin omzu Tock'un omzuna çarpana kadar göremedi.

yüz kiloluk kedi. Charlie yer değiştiremediği için Dişi Aslan'a çarpan onun insan bedeniydi ve teorik olarak duvara çarpan bir top gibi sekmesi gerekirdi.

Ama bu Charlie'ydi. Charlie yer değiştiremiyordu ama gücü efsanevi hale gelmişti. Kediye ters yönde uurmakla kalmadı, Dişi Aslan yüzlerce metre ötedeki duvara arpına kadar durmadı.

Charlie ise hemen Tock ve takım arkadaşlarının önünde durdu.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu zoraki bir neşeyle, bakışları Max'e kilitlenmişti.

"O değildi," diye açıkladı Tock, taktik bıçağı Max'e geri verirken. "Bu biraz benim üzerimde." Eliyle işaret etti. "Ve onun."

Charlie gözlerini Dişi Aslan'ın yalancı oğluna dikti ve ocuk diğer iki genç erkekle birlikte spor mağazasına doğru koşmadan önce bir bebek tıslaması çıkardı.

Prenses havladı ve Charlie onu görünce gülümsedi. "Tanrım, ne kadar havalı bir köpek."

"Eğer eve başka bir köpek getirirsen ..." Max uyardı.

"Biliyorum. Biliyorum. Ama," diye ekledi bu kez gerçekten neşeyle, "Dani'yi günün geri kalanında eve götürebilirim." Shay'e odaklandı. "Köpeği ve yavruları da getirebilir."

Keane, kardeşi cevap vermeden önce Shay'in önüne geçti.

"Onunla ne yapacaksın?" Dani'nin amcası açık bir şüpheyile sordu.

"Onu eve götüreceğim. Köpekleri yerleştireceğim. Ben onu minibüslerle yabancı adamlara çeker dağıtmaya gönderene kadar Dani'yi cep telefonu yapan bir atölyede alıştıracağım."

"Neden beni kızdırmaya çalışıyorsun?"

"Kolay olduğu için mi?" Omuz silkti. "Ne yapacağımızı sanıyorsun? Nat'le takılacak. Yzecek" -Shay bir şey söyleyemeden elini kaldırdı- "sıkı bir gözetim altında. Karnının doyduğundan ve yetişkin ayıların ona bulaşmadığından emin olacağım. Stevie bugün evden çalışacak, o yüzden matematik falan konuşabilirler. Her şey yolunda gidecek." Kolunu uzatıp kaldırdı, elini nazikçe Stevie'nin pazusuna koydu ve iğrenç bir tatlılıkla, "Artık hepimiz aileyiz," dedi.

"Ech."

Charlie güldü ve Prenses ile yavru köpeklere doğru döndü.

"Antrenmanın olduğunu da unuttun mu?" Keane ona sordu. "Ki zaten çoğunu kaçırdın."

Charlie tekrar Keane'e döndü ve tüm samimiyetiyle sordu, "Gerçekten mi? İnsanlarla mücadele etmek için daha fazla pratiğe ihtiyaım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hepsi, artık yeniden insan olan, çıplak ve hırpalanmış bedenini yerden kaldırmaya çalışan ama diğer Dişi Aslanların yardımı olmadan bunu başaramayan Dişi Aslan'a baktı.

Keane bakışlarını Charlie'ye çevirdi. "Haftada en az iki kez gelmeye alış." "Evet," dedi başını sallayarak, "bunu yapabilirim."

Bölüm 14

Antrenman daha iyi geçebilirdi. Koçun keyfi yerindeydi, bu yüzden normalden daha fazla zorladı. Max'in Max olmasına ya da Streep'in Streep olmasına tahammülü yok gibiydi. Ve tabii ki Mads neden bir antrenmanda en üst seviyede oynamadıklarını anlamıyordu. Şampiyona bitene kadar tam bir baş belası olacaktı.

Sonunda Tock, takım arkadaşlarının Tock'un büyükannesiyle yaptığı konuşmayı hala tartışmadığını hatırladı ve bu da genel stresine katkıda bulundu. Aslan sürüsüyle yapılan mücadeleden sonra doğruca antrenmana gitmişlerdi ve Koç antrenman sırasında konuşulmasına izin vermemişti çünkü yine keyfi yerinde değildi.

Gerçi Tock için sorun yoktu. Büyükannesi hakkında konuşmak istemiyordu. Büyükannesinin ne kadar harika biri olduğunu ya da Tock'un onları neden daha önce tanıştırmadığını ya da onlar için küçük bir işi olduğunu ve bunu küçük bir iyilik olarak halletmenin neden bu kadar önemli olduğunu duymak istemiyordu.

Bunları duymayı birkaç dakika daha ertelemek için, antrenman bittikten sonra Tock asistanlardan birinin tüm basketbol toplarını toplayıp tekerlekli sehpa koymasına yardım etti. Sonra koridora çıktı ve güzel bir sıcak duş almak ve belki de PT'lerden biriyle biraz zaman geçirmek için soyunma odasına doğru yöneldi. Takıma play-off'lara kaldığından beri geçici konaklama yerleri verilmişti. Ve şimdi, finaller yaklaşırken, soyunma odalarında kalacaklardı-

Tock yakalanmaya ve odalara sürüklenmeye alışkındı. O kadar çok olmuştu ki artık ne kadar sık olduğunu sayma zahmetine bile girmiyordu. Bu yüzden tekrar olmasına şaşırılmamıştı ama onu yakalayanın koçu olması biraz iticiydi.

Max ve Nelle'in aksine antrenman sırasında silah ya da kılıç kullanmadığından, Tock pençelerini serbest bırakarak havaya savurdu. Ancak Koç bileklerinden tutup Tock'u bir sandalyeye itti ve karşısındaki masaya oturdu, görünüşe göre yüzünün neredeyse oyuncularından biri tarafından parçalanmış olmasından etkilenmemişti.

"Hey," dedi Koç, Tock oturduktan ve rahatlamak için birkaç saniye bekledikten sonra.

"Selam."

"Nasıl gidiyor?"

Tock'un kafası karışmıştı. Koç Diane Fitzgerald bu soruyu sadece Tock ve diğerleri antrenmana ya da maça çürüklerle ya da açık yaralarla geldiklerinde sorardı. Bir keresinde hepsi antrenmana kurşun yaralarıyla gelmişti ve Koç'un tek söylediği, "Bu şey turnikelerinizi mahvetmese iyi olur hanımlar," olmuştu. Olmamıştı, bu yüzden bir daha hiç bahsedilmedi.

Tock kaşlarını çatarak, "Başım belada mı?"

diye sordu. "Hayır, tabii ki değil."

"Max bir şey mi yaptı?"

"Hayır."

"Çünkü o bir şey yaptıysa bile benim bundan haberim yok. Ama bilseydim bile muhtemelen sana söylemezdim."

"Uh-"

"Yerinde olsam sormazdım. Max söz konusu olduğunda sormamak en iyisi. En son isteyeceğin şey en büyük kız kardeşinin bu işe karışması-"

"Tak," diye araya girdi, "sadece bir konuda fikrinize ihtiyacım var."

"*Benim* fikrim mi? Bunun için Mads'i istemediğine emin misin? Yani, o bu bok için yaşıyor."

"Hayır, hayır. *Seninle* konuşmak istiyorum. Fikrini almak istiyorum." "Tamam."

"Şimdi ... ekibimize ne kadar sadıksın?"

Tock küçük bir öfke patlaması hissetti. "Beni takas mı ediyorsun?" "Ne?"

"Yani, eğer istediğin buysa, Janice yerine benim zayıf halka olduğumu düşünüyorsan, tamam."

"Tock, seni takas etmiyorum."

"O zaman neden bana sadakatimi soruyorsun?"

Koç beyzbol şapkasını çıkardı ve saçındaki bağı çözerek kahverengi-gri kütlenin iri Dişi Kurt omuzlarına düşmesine izin verdi. Dişi, diğer kurt şekil değiştirenlerle kolayca futbol oynayabilirdi ama basketbolu gerçekten sevdiğini söyledi. Daha zarif olduğunu ve daha fazla beceri gerektirdiğini düşünüyordu. Ayrıca, "Bir bozkurt bana arkadan vurduktan sonra beynimin kafatasımın etrafında dönmemesini seviyorum" derdi.

Tock da aynı fikirdeydi. Basketbolu ne kadar sevse de, futbolun cazibesini hiçbir zaman anlayamamıştı. Bir insan neden bu seviyede bir sakatlık için kaydolur ki? Tam insanların futbol oynaması onu daha da endişelendiriyordu.

şekil değiştirenler hakkında olduğundan daha fazla. Onların türü çok kırılıyordu. Azgın domuzlar tarafından kolayca ezilen boş mısır kabukları gibiydiler. Kasıtlı olarak birbirlerine çarpıyorlar ve sonra kırk yaşına gelip kemikleri toza dönüştüğünde şaşırıyorlardı.

Hayır. Tock koçuyla aynı fikirdeydi. Basketbol çok daha iyi ve güvenli bir spordu.

Koç aniden, "Bana bir teklif geldi," diye açıkladı. "Beni takas etmek için mi?" diye sordu.

"Seni takas etmeyeceğim," diye tersledi. "Hiçbirinizi takas etmeyeceğim. Bana bunu sormayı bırakın."

"Sadakatimden bahsettin. Sadık olmadığımı ima ediyorsun."

"Sadık olmadığımı ima etmiyorum, Tock. Sadece senin ve diğer porsukların beni başka bir takıma götürmeyi düşünüp düşünmediğinizi merak ediyorum. Ya da özellikle Kasaplar'a sadık olup olmadıklarını."

"Neden Kasaplar'a sadık olalım ki? Durun. . . yeniden ifade edeyim. *Sen* olmadan neden Kasaplar'a sadık olalım ki?"

Koç gözlerini kırıştırdı. "Ben-?"

"Max'in bir takımında bu kadar uzun süre kalabilmesinin tek nedeninin sen ve senin onun saçmalıklarına tahammül edebilme yeteneğin olduğunun farkındasın değil mi? Başka biri olsaydı, Streep şimdiye kadar Broadway ya da Hollywood'a gitmiş olurdu. Mads nereye giderse Nelle de oraya giderdi. Ve eğer Mads sen hala koçken gidecek olsaydı, bunu playofflara bile kalamadığımız o iki yıllık dönemden sonra yapardı."

"Peki ya sen?"

"Ben istediğimi yaparım. Ve bana emir verilmesinden hoşlanmam. Beni kızdırmadan nasıl idare edeceğini bilen birkaç kişiden birisin. Bu çok az kişinin sahip olduğu bir beceri. Çatışmada sıkışıp kalmadığım zamanlarda emir aldığım tek kişi sensin. Özellikle de sorumlu kişi zaman yönetimi kavramını gerçekten anlamıyorsa. Bu sadece zamanında gelmekle ilgili değil, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"Bundan çok daha fazlası var ve insanların bunu anlamaması beni gerçekten rahatsız ediyor."

"Evet, Tock. Biliyorum." Masasının üzerinde bazı kâğıtları oynattı ama Tock bunun sadece elleriyle bir şeyler yapmak için olduğunu hissetti.

"Yani," diye devam etti Koç sonunda, "eğer başka bir takıma gitme fırsatı olduğunu söylersem-"

"Alaska değil, değil mi? Mads giderdi ama ben çöl ve ada halkındanım ve Wisconsin yeterince soğuk, teşekkürler. Mads bir Viking. O soğukla başa çıkabilir. Ama geri kalanımız?"

"Hayır, hayır. Alaska olmaz. Burada olur. New York'ta."

"New York takımı seni mi istiyor?" Tock gülerek sordu. "Sahibi sana Fido demiyor mu?"

"Yüzüme karşı değil." Boğazını temizledi. "Ve bunu hallettik."

"Mads ve bizim de gelmemiz için ısrar ediyor mu?"

"Hayır, hayır. Aslında," diye itiraf etti bir kez daha boğazını temizledikten sonra, "muhtemelen beşinizi de getirmek için mücadele etmem gerekecek. Ev sahibinin bazı sorunları var-"

"MacKilliganlar mı?"

"Hayır. Gonzalezler. O çok Katolik ve Vatikan'dan gerçek eserler satın aldığını sanıyordu, ama aslında onlar mükemmel sahtelerdi."

"Ahh. Evet. Streep'in ailesi bazen bunu yapar. Yani, muhtemelen"-kullanabileceği güvenli bir kelime düşünmek için bir an durakladı-"Vatikan'dan orijinallerini aldılar, ama onlar Filipinler'deki ana aile evinde ya da yerel kiliselerinden birinde. Papa'nın büyük hayranları. Onun dokunduğu her şey onlar için çok şey ifade ediyor."

"Her neyse. Benim için fark etmez. Sizi yanımda istiyorum. Sizler benim gizli silahımsınız. Henüz somut bir şey yok ama beşinizin de ilgilenip ilgilenmeyeceğini görmek istedim."

"İlgilenmek mi? Bir dakika düşüneyim." Tock da düşündü ama bunu yüksek sesle yaptı. "Mads burada yeni bir ev aldı. Ve Malone'ların çocuklarından biriyle yatıyor. Yani bu kesinlikle senin lehine olacak. Max çok genç üvey kız kardeşiyle yeni tanıştı ve onu henüz terk etmeye hazır olmadığını biliyorum, en azından MacKilligan sosyopatı mı yoksa MacKilligan sosyopatı mı olduğunu öğrenene kadar. Nelle'in bir sürü özel jete erişimi var, bu yüzden istediği yere, istediği zaman seyahat edebiliyor ve Mads ve geri kalanımız orada olduğu sürece hangi takımda olduğu konusunda gerçekten stres yapmıyor. Nelle pek dile getirmiyor ama kazanmayı gerçekten seviyor. Streep'e gelince, Broadway'e yakın olacak. Buraya seve seve taşınacaktır."

"Peki ya sen?"

"Umurumda değil."

"Umurumda değil de ne demek? Neyi umursamıyorsun? Basketbol mu? Takımı mı? Hayatı mı? Aman Tanrım, depresyonda mısın? Sana akıl sağlığı yardımı getireyim mi? Yardım istemekte utanılacak bir şey yok, Tock."

"Hayır, ben iyiyim," dedi basitçe. Çünkü iyiydi. "Ama ekibim yanımda olduğu sürece her yerde yaşayabilirim. Alaska dışında her yerde. Alaska'ya taşınmayı reddediyorum."

"Alaska'ya bu kadar karşı olduğunu bilmiyordum."

"Alaska karşıtı değilim. Sadece sınırlarımı biliyorum. Ve gezgin bir kutup ayısı tarafından parçalanmadan yerel marketten evime yürüyememek bana iyi bir zaman gibi gelmiyor."

"Max ve Mads şu anda bir sokakta yaşamıyor mu-"

"Ayılarla dolu. Evet, öyle. Ama bu farklı. Bunlar banliyö ayıları. Buz sahanlıklarının çoğunu kaybetmiş çılgın, tam kanlı kutup ayıları değil. Ayrıca Charlie, ballı ananaslı kek yaparak onları kontrol altında tutuyor."

"Gerçekten o kadar güzel mi?" "İnanılmaz."

"Yani size bir teklifte bulunsam ..."

"Çok yüksek olasılıkla."

"Tamam. Bu iyi bir şey." Başını salladı. "Bu çok iyi. Sadece henüz kimseye bahsetme."

"Yani Mads'e ve diğerlerine söylemeyecekmişim *gibi davranmamı* mı istiyorsunuz? ?"

İç çekti. "Peki. Onlara söyle ama aranızda kalsın lütfen. Ben hâlâ teklifler üzerinde çalışıyorum."

"Kendini bize bağlamak istediğinden emin misin?" Tock ona sordu. "Yani, bir oyunda harika olduğumuzu biliyorum. Ama söz konusu olan *biziz*. Her şeyi bizim başlattığımızı söyleyebilirim ama gerçekten de her şey bizi takip ediyor."

"Hapis cezası konusunda endişeli misin?"

"Neden hapishaneden bahsediyorsun? Polisler etrafı kokluyor mu?" Tock öne doğru eğildi. "Ekstra pasaportlarımızı kullanmamız gerekiyor mu?"

Koç hemen, "Hayır, hayır," diye cevap verdi. "Ve sizin 'ekstra' pasaportlarınız hakkında bir şey duymak istemiyorum," dedi hava tırnaklarıyla. "Ayrıca, Florida'nın pek çok şehrinde hoş karşılanmadığınızı zaten biliyorum." Bir an düşündü. "Ve tüm Idaho'da."

Diğerlerine "kaçmalarını!" söylemek zorunda kalmadığı için rahatlayan Tock sandalyesine geri yaslandı. "Oh, evet. Evet, doğru. Bu doğru. Ama hayır. Biz

hiçbir şey için endişelenmedim."

"Güzel. Tamam. Bu yardımcı olur." "Idaho'da ne oldu?" diye sormadan önce yine masasındaki bazı kâğıtlarla oynadı.

Tock başını salladı. "Koç, federal büyük jürinin karşısına çıkma riskini almak istemiyorsan, muhtemelen peşini bıraktırdım. Yani, reşit değildik ama bazı şeylerin zaman aşımı *yoktur*."

Koç uzun bir iç geçirdi. "Tanrıya şükür basketbolda iyisiniz." "Bu çok komik."

"Neymiş o?"

"Annem de hep aynı şeyi söylerdi. Ve basketboldan nefret eder."

* * *

"Ne giiyorlar?" Jerry iş arkadaşı Gregg'e sordu.

Jerry Gregg'e aldırımıyordu. Doğru. Diğerleri onu tuhaf, soğuk ve biraz da ürkütücü buluyordu. Ama adam sadece uzun boyluydu. Ve genişti. Bir Mac kamyonu ya da bir bina gibi.

Sadece devasa boyutu değildi. Sessizliğiydi. Gregg söyleyecek bir şeyi olmadıkça pek konuşmazdı. Orada öylece durur, bakardı. Bundan korkmak kolaydı. Ama Jerry Gregg'in etrafında olmaktan rahatsız olmayan birkaç kişiden biri olduğu için, her zaman birlikte çalışmak üzere görevlendirilirdi.

Jerry bunu sorun etmiyordu. Gregg'in bağlantıları sayesinde böyle zamanlarda fazladan çok para kazanıyordu. Ama Jerry ilk kez insanları içeri sokup çıkarmanın ve hiçbir şey olmamış gibi davranmanın ötesinde bir müdahalede bulunma ihtiyacı hissetmişti. Yine de bu kez, baktığı şeyi nasıl görmezden gelebilirdi?

Her iki kadın da 1970'lerde beyzbolla ilgili kötü bir porno filmde oynamış gibi görünüyordu. İkisi de yırtık kot şort, eşofman altı, spor ayakkabı ve mavi beyzbol forması giymişti. Biraz daha uzun boylu olanın formasının kolları yırtılmıştı ve dev omuzları ortaya çıkmıştı; siyah saçlı seksi kızın ise -gerçek bir yetmişler soft porno yıldızı gibi sakız çiğniyordu- geniş göğsünü zar zor kapatan kesik bir forması vardı. İkisinin de başında mavi beyzbol şapkası vardı ama seksi olanın şapkası arkaya dönüktü, böylece güzel yüzü kolayca görülebiliyordu. Diğerisi ise şapkasını o kadar aşağıya çekmişti ki gözlerini zar zor görebiliyordunuz. Soğuk, tuhaf, itici gözleri.

Plan diğerkleri gibiydi: İçerideki iki kişinin "kargolarını" almalarına izin vermek ve kimse soru sormadan onları dışarı çıkarmak. Ancak şimdi sorun, gönderilen iki kişi bu kadınlarken bunun nasıl gerçekleşebileceğiydi. Ve böyle mi görünüyordlardı?

Gregg kadınlara, "Haklı sayılır," diye homurdandı.

"Kusura bakmayın ama maçtan yeni geldik," dedi seksi kadın. "Softbol ligi mi?"

"Malone Pub, Dolly's Dinner Den'e karşı."

"Kazandınız mı?"

"Kıçımıza tekme yi yedik." Başını salladı. "Softbolda en kötü biziz."

"Her şey yoluna girecek. Hadi gidelim," diye mırıldandı uzun boylu olan, tüylerini diken diken eden bir aksanla. Ona *Deliverance* filmini hatırlatmıştı. O filmi on iki yaşındayken izlemiş ve bir daha asla toparlanamamıştı.

"Evet," dedi seksi kız. "İnsanlarla bira içmek için buluşmamız gerekiyordu." "Ama," diye karşı çıktı Jerry, "yanlarından geçip gitmek zorunda kalacaklar-"

Gregg iç çekerek, "Her şey yoluna girecek," diye ısrar etti.

Eğer istedikleri buysa, Jerry bu konuda tartışmazdı. Ama eğer kadın olsaydı . . . bunu asla yapmazdı. Hapishane parmaklıklarının önünden geçmek ve yeryüzünün pisliklerinin ona kesinlikle *kimsenin* duymak istemediği şeyler söylemesini sağlamak ... Bu kadınlara ve Gregg'e bağlıydı. Jerry sadece parasını kazanmak istiyordu.

Gregg kapının kilidini açtı ve Jerry içeri girerek kadınları uzun koridorun sonundaki kapalı odaya doğru götürdü.

İki kadın içeri girer girmez, daha kalıcı bir yere yerleştirilinceye kadar geçici olarak bu hücrelerde tuttukları adamlar parmaklıklara saldırdı, kollarını uzatıp onları yakalamaya çalıştı; alay edip bağırıldılar. Bir saniyeden kısa bir süre içinde genel gürültüden dayanılmaz hale geldi.

Jerry, kadınları buradan çıkarana kadar bunun durmayacağından ve o zaman bile günlerce devam edeceğinden emindi. Jerry şimdiden paranın buna gerçekten değip değmediğini merak ediyordu.

Daha hızlı yürümeye başladı, böylece ziyaretçileri koridorda acele ettirebilecekti. Başlarını eğmelerini ve vücutlarını mümkün olduğunca duvara yakın tutmalarını bekliyordu, böylece kimse onlara elini süremeyecekti.

Ama kadınlar aniden hareket etmeyi bıraktı ve Jerry'nin dehşeti içinde dönüp parmaklıklara baktılar. Gürültü tam da o anda daha da artmış olmalıydı.

O an. Bağırmalar. Çığlıklar. Bir isyanın başlangıcı gibi gelmeliydi. Ama sanki bir düğmeye basılmış ya da garip bir kol çekilmiş gibiydi. Çünkü gürültü kesildi. Anında. Hiç azalmadı. Tüm o bağırmalar, çığlıklar ve kapma girişimleri o anda durdu.

Kadınlara bakan erkekler kollarını indirdi ve ağızlarını kapattı.

Jerry böyle bir şeyi sadece Gregg aniden içeri girdiğinde görmüştü. Ama Jerry her zaman bunun, diğer herkes gibi erkeklerin de adamın cüssesi ve sessizliği karşısında gözlerinin korkmuş olmasından kaynaklandığını düşünmüştü.

Ama bunlar . . . kadınlardı. Bu hücrelere düşen erkekler, gardiyan, polis ya da yaralı bir mahkûma yardım etmeye çalışan hemşireler olsun, hiçbir kadından korkmuyorlardı. Kadınlar onlar için ellerine alıp taciz edecekleri bir şey olmaktan başka bir şey ifade etmiyordu. En azından şimdiye kadar hep böyle olmuştu.

Jerry büyülenmiş ve biraz da korkmuş bir halde kadınların sessizce parmaklıklara doğru yürümelerini izledi. Onlar yürüdükçe, diğer taraftaki adamlar da duvarın dibine gelene kadar geri geri gidiyorlardı. Bu ikisinden uzaklaşabildikleri kadar uzaklaşmışlardı ama Jerry yine de bunun yeterince uzak olmadığı hissine kapıldı.

Adamlar onlardan uzaklaşsa da, kadınlar orada durmaya devam etti, her bir mahkûma cesurca baktılar, her bir adam başka tarafa bakana kadar göz göze geldiler. Aşağı baktılar, yukarı baktılar, arkalarını döndüler... kendilerini dehşete düşüren doğrudan göz temasından kaçınmak için her şeyi yaptılar.

İşte o zaman Gregg araya girdi ve koridorun sonundaki kapıya doğru ilerledi. Jerry de onu takip etti ve mahkûmlara bakarak erkeklerden en az ikisinin sessizce ağladığını gördü.

Belki de kadınlar üst düzey çete üyelerinin kız arkadaşları ya da onun gibi bir şeydi. Gerçi bunu biraz düşündüğünde bile mantıklı gelmiyordu. Hele Gregg işin içindeyse. Jerry'nin tanıdığı en temiz adamdı. Bu mahkûmların taşınması bile bir tür arka oda anlaşması gibi görünmüyordu, taşınanların kimliklerinin gizli tutulmasına yardımcı olan, hükümet tarafından yürütülen bir şeydi.

Daha önce de Gregg'e bu tür nakillerde yardım etmişti ve her zaman nispeten kolay olmuştu: Takım elbiseli adamlar geliyor, sessizce birini hücreden çıkarıyor ve Jerry'ye içi yüklü miktarda nakitle dolu bir zarf veriliyordu. Tuhaftı, evet. Ama diğer hükümet çalışanlarını gördüğünde tanırdı.

Ama bu iki kadın ve onların sıradan bir yeraltı etkinliğine getirdikleri enerji çok tuhaftı.

Sonunda hep birlikte koridorun sonuna ulaştılar. Jerry mahkûmların sessiz kalmasına şaşırmişti. Hiçbirinden çıt çıkmıyordu. Asla sessiz olmazlardı. Burası gece gündüz gürültüyle doluydu. Ta ki şu ana kadar.

"Hazır mısınız?" Gregg kadınlara sordu.

Uzun boylu olan parmağını çevirirken, "Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldandı.

"Pekâlâ." Gregg metal kapının kilidini açtı ve iterek açtı.

Mahkûm yere sabitlenmiş büyük bir masada oturuyordu. Bacakları da yere, kolları da sandalyeye zincirlenmişti.

Gregg onlara "Beş dakikanız var," dedi.

Kadınlar başlarıyla onayladılar ve odaya girdiler. Gregg kapıyı kapatırken, Jerry uzun boylu olanın, "Pekâlâ, hoss. Bu işi bitirmeye hazır mısınız?"

Kapı kapandıktan sonra Gregg duvara yaslandı ve beklemeye başladı. Jerry bir adım geri çekildi, tüm bu sessizliğin sadece kendisi gibi bu işin bitmesini bekleyen adamlar olduğundan emin olmak için hızlıca bakmak istedi. Bir şeylerin peşinde olduklarından değil.

Ama daha neler olup bittiğini görebileceği bir noktaya ulaşmadan, metal kapıya ağır bir şey çarptı.

Jerry durdu ve bakakaldı. Kapı kalındı ve sadece iyi yağlanmış menteşeleri sayesinde bu kadar kolay açılıp kapanabiliyordu. Ama kapıya çarpan her neyse öyle bir güçle fırlatılmıştı ki metal kapı sarsıldı. Bu çok garipti.

Kapıya en yakın olduğu için Gregg'in bir şey yapmasını bekledi ama Gregg onun kocaman ayaklarına bakmaktan başka bir şey yapmadı. Shaq'ın NBA spor ayakkabılarını yaptırdığı gibi o da iş botlarını özel olarak yaptırmak zorunda mıydı?

Kapıya bir kez daha vuruldu, ağır metal bu kez gerçekten eğildi. Sanki menteşelerinden kopacakmış gibi. Jerry yavaşça geriye doğru yürümeye başladı. Ancak kapı tekrar hareket edip diğer taraftan hırıltılar ve homurtular duyunca hemen durdu.

Yaklaşık bir dakika süren kapı tıkırtısından sonra, kapı uzun boylu kadının kafasını dışarı çıkarmasına yetecek kadar açıldı. Artık beyzbol şapkasını takmıyordu ve yüzündeki ve boynundaki çürüklerden dolayı kanıyordu. Tuhaf renkli gözleri - hapishanenin sert ışığında parlıyor gibiydiler - Gregg'e kilitlendi.

"Burada biraz yardıma ihtiyacımız olabilir."

Gregg gözlerini devirdi ve kadın tekrar odaya girerken kapıya doğru yürüdü. Kapının kolunu tuttu ama omzunun üzerinden Jerry'ye bakmak için durdu.

"Buraya girme," diye uyardı Gregg. "Ne duyarsan duy, tamam mı?"

Jerry cevap olarak sadece başını sallayabildi. Çünkü Gregg'in arkasında Jerry bir ... bir ... şey ... odanın içinde sıçrayan ve kısmen açık olan kapının önünden kısa bir süre için geçen bir *kaplan* gördüğüne yemin edebilirdi.

Ama bu delilikti, değil mi? *Değil miydi?*

Gregg içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. İşte o zaman kükreme başladı. Hiç durmadı. Kapıya birkaç kez o kadar sert vuruldu ki, Jerry kapının yerinden çıkacağından emindi.

Geriye doğru birkaç adım daha atarak hücrelere kısa bir bakış attı. Hiçbir komplo yoktu. Bir isyan başlatmak ya da bir çıkış yolu bulmak için büyük planlar yoktu. Herkes duvara yaslanmış, tüm bunların sona ermesini beklerken sadece büyük bir korku vardı.

Nihayet, bir ömür gibi gelen bir süreden sonra kapı kırılarak açıldı ve Gregg mahkûmu da beraberinde sürükleyerek dışarı çıktı. Zincirlerle bağlanan adam odanın dışına çıkana kadar yerde sürüklendi.

Kanlı ve hırpalanmış, giysileri darmadağınktı -sanki alelacele çıkarıp giymiş gibiydi- Gregg hiç etkilenmiş görünmüyor, devasa beyaz saçlı adamı sol kolunun altında tutuyordu. Hâlâ odada olan iki kadın hızla kıyafetlerini tekrar giyiyordu ki bu tuhafın da ötesindeydi. En başta neden kıyafetlerini çıkarmışlardı ki? Seks yapacak zamanları olmamıştı, değil mi?

Kadınlar da Gregg kadar dayak yemişti ama rahatça hareket ediyorlardı ve yüzlerinden silmeye devam ettikleri kanlardan rahatsız olmuş gibi görünmüyorlardı. Seksi kız hâlâ sakız çiğniyordu.

Kanlı kıyafetlerini giydikten sonra, mahkûmun iki yanında durmak için ilerlediler. Her ikisi de onu kolundan tutup uzun koridorda çıkışa doğru sürüklemeye başladılar.

"Teşekkürler Gregg," diye seslendi seksi olan, kadınlar ilk geldiğinde olduğu kadar neşeliydi.

"Kutuplardan nefret ederim," diye mırıldandı uzun boylu kadın, bu Jerry'ye hiç mantıklı gelmemişti.

"Sana başka birini getirmemiz gerektiğini söylemiştim," diye karşılık verdi seksi kadın. "Kapa çeneni."

"Sen kapa çeneni."

Uzun boylu olan adamı öyle bir bıraktı ki, yüzü birden yere düştü; uzun boylu olan kafasının arkasına basarken adam acı içinde homurdandı, böylece seksî olanla karşı karşıya gelebildi.

"Senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim, Malone."

Seksi kız geri adım atmadı. Bunun yerine bir adım daha yaklaştı ve yüzünü diğerine o kadar yaklaştırdı ki burunları neredeyse birbirine değecekti.

"Geri çekil Smith, yoksa o aptal ayının başlattığı işi bitirir ve suratını dağıtırım."

"Sadece dene beni."

İki kadın uzun bir süre sessizce birbirlerine baktı ve sonra uzun boylu olanın dudağı kıvrıldı ve hırladı. Seksi kadın tısladı ve Jerry bir an için dişlerini gördüğünden emin oldu.

Ama sonra Gregg iki kadının yanında ayağa kalktı ve o ... şey ... o ...

Bir kükreme gibiydi. Gerçek bir *hayvan* kükremesi.

O kadar yüksek ve güçlüydü ki Jerry'nin ayaklarının altındaki zemin titredi ve Duvara yaslanmış mahkûmlardan biri altına işedi.

Gregg kadınların dikkatini çekince, "Siz iki önemsiz ev hayvanı," dedi, "bu fok yiyen salağı alın ve hapishanemi terk edin. *Şimdi*."

İki kadın da Gregg'e hırladı ama ona daha fazla meydan okumadı. Sadece tutsaklarını tekrar tuttular ve birkaç adım daha yürüdüler. Sonra seksî kadın durdu ve omzunun üzerinden yenilenmiş bir mizahla, "Unutmadan Gregg, kızının hâlâ takıma girmesini istiyorsan onu yarın getir." dedi.

"Senin hokey saçmalıkların için vaktimiz yok," diye yakındı uzun boylu olan. "Hokey için her zaman vakit vardır." Sonra seksî kız sırtıttı ve uzun boylu olan biri kısa bir kahkaha attı.

Ardından kadınlar dışarı çıktı. Ve onlar gittikten sonra, erkekler sessiz kaldı. Ve sessiz kaldılar. Aslında, Jerry'nin hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez tüm koğuş, yeni mahkûmlar gelip eskiler çıkana kadar sonraki iki gün boyunca sessiz kaldı.

İş arkadaşları ona "Orada neler oluyor?" diye sorduklarında her seferinde aynı cevabı veriyordu:

"Hiçbir fikrim yok."

* * *

Tock cipten çıktı, hâlâ antrenman sonrası duş sırasında başlayan soruları yanıtlıyordu.

"Bilmiyorum," dedi tekrar.

"Ondan başka bir bilgi almadın mı?" Mads neredeyse histerik bir sesle sordu.

"Ne tür bilgiler?"

"Mesela, tüm bunlar şampiyona için ne anlama geliyor? Önümüzdeki birkaç antrenman için? New York takımı ne kadar iyi? Ne kadar oynama süresi alacağız yoksa sadece yedek mi kalacağız? Koç bizim takımdan başka birini getirmeyi planlıyor mu? Yeni takım için ne gibi planları var ve seçimleri yaklaşan şampiyonayı nasıl etkileyecek?"

Tock omuz silkti. "Şampiyonluğu kaybetmeyi planladığından eminim, böylece bir sonraki takıma başarısız olarak gidebilecek. Patronlar başarısız koçlara para ödemeye bayılırlar."

Mads onun önünde durmuş, arabanın anahtarlarını kavıyor ve ters ters bakıyordu. Viking gibi ters ters bakıyordu.

"Bu bir iğneleme, değil mi?" diye

sordu. "Ne düşünüyorsun?"

Başka, daha büyük bir SUV yanlarından geçip birkaç araba ileride park etti. Üç Malone kardeş, Shay'in kızını almak için MacKilligan'ların evinde indiler.

Tuğla eve doğru giderken Shay durdu ve el salladı. Tock da pek bir şey düşünmeden el salladı. Ama arkasını döndüğünde takım arkadaşlarının ona baktığını gördü.

"Şimdi ne olacak?"

"İkinizin arasında neler oluyor?" Mads sordu. "Birdenbire takım değiştirmek istemenizin nedeni *o mu*?"

"Aman Tanrım!" Streep nefesini tuttu, ellerini birbirine kenetledi. "Siz ikiniz aşık mısınız?"

"O yavru köpeklerden birini çalmayı mı planlıyorsun?" Max gülümseyerek sordu. "Artık hepimiz gerçekte ne kadar değerli olduklarını bildiğimize göre, bence hepsini alalım. O aptallar asla öğrenemeyecek."

Nelle hiçbir şey sormadı. Selfie çekmekle çok meşguldü. Tock, "Hepimize el salladı," diye dikkat çekti.

"Ama bunu *senin* için yaptı!" Streep alkışladı.

Tock Streep'e "Özür dilerim," dedi. "Ama belli ki bu iş kontrolden çıkmadan önce seni öldürmem gerekecek."

* * *

"O da neydi?"

Shay verandada durdu ve kardeşiyle yüzleşti. "Ha?" "şimdi de ona mı el sallıyorsun?"

"Hepsine el sallıyordum."

"Saçmalık."

"Sadece nazik davranıyordum." "Biz kibar değiliz."

"Kibar değilsiniz. Bu yüzden kızım *sana* Mean Amca diyor." "Bak, bu salak yeterince kötü-"

"Hey!" Kardeşi onu işaret edince Finn havladı.

"-bir porsukla ilişkiye girmiş. Diğerlerinden daha az sinir bozucu olan Mads olduğu için mutluyum."

Shay, "Ben kimseyle ilişkiye girmiyorum," diye açıkladı. "Yapacak **ç o k** işim var."

Kardeşleri ona bakakaldı.

"Tam olarak ne yapıyorsun?" Finn sordu. "Pek çok şey."

"Ne gibi?" Keane itti. "Ve şu lanet köpekler demesen iyi edersin."

"Onlar yavru. Çok fazla bakıma ihtiyaçları olacak."

"Aman Tanrım." Keane tiksintiyle onu itti ve yumruğunu ön kapının sert tahtasına vurabilmek için paravan kapıyı açtı.

Kardeşinin sinirlendiğini biliyordu, bu yüzden Charlie MacKilligan'ın ön kapısına vurmuş ve sonuçlarını düşünmemişti. Yine de Shay, kapı çekilip açıldığında ve Charlie'nin kafasına ulaşamayacak kadar uzun olduğu için yarı otomatik bir silahın namlusu kardeşinin göğsüne dayandığında ürperdi.

"Oh," dedi. "Sensin." Silahını indirdi.

"Yeğenimin yanında silahın mı var?" Keane, Shay'den önce talep etti.

"Benim herkesin yanında silahım var. Bu şekilde hayatta kalıyoruz. Ben de böyle

yeğeninizi ve kız kardeşimizi koruyun. Çünkü daha sonra intikam almak yerine bize zarar vermek isteyenleri durdurmayı tercih ederim."

"Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdandı Keane.

"Hiçbir şeyden hoşlanmıyorsun. Ama eğer ilgilenirsen brownie'lerim var."

Shay parmağını kaldırdı. "Keklerle ilgileniyorum." Keane
Shay'e hırladı.

"Ne?" Shay bilmek istiyordu. "Acıktım."

Bölüm 15

Tock, Charlie'nin az önce önüne koyduğu kâğıt tabaktaki büyük brownie'ye baktı.

"Teşekkürler."

"Yarın benimle gelmenizi istiyorum," dedi Charlie, elinde kâğıt tabakta kendi brownie'siyle mutfak masasına otururken.

"Antrenmanımız var," dedi Mads, kendini tutamayarak.

"Dostum, biz ne zaman her gün antrenmana gittik ki?" Max takım arkadaşına sordu.

"Sen takımın kaptanısın. Şampiyonluğu kazanana ya da bu uğurda ölene kadar hepimizin her gün antrenmana gitmesini istemelisin."

Tock iç geçirdi. Mads şampiyonluk kazanılana ya da kaybedilene kadar böyle mantıksız davranmaya devam edecekti. Bu yüzden onu görmezden gelmek en iyisiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Charlie'ye.

"Bugün erken saatlerde batan gemi ... ? Bunu araştırmamız gerekiyor."

"Neden? Ben değildim ki."

"Biliyorum."

"Biliyor musun? Çünkü herkes ben olup olmadığımı sorup duruyor." "Hayır. Sen daha kurnazsın."

"Teşekkür ederim," dedi Tock ciddiyetle. Takdir edilmek güzeldi.

"Sabah buluşuruz ve birlikte gideriz."

"Bu gece bende kalabilirsiniz," dedi Mads, belli ki ertesi gün antrenman yapmayacağını kabullenmişti.

"Emin misiniz?" Streep kirpiklerini gerçekten sinir bozucu bir şekilde kırıştıtararak sordu.

"Neden emin olmayayım ki? Ve gözlerinle şunu yapmayı kes. Nöbet geçiriyormuş gibi görünüyorsun."

"Bu gece Finn'i davet etmek isteyeceğini varsayıyorum. Dün gece sende kalmadığına göre."

"Öncelikle, seviştiğim erkeklerin evime ne zaman geldiğini takip etmeyi bırak. Ve ikincisi . . . Finn oradayken evde kalman umurumda değil."

Max onun arkasındaki tezgâha zıpladı, böylece mutfak sandalyesini paylaşmadan oturabildi. "Senin iğrenç seks seslerini duymamızın bir sakıncası yok, değil mi Mads?"

"İğrenç seks sesleri çıkardığımızı kim söyledi?" "O bir kedi, değil mi?"

Nelle kıkırdayarak bir sandalyeye oturdu, telefonu elinde tutuyordu. "Bu yüzden mi bütün zamanını Berg'in evinde geçiriyorsun?" diye sordu Charlie'ye. "Max'in Zé ile yaptığı iğrenç seks seslerini duymamak için mi?"

"Max ergenliğe girdiğinden beri yatarken kulaklık takmak zorunda kalıyorum. Sürekli pis, iğrenç seks rüyaları görüyordu ve sürekli çılgık atarak tüm sürüyü uyandırıyordu."

"Ben azgın bir porsuğum," diye mutlulukla itiraf etti Max. "Ne diyebilirim ki?"

"Hiçbir şey," dedi Tock Max'e. "Hiçbir şey söyleyemezsin. Senin için alışılmadık olduğunu biliyorum ama dene."

"Haydi." Mads ayağa kalktı. "Benim evime gidelim. Yemek sipariş edelim. Biraz televizyon izleyelim. Kekleri de yanımızda getiririz. Yarın sabah sekiz gibi buluşuruz. Tamam mı, Charlie?"

"Elbette. Ve ayıların sizi o keklerle görmesine izin vermeyin," diye uyardı Charlie. "Onları ellerinizden söküp alacaklar."

* * *

"Hayır, Dani.

Yapamazsın."

"Pleeeeeaaaassssseeee!"

Charlie'nin mutfağında durdu ve kızıyla yüzleşmek için arkasını döndü. Yüzü kızarmaya başlamıştı, bu da gerçekten sağlıklı bir öfke nöbeti geçirmek üzere olduğu anlamına geliyordu.

"Hayır dedim."

"Nat Teyze'yle kalmak istiyorum," diye bir kez daha tekrarladı. "Sadece bu gece için."

"İsterse burada kalabilir," dedi Charlie, yeni temizlenmiş tabak ve çanakları kaldırırken. "Benim için sakıncası yok."

"Alınma ama senin evin silah bulundurma konusunda tam bir kabus."

Charlie omuz silkti. "Berg'in evinde benimle ve üçüzlerle kalabilir. Nat ile paylaşabileceği bir oda var."

"Üçüzler profesyonel bir güvenlik ekibi değil mi? Bu da daha fazla silah demek."

"Evet. Ama silahlarını bir kasaya koyuyorlar. Gerçek bir kasaya. Onların bile açamayacağı devasa, metal kapılı büyük bir dolap gibi. Ayı kasasıysa, yavru kasasıdır. Prenses ve yavruları zaten oradalar."

"Orada ne yapıyorlar?"

"Prenses köpeklerimin yavrularının etrafında olmasından rahatsız oldu diyelim. Neredeyse Shotzy'nin kulağını koparıyordu."

"Aman Tanrım. Çok üzıldüm-"

Charlie elinin hızlı bir hareketiyle onun ömrünü elinin tersiyle itti. "Shotzy bunu istiyordu. O da Max gibi. Biraz boktan bir başlangıç."

"Hasar kötü müydü?"

"Çakal ve porsuğa onu benim için acil veterinerine götürmelerini söyledim."

Dani öne çıkarken neredeyse fısıltıyla, "Kyle'dan hoşlanıyorum," dedi. "Rüya gibi biri."

Şimdi kızının arkasında duran Shay onu işaret etti ve Charlie'ye, "*Bu ne lan?*" diye bağırdı.

Charlie gülmemek için boğazını temizledi ve "O yakışıklı bir genç adam Dani. Ama çok meşgul."

"O bir sanatçı, baba," dedi bebeği ona, doğrudan ona bakabilmek için başını geriye eğerek. "Bir *sanatçı*."

Shay, Kyle Jean-Louis Parker hakkında biraz bilgi sahibiydi. On sekiz yaşında, omuz hizasında saçları olan ve "sanat dehası" unvanını taşıyan bir çakaldı. Shay'in hiç saygı duymadığı bir unvandı bu. Çocuğun, onun "rüya gibi" olduğunu düşünen ya da düşünmeyen küçük kız kardeşiyle takılması yeterince kötüydü. Ama masum kızının bir *oğlana* -herhangi bir oğlana- gözlerini diktiğini düşünmek üzücü olmanın da ötesindeydi.

O sadece bir bebektir! Onun küçük kızı! Sanat eserlerinden bazıları altı haneli rakamlara satıldığı için herkesten daha iyi biliyormuş gibi davranan sanatsal ve güzel bir oğlanın peşinden koşmak için çok gençti.

"Lütfen baba!" Dani yalvardı, kolları şimdi onun sağ bacağına sarılmıştı. "Nat Teyze ve ayılarla kalabilir miyim? *Pleaaaaaaassssseeeeeee!*"

Charlie'ye baktı. "Ona göz kulak olur musun?"

"Tabii ki. Yarın sabah sekizde onu alırsan, kahvaltı yapmanızı sağlarım."

Charlie'ye güveniyordu. Nedenini bilmiyordu. Yarı köpekti ve kendi kurt takım arkadaşlarının sahada arkasını koruyacağına pek güvenmiyordu. Ama o

Biricik kızını, onları kapısında yarı otomatik bir silah ve kek teklifiyle karşılayan bir kadına emanet etmişti.

Shay Dani'ye baktı, başını tamamen arkaya eğmişti, böylece tıpkı onunki gibi olan gözleriyle ona odaklanabiliyordu.

"Tamam. Tamam."

Yavrusunun çıkardığı çığlık neredeyse kulak zarlarını parçalayacaktı ve Charlie bile kendi kulaklarını kapattı.

Kızı güçlü kedi bacaklarını kullanarak kendini Shay'in kollarına attı ve onu güldürdü.

"Teşekkür ederim baba!"

"Bir ş e y değil. Ama," diye hızla ekledi, "yarın herhangi bir soruna neden olduğunu duymak istemiyorum. Anladın mı?"

"Ne zaman sorun çıkardım ki?"

"Sana söylüyorum Dani Malone, Dunn Üçüzleri'ne dev oyuncak ayılanmış gibi davranmayacaksın."

"Dev oyuncak ayılara *benzeseler* bile mi?"

"*Özellikle de* bu yüzden bebeğim. Kurbanlarını bu şekilde sahte bir güvenlik duygusuna sürüklüyorlar."

* * *

Finn ağabeyini verandada oturmuş, sokağın karşısındaki ayı üçüzlerin evine bakarken buldu. Yanına oturmaya çalıştı ama omuzları bunu imkânsız kılıyordu, bu yüzden Finn bir basamak aşağı indi ve Shay'e baktı.

"Sorun nedir?"

"Dani geceyi ayı evinde geçirecek." "Neden?"

"Geceyi Nat ile geçirmek istiyor ve ben de geceyi silahlarla dolu bir evde geçirmesine izin vermeyi reddettim."

Bu muhtemelen iyi bir fikirdi. Kısa bir süre önce Finn mutfak masasının altında bantlanmış bir pompalı tüfek bulmuştu. Konu silahlar olduğunda Charlie MacKilligan'a güvendiği için kardeşlerine söylememişti. Ama on yedi yaşındaki kız kardeşlerinin burada öfkeli, silahlı kadınlarla yaşaması bir şeydi. On yaşındaki yeğenlerinin geceyi burada geçirmesi ise bambaşka bir şeydi.

Finn aynı zamanda Dani'nin neden kalmak istediğini de anlıyordu. Nat, on yaşındaki her kızın hayatında ihtiyaç duyduğu kız arkadaş-kardeş-kardeşi. Annesi öyle bir kadın değildi ve onların annesi de öyle değildi. Ama Nat'le birlikte Dani makyaj malzemeleri ve kıyafetlerle oynayabilir ve yüzüne toynak yemeden bir geyiği nasıl alt edeceğini öğrenebilirdi. Tüm dişi yavruların bilmesi gereken önemli şeylerdi bunlar.

"Ben olsam endişelenmezdim," dedi kardeşine. "Nat'in ona göz kulak olacağını biliyorsun." "Biliyorum. Bunu biliyorum. Ben sadece atıldığını düşünmesini istemiyorum.

bir yere git. Yine."

"*Sana* kalıp kalamayacağını sormadı mı?"

"Evet."

"Peki hayır deseydin sinir krizi geçirmeyecek miydi?" "Evet."

"O zaman endişelenmeyi bırak. Onu haftalarca burada bırakacak değilsin ya."

Arkalarındaki paravan kapı açıldı ve Shay, Keane merdivenlerden inmek için üzerlerine basmadan birkaç saniye önce kardeşinin ağır insan ayak seslerini duyabildi.

"Siz ikiniz benimle geliyor musunuz?" diye bağırdı onlara. Keane kötü bir ruh halinde değildi. Sadece herkesle kötü bir ruh hali içindeymiş *gibi* konuşuyordu.

Finn, Shay ne yapmak istediğini anlayamadan, "Hayır," dedi. "Shay bir süre benimle Mads'in evinde takılacak."

Keane bir an için ona baktı ve "Tock'u becermeye mi çalışacaksın?" diye sordu.

"Ne? Hayır!"

"Neyin var senin?" Finn şaşkın bir kahkaha atarak sordu. "O sadece bir arkadaş," diye ısrar etti Shay.

"Yani ona vurmayacağını mı söylüyorsun? Senin için çok kısa olduğu için mi? Bilirsin, kısa boylu bir kadına çakmanın bir yararı vardır. Yeterince sertlerse, onları bir Tonka oyuncağı gibi fırlatıp atabilirsin," dedi Keane.

Shay başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve hışımla caddeyi geçerek Mads'in evine doğru ilerledi.

Finn başını salladı ve sırtarak en büyük kardeşine, "Neden onunla kavga etmekte ısrar ediyorsun?" diye sordu.

"Bana izin veriyor," diye itiraf etti Keane.

* * *

"Ne yemek istersin?"

Yüzüne bir telefon tutuşturulduğunda kısa bir süre durdu.

"Ne?"

"Ne yemek istersiniz? Akşam yemeği sipariş ediyoruz. Ve hemen sipariş vermeliyiz çünkü yirmi dakika içinde tüm iyi restoranlar sipariş vermeyi bırakacak."

Shay elini dikkatlice telefonun üstüne koydu ve Tock'un yüzünü görebilmek için yavaşça indirdi.

"Ne yediğim umurumda değil," dedi ona. "Sadece et olduğundan emin ol yeter."

"O zaman ne yediğine önem veriyorsun ama bir karar vermek istemiyorsun."

"Ben bir ayı değilim. Proteine ihtiyacım var. Sebze ve bala değil."

"Finn'e sorarım," dedi kızgın bir iç çekişle ve tekrar telefonuna baktı. "O ne yerse sen de onu yiyeceksin, değil mi?"

"Evet. Birbirimizin yerine geçebiliriz."

"Bunu fark ettim," dedi Max, Mads'in yeni satın aldığı evin büyük mutfağında onun etrafında dönerek. "Ama Stevie ırkçılık yaptığımı söyledi. Nasıl ırkçı olabilirim ki?" Durdu, kollarını çok büyük omuzlu bir balerin gibi kaldırdı. "Ben de Asyalıyım."

"Yemeği biz hallederiz," dedi Finn, Shay'i mutfaktan çıkarıp oturma odasına doğru iterek.

Shay kanepeye oturdu ve etrafındaki odayı inceledi. "Güzel, değil mi?"

Nelle yanındaki sandalyeye oturarak sordu.

"Öyle."

Shay ona göz kırptı. "Teşekkürler."

Görünüşe göre Nelle, Mads'in evini Mads'in bilgisi ya da rızası olmadan tasarlamıştı ve bu kesinlikle aralarında bir kırgınlık noktasıydı. Yine de nedenini bilmiyordu. Nelle gerçekten güzel bir iş çıkarmıştı. Gerçi Shay, Mads etraftayken bunu asla söylemezdi. Finn söylemişti ve Finn onun kafasını ısırtıp koparmıştı.

"Tamam," dedi Tock odaya girerken. "Çin yemeği sipariş ettik ama Max Çin yemeği demenin ırkçılık olduğunu söyleyip duruyor. Biz de onu görmezden gelmeyi tercih ettik."

Shay ve Nelle karşılıklı olarak gözlerini devirdi. Max ... çok fazlaydı. O siyah jaguar ona nasıl katlanıyordu, Shay bilmiyordu. Belki de onun cinsi, sinir bozucu gelinciklere karşı kaplanlardan daha sabırlıydı. Elbette, Zé Vargas şu anda kedi formundaydı, odanın karşısındaki bir dolabın üstünde uyuyordu.

Uzun siyah kuyruğu seğiriyor ve kendi kendine dönüyordu. Birlikte futbol oynamışlardı ve Vargas oldukça iyi bir koşucuydu.

Tock Shay'in yanına oturmuş, telefonunu öfkeyle karıştırıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, dolapların üzerinde uyuyan tuhaf, sessiz, dev bir kedi gibi değil de normal bir misafir gibi görünmeye çalışarak.

"Ha?" Telefonuna dönmeden önce ona bakmak için durakladı. "Ah, evet. Her şey yolunda. Sadece programımı yeniden düzenliyorum. Dani ve köpeklerle geçirdiğim zaman yüzünden bugün bir sürü randevumu kaçırdım."

Shay biraz yüzünü buruşturdu. "Bunun için üzgünüm." Kızı için değil - kendisi için herkesin zamanına değerdı- ama köpekler için. Köpekler için hiçbir mazereti yoktu.

"Doktor randevularından falan bahsetmiyor," diye açıkladı Max, yakındaki bir başka sandalyeye çökerek.

Nelle, "Tock otuz dakikalık zaman bloklarından bahsediyor," diye açıkladı.

Streep yere oturdu ve kollarını büyük sehpayaya dayadı.

"Bütün o küçük zaman bloklarını yapılacak şeylerle dolduruyor. Bazen haftalar öncesinden. Sonra da gerekli gördükçe yerlerini değiştiriyor."

"Ama onları sadece *o* hareket ettirebilir," dedi Max, boyun hizasındaki mor saçları aniden iki at kuyruğu olmuştu. Shay onu bunu yaparken hiç görmemişti. İlk oturduğunda saçları serbest bir şekilde aşağıya sarkıyordu. "Başkalrı onun programıyla oynadığında Tock çok sinirleniyor."

"Çünkü hepiniz onunla dalga geçmeye devam ediyorsunuz," diye yanıtladı Tock. "Benim yarattığım uygulamayı ve zaman yönetimi yöntemimi kullansaydınız hayatlarınız çok daha-"

"Üzgün ve umutsuz

mu?" "Gergin?"

"Umutsuzluktan delik deşik?"

"Aslında 'işlevsel' diyecektim ama her neyse."

"Zaman yönetiminden hoşlanır mısınız, Shay?" Streep ona tatlı bir gülümsemeyle sordu.

"Uh ... ne? Gözlerin iyi mi? Çok fazla göz kırpmıyorlar." Tock bir kahkaha attı ve başını öne eğdi.

"Gözlerim iyi," diye yanıtladı Streep, gülümsemesi artık biraz gerginleşmişti. "Demek istediğim, zamanınızı nasıl yönetiyorsunuz? Uygulamalarla mı? Ya da eski moda bir ajandayla mı? Büyük bir duvar takvimi? Post-it notlar? Elinize notlar yazarak mı?"

Ne diyeceğini bilemeyen Shay hiçbir şey söylemedi.

"Peki, büyükannen hakkında konuşmayacak mıyız?" Max telefonuna bakarken sordu. Şimdi saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmıştı. Shay yine onun saçını değiştirdiğini görmemişti.

Tock cevap vermeden önce kısa bir süre gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Elbette, onun hakkında konuşabiliriz." Telefonunu indirdi ve Max'e baktı. "Ne söylemek istersin?"

"Harikaydı!"

Tock'un yüzü gerildi. Shay bunu gördü. Sanki dişlerini gıcırdatıyor gibiydi. Sadece nedenini bilmiyordu. "Hı-hı."

"Arkadaş canlısı," diye ekledi Streep.

"Büyüleyici." "Senin gibisi yok," diye şaka yaptı Nelle.

Tock başını salladı. "Hepsi çok doğru."

"Yine de bize söylemediğine şaşırdık," dedi Mads, Finn'le birlikte odaya girip Finn diğerlerinin karşısındaki koltuğa oturur oturmaz onun kucağına çökerken.

Tock ellerini kaldırdı ve hemen indirdi. "Sana neyi hiç söylemedim?"

Mads öne doğru eğildi, ellerini önünde kavuşturdu ve "O kadın bizden ne kadar *nefret ediyor*," diye cevap verdi.

* * *

Tock takım arkadaşlarını inceledi.

"Ne? Hayır," diye itiraz etti. "Benim ... büyükannem senden nefret etmiyor."

"Birin benden nefret ettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Mads sordu. "Benden nefret eden biriyle yaşadım. Aslında," diye düzeltti kendini, "iki kişiyle. Annem ve büyükannem. Her gün onların soğuk, ölü gözlerine baktım ve nefret gördüm. Ve aynı şeyi büyükannenden de gördüm."

Tock bunların hiçbirine inanmayı reddetti. "Büyükannem neden sizden nefret etsin ki? Hepiniz bal porsuğusunuz. Hepiniz yaptığınız işte iyisiniz. Her zaman arkamı kolladınız. Ve o sadakate çok inanır. Onu sizden uzak tutuyordum çünkü sizi işe almasını istemiyordum."

"Sırf on sekiz yaşına geldiğimizde ölmüş olacağımızdan emin olmak için bizi işe alırdı," diye belirtti Max.

"Yok artık!"

"Bildiğin gibi Tock, ben başkalarının bana duyduğu nefretten beslenirim. Bu bana hayat veriyor. Bana motivasyon veriyor. Temel Reis'in ıspanağı gibi. Ve ben onu bıraktım

konuşma oldukça doygun. Neredeyse *doldu taşı*."

Tock odaya bir kez daha baktı ve porsuk arkadaşlarının her birini inceledi. Ona karşı ciddi davranıyorlardı. Hepsi böyle hissediyordu. "Size bir şey mi söyledi çocuklar? Kaba mıydı?"

"Hayır," dedi Mads. "Harikaydı. Bizim hakkımızda yeterince güzel şey söyleyemedi."

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi Nelle, "seninle bir sorunu yok." "Sana tapıyor," dedi Streep.

"Bence sen onun favorisisin." Max telefonuna baktı. "Çok fazla kuzenin olduğu ve onun da hepsinin büyükannesi olduğu düşünülürse bu çok etkileyici."

"Evet, ama bize gelince ... . ?" Nelle ellerini iki yana açarak odaya göz gezdirdi. "Saf nefret."

"Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi Mads Max'e bakmadan önce.

Max sırtarak, "Bu, onunla sikişirken çok eğleneceğim anlamına geliyor," diye söz verdi.

* * *

"Ne yapıyorsun?"

Shay, şimdi Mads'in evinin arka tarafındaki, şaşırtıcı derecede büyük bir bahçeye bakan verandada oturmuş, eliyle işaret ediyordu. "İzliyorum."

Tock onun yanına oturdu. "Neyi izliyordum?"

"Bekle. Göreceksin."

Öyle de yaptılar, sessizce oturup boş arka bahçeye baktılar. Yine de garip ya da tuhaf hissettirmiyordu. Sadece sessizdi.

Sonunda sessiz bekleyiş meyvesini verdi. "Bu senin köpeğin mi?" Tock sordu.

Shay ona bakmak için başını çevirdi. "O bir çakal."

"Ah." Ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Kimseye söyleme ama bana bütün köpekler birbirine benziyor."

"Bunu anlıyorum. Ama bu gerçekten ilginç."

"Öyle mi?"

"Evet. Mads'in çakalı kız arkadaşının yanına taşınmış. Ve çocuklarını da!"

Shay, Tock buraya gelmeden önceki son otuz dakika boyunca dişi çakalın, erkeğin Mads'in evinin altında oluşturduğu yuvaya yavru üstüne yavru taşınmasını izlemişti.

"Kaç tane yavrusu var?" Tock sordu. "Şimdiye kadar . . . ? Sanırım beş."

"Vay canına. Ne orospu ama."

"Ha?"

"Mads'in onun için yaptığı onca şeyden sonra, başka bir kadını hamile bırakıyor ve sonra onu ve çocuklarını Mads'in parasını ödediği eve taşıyor. Maury Povich'in bir bölümü gibi."

Shay güldü. Sertçe.

Shay nihayet konuşabildiğinde, "Finn daha fazla çakal olduğunu öğrenince çok kızacak," dedi.

"Pek hayranı gibi görünmüyor."

"Hayranı değil." Shay Tock'a baktı. "Um ... hey. Dinle. Teşekkürler. Bugün için. Dani seninle geçirdiği zamandan gerçekten keyif aldı. Köpeklere ve matematiğine yardım etmekten de. Hepsi gerçekten çok güzeldi."

"Elbette. STEM'de daha fazla kadına ihtiyacımız var." Dani ona öylece bakınca, "Bilim, Teknoloji, Mühendislik ve Matematik" diye açıkladı. Matematiği ve bilimi gerçekten seven kızları bulduğumuzda onları desteklememiz gerekiyor çünkü kendine güveni olmayan erkekler onları dışarı itmeye çalışacaktır. Ve ben buna izin veremem. Çalışmalarında ya da başka bir konuda yardıma ihtiyacı olursa bana haber verin."

"Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum. Stevie de benzer bir şey söylemişti. Ama bunu mutfak dolabından söylemişti. Çünkü "-işaret parmağıyla tırnak işareti yaptı-" 'insan yiyenler' etraftaydı. Ve panda dondurmasıyla geri gelene kadar dolapta kendini daha güvende hissetti. Yani uzun lafın kısası, çocuğuma başka birinin değil senin ders vermeni tercih ederim."

"Bu muhtemelen en iyisi. Stevie kendi türünden korktuğu için değil -ki korkuyor- ama Stevie bu tür şeyleri *bildiği* için. Sanki kanında varmış gibi. Geri kalanımız kitap okumak, ders çalışmak, denklemler üzerinde çalışmak, öğretmenlerle çalışmak, sonraki adımları düşünmek, yol boyunca hatalar yapmak ve SAT sınavlarına birden fazla kez girmek zorundayız ... on yedi ya da on sekiz yaşında. Sekiz yaşında değil. Sorun şu ki, zaten Z noktasındayken ve zaman ve uzayın sonsuzluğuna doğru ilerlerken A noktasından B noktasına nasıl gideceğini anlaması zor."

Tock etrafına göz gezdirdikten sonra tekrar eğildi ve fısıldadı, "Bir keresinde fizik ödevi üzerinde çalışırken kazara başka bir boyuta solucan deliği açtığına dair bir söylenti duydum."

"Buna inanıyor musun?"

Tock omuz silkti. "Buna inanmıyorum. Ve bunu yapabilecek biri varsa, o da kesinlikle Stevie'dir."

İkisi de Tock'un sözlerini düşünerek bir süre sessiz kaldılar ve aynı anda konuşmaya başladılar.

"Evet."

"Evet. Seninle çalışması en iyisi."

"Kesinlikle. Ve bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum." "Harika."

"Harika."

Tock ayağa kalktı. "Mads uyuman için kanepeyi hazırladı."

"Eve gitsem iyi olacak."

"Kimse yavrun geceyi bir ayı evinde geçirirken eve gideceğine inanmaz. O yüzden yalan söylemeye bile kalkma. Bütün gece Dunn'ın evinin önünde durmak yerine kanepede uyu. İşitme duyun sayesinde uykusunda hapsirirsa anlarsın."

Tock'un kendisini bu kadar kolay ölçüp biçmesinden biraz utanarak, "Teşekkürler," demekle yetindi.

Kadının arka kapıya doğru döndüğünü hissetti ama kadın uzaklaşmadı. Bunun yerine çömeldi ve elini onun omzuna koydu. "Bu gece iyi olacak. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

Onu yanağından öperek hem şaşırttı hem de büyüledi.

"Sabah görüşürüz," dedi.

"Evet." Adam omzunun üzerinden ona bakmadan önce arka kapıyı açmasını bekledi. "İyi geceler, Tock." Ama sesi o kadar kısıktı ki, kızın onu duyduğundan bile emin değildi.

* * *

New Jersey'deki evlerinde kardeşinin odasının kapısını açtı. Onu uyandıran kişi olmaktan hoşlanmıyordu, özellikle de sabahın bu erken saatinde. Bu riskliydi. Büyük kedi uykusunu çok ciddiye alırdı. Hepsi öyleydi ama hoşnutsuzluğunu acı bir şekilde belli etmekten korkmayan tek kişi ağabeyiydi.

Yine de bu bekleyemezdi.

Aslan formunda yatağına yayılmış olan ağabeyi derin bir uykuya daldı. Ama ağabeyinin dikkatini neyin çekeceğini biliyordu.

"Bugün olacak."

Altın gözlerinden biri hemen açıldı; yüzünün sol tarafı yastığa gömüldüğü için diğer gözünü açamadı. Yine de, o tek gözle bile, kardeşinin sorusunu duymasına gerek kalmadan biliyordu.

"Çok kötü olacak."

Kardeşi yavaşça kendini dört ayağının üzerine iterek çift kişilik yatağın üzerinde durdu. Başını geriye attı ve kükremeye başladı. Her biri arasında birkaç saniye olan güçlü, kısa kükremeler. Sonra, kısa ve güçlü kükremelerine geri dönene kadar yaklaşık yirmi saniye boyunca devam eden bir dizi kesik kesik kükreme.

Sonunda, yan komşularının gürültülü kız arkadaşının çığlığını duydular, "*Aman Tanrım! Bu lanet şey de ne?*"

Bölüm 16

Shay sabahın kötü geçmesini bekliyordu ama öyle olmadı. Bunun nedeni de Tock'un sorumlu olmasıydı. İnsanları normalde duşta ne kadar kaldıklarına göre uyandırıyor - bu bilgiye nasıl ya da neden sahip olduğunu sormadı ama sahipti. Onu uyandırmak için omzuna dokunduğunda, diğer herkes ya giyinmiş ya da giyinmek üzereydi. Güne başlamaya hazırdı.

"Yirmi dakikan var," diye bilgilendirdi onu. "Ana yatak odasında kardeşinden temiz kıyafetler alabilirsin. Banyoda da duş alabilirsin. Charlie'nin yerinde kahvaltı. Waffle ve domuz pastırması."

"Kurtlar waffle'a bayılır," diye mırıldandı, doğrulup başını kaşıyarak. "En son ben mi hazırlanacağım?"

"Finn senin kısa duşlar aldığını, Streep'in ise kırk beş dakika boyunca suyu boşa harcamakta ısrar ettiğini söylüyor."

"Beşten beri ayaktayım!" Streep şortu ve tişörtüyle, ayakları çıplak bir şekilde odaya doğru yürürken bunu duyurdu.

"Neden hâlâ giyinmedin?"

"Çıplak değilim."

"Ayakkabılar! Tercihen bot. Bu öğleden sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Shay kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?" "Evet. Sadece bir şeyi araştırıyorum." "Desteğe ihtiyacın var mı?"

"Max, desteğe ihtiyacımız var mı-"

"Hayır!" diye duyurdu MacKilligan koridordan mutfığa doğru giderken.

"Neden kimse ayakkabı giymiyor?" Tock sordu. "Ayakkabılarınızı giyin!" Tekrar Shay'in yüzüne odaklandı. "İyi olacağız."

Daha sonra duşunu aldı, kardeşinin kıyafetlerini giydi ve Charlie'nin evine gitti. Söz verdiği gibi, pencerelerinin etrafında pusuya yatmış aylar için pastırma, waffle ve unlu mamuller hazırlamıştı. Adam içeri girip onu başının üstünden öptüğünde Dani çoktan mutfak masasına oturmuş, waffle ve pastırmanın tadını çıkarıyordu. Dani o sabah çok mutlu görünüyordu.

Nat'le kalmasına izin verdiği için memnundu; Nat yemek yedikten sonra yaz aylarında her gencin yapacağı gibi yatağına döndü.

Keane, "lanet olası yavru köpekler" ve Prenses de dahil olmak üzere onları SUV'una bindirmeden önce biraz kahvaltı etmek için zamanında geldi ve Dani'nin Ada'daki yaz kampına doğru yola çıktı. Ön tarafta Finn ile birlikte oturan Keane benzin masraflarından ve Long Island ile Queens arasında gidip gelmekten şikâyet etti. Umarım harcadığım paranın kıymetini biliyorsundur."

Kardeşi söylenmeye devam ederken, Shay kızını yanına çekti ve defterlerinden birinde matematik problemleri üzerinde çalışmasını izledi.

"Baba?"

"Hı-hı?"

"Tock'u seviyor musun?"

Uh-oh. Shay burada dikkatli olmak zorundaydı. Çocuklar kolayca bağlanabilirdi ve Shay kızını hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdi. Sırf ara sıra Dani'ye matematik dersi veriyor diye Tock'un hayatlarının kalıcı bir parçası olacağını düşünmeye başlamadan önce güçlü sınırlar koyması gerekiyordu.

"Elbette Tock'tan hoşlanıyorum. İhtiyacımız olduğunda bize gerçekten yardım etti." "Ama ondan hoşlanıyor musun?"

"Hayır, bebeğim, istemiyorum. O sadece bir arkadaş."

"Gerçekten mi? Çünkü Nat Teyze ondan hoşlandığını düşünüyor."

Lanet olsun, Nat! Küçük kız kardeşinin nesi vardı? Her şey aptal bir romantik komedi olmak zorunda değildi.

"Son dört gündür Nat'le ancak altı kelime konuştum. Şu anda neyi sevip sevmediğimi nereden bilebilir ki?"

"Charlie Teyze, Tock'un *senden* hoşlandığını düşünüyor."

Shay boştaki eliyle alnını ovuşturdu. "Charlie, Stevie ve Max'in teyzelerin *olmadığını* biliyorsun, *değil mi?*"

"Konuyu değiştirme," dedi Finn ön yolcu koltuğundan. "Tock'u seviyor musun, sevmiyor musun?"

Shay kardeşinin süper tokatlanabilir kafasının arkasına ters ters baktı. "Kapa çeneni. Yukarı."

* * *

Cipi beş milden daha uzağa park ettiler ve r ı h t ı m a doğru yürüdüler. Yine de teknenin battığı yere yaklaşamadılar.

Her türden federal kurum oradaydı, bölgeyi kapatmış ve soruşturmalar yürütüyorlardı.

Etrafta birkaç dakika durup Federalleri, meraklı izleyicileri ve basın mensuplarını izledikten sonra dağıldılar ve New Jersey'deki devasa rıhtımın geri kalanında burunlarını takip ederek etrafı koruyan tam insanlardan gizlice geçebildiler.

Olayların yaşandığı yere yaklaştıklarında Tock'un alabildiği tek koku ayı kokusuydu. Büyük, erkek ayılar.

Bu hiçbir limanda alışılmadık bir şey değildi. Nakliye, tüm o ürünleri ve içinde bulundukları kasaları taşımaya yardımcı olacak iri yarı insanlar gerektiriyordu. Ama ayı kokusunun yanı sıra silah yağı ve ... aslan kokusu da alıyordu.

Tock gözlerini devirdi. Aslan erkeklerine hiç tahammülü yoktu. Aslan dişileri yeterince kötüydü, ama onlarla sadece bok başlattıklarında sikişirdi. Ama aslan erkekleri . . . Doğru, ona ve takım arkadaşlarına Mads'in annesinin liderliğindeki sırtlan klanını alt etmelerinde yardım etmişlerdi ama bu önemli değildi. Vahşi hayvanlar söz konusu olduğunda bir gün iyi niyetli olmak daha sonra iyi niyetli olmayı garanti etmezdi. Özellikle de şekil değiştirenlerle bunu garanti etmiyordu.

Tock koklamaya devam ederken Mads, Tock'un yanında, "Bana neden kızgın olduğumu bilmiyorum," diye yakındı. "O çakalı ve ailesini evime ben davet etmedim ki. O zaten oradaydı. Elinde yakın bir alan vardı."

"*Eminent* ve bu terimi doğru kullandığınızı sanmıyorum. Hem de hiç."

"Sadece ailesine bakmaya çalışırken bizi rahatsız etmeyen bir çakalı kovmayı düşünmenin adil olduğunu düşünmüyorum."

Tock büyük bir konteynerin yanında durdu ve kapısını kokladı. Ayı kokusu almaya devam etti. Her yerde ayılar vardı! Yürümeye devam etti.

"Mülkünüzde hastalık ve pirelerle dolu olabilecek bir hayvan bulundurmanın tehlikeli olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"O çok temiz. Piresi yok."

Tock yine durdu ama bu kez Mads'le yüz yüze geldi.

"Ne?" Mads sordu.

"Bu hayvanı yıkadın mı?"

"Tabii ki biliyorum. Biz evde yokken eve giriyor ve çarşaflarımızın üzerinde uyuyor."

"Bu iğrenç." "Sen sadece tutucusun."

"Konu haşarat olunca . . . evet, öyleyim."

"Çakallar haşarat *değildir*."

"Bir fareden daha sevimli olması onu daha az haşarat yapmaz."

"Çalıştığımızı sanıyordum."

"Ben çalışıyorum," diye hatırlattı Tock takım arkadaşına. "Ev hayvanı yapmaya çalıştığın vahşi hayvanın erkek arkadaşının hoşuna gitmemesine kafayı takıyorsun."

"Finn benim erkek arkadaşım değil."

Tock üçüncü kez durdu ve Mads'le yüzleşti. Rakip takımdaki bir oyuncuya bakar gibi birbirlerine baktılar.

Çılgınca bakışmalar çok uzun sürünce Mads, "Peki," dedi. "O benim erkek arkadaşım. Ama dürüst olmak gerekirse, onun kız arkadaşı olup olmadığını bilmiyorum." "Temiz yatağında uyumasına izin verdiğin kuduz hayvana katlanıyor.

çarşaf. Güven bana. O senin erkek arkadaşın." "O kuduz değil. Aşılarını oldu."

"Haşaratlı köpek mi yoksa büyük boy kedi mi?" Mads omuz silkti. "İkisi de."

Normalde mantıklı olan takım arkadaşının evcil bile olmayan bir köpek için bunları yapmasından tiksinen Tock tekrar yürümeye başladı, burnu havada, her koklama onu bir şeye yaklaşıtıyordu. Sadece henüz ne olduğunu bulamamıştı.

Bir konteynerin köşesine geldiler ama yollarının kapalı olduğunu gördüler. Başka bir konteyner ya da bir duvar tarafından değil, büyük kediler tarafından. Omzunun üzerinden baktı ve Mads ile kendisinin arkasında daha da fazlasını buldu.

İri cüsselerinden Amurs olduklarını anladığı kaplanlar liman işçisi gibi görünüyordu; hatta birkaçı kendilerini bu şekilde tanımlayan rozetler takıyordu.

"Porsuklar," dedi içlerinden biri, "bu konteynerlerin etrafında pusuya yatmak bizi çok tedirgin ediyor."

Bu aslında Tock'a çok mantıklı gelmişti. Bal porsukları "pusuya yattığında" bunun nedeni genellikle bir şey çalmak üzere olmalarıydı.

Rıhtımlar federal ajanlar ve polislerle doluyken silahlarını getirmemeye karar veren Tock'un üzerinde sadece taktik bir bıçak vardı. Ama bu da iş görürdü. Bıçağa uzanmaya başladı ama daha eli sırtına bağlı silahın kabzasına dolanamadan Mads akıllı telefonunu konuşan kediye doğru kaldırdı.

Kaplan yere baktı, biraz eğildi ve gözlerini kıstı. "Finn?" diye sordu sonunda ekran görüntüsüne. "Bu sen misin?"

"Geri çekil, Donovan," diye uyardı Finn telefonda.

"Yoksa ne olur?" diye alay etti kedi.

"Yoksa annene beşinci sınıfta ne yaptığını söylerim."

Kedinin ifadesi alaycılıktan korkuya ve öfkeye dönüştü. "Öz kuzenim ... sadakatsizlik."

"*Vefasızlık mı?*" Keane telefonun diğer ucundan patladı.

Tock Keane'in yüzünü göremiyordu ama onun telefonu küçük kardeşinin elinden kapıp bağırdığını hayal edebiliyordu. Ve tam önlerinde duran kedilerin huzursuz tepkilerini izlerken, bunların hepsini daha önce duymuşlardı. "*Bize sadakatsizlik hakkında konuşmaya cüret mi ediyorsun, orospu çocuğu? Siktir git!*"

"Tamam," dedi kedi Keane'in laf kalabalığına karşı. "*Tamam!* Ama buraya hırsızlık yapmaya gelmemiş olsalar iyi olur. Bu sorun olur."

"Çalmayacaklar," diye cevap verdiğini duydu Finn'in. Telefonu kardeşinden geri almış olmalıydı. "Sadece geri çekil."

Kedi başını salladı ve Mads telefonu indirerek aramayı sonlandırdı. Kaplanlar başka bir şey söylemeden uzaklaştılar ve Tock ile Mads'i uçsuz bucaksız bir nakliye konteyneri denizinin ortasında yalnız bıraktılar.

"Finn'e bugün burada ne yapacağımızı söyledin mi?" Tekrar aramaya başladıklarında Tock Mads'e sordu.

"Hayır. Neden?"

"Ama yine de sınırdaki suçlu Malone kuzenleriyle seni körü körüne destekledi, öyle mi?" Tock, Mads ona doğru bakana kadar bekledi ve sonra ağzını açarak, *Erkek arkadaş, dedi.*

* * *

"Bunu bize gerçekten söylediklerine inanamıyorum."

Shay ürperdi. Erkek kuzenleri her zaman en zeki olanlar değildi. Malone'lar için gerçek zekâ ailenin kadınlarına aitti. Erkekler, CIA tarafından işe alınacak kadar zeki olan babalarından, karısına o elbisenin içinde güzel göründüğünü ama yirmi iki yaşındayken daha güzel olduğunu söylemenin iyi bir fikir olduğunu düşünen Seán amcalarına kadar uzanıyordu.

Yani, evet. Kuzenlerinin Finn, Shay ve Keane'e "sadaikat" hakkında aptalca şeyler söylemenin iyi bir fikir olup olmadığı konusunda çok derin düşünmelerini beklemiyordu. Shay'in babası öldüğünde ailenin kendi kanından olan akrabalarına asla göstermediği bir sadaikat.

Elbette Shay babasının federal bir ajan olduğunu bildiğine göre, Malone'ların kardeşleri ve onun yarı Asyalı ailesiyle bu kadar az ilişki kurmuş olması daha mantıklı geliyordu. Onlara göre federal ajanların NYPD'den farkı yoktu. Polis polistir, polis polistir. Ve Malone'lar polislerle iş yapmazdı.

Yine de Keane, Malone inancını umursamıyordu. Malone'lar babasının intikamını almak için hiçbir şey yapmamışlardı, hatta çocuklarına ve karısına bakmak için bile. Keane'e göre onlar aileden bile sayılmazdı. Sadece inşa etmeye çalıştığı cenaze ateşi için daha fazla düşmandılar.

Shay zaman zaman bu konuda sinirleniyordu. Finn de öyle. Ama hiçbir şey Keane Malone'un ruhunu parçalayan öfkenin yerini tutamazdı.

Keane cipi park etti ve hepsi dışarı çıktı.

"Benden bir şey ister misin?" Shay kızına, aşırı dolu sırt çantasını giymesine yardım ederken sordu. Diğer çocukların sırt çantalarını yuvarladıklarını görmüştü ama kızınınkini değil. O çantasında rulo istemiyordu. O sadece ışıltı ve Hello Kitty markası istiyordu.

"Bugün dışarı çıkarsan Dale Amca'dan köpeklerle göz kulak olmasını iste." "Dani-"

"Lütfen, baba." "Ben halledeceğim."

Kollarını babasının beline doladı ve ona sarıldı. "Seni seviyorum, baba."

"Ben de seni seviyorum bebeğim."

Kollarını çekti ve matematik kampına doğru koşmaya başladı. On yaşındaki halinin şimdiye kadarki en sıkıcı kamp olarak düşüneceği şeye doğru *koşuyordu* kızı. Mutlulukla! Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemişti. En azından Malone tarafından gelen akıllı kadın genlerini taşıyordu.

Keane aniden telefonuna bakarak, "Dale'i ara," diye emretti. "Ona evde kalmasını ve köpeklerle ilgilenmesini söyle."

"Neden?" Finn sordu.

"Çünkü rıhtıma gidiyoruz." "Neden? Ne oldu?"

Telefonunu öyle sıkı kavradı ki camı çatlamaya başladı. "O orospu çocukları bana mesaj atıp duruyorlar."

"Kuzenlerimiz mi? Ne dediler?"

"Sadece arabaya bin."

"Keane, Jersey'li kuzenlerimizle kavga etmeyeceğiz."

Keane Finn'e ters ters baktı ve Shay kısa, dehşet verici bir an için küçük kardeşini kurtarmak için büyük kardeşini öldürmek zorunda kalacağından korktu.

Ama sonra Keane gözlerini kırıştırdı ve "Hayır, öldürmeyeceğiz. Oraya Shay'in yeni kız arkadaşını korumak için gidiyoruz."

"Neyden?" Shay sordu.

"Kuzenlerimizin onu ve porsuk arkadaşlarını yalnız bırakacaklarına güvenemeyiz. O yüzden oraya gidip durumu kendimiz sakinleştireceğiz."

"Durumu sakinleştirmek mi? Ne yaparak? Malone'larla kavga ederek mi?"

Keane hasarlı telefonunu arka cebine soktu. "Bu onların suçu."

Shay kardeşinin cipine doğru yürümesini izledi ama bu işin peşini bırakamazdı.

"Ve Tock benim kız arkadaşım *değil!*"

* * *

Tock ve Mads, Charlie'den arabanın yanında buluşmalarını söyleyen bir mesaj alana kadar konteynerlerin etrafını araştırmaya devam ettiler. Geri dönmek üzereydiler ki Mads'in kafası aniden kalktı ve büyük bir konteynere doğru yürümeye başladı.

Kapıyı kontrol etti ve geri geri giderek neredeyse Tock'a çarpıyordu.

"Ne oldu?" Tock, Mads kış üstü düşmeden önce onu sabitleyerek sordu.

"Çürüme." Konteyniri işaret etti. "Oradan."

"Çete elemanları kendi işlerini hallediyor olabilir."

"Ayılarla mı? Çünkü ben öyle kokuyorum. Ölü ayılar."

Pantolonunun arka cebinden maymuncuk setini çıkaran Tock çömeldi ve kalın asma kilidi açmaya koyuldu. Şu anda bir tür kilit kutusu tarafından korunuyordu, bu yüzden asma kilidi öylece kesemezdi. Altından çalışmak zorundaydı. Sıradan hırsızlar için caydırıcı bir unsurdu ama porsuklar için değil. Ya da kurtlar için. Tock kurtların her şeye girip çıkabileceğini biliyordu.

Kazmayı çevirdi ama yeni bir ses duyunca kısa bir süre dondu kaldı. Sonra gelenlerin Max ve Streep olduğunu fark etti, bir dakika sonra da Nelle onları takip etti.

"Sen de mi kokusunu aldın?" Max sordu.

"Mads yaptı," dedi Tock, işine devam ederek.

Takım arkadaşları etraflarında bir sorun olup olmadığını kontrol ederken Tock, "Charlie nerede?" diye sordu.

"Zaten arabada. Bizi bekliyor." "Ona haber verelim mi-"

"Emin olana kadar olmaz," diye yanıtladı Max. "Kız kardeşimin zamanını boşa harcamak istemiyorum. Bundan nefret eder."

Tock asma kilidin *tıkırtısını* hissetti ve kilit nihayet açıldığında rahatladı. Kilidi bir kenara fırlattı ve kapıların alt tarafındaki kolları açtı. Mads'in yardımıyla uzun kollardan birini tutup sağ kapıyı sürükleyerek açtılar ve sol kapıyı kapalı bıraktılar.

Kapı açıldığında çürüme kokusu sert bir şekilde yüzlerine çarptı ama çoğu tam insan gibi öksürmediler ya da boğulmadılar. Çürüme hayatın bir başka evresiydi; pek çok yırtıcı hayvan çürüyen cesetlerden beslenebiliyordu.

Tock içeri girdi, Mads onun arkasındaydı ve takım arkadaşlarının geri kalanı da onu takip etti.

Konteynerin sonunda cesetleri buldular. Yaklaşık sekiz taneydiler. Hepsi de ayı. Boz ayılar, bir siyah ve birkaç kutup ayısı. Ölüm ve okyanus kokuyorlardı. Tock'un en sevdiği koku değildi ama bir kız ne yapabilirdi ki? Sinekler ve kurtçuklar çoktan cesetlere üşüşmüştü ama bu Max'in bir cüzdan bulana kadar boz ayıların ceplerini karıştırmasına engel olmadı.

"Giuseppe Romanov."

Streep, "Bu yaygın bir isim *değil*," dedi.

"Charlie'ye mesaj at ve bizden ne istediğini öğren-"

Max'in sonraki sözleri, açıklıktan içeri giren güneş ışığı kaybolmaya başladığında aniden kesildi. Tock'un tanımadığı bir kadının kapıyı kapattığını görmek için hepsi tam zamanında başını kaldırdı. Kadın kapıyı tamamen kapatmadan saniyeler önce gülümsedi ve onlara el salladı.

Bir saniye sonra tamamen karanlıktaydılar. Yine de bu büyük bir sorun değildi. Porsuklar gececiydi.

Ancak yine de Streep, "Sizleri bilmem ama ben tüm bunları endişe verici buluyorum" diye mırıldandığında muhtemelen durumu en iyi şekilde özetlemiştir.

* * *

Shay kardeşinin Mads ve Tock'u New Jersey rıhtımında "yedeklemek" gibi bir kaygısı olmadığını biliyordu. Porsukların nerede olduğunu bile bilmiyorlardı ve rıhtım çok büyüktü. Ancak Keane'in en azından bunu yapıyormuş gibi davranacağını düşünüyordu. Ama bu olmadı. Bir kez bile

Sean ve Malone kuzenlerinin sağlıklı bir kısmı bir yemek kamyonunun yanında taco yiyordu. Rıhtımın yanında bile değillerdi, birkaç blok ötedeydiler.

Yine de neden tartışıyorlardı ki? Keane'e porsuklara yardım etmek için Jersey'de olmaları gerektiğini hatırlatmaya ne gerek vardı? Özellikle de Keane arabayı durdurup cipten indikten ve öfkeli bir gergedan gibi kuzenlerinin yanına koştuktan sonra.

"Bana söyleyecek bir şeyin mi var?" Keane, taco'sunu ısırmakta olan Seán'a doğru tepinerek meydan okudu. Ve yemek yiyen bir kaplanın sözünü kesmek ... çok kötü bir fikirdi.

Seán cevap vermek yerine taco'sundan bir ısırık daha aldı. İşte o zaman Keane taco'nun geri kalanını kuzeninin elinden tokatlayarak aldı.

* * *

Charlie cipine yaslandı, telefonuna baktı ve Max ile arkadaşlarını bekledi. Max "bir şeye daha baktıklarını" mesaj atmıştı, bu yüzden Charlie kız kardeşi ve takım arkadaşlarının acele etmemesinden çok da endişelenmedi.

Ayrıca, kız kardeşlerinden birini beklemek zorunda kaldığında internetten alışveriş yapmak Charlie'yi her zaman meşgul ediyordu.

Dani'nin Prenses'i ve erkek köpekleri gezdirmek için kullanabileceği uygun bir tasma ve koşum takımına bakıyordu - Charlie normalde on yaşında bir çocuğun potansiyel olarak saldırgan bir köpeği gezdirmesini sorun etmezdi ama babasının ve amcalarının çocuğu korumak için eşlik etmedikleri sürece buna izin vermeyeceklerini biliyordu - o sırada midesinin derinliklerinde bir his hissetti. Bu onun kişisel uyarı sinyaliydi. Kötü bir şey olmak üzere olduğunda ona haber veriyordu. Beş mil yarıçapındaki her şeyin aşırı farkında olmasını sağlıyordu. Sesler. Kokular. Her şeyin.

Charlie telefonunu indirdi ve SUV'a doğru döndü, başı hareket ederken midesi kaputa bastırıyordu. Birkaç blok öteden gelen tartışma seslerini duyabiliyordu. Öfkeli tartışmalar. Kızgın kedilerin kokusu. Keane Malone'un uzaktan hırladığını duydu ama yerini tespit edemedi etrafındaki hava değişti.

Omuzlarını sarsan Charlie başını yana çevirdi ve bir bıçak eskiden başının olduğu yerde havayı kesti.

Charlie telefonunu bırakıp arkasını döndü ve yumruğunun tersiyle saldırganın kafasına vurarak onu yüzüstü yolcu koltuğuna fırlattı.

aracın yan camından. Ama başka saldırganlar da vardı.
Ve hepsi birden ona doğru geldiler.

* * *

Tock, Mads'le bakışmak için sadece bir an bulabilmişti ki yere düştüler ve kurşunlar saklama konteynerinin yan tarafını parçaladı.

Kullanılan silahlar kesinlikle yarı otomatik tabancalardı, ama mermiler ... 50 milimetrelik, zırh delici mermiler olmalıydı. Tock, Desert Eagle .50 AE olduğunu tahmin ederdi. Bir bal porsuğunu gerçekten alt edebilecek tek silah.

Hepsi porsuk formlarına geçerek biraz daha küçüldüler, vurulmaları biraz daha zorlaştı. Koşarken zikzak çizerek kapılara doğru yöneldiler.

İlk kurşun Tock'un sol ön bacağına isabet etti. Sonra sol yanına. Max kışından vuruldu, acı dolu çığlığı neredeyse Tock'u güldürecekti. Mads omzundan bir darbe aldı ve ayağa kalkıp koşmaya devam etmeden önce başını kuyruğunun üzerine çevirmesine neden oldu. Her nasılsa kurşun yağmuru Nelle'i tamamen ıskalamış gibi görünüyordu, ta ki bir kurşun boynuna saplanana kadar. Nelle ilerlemeye devam etti.

Kapıya yaklaşmışlardı ki, yerden seken bir kurşun Streep'in göğsüne saplandı. Muazzam güç Streep'in zeminde kayarak duvara çarpmasına neden oldu; Nelle ona çarpmamak için takım arkadaşının gevşek, kanlar içindeki porsuk bedeninin üzerinden atlamak zorunda kaldı.

* * *

Finn, Keane'in ellerini amcaları Seán'ın boynundan çekmeye çalışırken Shay kuzenlerini en büyük ağabeyinin sırtından uzaklaştırdı.

Shay ağabeyinin bir pislik olduğunu düşünmüyor değildi. Çoğu gün tam bir pislikti. Ama kuzenlerinin kardeşini dövmesine de izin vermeyecekti.

Ne yazık ki bu tür şeyler ilk kez olmuyordu. Büyükannelelerinin doğum günü. Büyük amcalarının cenazesi. Malone ailesinin buluşması. Kilisedeki vaftiz töreni. Tabii ki bu saçmalığı rahip amcaları başlatmış ve tarikatı için sessizlik yemini etmiş olan kuzenleri Finn'in burnunu kırmıştı. Yani bu kavga oldukça tipikti.

Sinir bozucu, acı verici derecede tipik.

"Kardeşinin nesi var? Neden böyle davranıyor?" Georgie Malone, Keane'e arkadan uzanırken Shay'den bunu talep etti.

"O mu?" Shay bağıarak karşılık verdi. "Bunu siz başlattınız! Ona babamız hakkında mesaj atarak!"

"Hayır, biz başlatmadık!"

"Ne?"

Georgie cevap vermeye başladı ama durdu, gözlerini sokağa dikti, dikkati o kadar dağılmıştı ki Keane'in çenesini çıplak elleriyle koparmaya çalışmaktan vazgeçti. Shay kuzeninin tam olarak neye baktığını görmek için döndü.

Beyaz bir minibüstü. Ve Shay her zaman, eğer bir tesisatçı ya da boyacı minibüsü değilse, beyaz bir minibüsün asla iyi olmadığını inanmıştı.

Shay kavgadan uzaklaştı ve minibüsün sokağın kıvrımlı yolunu takip edişini izledi. Savaşan gruba yaklaştığında minibüsün yan kapısı açıldı ve otomatik tüfeklerin namluları dışarı çıktı.

"Kutsal-"

"-Bok!" Georgie, Shay ile birlikte kavga eden kuzenleri ve amcalarını yakalamadan önce sözlerini bitirdi; bu sırada en az dört ayrı silahtan çıkan kurşunlar etrafa yayılıyordu.

* * *

Elleri saçlarına yapıştı ve Charlie'yi kısa süre önce kapatılan bir şarküterinin cam penceresinden içeri fırlattı. Vücudu bir masaya çarptı, sekti ve yere düştü. Charlie ayağa kalktığına saldırganlar yıkılmış pencereden içeri girmişlerdi.

Bunlar şekil değiştirenlerdi ama Charlie'yi şoke edecek şekilde Çöl Kartalları'nı kaldırmışlardı. Charlie şok olmuştu çünkü onlar porsuk değildi. Onlar aslandı. Aslanlar, kaplanlar ve ayılar diğer şekil değiştirenlere karşı nadiren silah kullanırdı. Zirvedeki yırtıcılar olarak bunun onlara yakışmadığını düşünüyorlardı. Silahlar yalnızca zayıf tam insanların ve küçük şekil değiştirenlerin hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu silahlardı. Görünüşe göre bu inanç tilkilerin duygularını incitmiş ve onlar da diğer şekil değiştirenlere karşı nadiren silah kullanmışlar. Ama porsukların incinecek duyguları yoktu. Bu yüzden bir düşmanı durdurmak için ne gerekiyorsa yaparlardı. Ama bir grup aslanın ona silah doğrulttuğunu görmek ...

Kediler beklemedi bile; sadece tetiklerini çektiler. Desert Eagle, metali, kayayı ya da bal porsuğunu delip geçebilecek kadar güçlü mermilere sahip bir silahtı.

Charlie üzerine düştüğü masayı yakaladı, kaldırdı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Sonra ileri atıldı, önce sağa, sonra sola, sonra da hâlâ ayakta duran ve masa onları tamamen ıskaladığı için ateş eden son iki aslana doğru kaçtı.

* * *

Minibüs uzaklaşırken ateş kesildi. Kuzenler Georgie'ye odaklandı. Bacağından ve belinden vurulmuştu. Ama Shay yaralanmamıştı. Kardeşleri de yaralanmamıştı. Ama onlara ateş edilmişti. Ve mutlu değillerdi.

Keane, "kötü" Malone Kardeş olarak bilinen kişi olabilirdi. Ama üçünün de öfkeyle bir sorunu vardı. Ve intikam.

Günün ortasında, caddenin ortasında yer değiştirdiklerini umursamadan hırlayan Malone kardeşler, ateş açıldığında yere düşmeyi başarmış sersemlemiş insanların yanından hızla geçerek minibüsün peşinden gittiler.

Shay onu kimin gördüğünü umursamadı. Kameralara yakalanmak umurunda değildi. Dünyaya ne olduğunu göstermesinin ne gibi yansımaları olabileceğini umursamadı. Ne o ne de kardeşleri umursuyordu. Caddenin karşısına geçtiler ve küçük bir sendika binasının çatısına atladılar. Çatıda hızla ilerlediler, hızlarının ancak bu kadar sürebileceğinin farkındaydılar. Kaplanlar sprinterdi, maratoncu değil. Kurtlar böyleydi.

Çatıdan atladılar. Shay ve Finn hızla giden minibüsün arkasına indiler, Finn pençeleriyle arka kapıyı kavradı, Shay ise portbagaja tutundu. Keane kaputun üzerine indi. Keane pençesini ön cama çarptığı sırada Shay üst taraftan ön tarafa geçmeyi başardı. Güç camı parçaladı ve Keane bedenini içeri itti. Bir saniye bile geçmeden minibüs sert bir dönüş yaparak kaldırıma çarptı ve takla atarak Shay ve Finn'i de beraberinde sürükledi.

* * *

Charlie bir dişi aslanı boynundan tuttu ve diğer dişilerden birinden aldığı Desert Eagle ile erkeği kafasından vurdu.

Silahı Dişi Aslan'ın kafasına dayamadan önce beyni ve kemikleri ona geri döndü.

Dişi aslan kolunu pençeledi ve "*Aspetta*-" diye bağırdı.

Ama o beklemedi. Charlie tetiği çekti, yüzüne daha fazla kan ve kemik isabet ederken gözlerini kırptırdı. Kollarındaki cesedi bıraktı ve dükkândan çıkmak üzereydi ki arkadan bir kurşun çarptı ve vücudundan çıkarken köprücük kemiğini kırdı.

Hâlâ ayakta duran Charlie yarasına baktı. Azı dişleri diş etlerinden kaydı ve yavaşça şarküterinin arka kapısından içeri giren aslanlarla yüzleştı. Tetiği çeken aslan ona kocaman gözlerle baktı.

"Cazzo," diye küfrederek geri çekildi ve elindeki silahın tetiğini çekti. Ama Desert Eagle'ın tepmesi çok acımasızdı. Atışını yapmadan önce silahı yeniden nişanlaması gerekiyordu ve Charlie her merminin yolundan çekilmeye devam ediyordu. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, aslanların onu zar zor görebildiğini biliyordu.

Charlie şarküteri tezgahının üzerine atladı, tezgahın üzerinden geçerek aslanların üzerine yürüdü. Artık önlerinde olmadığını fark ettiklerinde, pençelerini bir diş aslanın omurgasına gömmüştü. Charlie, dişinin sağında duran erkek aslanın gözlerinin içine bakarken, dişinin omurgasını birkaç parçaya ayırana kadar pençelerini yukarı çekti.

Kan ve irinle kaplı elini havaya kaldırarak erkek aslanın önünde durmak için hareket etti.

"*Ti prego.*"

"Evet," dedi arkasındaki aslanın geldiği yöne doğru koştuğunu duyarak. "Yalvarmak için biraz geç oldu."

* * *

Tock kapılara ulaştı; onları içeriden açmanın bir yolu olmalıydı.

İnsana dönüşerek sağdaki kapıyı itti ama kapı sıkıca kilitlenmişti. Pençeleriyle bile o metali asla geçemezdi. Hızla sol kapıya yöneldi ve bir mermi tehlikeli bir şekilde kafasına yaklaştırken eğildi. Bu kapı hareket etti ve onları kapatan kişinin diğer kapıyı kilitlemeye gerek duymadığını fark etti. Kilidini açtıkları ama açmaya zahmet etmedikleri kapıyı.

"Mads!"

Mads hemen onun yanına koştı ve yer değiştirdi. Diğerleri Streep'e yardım ederken, Tock ve Mads ağır kapıyı ittiler. Yarıya kadar açmışlardı ki

Tock lastik gıcirtısı ve motor sesi duydu. Mads'in kolunu tuttu ve kamyonun kapılara çarpmasını bekleyerek onu geri çekti.

Kamyon çarptığında konteyner bir iki adım hareket etti ama kamyon kapılara çarpmadı. Kükremeler, hırıltılar, çığlıklar ve rahatsız edici gümbürtülere bakılırsa, kamyon onlara ateş eden her kimse onu biçerken konteynerin yan tarafına süründü.

Tock, Mads'e yerinde kalmasını işaret etti ve sonra kısmen açık olan kapının yanından geçerek konteynerin kenarına gitti. Köşeden etrafına baktı. Kamyonun fren lambaları parlak kırmızıydı ve yerdeki saldırganlar, en az ikisi şimdi aslana dönüşmüştü, ayağa kalkmaya başlamışlardı. Ama sonra motor tekrar devirlendi ve fren lambaları söndü. Büyük mavi minibüs geri döndü ve yine Tock ve takım arkadaşlarına ateş edenlere çarptı.

Minibüs konteyneri geçip durana kadar yoluna devam etti. Gür saçlarının bir kısmı kazıtılmış Asyalı bir kadın sürücü tarafındaki camdan dışarı eğildi ve "Tock?" diye sordu.

Şaşkındı, çünkü Tock bu kadını hiç tanımıyordu, başını salladı.

"Arkadaşlarını topla ve kışını kaldırıp minibüse bin evlat. Gitmeliyiz."

* * *

Katliama bakıp hala elinde tuttuğu silahın kabzasıyla kanlı alnını ovuşturan Charlie, kısa bir süre hapislananın nasıl bir yer olduğunu düşündü. Tam o sırada gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. Döndü ve silahını kaldırdı.

Sarışın bir kadın kırık pencerenin dışından onu izliyordu ama kadın kıpırdamadı. Kaçmadı. İrkilmedi bile.

Başka bir porsuk.

Yine de Charlie onu da öldürmeyi düşündü.

"Desert Eagle," dedi sarışın kalın bir Doğu Avrupa aksanıyla, "tutukluk yapıyor. CZ ya da Makarov ile daha iyisin."

"Makarov mu? Onları hâlâ üretiyorlar mı?"

Sarışın işaret parmağıyla Charlie'ye bir işaret yaptı. "Gel, küçük ucube. Gitmeliyiz."

Tanrım, Charlie çok yorgundu. Tek yapmak istediği, polisler gelip onu kelepçelemeden önce arka mutfaktaki boş dolaplardan birine girip biraz uyumaktı.

"Hanımefendi," diye iç geçirdi sonunda, "sizi tanımıyorum. Zaten ben de sizi öldürmeyi düşünüyorum. Olabilir, değil mi?" Charlie ekledi. "Eğer hapse gireceksem, büyük bir patlamayla da çıkabilirim."

"Hapishane mi? *Senin* hapse girmene izin vereceklerini mi sanıyorsun? Önce seni öldürürler. Ya da bana yaptırırlar. Ama şimdilik seni güvenli bir yere götürmemiz gerekiyor."

"Kız kardeşim-"

"Arkadaşlarımın elinde." Sarışın, Charlie'nin dişleri aniden yeniden ortaya çıktığında az önce işaret ettiği parmağını salladı. "Şimdi, şimdi, küçük ucube. Buna gerek yok. O yaşıyor. Yardım etmek için buradayız. Öldürmek için değil. Bizi zorlamadığınız sürece. O yüzden gel. Kaldır şu güzel kışını da gidelim."

Charlie kadının elindeki tutukluk yapan silaha baktı, onu bıraktı ve bekleyen Mercedes'e doğru yürüyen kadını takip etti.

* * *

Hepsi kaçmadan önce çabucak aldıkları kıyafetleri giyerken, içinde bulundukları minibüs bir köşeden sertçe döndü ve Tock neredeyse zavallı Streep'in üzerine düşüyordu.

"Özür dilerim. Özür dilerim," diyerek kendini takım arkadaşının yüzükoyun yatan bedeninden uzaklaştırdı.

"Max gibi sürüyorlar," diye yakındı Mads.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Max. "Peki bu insanların kim olduğu hakkında bir fikrimiz var mı? Dost mu düşman mı?" Aldığı tek cevap omuz silkmek olunca Max başını salladı ve "Harika, harika. Her an ölebileceğimizi bilmek her zaman iyidir."

Nelle, "Bir şeyler yapmalıyız," diye işaret etti. "Zavallı Streep'i çoktan kaybettik."

Streep'in gözleri açıldı. "Ben ölmedim."

"Henüz, tatlım." Nelle onun başını okşadı.

"Henüz." "Tock iyi olacağımı söyledi!"

"Tock doktor değil. Ama merak etme. . . gittiğinde seni özleyeceğiz."

"Buradan nasıl çıkacağız?" Mads bilmek istiyordu.

Hiçbiri bir yol düşünmeden minibüs aniden durdu.

Tock çok uzağa gitmediklerini biliyordu. Hâlâ rıhtımın, nakliye konteynırlarının ve onları öldürmeye çalışan insanların yakınındaydılar.

Arka kapılara gitti, içeriden açamayacağı şekilde ayarlanmış olmalarını bekliyordu. Ama kapılar kolayca açıldı ve Tock dışarı fırladı.

Aracın etrafından dolaşmadan önce ekip arkadaşlarına "Burada bekleyin," dedi.

Tock'un daha konteynırlardan uzaklaşmadan porsuk arkadaşı olduğunu anladığı Asyalı, arka kapıları açılmış ve onlara bakan ağır hasar görmüş beyaz bir minibüsün önünde duruyordu.

"Haydi!" diye bağırdı dişi porsuk. Tock'un arkasından yaklaştığını fark edince ona işaret etti. "Lütfen bana yardım eder misin?"

Tock kadının neden bahsettiğini anlamadı, bu yüzden yaklaştı ve içeri bir göz attı.

"Belki seni dinlerler? Çünkü gitmek zorundayız. Şimdi."

Tock minibüse yaklaştı ve "Pekâlâ çocuklar. Hadi gidelim."

Üç Malone kardeş -hâlâ kaplan formundaydılar- sadece ona bakıyorlardı. Tock kabul etmek zorundaydı ki bu iticiydi. O kadar büyüklerdi ki minibüsün içini tamamen doldurmuşlardı. Ayrıca her tarafları kan içindeydi ve onu hiç tanımıyor gibiydiler. O soğuk, kedi bakışları sadece .

. . ona bakıyorlardı.

"Çocuklar," diye tekrar denedi, "gidelim. Gitmek zorundayız."

İri yarı Keane minibüsten atlayıp diğer araca doğru koşmaya başlamadan önce üç erkek karşılıklı bakıştı.

Tock, Max'in "*Va y* anasını!" diye bağırdığını duyduğunda oraya ulaştığını anladı. *Daha fazla kedi!* Oh. Sadece Malone'lar."

Finn hızla Keane'i takip etti ama Shay de aynısını yapmaya çalıştığında Tock tek parmağını kaldırarak onu durdurdu.

"Başını eğ," dedi ona.

Shay bir adım geri çekildi; dev bir erkek aslanın kafası çenelerinin arasında sıkıca kilitlenmişti. Tüm o altın yeleler gözlerine kaçtığı için Shay'in o şeyden kurtulduğu için mutlu olacağını düşünebilirsiniz. Ama belli ki ödülünü bırakmak istemiyordu. Bunun yerine biraz hırladı ve onu salladı.

"Shay Malone," diye bağırdı Tock, annesinin otoriter ses tonunu kullanarak, "bırak o kafayı ve defol git buradan!"

Shay'in ödülü yere çarptı ve yamuk minibüsten yuvarlanarak ıslak bir gümbürtüyle yere düştü. Bir saniye sonra Shay de onu takip ederek minibüse doğru koştu ve içine atladı.

"Gidelim," diye emretti Dişi Porsuk, çoktan sürücü tarafına geçmişti bile.

Tock da onu takip etmeye başladı ama tam bir insan olan kadın kaldırımında durmuş, aval aval ona bakıyordu. O kadar şaşkındı ki, tanık olduklarını kaydetmek için telefonunu kullanma zahmetine bile girmemişti. Telefon sadece elinden sarkıyordu.

Tock omuz silkerek ona şöyle dedi: "Vahşi hayvan ticareti korkunç, korkunç bir şekilde yanlış gitti. Farklı yırtıcı hayvanları asla aynı minibüse koymayın."

Kadın şaşkınlıkla kaşlarını çatmakla yetinince Tock oradan uzaklaştı. Daha fazla açıklama için zamanı yoktu.

Tock, gerçekten büyük üç Sibiry kaplanı ile Streep'e biraz yer açmaya çalışan ekip arkadaşlarının arasından kendini zorla içeri soktu ve kapıları tutup çarparak kapatmak için geriye doğru eğildi.

Minibüs tekrar hareket etmeye başladı ve Tock yere oturdu, artık insan olan çıplak Shay de yanında oturuyordu.

İkisi de epeyce kanla kaplı olan ikili önce birbirlerine, sonra da başka yerlere baktı.

"Sabahın nasıl geçti?" Tock kediye sordu. "Oldukça kötüydü. Ya seninki?"

"Berbat. Oldukça boktan."

"Evet," dedi Shay uzun bir iç çekişle. "Evet."

Bölüm 17

Kaptan Desiree "Dez" MacDermot, neredeyse tüm Doğu Sahili'nin rekor bir sürede kapatılmasını hayranlıkla izledi. Birleşik Devletler hükümeti tarafından değil. Sadece Jersey limanlarını kapatmayı başarmışlardı.

Ama Birleşik Devletler şekil değiştiricileri? Oyun oynamadılar. Rıhtımda neler olduğunu öğrenir öğrenmez, daha önce hiç tanık olmadığı bir hızla harekete geçtiler. Bölge on mil boyunca her yöne kapatılmıştı. İletişim tamamen kesilmişti. Birdenbire cep telefonları çalışmaz oldu. Anında bir medya karartması da yaşandı - yerel ve ulusal haberler "çok yanlış giden hayvan kaçakçılığının" merkez üssüne yaklaşamadı.

En azından medyanın aldığı ve almaya devam edeceği hikaye buydu. Bazı çok kötü adamların zengin milyarderlere satmak üzere apeks yırtıcı hayvanları rıhtımdan geçirirken hayvanların serbest kalıp ortalığı kasıp kavurduğu anlatılıyordu.

Peki ya mermi kovanları? Ve arabadan açılan ateş raporları? Hayır, hayır. Onlar sadece hayvanlarını kontrol altına almaya çalışan kötü adamlardı. Evet, silahlar vardı ama kimse gerçekten yaralanmadı.

Tabii bal porsuklarını saymazsak.

Dez, bal porsuklarının bir şekilde felaketin bir parçası olduğunu öğrenince şaşırmadı. NYPD'nin Sadece Şekil Değiştirenler Birimi'nin başı olarak uğraşmak zorunda kaldığı tüm sorunlar arasında porsuklar her zaman başa çıkılması en zor olanlarıydı. Birkaç yıl önce olsa, en büyük sorununun kokainli balla kafayı bulmuş boz ayılar olduğunu söylerdi. Ama bu sorunun normalde fillerde kullanılan bir bayılma tabancası ve meth kafalı vücut geliştiricilerle ilgili bir medya haberiyle kolayca çözülebileceğini kısa sürede öğrenmişti.

Bal porsukları ise tam bir kabustu. Çünkü diğer şekil değiştirenler gibi davranmıyorlardı. Dez'in kocası Mace'e ya da oğullarına hiç benzemiyorlardı - ikisi de çok fazla uyuyan ve çok fazla yemek yiyen huysuz aslan erkekleri. İkisini de seviyordu ama onları idare etmek için çok mücadele etti. Özellikle de birbirleriyle. Ama o Bronx'luydu. Maçoluk sorunları olan iki erkeği idare etmek, polislik ve eski deniz piyadeliği yıllarından sonra alışkın olduğu bir şeydi.

Ancak porsukların maoluk sorunları yoktu. Çok fazla kılları ve büyük bir tavırları olduğu için dünyanın otomatik olarak geri çekilmesi ve serbestçe dolaşmalarına izin vermesi gerektiğini dşnmyorlardı. Bunun yerine, porsuklar kendilerini tam insan dünyasına soktular ve sonra da pisliğe başladılar. İster erken çıkıp Madison Square Garden'daki bir konsere gidebilmek için neredeyse bir okulu yakacak olan genç porsuklar olsun, ister BM'de diplomatlar arasında bir şekilde yumruk yumruğa kavga başlatmayı başaran yetişkin porsuklar. Diplomatlar! Onların işi kavga etmek değildi. Ama Dez'in gerçek bal porsuğu şekil değiştirenlerin var olduğunu öğrendiğinden beri söylediği gibi, "Bunu bir porsuğa bırakın."

MOMA'ya ödünç verilen Romanya kraliyet mücevherlerini çalmayı bir porsuğa bırakın.

Dez'in tek bilmek istediği oğlunun İngilizce dersini "ok sıkıcı!" bulduğu için geçmesine nasıl yardımcı olacağı iken, bir veli toplantısı sırasında annelerin kelimenin tam anlamıyla birbirlerine tkrmelerini sağlamak bir porsuğa kalsın.

Ve bir porsuğun Doğu Sahili'ni kapatmasına izin verin çünkü biri onlardan bir demetini öldürmek istiyordu.

Eski ortağının bazı porsukların içine doldurulduğunu söylediği nakliye konteynerini inceledi. Her yerde kurşun delikleri ve kan vardı. Ayrıca konteynerin dışında l aslanlar, içinde ise l aylar vardı.

Bu endişe vericiydi. Özellikle de aslanlar. New York aslan sürüleri sorun yaratabilirdi, elbette. Ama her zaman kolayca halledilirdi. Herkes gibi onlar da sadece hayatlarını yaşamak istiyorlardı. Bazıları gerçekten zengindi. Bazıları daha az. Ama amaçları her zaman sürüyü korumaktı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ama nakliye konteynirinin etrafına dağılmış olarak gördüğü aslanlar ve arabayla geçen beyaz minibüs...

Öncelikle, Amerikalı değillerdi. Üzerlerinde bulunan birkaç kimlik İtalya'dan geldiklerini söylüyordu. Dez yeni bir şey keşfettiğinde her zaman biraz şaşırırdı. İtalyan aslanları gibi. Mantıklı geliyordu elbette. Ama yine de o Bronx'ta yaşayan ve bir aslana aşık olan tam insan bir polisti. Kocasının bilerek büyüdüğü şeyleri o hâlâ neredeyse her gün keşfediyordu.

Eğlenceli ve ilginçti ama kesinlikle korkutucuydu. Nasıl olmasın ki? Bir insan yırtıcı bir hayvana dönüşebiliyordu! Bu sıra dışı varlıkların, tam insanların gezegeni ve birbirlerini nasıl mahvettikleri konusunda şirretlik yapmamalarını ummak ve dua etmek gerekiyordu. Dez, eğer bu şekil değiştirenler diğerlerine düşman olmaya karar verirlerse hepsinin mahvolacağını biliyordu.

Ama şekil değiştirenler çağlar boyunca tek bir şeye odaklanmışlardı: kendi türlerini korumak. Sadece birbirlerinden değil - ayılar kurtlardan, aslanlar sırtlanlardan, kaplanlar herkesten nefret ederdi - ama tam insanların "öteki" olarak gördükleri şeylerle sık sık yaptıkları pis işlerden de. Şekil değiştirenler kendi türlerini gizli tutarlardı çünkü sonunda bir laboratuvar masasına bağlanıp parçalara ayrılmak istemezlerdi. Dez'in şu anda sahip olduğu işi kabul etmesinin nedenlerinden biri de buydu, çünkü hayatındaki en önemli şeyleri korumaya yardımcı olmak istiyordu: kocası ve oğlu. Ay ve yıldızlar gibi sevdiği koca kafalı tembel piçler.

Ve eğer onları korumak, şekil değiştirenlerin yönettiği federal kurumlar sorunu çözene kadar tüm Doğu Sahili'nin kapatılması anlamına geliyorsa, bunu sorun etmiyordu.

"Hepsi öldü mü?" diye sordu eski ortağı Lou "Crush" Crushek'e. Devasa yaşlı bir motorcuya benzeyen ama aslında sadece ayağa kalkarak etrafındaki herkesi korkutmayı başaran gizli bir polisten ibaret olan bir kutup ayısı. Uzun beyaz saçları ve kas üstüne kasları olan bu adamın boyu neredeyse iki metreydi. Dez'in en iyi arkadaşlarından biriydi.

"Aslanlar mı? Evet," dedi. "Hepsi öldü."

"Hayır." Elini sallayarak nakliye konteynerinin etrafını işaret etti. "Porsuklar."

Crush homurdandı. "Hayır."

"Ne demek 'hayır'? Kovanları gördüm. Kullanmışlar. 50 kalibrelik mermi. Oyuk uçlu. Ve Desert Eagle'ın neler yapabileceğini gördüm. Bana o porsukların bir yerlerde ölmediğini mi söylüyorsun?"

"Nerede olduklarını bilmiyoruz ama bu nakliye konteynerinden çıktıkları kesin."

"Ve bu sana garip gelmiyor mu?"

"MacDermot, karım bir kaplandır. Bazen içeri girdiğimde onu kanepemizde, kedi formunda, bacaklarını her yöne kaldırmış, kendi kıcını yalarken ve televizyonda Rangers maçını izlerken buluyorum. Yani benim tuhaf olarak gördüğüm şey sizin yaptığınızdan çok farklı olabilir."

"Evet." Dez başını salladı. "Nasıl olacağını görebiliyorum."

* * *

Minibüs fazla uzaklaşmadan tekrar durdu ve kapılar açıldı. Özel bir havaalanına varmışlardı; çalışan dört helikopter onları bekliyordu.

"Gidelim," diye emretti yaşlı bir Latin porsuk, kolsuz tişörtü güçlü, dövme omuzlarını ve kollarını gösteriyordu. "Helikopterlere doğru gidin."

Sadece Nelle ilerledi ve giymekte ısrar ettiği o gülünç ayakkabılarla minibüsten indi. Bir rıhtımda Nelle'den başka kim altı inçlik topuklu ayakkabılarla yürürdü ki?

Latin'in tepesinde yükselen Nelle, "Bize kim olduğunu ve ne istediğini söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyoruz," dedi.

Dişi porsuk geri adım atarak minibüsün arkasından baktı.

"Pislik gibi davranıyorlar!" diye seslendi birine. "Belki de sadece tedbirli davranıyorlardır!"

"Tamam. Tedbirli pislikler oluyolar."

Tock Shay'e baktı ve "Çocuğum olmadan hiçbir yere gitmiyorum" diye mırıldandı.

"O da neydi?" diye sordu Latin, porsuk bakışları Shay'e kilitlenmişti.

"Kızım olmadan hiçbir yere gitmiyorum," diye açıkladı Shay daha yüksek sesle. "Onunla ilgilenebilecek bir annesi yok mu?"

Nelle, porsuğa saldırmadan önce elini hızla Keane'in göğsüne koydu.

"Annesi futbol kampında," dedi Shay. Latin kaşlarını çattı. "Bilerek mi?"

"Çocuğumu almam gerek," diye ısrar etti Shay.

Shay ve kardeşlerini göstererek, "Hepiniz kan içindesiniz, porsukların *her yerinde* kurşun delikleri var ve siz üç kedi çırılçıplaksınız," diye ekledi.

"Geri dönüp kıyafetlerini alacak zamanları olmadı," diye açıkladı Nelle.

"Ne yani? Kıyafetlerini almaları için önce onları eve götürmemizi istiyorsun.

sonra da onları dışarı mı çıkaralım? Bunun için zamanımız yok." "Zaman yaratın."

"Şu anda hepinizin içinde bulunduğu durumu anlamıyor gibisiniz." Minibüsün yanına S sınıfı bir Mercedes yanaştı ve Latin, "Hepinizin kuduz köpekler gibi uyutulmanıza neden olabilecek bir durum" diye sözlerini bitirmeden önce ona baktı.

Nelle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Saldırıya uğradık. Tuzağa düşürüldük. Aslında bir kez olsun yanlış bir şey yapmadık."

Mercedes'in kapıları açıldı ve Charlie yolcu tarafından indi. Max de minibüsten atladı ve kız kardeşinin açık kollarına koştu.

"Sen iyi misin?" Charlie sordu. "Sen iyi misin?" "Ben iyiyim."

İşte o zaman Charlie geri çekildi ve kız kardeşinin kafasının arkasına bir tokat attı.

"Ne yaptın sen?" Charlie havladı.

"Hiçbir şey! Yemin ederim!"

"O zaman babamdı." Charlie kasvetlendi. "Babamı öldürmeliyiz." Max omuz silkti. "Tamam."

"Fred MacKilligan değildi," dedi siyah saçlı bir dişi porsuk, sürücü kapısını kapatıp Mercedes'in ön tarafına doğru ilerlerken. "Yine de hiçbirimiz bu sonuca varmana şaşırmadık. Daha önce hiç bu kadar beceriksiz biriyle karşılaşmamıştım."

"Aman Tanrım," diye duydu Tock arkasından. Tekrar Mads'e baktı. Takım arkadaşı neredeyse tüm yolculuk boyunca Finn'in yanında oturmuş, başını onun omzuna yaslamıştı. Ama şimdi, konuşan kadına tepki verirken gözleri irileşen Mads yavaşça ayağa kalktı.

"Sorun nedir?" Finn sordu.

Mads cevap vermedi ama onun yerine "Tracey Teyze?" diye sordu. Dişi porsuk sırttı. "Merhaba tatlı kız."

Mads ileri atıldı ve minibüsteki herkesi iterek araçtan inip kadının kollarına atlayana kadar ilerledi.

Tock, Mads'in teyzesi Tracey'i tanıyordu. İkili yıllar boyunca gizli e-postalar aracılığıyla iletişim halinde kalmıştı. Yapabildikleri tek şey buydu çünkü Mads'in orospu annesi, Tracey'nin -ya da Rutowski ailesinden herhangi birinin- Mads'le bir şey yapmaya kalkışması halinde öldürüleceğini açıkça söylemişti. Bu çok ciddiye aldıkları bir tehditti çünkü hepsi Mads'in annesinin bunu yapabilecek kadar acımasız olduğunu ve sırtlan klanının da buna seve seve katılacağını biliyordu. O klandan birinin bir çocuğu öldürmekle ilgili ahlaki bir sorun yaşayacağını ummak çok büyük bir riskti. Bu yüzden Rutowskiler uzak durdu. Şimdiye kadar. Ta ki Mads sadece annesini ve büyükannesini değil, tüm klanı alaşağı edebilecek yaşa ve güce gelene kadar. Hem de kıkır kıkır gülmek için sırtlanları yok etmekten başka bir şey sevmeyen, futbol oynayan aslanların yardımıyla.

Kolunu Mads'in omuzlarına dolayan Tracey Rutowski, yeğenini küçük gruplarına dönmesi için çevirdi.

"Şimdi, gitmemiz gerektiğini biliyorum, ama sadece birkaç saniye-"

"Seninle hep birkaç saniye geçiriyoruz ve sonra KGB'den kaçıyoruz," diye yakındı yaşlı Dişi kuşlardan biri.

"*Her neyse...* Seni en iyi arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum Mads." Latin'i işaret etti. "Bu Cecilia Álvarez. Hepimiz ona CeCe deriz. Siz onu C. E. Álvarez olarak tanıyor olabilirsiniz."

"Ressam ve heykeltıraş mı?" Charlie sordu.

"Evet."

"Hey!" Max dedi ki, "Resimlerinden birini çaldım. Çitime bir milyon beşe falan sattım."

Rutowski gözlerini kırıştırdı. "Huh." Hızlıca başını salladıktan sonra, saçları kısmen kazınmış Asyalı Dişi Porsuğu işaret etti. O tarafında bir sürü küpe ve boynunda birkaç büyük yara izi vardı. Ama Tock'un diş macunu satmayan bir kadında gördüğü en güzel gülümsemeye sahipti.

"Bu Stephanie Yoon."

"Bana Steph de."

"Steph Yoon mu?" Tock sordu. "Yoonotics'in kurucusu mu? İnsan bakıcılarına saldıran katil robotları ve dronları yaratan şirketin mi?"

"*Bu*, yaşananların yanlış bir özeti ve davalar sonuçlanana kadar hakkında konuşamayacağım bir şey. Ama evet, o benim."

"Şirketinizden bir drone aldım ve ilk kullandığımda kesinlikle bana saldırdı."

"Evet, muhtemelen saldırdı. Ama bunun için bir yamamız var, şimdi web sitemizden indirebilirsiniz."

"Ve," diye hızla araya giren Rutowski, kolunu sallayarak herkesin dikkatini son arkadaşına çekti, "bu Oksana Lenkov."

"Onun da sevimli bir takma adı yok mu?" Max sordu, sesi o kadar şirindi ki ancak alaycı olabilirdi.

"Evet. Hepimiz ona Öküz deriz."

Tock "Öküz"e baktı. Sarışındı. Çarpıcıydı. İri mavi gözleri ve keskin elmacık kemikleri vardı. Binlerce dolar değerinde tasarım kıyafetler ve ayakkabılar giymişti. Ayrıca sürekli bir dudak büküşü vardı. Sokakta yanından geçip "Affedersiniz" demekten başka bir şey yapmayan birinin suratına o tasarım ayakkabılarla tekme atmaya hazır gibi görünüyordu.

Ox, sessiz Max'e bir tür Avrupa aksanıyla, "Bu benim lakabım," diye alay etti. Tock Rus olduğunu tahmin ediyordu. "Bunu sevdim. Beni kızdırma, minik

Asyalı porsuk."

Max gözlerini kocaman açarak Tock'a baktı; takım arkadaşının yüzüne o sırtma yayılır yayılmaz Tock, Max'in Ox'a işkence etmeyi hayattaki misyonu haline getireceğini anladı.

Yine de bu şaşırtıcı değildi. Max kendisine "minik" denmesinden nefret ederdi.

* * *

Porsukların ileri geri konuşmalarını dinlemek Shay'i son derece rahatsız ediyordu. Kızına ulaşmak istiyordu. Onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Saçındaki kanı yıkamak istiyordu. Annesi için endişelenmiyordu. Sadece onu uyarması gerekiyordu ve o da kız kardeşleriyle birlikte yeraltına inecekti. Babası öldürüldüğünde de oğullarıyla aynı şeyi yapmıştı. Malone'ların düzenlemeye cüret ettiği cenazeyi neredeyse kaçırıyorlardı.

Evet. Bir telefona ve hareket etmeye ihtiyacı vardı.

Oh. Ve küçük kardeşini de kontrol etmeliydi. Dale'i sürekli unutuyordu.

"Kızımı almam gerek," diye tekrarladı konuşmada kısa bir durgunluk olduğunda.

"Nasıl?" Álvarez havladı; belli ki ondan bıkmıştı. "Yine. Üstünüz başınız kan içinde ve çıplaksınız. İnsanlar fark etmeden Jersey'den Ada'ya gitmenin bir yolu yok."

"Adada yaşadığımızı nereden biliyorsun?" Keane sordu. "Belki de senin sinir bozucu aksanıdır."

Nelle saldırmamasını önlemek için elini tekrar Keane'in göğsüne koyarken Tock, "Tamam," diye araya girdi. "Bu iş kontrolden çıkmadan önce, Shay ve ben gidip çocuğunu alacağız ve sonra seninle dediğin yerde buluşacağız. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Rutowski. Mercedes'inin anahtarlarını uzattı. "Arabayı alın ve helikopterlerimizle burada buluşun" -saatine baktı- "dört saat içinde?"

Tock büyük saatine baktı. Başını salladı. "Anlaşıldı."

"Saygon'dan son bir uçuş gibi, değil mi Tock?" Max, Stephanie Yoon'a bakmadan önce şaka yaptı. "Alınma ama."

"Orası Vietnam'dı," diye içini çekti Yoon. "Ben Koreliyim. Aptal."

"Burada ölüyor olmam kimsenin umurunda mı?" Streep minibüsün içinden seslendi.

Tüm takım arkadaşları "Hayır," diye yanıtladı.

* * *

Tock kuzenlerinden birine mesaj atarak -istemeyerek de olsa- Mads'in teyzesinin onları bekleyen helikopterlerin bulunduğu yerden çok uzakta olmayan güvenli bir ev olduğunu öğrendi. Shay'i oraya götürdü, o ise arka koltukta saklandı. Shay üst kattaki güvenli evin banyosunda duş alırken, Tock'un kuzenlerinden biri, aşırı iri kedi ve Tock için uygun büyüklükte kıyafetlerle çıkageldi.

"Nasılsın?" diye sordu kuzeni. "İyiyim."

"Gerçekten mi? Çünkü kurşun deliklerin hâlâ kanıyor," dedi kuzeni. Bu doğrudu ama bu onun iyi olmadığı anlamına gelmiyordu. Yaralar hâlâ kanıyordu çünkü iyileşiyorlardı. Kötü kan akıyor, böylece yaralar enfeksiyon kapmadan iyileşebiliyordu. Ahhh. Bal porsuğu şekil değiştiren olmanın mucizeleri.

İyileşmenin acıtmadığından değil. Bal porsuğu olmak her zaman acı verirdi ama Tock geçici acıyı kalıcı ölümüne her zaman tercih ederdi.

Kuzeni yaralarını temizlemesine ve sarmalamasına yardım ettikten sonra kapıdan çıkarken kısa bir süre duraklayarak uyardı: "*Savta*'nın da işin içinde olduğunu biliyorsun, değil mi? Yani daha önce olduğundan daha fazla. Ve yaşlı kadın çok *kızgın*."

Ama Tock bunu duyduğuna pek de şaşırılmamıştı. Büyükannesi ailelerini çok ciddiye aldığı bir İntikam Meleği yaklaşımıyla koruyordu. Mira Malka-Lepstein'in Tock'un takım arkadaşları hakkında ne hissettiği önemli değildi çünkü onları öldürmeye teşebbüs eden her kimse Mira'nın torununun da peşine düşmüştü. Yaşlı bal porsuğunun olaya karışmamasını umuyorsanız *yapmamanız* gereken bir hataydı bu.

Kuzeni gittikten sonra Tock eşyalarını hızla topladı ve üzerinde kanı olan her şeyi öğleden sonra yakma fırınına götürülmek üzere çöpe attı. Hazır olduğunda, Shay merdivenlerden iniyordu, saçları duştan ıslanmıştı, siyah tişörtü, eşofman altı ve spor ayakkabıları önceki saldırıdan kalan neredeyse tüm sıyrık ve şişlikleri örtüyordu.

"Gidelim!" diye emretti ve ön kapıya doğru yöneldi.

Tock onun kolundan tuttu ve oturma odasındaki kanepeye doğru çekti.

"Otur."

"Zamanımız yok-"

"Otur," dedi tekrar ve onu kanepeye oturana kadar aşağı itti. "Biraz kanaman var."

"Dani-"

"Merak etme," dedi Tock ona, alnındaki kanayan sıyrığa müdahale edebilmek için ilk yardım malzemelerini karıştırırken. "Gözüm onun üzerinde. Biz oraya varana kadar güvende olacak."

"Gözlerin mi?" Shay çatık kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Aileni mi çağırdın?"

"Böyle bir şey için. Nasıl olsa onlar da işin içinde olacak. En azından benim yönetebileceğim bir şekilde dahil olsunlar. Kızını, anneni ve küçük kardeşini izliyorum. Köpekleri seven tek kuzenim de yavruları ve üç yetişkini sizin evden alacak."

"Ciddi misin?"

"Eğer o köpekleri alıp getirmezsен Dani seni affetmeyecek. Bu konuda paniğe kapılmasını istemiyorum. Bunun için çok genç."

Birden kızın bileğini kavradı ve o iri yeşil-altın gözleriyle ona baktı. "Teşekkür ederim."

Shay bunu o kadar içten söylemişti ki Tock bir şeyler hissetmemek için kaşlarını çatmak zorunda kalmıştı. Bir şeyler hissetmekten nefret ederdi. Bir şeyler hissetmek sadece can sıkıcı bir zayıflıktı. O zayıf değildi.

"Sorun değil. Büyütülecek bir şey değil." Boğazını temizledi. "Biz STEM babasının kızları birbirimize göz kulak olmalıyız."

Tock bileğini çekti ve adamın alnındaki yaraya odaklandı.

"İşte," dedi, yarayı temizleyip bandajladıktan sonra. Kesik o kadar derin değildi, bu yüzden dikerek kapatması gerekmemişti. Kuzeninin getirdiği çantadaki farklı tonlardaki bandajları ilk gördüğünde kıkırdamaktan kendini alamamıştı. Siyaseten doğrucu kuzenleri Tock'un ten rengine uyacak bir şey olduğundan emin olmak istiyorlardı. Ama Shay'in ten rengine uyacak kadar açık olanlar da vardı ve bu aslında

havalı. "Hepsi tamam. Artık seni ilk gördüğünde kızını korkutmayacaksın."

Saatine baktı. "Hadi gidelim. Otuz dakikamız var-" Shay onun elini tuttuğunda Tock konuşmayı kesti.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sordu, daha ciddi bir hasar saklıyor olabileceğinden endişelenmişti. Yine de son beş dakikaya kadar çıplak olduğu için başka yaraları da görebilirdi.

Shay ayağa kalktı ve onun üzerinde yükseldi. Onun yine "Teşekkür ederim" diyeceğini düşündü ve bunu gerçekten duymak istemiyordu. Ama adam orada öylece durmuş, yüzünde yoğun bir ifadeyle ona bakıyordu. Adam eğilene kadar ne yapacağını bilmiyordu.

Onu öpmek için eğildi.

Yine de onu öylece tutup kendine çekmedi. Biraz yaklaşıp kadar eğildi ve sonra durdu... ve bekledi.

Shay onu bekledi.

* * *

Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Bu hamleyle çok güzel bir arkadaşlığa dönüşmekte olan ilişkisini neden riske attığını. Ama bunu gerçekten yapmak istiyordu. Onu öpmek istiyordu. Sadece onun da öpücüğü kendisi kadar istediğini bilmesi gerekiyordu. Kendini onun üzerinde zorlamayacaktı. Bu Tock gibi bir kadının hoşuna gidecek bir şey değildi. O oyun oynamazdı. Dalga geçmezdi. O sadece Tock'tu. En az yedi kez vurulmuş ve hâlâ güçlü bir şekilde ayakta duran, kızının güvende olduğundan emin olan tehlikeli bir bal porsuğu.

Nasıl olur da bu kadını öpmek istemezdi?

Yine de beklemek zorundaydı. Onu beklemek zorundaydı. "Gitmeliyiz," dedi ona bakarak.

"Biliyorum."

"Aptalca şeyler için vaktimiz yok."

"Biliyorum."

"Bir programımız var. O helikopter bizi beklemeyecek."

"Biliyorum."

"İnsanlar açıkça ölmemizi istiyor." "Biliyorum."

Yine de bekledi.

"Yani, gerçekten gitmeliyiz." "Tamam."

Shay ona bakarken, yüzü aniden kocaman bir kaş çatmaya dönüştü. Shay onun yüz ifadesini nasıl okuyacağını bilmiyordu ama bunun ön kapıdan çıkıp gitmesi için bir işaret olduğunu düşündü.

Kadın elini onunkinden çekti ve Shay doğrulmaya başladı, ta ki kadın aynı eli onun yanağına bastırana kadar.

Shay irkilerek tekrar Tock'a baktı ve onun ayak parmaklarının üzerine kalkışını hayretle izledi. Bu da yetmeyince elini Tock'un ensesine doladı ve dudakları buluşana kadar onu kendine çekti.

İlk dokunuş onu sertçe sarstı. Beklediğinden daha sertti. Bu ilk dokunuşu ayak parmaklarına kadar hissedebiliyordu. Sonra başını biraz çevirdi ve adam ağzını açtı. Dili içeri kaydı ve onunkine sürtündü.

İşte o zaman ellerini onun kıvrırcık saçlarının arasına soktu ve onu öperken yerinde tuttu. Öptüğünde, kız bir eliyle onun ensesini, diğer eliyle de belini kavradı.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen ama yeterince uzun sürmeyen bir öpücüktü bu.

Sonunda çekildiğinde, Shay küçük bir hırıltı çıkardı. Bunun bitmesini istemiyordu ama bitmesi gerektiğini de biliyordu. Çünkü hayat adil değildi.

Elini boğazına götürüp gözlerini kırıştıran Tock, "Biz gerçekten . . ." Saatini işaret etti. "Zaman," dedi.

Kadının bir anlık tutarsızlığı ona muazzam bir umut verdi.

"Doğru," diye yanıtladı. "Vakit geldi."

Kadın onu itti ve kapıya doğru yürüdü. Shay mutlulukla onu takip etti.

Bölüm 18

Charlie bir kilometre yüksekliğindeki tavanlara ve mermer zeminlere baktı. Burası zenginmiş *gibi davranmaya* çalışanlara yönelik küçük, pahalı bir Hamptons yazlık evi değildi.

Hayır, değildi. Burası bir malikaneydi. Aşırı zenginler için gerçek bir *Hanedan tipi* TV şovu malikanesi. Evin önünden görebildiği kadarıyla en az üç katı, kaç odası olduğunu bilmediği geniş bir mermer merdiveni ve her şeyi çevreleyen dönümlerce arazisi vardı.

Charlie, Tracey Rutowski'yi her zaman tanırdı. Sadece Mads'in teyzesi olarak değil, aynı zamanda çok önemli bir sanat simsarı olarak. Şirketinin dünyanın dört bir yanında galerileri vardı ve son otuz yılın en önemli sanatçılarından bazılarının yetişmesine yardımcı olmuştu. Bunların çoğu beyaz olmayan insanlardı. Rutowski aynı zamanda korkulan biriydi. Onun galerisinden çalmak akıllıca bir hareket değildi. Her bal porsuğu bundan kaçınırdı. Tam insan hırsızlar sonunda dışının dahil olduğu herhangi bir galeri veya sergiden kaçınmayı öğrendi.

Yine de bu malikane sadece başarılı bir iş anlamına gelmiyordu. Eski para anlamına da geliyordu. Ve Tracey Rutowski kesinlikle *yeni paraydı*.

Daha da tuhafı, tüm malikâne porsuk ve kurt kokuyordu.

"Burnunun biraz ... olduğunu biliyor muydun?" Steph Yoon ellerini kaldırdı ve dokunmadan yüzünde gezdirerek Charlie'nin hissettiği acının kırık bir burundan kaynaklandığını gösterdi. Tekrar.

"Ben yapmadım."

"Denememi ve-"

"Max," diye seslendi Charlie.

Kız kardeşi yanında belirdi, Charlie'yi kendisine doğru çevirdi, ellerini yüzüne koydu ve kendi kendine iyileşecek kadar yerine oturana kadar burnunu güçlü parmaklarıyla kabaca döndürdü.

Charlie derin bir nefes aldı. Burnu kırıldıktan ve onarıldıktan sonra hiç bu kadar iyi nefes almamıştı. Ama bu uzun sürmeyecekti. Birkaç saat içinde alerjileri onu yeniden rahatsız etmeye başlayacaktı. Şimdilik kurt kokusu daha da güçlü bir şekilde burnuna geliyordu.

"Teşekkürler," dedi kız

kardeşine. "Malone kızı-"

"Nat."

Yoon ona, "Ayılarla birlikte yola çıktı," dedi. "Birazdan burada olur."

"Harika."

"Stevie'yi laboratuvarından çıkarmaya çalışıyoruz." Telefonuna bir göz attı. "Yine de bunu kolaylaştırmıyor."

"Laboratuvar malzemelerinden bazılarını yanında getirmesini izin verin. Bir problem üzerinde çalışıyor ve rahatsız edilmekten nefret ediyor."

"Tamam. Tamam." "Aç mısın?" diye sormadan önce birine mesaj attı. "Susadın mı?"

"Biraz su iyi olurdu. Bir de baş ağrısı için bir şey." "Oh, tabii. Bu taraftan."

Yoon uzaklaştı ve Charlie onu takip etmeye başladı, ama hemen durdu ve arkasını döndü. Max ve arkadaşlarının hepsi donakaldı. Aslında bir şey yapmıyorlardı ama Charlie bir şey yapmaya başlamadıklarından emin olmak istiyordu. Neler olduğunu *tam olarak* öğrenene kadar olmazdı.

Charlie parmağıyla işaret etti. Çoğunlukla Max'e ama diğer ikisiyle de göz teması kurmayı ihmal etmedi. Tock Malone kardeşle birlikteydi ve Streep onunla ilgilenmeleri için bir doktor ve hemşireyle birlikte bir yatağa yatırılmıştı.

"Biz buradayken," diye duyurdu kadınlara, "çalmak yok, yalan söylemek yok, hiçbir şeyi ateşe vermek yok. Parti yok, pusu yok, ayaklanmaya dönüşen sıradan buluşmalar yok." Arkasını dönmeye başladı ama tekrar durdu ve hemen ekledi, "Ayrıca mobilyaları kemirmeyecek, herhangi bir boşluğa girmeyecek ya da kabloları çiğnemeyeceksiniz."

"Onlar rakun mu?" Yoon sordu.

"Bazen."

Charlie, kız kardeşi ve arkadaşlarına bir kez daha ters ters bakarak Yoon'u odadan çıkarken takip etti.

* * *

"Mobilyaları kemiremeyeceksek ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Nelle. Max yarı şaka yaptığını tahmin etti. Kadın kemirmeyi seviyordu.

"Böyle bir yerin bir yerinde basketbol sahası olmalı."

"Antrenman yapmaya gitmiyoruz Mads." Max başını kaldırıp duvarlara baktı. O kadar çok pahalı sanat eseri vardı ki, kız kardeşi kışına tekme basmadan hiçbirine dokunamıyordu.

"Neredeyse ağzının suyu akacak," dedi Nelle ona.

"Dostum," diye iç geçirdi Max, merdivenlerin yanındaki büyük duvara bakarak, "bu gerçek bir Chagall."

"Bu kaybolursa kesinlikle fark ederler." Mads de onlara katıldı. "Eğer pratik yapmayacaksak-" "Aman Tanrım, ciddi mi?"

"- Streep'i kontrol etmeliyiz."

Nelle başını salladı. "İyi fikir. Max? Sorun ne?" "Sanki bir şeyi unutmuşuz gibi hissediyorum."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Ama bir şey var."

* * *

"Sence endişelenmeli miyiz?" Kyle Jean-Louis Parker mutfak masasında karşısında oturan erkeğe sordu.

"Endişelenmek mi?" Dutch Alexander kendisini Max MacKilligan'ın "en iyi arkadaşı" olarak tanımlayan bir porsuktu. Ancak Kyle'a öyle geliyordu ki, Dutch'la geçirdiği zamandan çok basketbol takımındaki dişi porsuklarla vakit geçirdiği için, o bal porsuğu için daha çok "sadece bir arkadaş "tı. "Ne için endişeleniyorsun?"

"Burada kimse yok. Ve sokağın karşısındaki o üç ayı Nat'i bir saat kadar önce apar topar evden çıkardılar. Bize tek kelime bile etmeden." Kyle, Charlie'nin kısa süre önce kurtardığı, kucağında uyuyan köpeğe baktı. Bir çakal olarak bazı köpeklerle karşı zaafı vardı. Kulağı onarılırken gecenin büyük bir bölümünü veterinerin acil servisinde bu adamla geçirdikten sonra Kyle ona biraz bağlanmıştı. Uzun sürmeyeceğinden değil. İşiyile olan bağlantısının ötesinde gerçek bağlantılara vakti olmayan bir sanatçıydı. Ama burada oturduğu ve köpek kucağına tırmanıp şefkat beklediği için onu fırlatıp atacak cesareti yoktu. Gereksiz yere zalimce görünüyordu. Onun için bile. "Sanki bir şeyler oluyor ve biz de ... .. Bilmiyorum... unutulmuşuz."

"Yok artık. Eğer bir şey olsaydı, Max kesinlikle bana haber verirdi."

* * *

Max bir dakika kadar beynini yokladı ama hayır! Unutmuş olabileceği hiçbir şey aklına gelmiyordu.

Omuz silkerek ikinci kata çıkan büyük merdivene doğru yürümeye başladı, takım arkadaşları da hemen arkasındaydı. "Hadi gidip Streep'i kontrol edelim."

* * *

Charlie etrafına bakındı ve iç geçirdi, "Bu mutfak ... .. harika."

Rutowski sırtıttı. "Kocam yemek yapmayı sever."

"Bu mutfakta o kadar çok yemek yapabilirim ki." Büyük odanın parlak güneş ışığını içeri alan dev cam kapıları vardı ve mükemmel bir çimenliğe bakıyordu. Ona pek çok açıdan hitap ediyordu. Nasıl etmesin ki? Dört paslanmaz çelik çift fırın, altı gazlı ocak, dört buzdolabı ve her birine birkaç zebra leşi sığabilecek iki dondurucu, mermer zeminler ve tezgahlar, İtalyan fayansları ve ihtiyaç duyabileceği ya da kullanabileceği tüm ekipmanlarla, hayatında hiç bu kadar kıskanmamıştı. "Ayılar sokağın etrafında sıraya girerdi. Ama bu kötü olabilir. Çöpünü karıştırmaya başlarlar. Yaktığın ballı çörekleri ararlar."

"Ayılar," diye kıkırdadı Rutowski. "Her şeyi yerler." Cam bir kubbeye kaplı bir tabağı işaret etti. "Arizona kabuklu akrebi mi?"

Charlie elinde olmadan dudağını hafifçe kıvırdı, tiksintisini gizleyemedi. "Hayır, teşekkürler. Ama Max ve arkadaşları bunu sevecektir. Yine de Stevie buraya geldiğinde kıpırdayan ya da sürünen her şeyi gözden uzak tutmak isteyebilirsin. Yoksa çılgınlık başlayacak ve asla durmayacak."

"Bildiğim iyi oldu." Belli belirsiz bir hareket yaptı. "Başın daha iyi mi?"

"Evet."

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Biraz endişeli

görünüyorsun." "Ben mi? Hayır. Ben iyiyim. Ben iyiyim!"

Rutowski ellerini Charlie'ninkilerin üzerine koydu ve Charlie onun on parmağının da durmadan mermer tezgâha vurduğunu fark etti.

"Özür dilerim. Özür dilerim." Ellerini çekti ve kan lekeli kot pantolonuna sürtmeye başladı. Sadece düşünmeye ihtiyacı vardı. Bundan sonra ne yapacağını bulması gerekiyordu. Durumu idare etmek için.

Ama burada, Jersey'de bıraktığı SUV'den daha pahalıya mal olabilecek mermer bir tezgâhın üzerindeki bu yüksek sandalyelerde oturmak, bu yaşlı dişi porsukların onu izlemesi... şu anda hiç işine gelmiyordu. Hayır. Hiç de değil.

* * *

Tracey, MacKilligan'ın en büyük kız kardeşinin sandalyeden atlayıp aile mutfağında dolaşmaya başlamasını hayranlıkla izledi. Çocuğun adım atmaya ihtiyacı olduğunu düşündü. Porsuklar düşünürken, plan yaparken, komplo kurarken tempolu olabilirlerdi. Ama çocuk durmadan konuşurken mutfak dolaplarını karıştırmaya başlayınca işler daha da garipleşti.

"Neler olduğunu bilen var mı?" MacKilligan sordu. "Bizi kim hedef aldı? Benim peşimden gelenler İtalyan'dı. Bunu biliyorum. Ama bu ne anlama geliyor? Bir anlamı var mı? Yoksa sadece ucuz bir kiralama mıydı? Ve hepimizi rıhtıma mı çektiler? Nasıl? Ve neden? Kız kardeşlerimi dışarı çıkarmalı mıyım? Babamın bu işle bir ilgisi olmadığına emin misin? Genelde yapar." Kısa bir süre durakladı, elinde beş kiloluk bir un çuvalı vardı. Büyük pencerelerden dışarı bakarak, "Kazlarınız var," dedi. Tracey ve arkadaşları yavaşça sandalyelerinde döndüler ve büyük çift kapının önünden geçen kazlara baktılar.

"Anlamıyorum," dedi çocuk aniden tekrar konuşarak. "İlk defa biz bir şey yapmadık. Oraya olay çıkarmak için gitmedik. Sadece araştırma yapıyorduk. Ve hepimizi öldürmeye çalıştılar. Bundan daha fazla unun var mı?"

Tracey gözlerini kırıştırdı. Konunun ikinci kez aniden değişmesine şaşırmıştı. "Um . . . ." Kilere açılan bir kapıyı işaret etti.

Çocuk, Trace'in o odada olduğunu bildiği her şeyi görünce nefesi kesilerek içeride kayboldu. Çocuk derin dondurucuya bir göz atana kadar bekleyin.

Tracey çocuğun hâlâ konuştuğunu duyabiliyordu. Kelimelerin anlamını çıkaramıyordu ama kızın hâlâ o gün olanları analiz ettiğini hissediyordu. Zavallı şey için üzölmeye başlamıştı. O yarı kurttu. Belki de kendi kendini analiz etmesinin sebebi buydu. Bal porsukları bunu pek yapmazdı. Bir soygunun neden ters gittiğini ya da neden hapse girdiklerini analiz edebilirlerdi ama sadece bu tür şeylerin bir daha yaşanmaması için. Yapmadıkları şey, duygusal saçmalıklar yüzünden kendilerini parçalamaktı.

Çocuk, her biri elli kiloluk iki açılmamış un çuvalıyla kilerden çıktı. Onları kolaylıkla taşıdı ama Tracey'nin derdi bu değildi. Bunun yerine, kilerinin işgal edildiğini gören kocasının nasıl çılgına döneceğini biliyordu.

"Ah, tatlım," dedi Tracey, tabureden kayarak çocuğa doğru ilerlerken, "belki *de-*"

"Uh . . . Tracey Teyze?"

Tracey durdu ve koridora açılan kapıya baktı. Yeğeni orada duruyordu. Çok güçlü ve vahşiydi. Gerçekten boktan bir çocukluktan ancak gerçek bir bal porsuğu gibi sağ çıkabilmişti. Yeğenin MacKilligan gibi duygusal saçmalıkları aşırı analiz ederek zaman geçirdiğinden şüpheliydi.

"Hepinizle konuşabilir miyim?" Mads eliyle işaret etti. "Lütfen?"

Tracey arkadaşlarına işaret ederek mutfaktan çıkıp koridora yöneldi. Mads yürümeye devam edince Trace de fuayeye varana kadar onu takip etti.

"Charlie yemek mi pişiriyor?" Mads durduklarında sordu.

"Sanırım öyle. Dolapları karıştırmaya başladı, sonra da kileri-" "Fırını çalıştırdı," diye belirtti CeCe.

"Tamam... evet." Mads yüzü buruşurken başını salladı. "Şu anda ondan uzak durmalısın."

"Kocam onun aile mutfağında yemek pişirmesini hoş karşılamayacaktır."

"Bunu sevgiyle söylüyorum, ama bunu sineye çekmek zorunda kalacak." "Pardon?"

"Charlie b ö y l e davrandığında," diye açıkladı Mads, "Charlie Geri çekil ve umarım bu iş bittiğinde hepimiz hayatta oluruz." "*Bu* da ne demek oluyor?"

* * *

Mads, Streep'i yatırdıkları yatak odasına geri döndüğünde, "Haklıymışsın," dedi. Yaralı takım arkadaşları orta boy bir yatağa uzanmış, ateşler içinde ve solgun görünüyordu. Göğsü, son birkaç saat içinde bir hemşire ve doktor tarafından defalarca değiştirilmiş, kana bulanmış bandajlarla kaplıydı. Her ikisi de kediye ve odadaki bal porsuklarına tahammülleri yoktu ama Mads ve ekip arkadaşları Streep'in hayatını birkaç kediye emanet edecek değillerdi. Bu yüzden kaç kez rica ettilerse de gitmeyi reddettiler. Ya da talep ettiler. "Charlie pişiriyordu."

"Biliyordum," dedi Max. "Teyzeni oradan çıkardın, değil mi?"

"Evet. Ama mutlu değildi. Görünüşe göre kocası mutfağı konusunda çok korumacı falan." Omuz silkti. "Kocasının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Kocası öyle biri ki, devasa evindeki tek bir oda için paniği ne kadar derine iner bilemiyorum."

"Kocasını tanımıyor musunuz?"

"Sadece 'k o c a m' diyene kadar evli olduğunu bilmiyordum. Ama çocukları olduğunu duymuştum. Yetişkin olanları. Ama onlarla da hiç tanışmadım."

"Awwww. Kuzenleriniz var."

"Ben her zaman vardı Kuzenler, Max. Teyze Tracey'nin Çocuklarsadece henüz beni yemekle tehdit etmedi... bu iyi oldu."

Doktor Mads'e işaret etti ve o da hızla Mads'in yanına gitti. "Çok endişeliyiz," dedi kadın.

"Streep o kadar kötü mü?" Mads bakışlarını takım arkadaşına çevirerek sordu. "Hayır, değil. Gerçek şu ki, göğsünün tam ortasında bir delik vardı. Kurşun göğüs kafesinden girmiş, kalbinden çıkmış ve omurgasını keserek sırtından çıkmış. Tüm bunların onu anında öldürmesi gerekirdi ama öldürmemiş."

"Ama ateşi var ve iyi görünmüyor..."

"Evet. Buna 'sağmak' deniyor. "

Mads gülümsemek için dudaklarını birbirine kenetledi çünkü doktorun prensip gereği hepsini öldürmeye hazır olduğu hissine kapılmıştı. "Uh . . . iyileşmesine yardımcı olmak için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Doktor ellerini havaya kaldırarak, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Genellikle herhangi biri -göçmen ya da insan- kalbinden 50 kalibrelik içi boş bir mermiyle vurulduğunda, üzerini bir çarşafı örter, ceset torbasına koyar ve morga götürürüm. Ama bu" -eliyle Streep'i ve diğerlerini işaret etti- "kutsal olmayan senaryo, nasıl başa çıkacağımı bilmediğim ve kendimi daha fazla dahil etmeyi reddettiğim bir şey. Sizler kendi başınızasınız."

Doktor bu sözlerle birlikte tasarım çantasını, bilgisayar çantasını, siyah doktor çantasını ve arabasının anahtarlarını aldı. Başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Mads hemşireye baktı. Hemşire arkası dik bir sandalyede sessizce oturmuş, pençelerini törpülemekle meşguldü ve gitmek için acelesi varmış gibi görünmüyordu. Mads kediye bakmaya devam edince sonunda gönüllü oldu:

"Saat başı para alıyorum ve parayı severim. Böylece siz porsuklar da istediğiniz gibi."

* * *

Matematik kampının önüne geldiler ve Tock'u şaşırtan bir şekilde Dani çoktan bir öğretmenle birlikte kapının önünde duruyordu. Yoksa danışman mıydı? Her neyse, aslında kimseyi aramadıkları ya da çocuğu hazır etmelerini söylemedikleri için zaten dışarıda olması garipti. Shay içeri girip onu alacaktı.

"Neden dışarıda?" Shay sordu. "Gidip kontrol edeyim."

Ona baktı. "Neden sen?"

"Çünkü korkutucu olabilirsin ve şu anda bunun için vaktimiz yok." Saatini işaret etti. "Saati görüyor musun?"

Tock, Shay'in cevap vermesini beklemedi. Arabadan indi ve araçla çocuk arasındaki mesafeyi hızla yürüdü.

"Hey, Dani. Her şey yolunda mı?"

Dani cevap vermedi; sadece gözlerini devirdi.

"I oldu umut için konuşmak için Bayım veya Bayan Malone. Malone," ve öğretmen duyurdu.

"Annem bir Malone değil," diye adeta hırladı Dani, "ve gelemeyeceği için babamı aramanızı söyledi bile."

"Babana ulaşmaya çalıştım ama annen seni almayı yine reddetti."

"Ailem hakkında kötü hissetmeme neden olduğunuz için teşekkür ederim, Bayan Latimer." "Kastettiğim bu değildi."

"Bay Malone'un telefonu bugün erken saatlerde hasar gördü," diye araya girdi Tock. "Ama bir programımız var, bu yüzden bu önemli tartışma başka bir zamana kadar bekleyebilir mi-"

"Dani başka bir öğrenciyi yumrukladı."

Tock gözlerini öğretmene dikmiş, daha fazlasını duymayı bekliyordu. Öğretmenin bu kadarının yeterli olduğunu düşündüğünü anlaması birkaç saniyesini aldı. Tock'un bir şeyler söylemesini istiyordu.

"Bir erkek miydi?" Tock Dani'ye sordu.

"Evet."

"Bunu hak etti mi?"

"Kesinlikle."

Tock öğretmene omuz silkti. "Bunu hak etmiş gibi görünüyor." "Bu o kadar kolay değil, Bayan-"

"Eminim değildir, ama daha sonraya kadar bekleyebilir." "Gerçekten bekleyemez."

Cam ön kapılardan biri itilerek açıldı ve tam insan bir adam içeri girdi; çocuğu da hemen arkasındaydı.

Ve evet, Dani kesinlikle çocuğa yumruk atmıştı. Sol yanağına. Derinin altında golf topu büyüklüğünde bir şişlik vardı, bu da çocuğun elmacık kemiğinin kırıldığı anlamına gelebilirdi. Dani gençti ama gerçek bir kedi gücüne sahipti. Annesinin onu sürekli futbola yönlendirmeye çalışmasına şaşmamalı.

"Annesi bu mu?" diye sordu adam, sonunda onlara ulaşmıştı. Tock ve Dani birbirlerine baktılar ve ikisi de biraz kıkırdadı. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı, ama ... tamam! "Bak kızın oğluma ne yaptı," dedi adam, çocuğu öne doğru iterek.

"Bunu hak ettiğini söylüyor ve yıllardır matematik bölümlerinde erkeklerle uğraşan biri olarak ... . Ona tamamen inanıyorum."

"Eğer bu küçük veledin çocuğuma saldırmasının yanına kâr kalmasına izin vereceğimi düşünüyorsanız, başka türlü düşünmelisiniz, bayan!"

"Eğer hepimiz sakinleşebilirsek," diye önerdi öğretmen, "eminim bir yol bulabiliriz..."

Çok büyük bir şeyin Tock'un arkasındaki güneşi engellemesiyle sözleri kayboldu. Zaten çok kötü bir gün geçirmiş olan Shay'in küçük gruplarına doğru gelip gelmeye devam etmesiyle babasının bakışlarının yukarı ve yukarı doğru kalkışını izledi. Ta ki oğlunu hızla arkasına iten adamın tam önünde durana kadar.

"Bu da ne?" diye kekeledi adam sonunda.

"Bu *veledin* babası," dedi Tock, kolunu Dani'nin omuzlarına dolayarak. "Ve eğer onunla bir sorunun varsa, bunu gerçekten onunla konuşmalısın" -kolunu kaldırdı ve dev omuzlarından birini okşadı

-"O."

Shay adama baktı ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine sadece baktı. Aslında bu daha çok bir parıltıydı. Aslında Tock'a Keane'i hatırlatıyordu, tam bir düşmanlık içinde. Ama Shay tamamen sessiz değildi. Tock büyük kedinin göğsünden çıkan alçak homurtuyu hissedebiliyordu.

"Ben ... uh ... um ... uh ..." diye kekeledi adam. İnsanlar ormanda siyah ayılara rastladıklarında böyle mi davranırlardı? Kekelemek ve titremek? Kendilerini yırtıcı hayvanla çocuklarının arasına koyuyorlardı. Sanki bu bir şeyi engelleyecek ya da yardımcı olacakmış gibi.

"Aklınıza bir şey gelirse," diye devam etti Tock, "eminim Bay Malone bu konuyu sizinle tartışmaktan mutluluk duyacaktır. Burada. Ve şimdi." Bir süre bekledi. "Ya da gidebiliriz. Çünkü uymamız gereken bir programımız var."

Adam konuşmadan başını sallamaktan başka bir şey yapmayınca, Tock Dani'yi çevirdi ve arabaya doğru itti. Sonra arkasına uzanıp Shay'in kolunu tuttu ve onu da peşinden sürükledi. Bu hiç de kolay olmadı. İnsanken bile çok ağırdı ve avını sindirmeden bırakacak gibi görünmüyordu. Ama adamın yüzünü ısırıp koparırsa daha fazla sorun yaşarlardı. En iyisi hareket etmeye devam etmekte.

Neyse ki parmaklarını onunkilerle birleştirdiğinde Shay de onu takip etti ve Tock'un onu arabaya çekmesine izin verdi. Sürücü koltuğuna geri döndü ve herkes kemerini bağladıktan sonra yola koyuldu.

"Sanırım artık matematik kampına geri dönemeyeceğim, değil mi baba?" "Muhtemelen gidemezsin, bebeğim."

"Sorun değil," diye araya girdi Tock, bir ışıktaki durdu. "Stevie ve ben senin için bir matematik kampı ayarlayacağız. Harika olacak."

"Yarın yürüyüşe çıkacaktık."

"Ormanda mı?" Tock arka koltuktan Dani'ye bakarak sordu. "Bilerek mi?"

"Ve önümüzdeki Cuma günü kano yapılacaktı."

"Matematik kampı olduğunu sanıyordum. *Matematik* demek değil mi bu?"

"Matematik yapıyoruz ama dışarıda da bazı aktiviteler yapıyoruz. Normal kamp gibi. O kısmı da seviyorum." "Öyle mi?"

Shay sonunda Tock'a baktı. Öfkesi geçip gitmiş ve yerini merakla b ı r a k m ı ş gibiydi.

"Açık hava insanı değil misin?" diye tahmin etti. "Matematik çalışırken değil."

"Madem annemin mesajlarını almadınız baba, neden beni bu kadar erken aldınız?"

"Senin güvenliğin için-"

"Küçük bir geziye çıkıyoruz," diye araya girdi Shay. Görünüşe göre çocuğa gerçeği söylemek istemiyordu ve Tock bunu anladı. Çoğu şekil değiştiren yavrusunun porsuk yavrularından çok daha narin olduğunu unutup duruyordu.

"Nereye?"

Tock ve Shay bakiştılar. İkisi de gerçekten bilmiyordu.

"Bu bir sürpriz!" Tock, Max'in küçük Stevie'yi tehlikeli durumlardan onu telaşlandırmadan kurtarmak zorunda kaldıkları her seferinde başvurduğu eski bir yöntemi kullanarak, "Sürpriz!" dedi.

"Sürprizlerden nefret ederim."

Tock iç çekti. "Evet. Elbette nefret edersin." Stevie de öyle.

* * *

Mads, Streep'in yatağının yanındaki sandalyeye henüz oturmuştu ki yatak odasının kapısı açıldı ve Streep'in kız arkadaşı Ashley Baker içeri daldı. Streep'e şöyle bir baktı ve yatağa doğru koşarak yanına diz çöktü ve Streep'in elini tuttu.

"Bebeğim? Bebeğim, beni duyabiliyor musun?"

"Ash?" Streep ciyak ciyak bağırdı. "Ash... sen misin?" Parmakları güçlkle hareket edebilen gevşek bir kolunu uzattı. "Ash. Elim tut. Ben gitmeden önce orada olduğunu bileyim."

"Ah, Cass!" Ash, Streep'in gerçek adını kullanarak aptalın uzattığı zayıf eli tuttu. Elini yanağına dayadı, sonra Mads'e baktı. Mads gözlerini kaçırınca Ash hemen gülümsemesini gizledi ve "Zavallı, zavallı bebeğim! O piçler sana ne yaptı böyle?"

"Ağlama aşkım. Ben bu acımasız, korkunç dünyayı terk ettikten sonra mutluluğu yeniden bulacaksın."

"Hayır, Cass! Hayır! Hayır! Sensiz yaşayamayacağımı biliyorsun!"

Ash'in biraz arkasında duran Max, Ash'in başının arkasını işaret etti ve Mads'e, "*Bu kim?*" diye sordu.

Mads şok olmuş bir halde Nelle'e baktı, o da şaşkınlık ve kafa karışıklığı içinde sadece omuz silkip başını sallayabildi.

"Kim bu' da ne demek?" Mads yüksek sesle söyledi.

"Dostum!" Max, Ashley'e gülümsemeye zorlamadan önce yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, tatlım.

Sadece isimler ve yüzler konusunda berbatım."

Ashley kaşlarını çattı, kafası da karışmıştı. "Max, benim. Ashley."

"Ashley . . . . Ashley ..." Mad burnunu buruşturdu. "Evet. Kusura bakmayın. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Ciddi misin?"

"Daha önce tanıştığımızı varsayıyorum."

Şimdi Streep bile Max'e bakıyordu, gözleri açık ve netti.

"Max," diye itti Ashley, "birbirimizi on yıldır falan tanıyoruz." "Ah!

Doğru!" Max başını salladı. "Ashley liseden!"

Ash kısa bir süre gözlerini kapadı. "Evet. Liseden de. Ama ben *aynı zamanda* Streep ile."

"Evet!" Max tezahürat yaptı. "Hepimiz seninleyiz, Streep. Yürü, Streep! Kısa sürede iyi olacaksın."

Streep kendini dirseklerinin üzerinde yukarı itti. Artık durumu sağlamaya devam etme zahmetine bile katlanamıyordu. Onun yerine ağzı açık bir şekilde Max'e baktı.

"Ne?" Max hiçbir şeyden haberi olmadan sordu. "Sorun ne?"

* * *

Stevie helikopterden atladı ve neredeyse sürünerek Hamptons malikanesine doğru uzaklaştı. Dik yürümeye korkuyordu. Havayı yaran bıçaklar kafasını böyle keserdi. Yolculuk boyunca gözlerini kapalı tutmuştu çünkü dünyada kaç helikopterin yere çakıldığını çok iyi biliyordu. Bir sonraki kurbanın kendisi olacağından korkuyordu!

Dürüst olmak gerekirse, Shen olmasaydı o lanet şeye binmezdi. Shen onu istemediği araçlara bindirmekte çok başarılıydı. Çok sabırlıydı ve işleri her zaman eğlenceli tutuyordu. Ya da Stevie acı içinde ölmekten endişe ederken olabildiğince eğlenceli.

Şu anda, Shen onu belinden tutup havaya kaldırmasaydı eve kadar asker gibi sürünerek gidebilirdi. Shen onu yere bırakıp başının üstünü öpene kadar Stevie çılgılık attı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Shen.

"Artık o uçan ölüm arabasından kurtulduğuma ve ayaklarım yere sağlam bastığına göre... evet."

Yanlarında yürüyen Zé, "Kim bunlar?" diye sordu.

"Süper model görünümüne ve üzerlerinden yayılan kurt kokusuna bakılırsa, bunların yaşlı Van Holtz'lar olduğunu tahmin ediyorum."

Stevie sessizce Shen'e katıldı. Bu ailenin erkeklerinde bir şeyler vardı. Yaşları ne olursa olsun, ortalama bir erkek kalabalığında göze çarpıyorlardı ve hepsinin ortak bir benzerliği vardı. Van Holtz'lardan birini bile gördüğünüzde, dünyanın neresinde olursanız olun diğerlerini tanıyabilirdiniz.

Ve siyah bir cipten inip malikâneye doğru ilerlerken gördüğü üç yaşlı erkek, görmeye alışık olduğundan daha pejmürde olsalar da kesinlikle Van Holtz'lardı. Yabancı bir ülkedeki bir tür kaba saba ve hazır sırt çantalı geziden yeni dönmüş gibi görünüyorlardı.

Üç erkek konağa yaklaşırken, içlerinden biri Stevie, Shen ve Zé'yi çok uzakta değilken fark etti. Durdu ve onlarla yüz yüze geldi.

Stevie onu tanıdı. Van Holtz kardeşlerin bu kuşağında iki kademe vardı. En büyükleri olan Edgar, ABD'deki tüm sürüyü yönetiyor, gerektiğinde Alman Van Holtz Sürüsü ve ABD hükümetiyle yakın işbirliği içinde çalışıyordu. En büyük ikinci kişi olan Alder ise bir zamanlar ABD'de restoran işletmeciliği yapmış ancak birkaç yıl önce işten çıkarılmıştı. Söylentilere göre zimmetine para geçirmişti ama Stevie bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu. Aile öyle ya da böyle bu konuyu hiç tartışmamıştı. Bir de üçüncü büyükleri vardı, Van olarak da bilinen Niles. Dünyanın her yerindeki şekil değiştirenleri, özellikle de melezleri koruyan bir devlet kuruluşu olan Grup'u yönetiyordu; ayrıca Alder'le uğraşmak zorunda kalındığında ailenin arabulucusuydu.

Ancak ilk üçlüyle bağlantılı üç Van Holtz kardeş daha vardı. Bunlar eve doğru yürüyen üç kişiydi. Yaşlarını bilmediği için özel bir sıralama yapmamıştı: Heller, nam-ı diğer "Hel"; Lothaire, nam-ı diğer "Lot"; ve Gerulf, nam-ı diğer "Kurt". Stevie, bir kurt değiştiren için gülünç derecede gereksiz bir takma adda ısrar ettiği için onu suçlamadı. Çünkü kim kendisine "Gerulf" denmesini isterdi ki? Bu üç kurt kardeşin çok eski Alman isimleri vardı ve haklarında çok az şey biliniyordu. En büyük üçü dışa dönükken, şekil değiştiren ve tam insan dünyaları arasında sorunsuzca süzülürken, Stevie üç küçük kardeş hakkında nadiren bir şeyler duyuyordu. Zengin olduklarını biliyordu. Eğitimli aşçılar olduklarını biliyordu ve hepsi bu kadardı.

Stevie yaklaşırken onları "Beyler," diye selamladı.

"Stevie MacKilligan," dedi Wolf onu başıyla selamlayarak. Onun adını biliyor olması biraz sinir bozucuydu. Stevie en küçük üç kardeşle daha önce hiç tanışmamıştı. Onları tanıyordu elbette, çünkü Charlie bir keresinde ona ailenin fotoğraflarını göstermişti, böylece Stevie onları görür görmez tanıyabilirdi. Edgar ve Niles Van Holtz'un hükümetle olan ilişkileri bunu gerekli kılmıştı. Yine de bu üçüyle daha önce hiç tanışmamıştı. Yine de Wolf onu sanki yıllardır tanıyormuş gibi karşılamıştı. "Kabalık etmek istemem Stevie ama neden buradasın?"

Bu soru karşısında omuz silkti. "Bizi buraya getirdiler."

Wolf'un yüzünde bir anlık bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama bu kısa sürede düpedüz kızgınlık ve öfkeye dönüştü.

"Kahretsin!" diye bağırdı, arkasını döndü, evin önüne doğru yürüdü ve konağın kapısını fırlatarak açtı.

"Tracey!" diye bağırdı girişe doğru hışımla yürürken. "Kaldır kışını da buraya gel!"

Lot kardeşinin arkasından içeri adım atarken havayı kokladı. "Sanırım ..." Tekrar kokladı. "Sanırım biri mutfağımızda yemek pişiriyor."

Bunun Charlie olması gerektiğini anlayan Stevie, Shen'e baktı ve, *Uh- oh*, diye mırıldandı.

* * *

Üç yakışıklı kurt mutfağa girdiğinde Charlie başını kaldırıp baktı. "Ne halt ediyorsun?" diye sordu içlerinden biri.

"Al bakalım." Charlie büyük tezgâhın etrafından dolaştı ve erkeğin eline bir brownie tutuşturdu. "Bunu dene."

"Senin brownie'ni denemek istemiyorum."

"Ye onu. Kilerindeki şekersiz kakaoyu denedim. Genelde sadece Hershey's kullanırım, bu yüzden bunun tarifimde nasıl işe yarayacağını merak ediyorum."

"Yüce Tanrım," diye soluk soluğa kaldı içlerinden biri. "Bizim kakaomuzu mu kullandın?" "Karı!"

Mads'in teyzesi üç bal porsuğu arkadaşıyla birlikte odaya daldı. "Kurt! Eve gelmişsin!"

"Mutfağımızda yemek pişiriyor!" "Dışarıda konuşalım."

"Onları buraya getirdin ve bunun mutfağımızda pişmesine izin verdin!"

"Dışarıda." Charlie'ye zorla gülümsedi. "İzninizle."

Bir kolunu tuttu ve sürüklemeye başladı. İki arkadaşı da diğer kurtlarla birlikte onu takip etti.

Charlie de onu takip edip sorunun ne olduğunu öğrenmeyi düşündü. Ama kendini tanıyordu. Sakin ve mantıklı bir konuşma olarak başlayan şey, kısa sürede kötü bir kavgaya ve nihayetinde dahil olmak istemediği toplu bir cenaze törenine dönüşecekti.

"Pişirmek daha iyi," dedi kendi kendine. "Pişirmek her zaman daha iyidir. Toplu katliam kötüdür," diye hatırlattı kendine. "Pişirmek iyidir."

Bu bilgelikle, sevdiği şeye geri döndü.

* * *

"Sakinleşmen gerek."

"Onları buraya sen mi getirdin?"

"Benden ne yapmamı istiyorsun? O benim yeğenim."

"Yeğenini getir. Umurumda değil. Ama *hepsini* buraya sen getirdin." Wolf suçlayıcı bir parmakla karısını işaret etti. "Ben de kedi kokusu alıyorum."

"Evet. Evinizde kaplanlar var. Özellikle de Malones."

"Neden tüm sürüyü zehirlemiyorsun?" Lot sordu. Ses tonu mantıklı düşündüğünü gösteriyordu ama sözleri onun nasıl bir kaçık olduğunu ortaya koyuyordu. "Hızlı ve kolay. Böylece çocuklarımızın kaplanlar tarafından yenmesini izlemek konusunda endişelenmemize gerek kalmaz."

Trace köpeği işaret etti ve CeCe'ye "Ciddi misin?" diye sordu. "*Ben* ne zaman Lut'un deliliğinden sorumlu oldum?"

"Onunla evlendiğinde!"

"Hemen pişman olduğum sarhoş bir sorumsuzluk gecesi." "Otuz yıldan fazladır bununla yüzleşmedin."

CeCe iç çekti. "Boşanmak için onca evrak işi. Ben bir sanatçıyım! Kimin o kadar evrak işine ayıracak vakti var ki?"

Kanepede karısının bacakları arasında oturan Lot ona baktı ve "Ben de seni seviyorum tatlım," dedi.

"Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum," diye araya girdi Steph. "Birkaç gün kalacaklar ve sonra onları dışarı çıkaracağız."

"Edgar gelmediği sürece." Hel odada etrafına bakındı. "Edgar'ın gelip gelmeyeceğini biliyor muyuz?"

"Siz erkekler paniğe kapılmış köpek yavruları gibi konuşuyorsunuz," diye araya girdi Ox. "Edgar gelirse, onunla *ben ilgilenirim*."

"Hayır!" diye bağırdı tüm grup ona.

"Kardeşimizi öldürmeyeceksin," dedi Lot Ox'a.

"Sizin birbirinizle olan bu bağlantınız nedir?" Öküz bilmek istedi. "Ben iki yaşındayken kız kardeşim beni beşikte boğmaya çalıştı. Hayatta kaldım ve bunun için daha güçlüyüm."

"Sağladığınız bu küçük *eğlencelere* bayılıyoruz Yoldaş," diye hırladı Kurt, "ama pek de yardımcı oldukları söylenemez."

"Bakın, endişelenmeyin," diye söz verdi Trace Wolf'a. "Her şey kontrolüm altında."

Neredeyse ona inanacaktı. Bunu söyleyebilirdi. Birbirlerini otuz yılı aşkın süredir tanıyorlardı ve o da kocasını tanıyordu. O da tam orada, inananların yanındaydı.

"Charlie?" diye seslendi genç bir bal porsuğu antreden. MacKilligan'ın küçük kız kardeşi olmalı. Yanında koruma olarak bir ayı ve bir kedi vardı. "Neredesin?"

"Mutfaktayım. Yemek pişiriyorum!" İki erkek o tarafa doğru gitmeye başladı ama Stevie MacKilligan onları hemen durdurdu ve iki kolunu da uzatarak onları engelledi.

"*Tamam!*" diye antredeki yerinden bağırmaya devam etti. "*Pekala... fırsatınız olduğunda, bir dondurucuya erişmem gerekiyor! Test etmem gereken örnekler var ve kimsenin yanlışlıkla bu şeyden zehirlenmesini istemiyorum!*"

"Sana söylemiştim," diye tersledi Lot.

"*Sorun değil!*" Charlie karşılık verdi. "*Bu mutfakta bir sürü dondurucu var! Hangisinin işinize yarayacağını görmek için bana birkaç dakika verin yeter!*"

"*Bu harika! Teşekkürler, Charlie!*"

"*Sorun değil!*"

"*Hey! Max nerede?*"

"*Streep ile birlikte! Üst katta!*"

"*Tamam! Teşekkürler!*" Stevie ayı ve kediye baktı. "Hadi, hadi, hadi!" diye işaret ederek sessizce emretti. Sonra üçü de merdivenleri tırmanıp ikinci katta gözden kayboldu.

Kurtlar tekrar Tracey'e odaklandılar, o da gülümseyerek onları rahatlatmaya başladı ama bir sebepten dolayı eve getirilen yaklaşık iki yüz kiloluk dışı köpek - çok genç yavrularıyla birlikte

-Kemerli geçitte belirdi ve ona havlamaya başladı. Ve havlamaya. Havladı da havladı. Büyük ihtimalle yiyecek istiyordu.

İki erkek köpek merdivenlerden indi ve dışıye katıldı. Hep birlikte, küçük bir takım gibi, havladılar, havladılar ve havladılar.

"Prenses!" Charlie MacKilligan mutfaktan seslendi. "Buraya gel kızım! Ödüllerim var!"

İşte o zaman üç köpek, kocası ve kardeşlerinin, sağlık güvenliği nedeniyle kürklü kimsenin girmesine izin verilmeyen tertemiz mutfağına kaçtı.

Üç kurt da ona ters ters bakarken Tracey, "Gördün mü? Her zamanki gibi tam kontrol..." dedi.

"Gorbaçov'a da *aynen* böyle demiştin," diye hatırlattı Wolf. "*Ve o zaman da yanlışmıştın!*"

Bölüm 19

Stevie, Shen ve Zé'yi de arkasına alarak herkesi uyarmak için yatak odasına daldı: "Charlie yabancı bir mutfakta yemek pişiriyor! Hepimiz öleceğiz."

"Şart değil," diye tartıştı Max.

"Kek kokusu aldım."

"Yüce Tanrım." Max elini ağzına bastırdı. "Hepimiz öleceğiz."

"Charlie'nin brownie'lerini severim," diye itiraf etti Mads. İyi bir brownie'yi kim sevmez ki?

Stevie, "Browni onun stres fırını," diye açıkladı. "Eğer turta, kek, hatta torte olsaydı, sadece pişiriyor olabilirdi. Ama browni? Bu evi yerle bir eder."

Stevie durdu ve gülümsedi. "Ashley mi? Aman Tanrım, Ashley!" diye bağırdı ve Streep'in kız arkadaşına ulaşmak için neredeyse kız kardeşini sandalyesinden düşürüyordu. İkili birbirlerine sarıldı ve gülüştüler.

"Stevie, kızım! Cass bana Amerika'ya döndüğünü söyledi. İsviçre'deki spa nasıldı?"

"Daha çok bir akıl sağlığı tesisiydi. Ve bana iyi geldi."

Ash arkasına yaslanıp Stevie'nin yüzüne gülümsedi. "Grup seanslarını sen mi devraldın?"

"Yapmak zorundaydım. Bu işleri nasıl yürüteceklerini bilmiyorlardı. İşin içine girdiğimde hep daha derine iniyorum."

"Her zaman okula geri dönüp psikiyatri diploması alman gerektiğini söylemişimdir. Kendi işini kur, kızım! Belki o zaman kız kardeşinin benim kim olduğumu neden hiç hatırlamadığını bana açıklayabilirsin."

"Charlie mi? O seni seviyor!"

"Bekle. . . *Charlie* bile onu tanıyor mu?" "Oh . . . Max," diye iç geçirdi Stevie.

* * *

Tock, Dani'nin hemen arkasından devasa eve girdi.

"Vay canına, bu gerçekten çok güzel," dedi Shay'e. Shay başıyla onayladı ve kapıyı arkasından kapattı. "Yine de burada yaşayamazdım."

"Neden?"

"Tüm bu odalar mı?" diye belirtti. "Her birinde saldırganlar olabilir ve baltayla üzerime gelene kadar bunu asla bilemem."

Dani gözlerini kocaman açarak ona döndü.

"Ama burada değil," diye hemen düzeltti Tock. "Burası tamamen güvenli. Söz veriyorum."

Shay havayı kokladı. "Kardeşlerim burada . . . ve kurtlar. Kurtların burada ne işi var? O porsuklar bizi neden kurtların olduğu bir yere götürsün ki?" Başını iki yana salladı. "Keane bu konuda şikâyet etmeyi bırakmayacak."

Dani, "Prenses'i kontrol etmem gerek," dedi.

"Prenses'i kontrol etmene gerek yok. İyi olduğuna eminim."

"Doğada kurtlar ve köpekler her zaman iyi anlaşamazlar baba. Korkmuş olabilir."

"Prenses hiçbir şeyden korkmaz. Keane amcandan bile korkmuyor."

Dani başını kaldırdı ve birkaç kez kokladı. Çok tatlıydı! Çocuk duyularını kullanarak köpeğinin izini bulmaya çalışıyordu. Ergenliğe girdiğinde, gördüklerini, kokladıklarını, duyduklarını tam olarak kontrol edene kadar bu duyular onu biraz bunaltacaktı. Ama on yaşında bir çocuk olarak, muhtemelen o anda burnunu bombardıman eden tüm kokular yüzünden kafası karışmıştır.

Tabii ki bir koku öne çıkmadıkça.

"Browni," diye iç geçirdi çocuk. "Browni kokusu alıyorum."

Dani'nin babası başını kaldırdı ama sadece koklamak yerine ağzını açtı, dudaklarını dişlerinin üzerinden geriye doğru çekti ve dilini dışarı çıkardı. Gülünç görünüyordu ama bu kaplanların vahşi doğada farklı kokuları yakalamak için yaptıkları bir şeydi.

"Dani haklı. Browni. Sanırım Charlie pişiriyor."

Bu anonsla birlikte baba ve kızı mutfağa doğru yöneldi, ancak Tock ikisini de tişörtlerinden tutup geri çekti.

"Bu da ne-"

"Kaçın," diye emretti Tock. "Canınızı kurtarmak için kaçın."

Shay ve kızı şaşkın bakışlar fırlattıktan sonra Shay, "Ya da sadece ... bilirsin ... gidip birkaç kek alabiliriz," dedi.

* * *

New Jersey'deki evinin koridorlarında yürürken tüm pencereleri ve kapıları üç kez kontrol etti. Tüm yeğenlerinin evin içinde güvende olduğundan emin oldu. Bölgesinde orada olmaması gereken hiçbir şeyin olmadığından emin oldu. Her şeyin güvende olduğundan emin olmak istiyordu.

Bugünün kötü bir gün olacağını en başından beri biliyordu ama böyle olacağını bilmiyordu. Aptallar. Ne düşünüyorlardı ki? Tüm sorunlarını aynı gün içinde tek seferde öldürmeye çalışarak her şeyi yok edebilirlerdi.

Aslan başıyla ininin kapısını iterek açtı ve içeri girdi. Olanlar kesinlikle çılgıncaydı ve hepsini tehlikeye atıyordu. Ama bununla daha sonra ilgilenmek zorunda kalacaktı. Şimdilik tek yapması gereken çatısı altında yaşayanları korumaktı.

Bu yüzden evi kilitlemiş ve herkesin içeride güvende olmasını sağlamıştı. Kardeşleri olası her girişi gözlüyordu. Birinin girebileceği herhangi bir giriş noktası-

Yerdeki kırmızı noktayı gördü ve üzerine atlamak isteyerek durdu. Onu evin içinde kovalamak istiyordu. Ama nokta yerden göğsüne doğru hareket etti. Daha fazla kırmızı nokta göğsüne ve emin olduğu kadarıyla kafasına çarpınca kalçalarının üzerine oturdu.

Şu anda ininde birçok davetsiz misafir olmasına rağmen, hiçbirini göremiyordu. Hatta kokularını bile alamıyordu ki bu garipti. Ayrıca biliyordu ki, eğer onu öldürmeyi planlıyor olsalardı, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu. Ama istedikleri bu değildi. En azından şimdilik.

En sevdiği sandalyeye doğru baktı. Pencerenin yanındaki, oturup kâğıt, iplik ve mürekkepten yapılmış gerçek kitaplardan okuduğu sandalyeye. Şimdi o sandalyede oturuyordu ve çok küçük görünüyordu.

Bir elinde en sevdiği viskiden bir bardak vardı. Diğer elinde ise, doğru mermiyle aslan kafasının büyük bir bölümünü kolayca sulu parçalara ayırabilecek bir Desert Eagle vardı.

"Giovanni Medici," diye selamladı onu Mira Malka-Lepstein. "Görünüşe göre küçük bir sorunun var, dostum."

* * *

Shay, Tock'un mutfağa açılan kapıyı yavaşça iterek açmasını izledi. Dani'ye baktı ama o sadece omuz silkebildi. Çünkü Tock çok garip davranıyordu. Onu kısa bir süredir tanıyordu ve o hiç

hiçbir şeyden korkmuyor gibiydi. Özellikle de unlu mamullerden. Kim unlu mamullerden korkar ki?

Mutfığa doğru eğildi ve hemen geri çekildi. "Yüce Tanrım," diye fısıldadı, elini göğsüne bastırarak. "Sadece bir brownie alabilir miyim?" Shay sordu.

"Oraya girmek istemezsin," diye fısıldadı Tock. "Uzak dur!"

"Ben giriyorum," diye duyurdu Dani.

Shay bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi ve kızına bunu söylemek üzereydi ki Tock iki eliyle Dani'yi tutarak onu durdurmaya çalıştı. Ama Dani hızlı ve kaygandı ve mutfığa girmeyi başardı.

Bir süre sonra kızının "Vay canına!" dediğini duydu.

Paniğe kapılan Shay kapıyı iterek geçti ve mutfığa girdi. Dani'nin hemen yanında kısa bir süre durdu ve dev odanın etrafına bakmak için bir an ayırdı.

Mümkün olan her boş alan unlu mamullerle doldurulmuştu. Shay, Charlie'nin bu kadar çok şey yapmak için nasıl zaman bulduğunu bilmiyordu. Kurabiyeler, kekler, turtalar, pastalar. O da hâlâ devam ediyordu.

"Hey, Dani," dedi Charlie. "Aç mısın?"

"Senin keklerinden birini yemeyi umuyordum."

"Elbette." Charlie elinde bir tabağı içinde brownieler olan bir tabakla geldi.

Farklı türde brownieler. Hatta blondies.

"Fındık alerjiniz var mı?" Charlie sordu. "Hayır."

"Güzel." Charlie tabağı uzattı ve Dani bir brownie'ye uzandı. "Bu bitter çikolata. Cevizli. Bitter çikolata sever misin?"

"Uh . . . Bilmem."

"O zaman önce yanındaki daha açık renkli brownie'yi dene. Onda ceviz var."

Dani daha hafif olan brownie'yi aldı ve bir ısırık aldı. Kızı gözlerini kapadı ve boğazının arkasından kısık bir hırlama sesi çıkardı.

"Baba, bir tane denemelisin!"

Charlie ağzı kapalı bir gülümsemeyle tabağı Shay'e uzattı. Bu gülümsemeden hoşlanmamıştı. Gülünç derecede iticiydi. Ama o keklerin kokusu ...

"Bitter çikolatalı olanı," diye itti, adam kızının elindekinin aynısını almaya başlayınca.

"Ben pek bitter sevmem-"

Tanrım, ona öyle bir bakıyordu ki.

"Tamam." Onun yerine bitter çikolatalı brownie'yi kaptı ve bir ısırık aldı. "Aman Tanrım," diye nefesini tuttu, artık Charlie'nin o anda ne kadar itici olduğunu umursamıyordu. "Bu hayatımda ağızıma attığım en güzel şey."

"Teşekkür ederim." Charlie etrafına bakındı. "Diğer herkes nerede?"

Dani, "Sanırım senden saklanıyorlar," dedi. Hâlâ sorulduğunda doğruyu söylediği yaşlardaydı. Özellikle de lezzetli keklerin esiri olmuş, yüzü ve elleri çoktan çikolataya bulanmışken.

"Benden kaçıyorlar mı?" Charlie tekrarladı. "Neden?"

Shay, Charlie'ye dönüp "Kim bilebilir ki?" diye cevap vermeden önce bakışlarını sergilenen tüm yiyeceklerin üzerinde gezdirdi.

* * *

Tock yatak odasına daldı ve "İkisini de ölüme terk ettim!" dedi. "Kimi?"

Mads sordu.

"Shay ve çocuğu."

"Tock!"

"*Brownie istedi!*"

"Charlie iyi brownie yapar."

"Senin bu brownilerle derdin ne?" Max bilmek istiyordu.

"İyi bir brownie'yi severim," dedi Mads. "Çoğu insan karışım kullanıyor. Ama kız kardeşin onları sıfırdan yapıyor."

Tock odanın diğer ucuna geçti ve Ashley'e sarıldı. "Yine de yaptığı tek şey bu değil."

"Ne kadar kötü?" Max sordu.

"Dostum, o mutfağı unlu mamullerle doldurdu. Ve gerçekten büyük bir mutfak. Fırın gibi görünüyor."

Nelle öne doğru eğildi. "Kaçalım mı?"

"Hayır!" Stevie yeri işaret etti. "Çıkış yolumuzu tünel kazarak bulmalıyız."

"Neden hepiniz delirmiş gibi davranıyorsunuz?" Ash sordu. "Charlie'nin stresli olduğunda yemek pişirdiği doğru ama o sadece bir şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyor. Size ne olduğunu, neden olduğunu ve bir sonraki adımının ne olacağını anlamaya çalışıyor. Charlie için endişelenmeniz gereken zaman, ilk yaptığı şeyin bıçağı kapmak olduğu zamandır. Hepimiz biliyoruz ki o zaman rasyonel düşünce denklemin bir parçası değildir. Kelimenin tam anlamıyla sadece tepki veriyor. Tepki veren Charlie kötüdür. Pişen Charlie iyidir!"

Diğerleri isteksizce başlarını sallayarak onaylarken, Max sadece Ash'e baktı. Tock nedenini bilmiyordu, ta ki Ash Max'e bakarken birden patlayana kadar, "Aman Tanrım, Max! Cass ve ben onuncu sınıftan beri birlikteyiz! Sen de bizimle tatile geldin! Siz beşiniz Marakeş'te soygun yaparken ben Charlie ve Stevie ile İsviçre'de bir hafta geçirdim! Gelecek yılki düğünümüze davetiye gönderdin! Hatta," diye ekledi, "başlangıç olarak bifteği işaretlemişsin, ama sonra üstünü çizip ıstakoz yazmışsın, sonra da 'Neden kağıt davetiye yapıyorsunuz ki? Bu işi internetten yapmalısın!' "

Max küçük bir omuz silkti. "Sadece bir şey çağrıştırmıyor."

"İşte bu kadar!" Ash yatağa doğru ilerledi ve çok daha iyi görünen Streep'in yanına uzandı. "Benden bu kadar. Ben seni tanımıyorum. Sen de beni tanımıyorsun."

Yatak odasının kapısındaki küçük bir tıkrı bu saçma konuşmayı durdurdu ve Tock rahatlamış bir gülümseme verdi. "Yaşıyorsun."

Dani kaşlarını çatarak Tock'a baktı ve elindeki brownie'yi ısırıldı. Çiğnemeyi bitirdiğinde, "Charlie sana onun yaptığı herhangi bir şeyi istiyorsan hemen aşağı gelip almanı söylememi istedi," dedi.

"Neden?"

"Kurtlar geliyor."

* * *

Mira, çatıya açılan bir kapıya ulaşana kadar devasa kediyi merdivenlerden beş kat boyunca takip etti. Kardeşlerinden ya da büyük yeğenlerinden birine - bu kadar büyük kedinin arasında kimin kim olduğunu anlamak istemiyordu - gitmesi için hırladı ve kenara doğru yürüdü. İşte o zaman nihayet insana dönüştü. Çıplak bir insandı ama en azından çok iyi bir vücudu vardı.

Giovanni Medici çoğu aslan erkeğinin yaşadığı hayatı yaşamadı - bir sürüye girip dişilerin onu beslemesine ve daha genç, daha güçlü erkekler tarafından kovulana kadar onunla üremesine izin vererek. Bazıları tam insan kadınlarla kendi ailelerini kurmaya devam ederdi; özellikle tembel olanlar, eğer anlaşılabilirlerse hayatlarını kız kardeşleriyle birlikte yaşayarak sonlandırabilirlerdi. Ancak daha yaşlı, tam kan aslan erkeklerinin çoğu Sudan'da ölüp gidiyordu.

Ama Mediciler -İtalya'daki de Mediciler gibi- bir aslan sürüsü değildi. Onlar bir koalisyondur. Kendi ailelerini yöneten kardeş aslanlardan oluşan bir koalisyon. Nadirdi ama vahşi doğada olduğu biliniyordu. Yüzyıllar boyunca başka koalisyonlar da olmuştu ama hiçbiri de Mediciler kadar güçlü ya da uzun ömürlü olmamıştı. Hiçbiri bu kadar acımasız da değildi.

Mira, Giovanni'nin yanında durmak için yürüdü. Artık silahını ona doğrultmamıştı. Buna ihtiyacı olduğundan emin değildi.

"Bugün başına bir sürü sorun açtığın kesin kedicik." "Biz değildik."

"Bana yalan söyleme Medici."

"Biz değildik. Eğer öyle olsaydı, şimdiye kadar kafanı yemiş ve kemirilmiş kemiklerini İsrail Büyükelçiliği'nin önüne bırakmış olurum."

"Tıpkı babanın yapacağı gibi mi?"

"Kesinlikle." Derin bir nefes aldı ve sonra bıraktı. Yaşlı Giuseppe hakkında konuşmak zorunda kaldığı her seferinde bunu yapıp yapmadığını merak etti. "Sadece babam korunan topraklarda böyle bir saldırıya izin verebilirdi ama bunu yapacağından şüpheliyim. İyi bir adam değildir ama asla aptal ya da deli değildir."

"Bu saldırıya her kim izin verdiyse, tüm Türkiye'nin sırtına bir hedef koymuştur. -"

Sözünü kesen sert kahkaha acı ve öfkeliydi.

"Babam ya da başka bir de Medici için kimse gelmeyecek. Katzenhaus hiçbir şey yapmayacak. BPC sadece aile için çalışan aylara yaptırım uygulayacak, ama ücret o kadar iyi ki, *her zaman* aile için çalışan aylar olacaktır. Ve Grubun mükemmel keskin nişancıları hiçbir zaman herhangi bir de Medici'nin kafasına bir kurşun sıkacak kadar yaklaşmayacaktır. Yani eğer umutlarınız onlardan herhangi birine bağlıysa, unutulmuş gitsin."

Mira dönüp Giovanni'ye baktı. Tıpkı diğer de Mediciler gibi görünüyordu. Kalın kahverengi katmanlarla karışık sarı yelesi vardı. Devasa aslan omuzlarıyla bir buçuk metreden uzun boyluydu. De Medici aslanları bataklık kedileriydi, akıntıya karşı savaşmaya alışkınlardı. Giuseppe'nin ilk atası ve kardeşleri anneleri tarafından Pride'dan kovulduklarında, paraları ve umutları kalmayınca kendi koalisyonlarını kurmuşlardı. Ve bu koalisyonun başı olarak ilk hamlesi, bir Roma Katolik bayramı sırasında bütün bir mafya ailesini yemek oldu. O ve kardeşleri o ailenin yerleşkesini darmadağın ederek herkesi öldürdü ve cesetlerin çoğunu yedi. Sırtlanlardan oluşan bir klan bir sonraki

gün, katliamdan kimsenin kurtulamadığını görünce şok oldular. Çocuklar ya da evcil hayvanlar bile.

Yüzyıllar sonra, aslında hiçbir şey değişmemişti. Bir şey dışında...

"Biz onunla birlikte değiliz, biliyorsun," dedi Giovanni. "Mediciler *bizim* Kendi koalisyonum. *De* Mediciler ve babam Avrupa'yı yönetiyor-" "Peki siz Amerika'yı yönetiyor musunuz?"

"Onu Katzenhaus'a bırakıyoruz. Biz sadece buradaki küçük bölgemizi yönetiyoruz. New Jersey'deki."

"O zaman babanız 'küçük bölgenizi' işgal etti ve takip etmeniz için cesetlerden oluşan bir iz bıraktı."

"Eğer babama karşı geldiğimi düşünüyorsanız... Karşı gelmiyorum. Burada korumam gereken çok şey var. Ve inanın bana, herhangi birimiz onun yoluna çıkmayı aklından bile geçirse, kendi oğullarından birini öldürmekte tereddüt etmeyecektir."

* * *

Mads, Charlie'nin hazırladığı yiyecekleri görünce Tock'a "Şaka yapmıyormuşsun," dedi. Ve o hâlâ devam ediyordu. Hatta muhteşem tarçınlı çöreklerini daha sonra yapabilmek için biraz hamurun kabarmasına bile izin veriyordu.

Mutfaktaki tavandan tabana cam pencerelerin yanındaki masaya oturan Tock ve takım arkadaşları önlerindeki unlu mamulleri yemeye başladılar. Shay ve kardeşleri mermer tezgâhın üzerindeki hamur işlerini mideye indiriyordu. Kardeşler birbirleriyle konuşmuyorlardı bile; sadece ... yemekle meşguldüler.

Dani haklıydı. Kurtlar gelmişti ama dışarıda kalmışlardı. Çoğu köpek formundaydı, cam pencerelerde ve mutfığa açılan çift camlı kapılarda ileri geri koşuyor ama içeri girmeye cesaret edemiyorlardı.

Yaklaşık otuz dakika sonra Mads'in teyzesi üç porsuk arkadaşıyla birlikte odaya girdi. Çift kapıya gitti ve çekerek açtı. "İsterseniz içeri girip yiyebilirsiniz," diye yüksek sesle anons etti. Charlie belli ki herkese yetecek kadar yapmış."

Kurtlar Tracey Rutowski'ye bakacak kadar uzun süre volta atmayı bıraktılar ama hiçbiri içeri girmedi.

Kapıları açık bırakan Tracey masalarına geldi ve oturdu. "Beni hiç dinlemiyorlar. Otuz yıldan fazla oldu ve hâlâ bana güvenmiyorlar. beni."

"Siz buranın ... .. *Alfa* mısınız?" Max sormak zorunda kaldı. Rutowski ve arkadaşları güldüler.

"Tanrım, hayır!" dedi. "Benden nefret ediyorlar. Kurt'un kız kardeşi Alfa Dişi. Şuradaki," dedi, evin içine bakan siyah bir kurdu göstererek, "Carrie Van Holtz. Village'daki Van Holtz Steakhouse'un baş aşçısı, New York Sürüsü'nün Alfa Dişisi ve başımın ebedi belası."

"Yani burada sadece arkadaş ediniyor ve aşkı mı seçiyorsun?" Tock şaka yaptı.

"Ben adama aşık oldum. Ailesine değil. Kesinlikle sürüsüne de değil. Ama bana hiç şans vermediler. Ve söylemeliyim ki, çok hoşuma gidiyor."

"Muhtemelen bir şey çalacağından endişeleniyorlardır."

"Van Holtz'ların sahip olduğu önemli her şey Almanya'da. . ve biz onları zaten aldık."

Tock ve takım arkadaşları ona bakarken, Rutowski sadece gülümsedi. Bu iticiydi.

Rutowski'nin telefonu titredi ve ona baktı, yüzünü buruşturdu ve aramayı reddetti.

"Bir haber var mı?" Mads, yaban mersini ile doldurulmuş bir milföy hamurunun ısıkları arasında sordu.

"Benimle iletişime geçmeye çalışan her kuruluş var ama henüz onlarla konuşmak istemiyorum. İhtiyacım olan bilgiyi alana kadar olmaz."

"Bu bizim hatamız değildi," dedi Nelle.

"Hayır, değildi. Ama şehirde başıboş dolaşan kaplanlar ... bu bir sorun olabilir."

"Onlardan ne yapmalarını istiyordunuz?" Mads sordu.

"Kaplana dönüşmemelerini. Aptal kuzenleri bile bunu yapmadı."

Ağızları yemekle dolu üç kaplan erkeği yüksek taburelerinde dönüp Rutowski'ye baktılar.

"Ne?" diye sordu. "Her biriniz yaklaşık bin kilo ve bir metreden uzunsunuz. Lanet Manhattan'da bile bu görmezden gelinecek bir şey değil."

Keane öfkeli bir hırıltıyla tabureden indi, kaplan postuna büründü, kıyafetlerini silkeledi ve açık çift kapıdan dışarı fırladı.

Dışarıdaki kurtlar büyük kedinin ani istilasına karşısında havlayıp hırladılar ama akıllıca davranarak kedinin yerleşkede kendi başına dolaşabilmesi için dağıldılar.

Finn iç geçirerek ağabeyini takip etti. "Ben ona göz kulak olurum," dedi Shay'e. Yer değiştirip koşarak dışarı çıkmadan önce.

Birkaç Danimarka mendili ve bir kâğıt havlu daha alan Shay de dışarı çıktı. İnsan olarak ve kardeşlerinin tersi yönde. Tock onun Dani'yi kontrol etmek istediğini tahmin etti.

"İyi gitti," diye alay etti Nelle.

"Buraya bir avuç kediye bebek bakmaya gelmedim," diye tersledi Rutowski.

"Yanlış bir şey yapmadılar," diye karşı çıktı Streep, tişörtünün kumaşı üzerinden ağrıyan göğsünü ovuşturarak.

"Bunun peşini bırakmazlar."

"Neyin peşini bırakmadılar?" Mads sordu ama teyzesi sadece kaşlarını kaldırdı. "Babalarının ölümünü mü kastediyorsun?"

"Babalarının öldürülmesini," diye düzeltti Max.

Tock kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Ben de bunu öğrenmek için bekliyorum."

"Gruptan mı?" Kaşlarını bir kez daha kaldırdı. "Büyükannemden mi? Büyükannemle mi çalışıyorsun? Şaka yapıyor olmalısın."

"Memelerini mengeneye sokma."

"Ew. Ne?"

"Büyükannenle yıllardır çalışıyoruz. O bizi zaten tanıyor."

"*Birlikte* çalışmak'," dedi Álvarez parmak işaretiyle, "Mira'yla ilişkimizi tanımlamak için cömert bir yol, Trace."

"Bu doğru. Ama sadece o kadın nasıl kin tutulacağını bildiği için."

"Yani Mossad için mi çalışıyorsun?"

Rutowski ve arkadaşları kahkahayı patlattı.

"Yok artık!" Álvarez sonunda konuşmayı başarabildi.

Yoon, "Aslında kimseyle bir bağımız yok," diye ekledi. "Bizler sizin deyiminizle ... bağımsızlarız."

"Yine de çok fazla etkimiz oldu," diye ekledi Rutowski. "Yani, Berlin Duvarı'nın Alman halkının arzusu ve Soğuk Savaş'ın sona ermesi nedeniyle yıkıldığını gerçekten düşünüyor musunuz?"

Tock takım arkadaşlarına baktı ve birlikte "Evet" diye cevap verdiler.

"Hayır," diye cevap verdi hemen. "O bizdik. Dört bal porsuğunun Doğu Almanya'ya girip çıkmak için beton temelin altını oymaya devam ettiklerinde temele ne kadar zarar verebilecekleri şaşırtıcı."

"Neden Doğu Almanya'ya *kaçıyordunuz*?" Tock sordu.

Rutowski, "Çok soru soruyorsun," demeden önce dört yaşlı bal porsuğu onu kısık gözlerle inceledi.

"Gerçekten bilmiyorum."

* * *

"Kaynaklarıma göre babanın yaklaşık beş gün önce Amerika'ya geldiğini biliyor muydun?"

Erkek aslan sonunda onunla yüzleşti, altın rengi gözleri kocaman açılmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyor muydun?"

"Bu doğru olamaz. Bütün bunları dikkat dağıtmak için falan mı ayarladı?"

"Hayır. Özel jetini küçük bir güvenlik ekibiyle Teterboro Havaalanı'na götürdü, bir SUV'la uzaklaştı ... ve bu ondan haber alan son kişi oldu."

"Bunu neden yapsın ki? Babam buraya gelmekten nefret eder. İtalya'ya gitmeyi bıraktığım on üç yaşımdan beri onu görmedim. Neden buraya geldi?"

"Belki bana anlatabilirsin diye düşündüm."

"Ne? Babamın buraya beni görmeye geldiğini ve onu öldürdüğümü mü düşünüyorsun?" Medici bir kahkaha attı. "Babamı on üç yaşımdan beri görmemiş olabilirim ama aynı zamanda onunla on üç yaşımdan beri *konuşmadım*. Ne ben ne de kardeşlerim. Onun için hepimiz ölüyüz. Sahip olduğu tek oğulları İtalya'daki üvey kardeşlerim. Paolo ve diğerleri. Ve siz sormadan söyleyeyim, onlarla da dost değiliz. Mediciler ve de Mediciler ... Hatfields ve McCoys gibi. Yani babamın Amerikalı çocuklarından herhangi birini görmek için Amerika'ya gelmesi söz konusu olamaz. Asla."

Tekrar ondan uzaklaştı. "Ama babamın bir yerlerde olduğuna eminim. Komplo kuruyordur. Sadece onu bulmanız gerekiyor."

"Neden geldiğini bana söyleyebilecek tanıdığın biri var mı?"

"Silvio amcam biliyor olabilir. Küçük İtalya'da yaşıyor. Ailenin her iki tarafıyla da ilgilenen tek kişi o, bir tür diplomat. Ama sizi uyarmalıyım, bu size bir şey söyleyeceği anlamına gelmez. Silvio biraz kaçıktır."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Hayır, hayır. Demek istediğim, o *deli*. Mesela oraya gidersen, eski gazete yığınlarına ve boktan dairesinin etrafında tuttuğu büyük idrar şişelerine dikkat et."

"Harika," dedi Mira iç çekerek.

"Teşekkürler." "Ve kedilere."

"Pardon?"

Medici omzunun üzerinden ona baktı ve ilk kez gülümsedi. Yine de dostça değildi. "Bir sürü kedisi var. Ve yabancıları pek sevmezler."

Bölüm 20

Charlie vanilyalı yoğurttan yapılmış bir krema ile sade vanilyalı kapkekler yaptığında kurtlar nihayet mutfağı istila etti. Yoğurt yüzünden. Kurtlar, bilinmeyen bir nedenden ötürü yoğurdu -ve tekilayı, ama tekilayı neden sevdiklerini herkes biliyordu- ve o keklere ya da ondan sonra Charlie MacKilligan'ın yaptığı başka hiçbir şeye doyamıyorlardı.

Tock, o dik başlı, sinirli Van Holtz şef kardeşlerin bu lezzetlerden birini her ısırıklarında orgazm oluyormuş gibi davrandıklarını gördüğünde sırtıyordu. Ve Charlie aniden "Ben yürüyüşe çıkıyorum" dediğinde yaşadıkları büyük yıkımı. Yani artık yemek pişirmiyordu. Sanki hayatlarının aşkının onları daha genç ve daha zeki bir eş için terk edişini izler gibi onun mutfaktan çıkışını izlediler. Çok komikti.

Saldırının neden gerçekleştiğini kimse bilmesede de Van Holtz yerleşkesinde işler yoluna girmişti. Bunun en büyük sebebi Niles Van Holtz ve küçük kuzeni Ulrich'in ortaya çıkmış olmasıydı. Rıhtımdaki felaket kontrol altına alınmıştı ve dünyaya "yanlış giden vahşi hayvan kaçakçılığı!" hikayesi yayılmıştı. Tock bunun işe yarayacağından emin değildi ama yaramıştı. Sosyal medyada herkes eğleniyor, yeni "Kaplan Belediye Başkanı" ve "suçluları yakalayan Kaplan Polisler" hakkında şakalar yapıyordu. Şaka tabii. Ama gerçeğe, o insanların çoğunun fark edebileceğinden daha yakındı.

Tock yine de büyükannesinin şu anda ne yapıyor olabileceği konusunda endişeliydi. O porsuk pek çok şeye tahammül edebilirdi ama torununa doğrudan bir saldırıya asla. Tock'un annesinin bir saat kadar önce mesaj atıp "*Neler oluyor?*" diye sorması da yardımcı olmamıştı. *Ailen İsrail'den mi geliyor? Sen iyi misin? Endişelenmeli miyim?*

Bundan sonra Tock, annesinin ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında hiçbir fikri olmadan yaptığı bir şey olan bir dizi soru işareti aldı. Tock yalan söyleyerek annesine her şeyin yolunda olduğunu ve yakında onunla konuşacağını söyledi. Sonra ona "soru işaretini kötüye kullanmayı bırakması" için yalvardı!

Gün nihayet geceye döndüğünde ve kurtlar tarafından pişirilen bir akşam yemeğinin tadını çıkardıklarında - bu arada çok lezzetliydi!

Yaşadığı "travma" onu yakalıyordu. Ama değildi. Tamamen uyanıktı. Ve *travma* kelimesini kullanmasının tek nedeni Streep'in sürekli bunu söylemesiydi. "Bugün yaşadığım tüm travmalar" ve "çok fazla travma! Hayatta kalmam bir mucize." Hatta "daha iyi bir Hristiyan" olmakla tehdit etti. Daha iyi bir Katolik." Ama hiçbirisi ona inanmadı çünkü Streep bunu hep yaralandıktan sonra söylerdi. Elbette, Papa Hazretleri ile zaman geçirip geçiremeyeceğini görmek için Roma'ya gidebilirdi, ama bu gezilerden asla eli boş dönmedi. Ailesi Vatikan "buluntularını" gerçekten çok seviyordu.

Kurtlar yemeklerini yedikten sonra, kurtların yapmayı sevdiği gibi ortadan kaybolmuşlardı. Belki de akşamüstü avına çıkmışlardı. Ya da belki de garip bal porsuklarının etrafında vakit geçirmek istememişlerdi. Rutowski ve arkadaşlarının kurtların gözdesi olmadığı açıktı, bu yüzden daha fazla porsuğu hoş karşılamayacakları mantıklıydı. Özellikle de Charlie gibi yemek pişiremeyen geveze gençleri. Yerleşkelerini istila eden büyük kedilerle daha da az ilgileniyorlardı. Doğru, sadece üç tanelerdi ve bir de yavruları vardı ama Amur kaplanları büyük, acımasız ve oldukça kinci olmalarıyla bilinirlerdi. Kurtlar sayıca üstündü ama kaplanlar öfkeliydi. Özellikle de bu kaplanlar. Keane kaplan formunda dışarıda kaldı, küçük bir tepeye oturdu ve uzaklara baktı. Finn tekrar insan formuna geçti ama gözünü ağabeyinden ayırmadı. Tock onu suçlamıyordu. Keane kızgındı ve ondan yayılan enerji ölümcüldü. Sadece parçalayacak birini arıyordu.

Dört yaşlı bal porsuğu bilinmeyen yerlere doğru yola çıktı ve geri kalanlar "aile odası "ndaki devasa televizyonu izleyip rahatlamak için yerleşti.

Herkes az çok yerleşmişken, Tock Shay'i aramaya gitti. İyi olduğundan emin olmak için. Onu kızına verilen odada buldu. Aslında kendi odası olarak başlamıştı ama Prenses, yavruları ve erkek köpeklerle birlikte kızını da oraya koymuştu. Kurtlar yavrular için uygun bir yavrulama kutusu bile sağlamıştı.

Tock odaya girer girmez, köpeklerin yanında olmasının çocuğu daha iyi hissettirdiğini görebiliyordu. Elbette yerleşkede kurt yavruları da vardı ama eve hiç girmemişlerdi; ebeveynleri bunun yerine arazideki konutlarına tabak tabak yemek getiriyordu. Köpek yavrularının kedi yavrusuyla oynamasını istemiyorlardı. Ama bu sorun değildi. Tock'un elinde zaten çocuğu oyalayacak bir şey vardı.

"Al," dedi ve son iki saattir üzerinde çalıştığı not defterini Dani'ye uzattı. "Üzerinde çalışman için problemler."

"Oooh!"

"Yarın," dedi Shay, defteri kızının elinden çekmeye çalışarak.

"Baba!" Dani defteri geri çekti. "Sadece göz atmak istiyorum." "Bu gece problemler üzerinde çalışmaya başlama," diye emretti Shay, Dani defteri çevirirken.

sayfaları. "Biraz dinlenmeni istiyorum. Uzun bir gün oldu."

"Senin için. Bana ne olduğunu anlatmayacak olsan da." "Bu gece annenle konuştun mu?"

"Aradım. Fırsatın olduğunda onu aramanı istiyor." "Elbette."

"Kavga etmeyin."

"Biz asla kavga etmeyiz."

"Gerçekten mi?" Tock sordu.

"İnsanlarla tartışmayı sevmiyorum," diye açıkladı

Shay. "Ama ya yanılıyorlarsa?"

Shay aval aval ona bakınca Tock konuyu kapattı.

Shay defteri kızının elinden yavaşça alarak odanın karşısındaki şifonyerin üzerine koydu ve iki erkek köpeği işaret etti. Onlar da hemen Dani'yle birlikte yatağa atladılar. Biri kapıya bakıyordu; diğeri koca başını Dani'nin göğsüne yaslamış, büyük pencereye bakıyordu. Aynı anda hem onu koruyor hem de yatağa bağlı tutuyordu. Zekice.

Shay kızının üzerine eğildi ve onu alnından öptü. "Seni seviyorum bebeğim."

"Ben de seni seviyorum baba."

Tock odadan çıkmak üzereydi ki, "Tock?" sesini duydu.

Geri döndü ve Dani ona işaret etti. Çocuk kulağına fısıldayabilsin diye eğildi. Dani'nin üzerinde duran köpek Tock'a yaklaştığında hırlayarak onu uyardı ama Tock da ona hırlayarak karşılık verdi ve köpek sakinleşti.

"Ne oldu?"

Ağır köpek kafasının izin verdiği ölçüde eğilen Dani, "Yarın için temiz iç çamaşırım yok," diye fısıldadı.

"Baban sana temiz kıyafet getirmedi mi?" Tock fısıldayarak cevap verdi.

"Gece Nat Teyze'de kaldığımda kullandığım çantayı aldım ama yeniden iç çamaşırı giymeyi reddediyorum-"

"Hayır, hayır. Bunu yapmanı asla beklemezdim. Ben hallederim." "Babama söyleme."

"Neden?"

"Utanç verici!"

Bal porsukları gerçekten utanç duymazdı ama Tock yine de on yaşındaki bir kızın kirli iç çamaşırlarını babasıyla konuşmak istemediğini anlıyordu.

"Ben hallederim," diye fısıldadı. "Merak etme."

"Teşekkür ederim!"

İşte o anda çocuk ona sarıldı ve Tock dondu kaldı. Hiçbir zaman pek sarılan biri olmamıştı. Bir maç kazandıklarında ya da her neyse, o anın sıcaklığıyla takım arkadaşlarına sarılırdı ama ailesiyle bile... sarılmanın çoğunu annesi yapardı. Bu da Tock'u biraz sinirlendirirdi.

Ancak bu sinir bozucu değildi. Çok tatlıydı. Çocuk matematik kampından atılmıştı - akşam geç saatlerde baş danışmandan gelen sesli mesaj bunu doğruluyordu - annesini birkaç gündür görmemişti çünkü dişi kedi Dani'nin ağabeyleriyle futbol oynuyordu ve şimdi de yavrularının onunla oynamasına izin vermeyen kurtlarla birlikte yabancı bir evdeydi. Eğer Tock tüm bunlardan sonra onu daha rahat hissettirebilirse, ne yapılması gerekiyorsa yapacaktı.

Dani'ye tekrar sarıldı. "İyi

uykular, tamam mı?"

"Uyuyacağım."

Dani tekrar arkasına yaslandığında, Tock çarşafı biraz daha üzerine çekmeye çalıştı ama üzerinde yatan köpek bunu imkansız hale getiriyordu. Tock sonunda bir eliyle o beton blok kafayı yukarı kaldırırken diğer eliyle de çarşafı çekştirmeye başladı. Bunu yaptıktan sonra, o koca kafayı yavaşça yerine yatırdı. Onu öylece bırakmak istemedi. Çocuğun organlarını ezebilirdi!

Dani'nin kıyafetlerinin bulunduğu pembe spor çantasını alan Tock, Shay'i dışarı kadar takip etti. Kapıyı arkasından kapattı ve merdivenlere yöneldi.

Birinci kata doğru yürürlerken Shay, "Kirli iç çamaşırı mı?" diye sordu.

"Fısıldadığında bile onu duyabildiğini anlamadı mı?" "Hayır. Ve bunu ona söylemeye cesaret edemedim."

"Ayrıca, sen her zaman onun neyin peşinde olduğunu biliyorsun."

Sırıttı. "Ben de her zaman onun neyin peşinde olduğunu biliyorum."

Shay uzanıp Tock'un elindeki çantayı almaya çalıştı ama Tock geri çekildi.

"Söz vermiştim."

"Kızımın kıyafetlerini yıkamak zorunda değilsin, Tock."

"Ona söz verdim ve bunu senin yapmanı istemiyor."

"Ben onun babasıyım."

"Bu utanç verici!"

* * *

Bitmiş bodrum katına çıkan merdivenleri bulmak biraz zaman aldı. Orada bir bowling salonu, dev ekranlı bir sinema odası ve koridorun sonunda yeni çağ çamaşırhanesine benzeyen büyük bir çamaşır odası buldular.

"Bu inanılmaz," dedi Tock, çeşitli parlak renklerde yepyeni ya da neredeyse yeni makinelerin sıralanışına açıkça hayret ederek.

"Biliyorum. Burada ne kadar çamaşır yıkayabilirler ki?" "Bu büyük bir sürü. Bir sürü yavrusu var."

"Hiçbiri benim çocuğumla oynamaz."

Tock bir çamaşır makinesi seçti ve Dani'nin giysilerini deterjan ve yumuşatıcıyla birlikte içine koydu.

"Kızın zaten o çocuklarla oynamak istemiyor." "Nereden biliyorsun?"

Kapıyı kapattı ve birkaç düğmeye basarak makineyi yıkamaya ayarladı.

Onunla yüzleştğinde basitçe, "Kızım içine kapanık biri," dedi.

"Hayır, değil."

"Bugün o çocuğu yumrukladı çünkü o çalışırken onu rahatsız etmeyi bırakmadı. Kesinlikle rıza kurallarını öğrenmesi gerekiyor ama çoğu dışa dönük çocuk kalkıp diğer çocuklarla oynamaya giderdi. Kızınız onu yumrukladı çünkü sadece çalışmak için yalnız kalmak istiyordu. Bu, kendisiyle baş başa kalmaktan tamamen memnun olan bir içe dönük. Tıpkı senin gibi."

"Ne? Ben içine kapanık biri değilim. İnsanlarla birlikte olmayı seviyorum."

"Evet, ama tek başına olmaktan da bir o kadar mutlusun. Ve bunu anlıyorum. Ben içe dönük biriyim. Mads de içine kapanık. Max ve Streep içe dönük *değiller*. Nelle'in ne olduğunu da bilmiyoruz. O kendi danışmanını tutuyor." Saatine dokundu. "Dani'nin annesini aramalısın."

"Ah. Doğru."

Tock, Dani'nin annesini ararken oradan ayrıldı. Eski sevgilisi onu "bebeğime bir şey olursa" derisini yüzeceği konusunda uyarırken, Shay Tock'un bir defter ve kalem kutusuyla geri döndüğünü görünce şok oldu. Bir kurutucunun üzerine atladı, bir kalem çıkardı, sivriltti ve çalışmaya başladı.

Şaşkınlık içindeki Shay telefonunu sessize aldı ve "Yatmaya gittiğini sanıyordum" dedi.

"Yorgun değilim. Bu gece kıyafetlerini bitireceğime söz verdim."

"Ben bitirebilirim."

"Söz verdim."

Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu ve Dani'nin annesi "Beni dinliyor musun ki?" diye soruyordu. O da dikkatini yeniden topladı ve telefonu sessize aldı.

"Dinliyorum. O iyi olacak. Ama sen ve çocuklar da dikkatli olmalısınız. Bu iş bitene kadar."

Eski sevgilisi sormadan önce durakladı. "Shay, iyi misin?" "Evet. Sadece ..."

"Dani iyi olacak. Küçük kızım konusunda senden ve kardeşlerinden daha fazla güvendiğim kimse yok."

"Ama babam çatışmaya girdi diye önümüzdeki yirmi yıl boyunca terapi görmesini istemiyorum."

"Çocuğa biraz kredi ver. Bebeğimiz harika. Sen ve kardeşlerin onu koruduğunuz sürece ona bir şey olmaz." Biraz güldü. "Yine de matematik kampı konusunda biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor."

"Öyle. Ama endişelenme. Onu matematik problemleriyle meşgul eden arkadaşlarım var. Eğlenmesini sağlayacağız."

"Arkadaşlar, ha? Bu etkileyici *Tock* olabilir mi?"

"Uh ... ne?" Şöyle bir baktı, Tock hâlâ deftere bir şeyler yazıyordu, o yüzden biraz daha uzaklaştı.

"Bilmiyor musun? Bizim çocuk ondan çok etkilendi. Dani'ye matematik öğretiyor, futbolu da sevmiyor ve görünüşe göre çok havalı biri."

"Düşündüğün gibi değil."

"Onun bir bal porsuğu olduğunu duyduğuma şaşırdım. Senin için çok küçük olduklarını düşünebilirsin."

"Düşündüğünüz gibi *değil*," diye tekrarladı. "Ciddi bir şey mi?"

"Ciddi olacak bir şey yok."

"Çocuğumu dahil ediyorsan ciddi olsa iyi olur. Onun senin fahişelerine bağlanmasını istemiyorum."

"Hayatımda *böyle bir şey* yok."

"Olmasa iyi olur," dedi, neredeyse şarkı söyleyerek. "Yoksa pi-i-ssed olacağım."

"Kızmayacaksın çünkü ortada bir şey yok." "Dani ondan hoşlandığını söylüyor."

"Şimdi kapatıyorum."

"Ama cidden, *hoşlanıyor* musun-"

Shay, çocuğunun annesi böyle aptalca bir cümleyi t a m a m l a y a m a d a n telefonu kapattı.

"İyi misin?" Tock sordu.

"Etrafım çılgın kedilerle çevrili."

"Aile de deniyor ama evet." Başını salladı. "Kesinlikle öylesin."

* * *

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

Tock, Dani için hazırladığı matematik ödevinden başını kaldırdı. "Ne hakkında ne düşünüyorum?"

"Tüm bunlar hakkında."

"Artık sefalet ve umutsuzluk dolu bir dünyada yaşayacağımızı, aklımızla yaşarken ve beslenmek için insan eti yerken bir daha asla güneşi göremeyeceğimizi düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsunuz? Eğer sorduğunuz buysa, evet... ben böyle olacağını düşünüyorum."

"Benimle alay ediyorsun."

"Tabii ki seninle alay ediyorum," dedi gülerek. "Biz iyi olacağız. *Çocuk* da iyi olacak."

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Başka bir şeye izin vermeyeceğim."

"Bunun ne anlama geldiğini sormaya bile korkuyorum."

Defteri kapattı. "Dani'nin annesiyle işler nasıl gitti?"

"Chu durumu benim yapacağımdan daha iyi idare etti. Ama Dani'nin bizimle güvende kalmasından memnun." Shay, Tock'un oturduğu makinenin üzerine eğildi, kollarını soğuk metalin üzerine dayadı ve parmaklarını birbirine kenetledi. "Kızımızı seviyor."

"Bu hiç sorgulandı mı?"

"Keane tam velayet için savaşmam gerektiğini düşünüyör." "Bunu yapman gerektiğini düşünüyör *musun?*"

"Hayır."

"O zaman içgüdülerini takip et. O senin çocuğun, Keane'in değil." "Evet, ama-"

"Keane'in istediği olsaydı, tüm bu yerleşkeyi satın alır, her şeyin etrafına elektrikli bir çit koyar ve tüm ailenizi içine koyardı. Bir daha asla çıkmamak üzere. Babana olanları düşününce pek de şaşırtıcı değil. Ama bunun kızın için sağlıklı olmadığını biliyorsun. Ve dürüst olmak gerekirse, Dani'nin annesini biraz rahat bırakmalı. Üç ergen kaplan erkeğini idare etmeye çalışıyor ve onların büyüyüp Manhattan sokaklarında koşmalarını, kendilerine ateş eden aslanlarla dolu minibüsleri kovalamalarını engellemek istiyor."

Shay sıırttı. "Çok komik."

Elindeki not defterini kavrayan Tock kurutucudan kaydđ. "Hadi yukarı çıkıp herkesle birlikte biraz televizyon izleyelim."

Yürümeye başladı ama Tock hafifçe bileğinden tutup onu durdurdu. "Biliyor musun, Dani annesine senden bahsetmiş."

"Ne? Neden?"

"Senin benden hoşlandığını düşünüyör gibi."

"Senden hoşlanmak mı? Beşinci sınıfa döndüğümüzü fark etmemiştim." "Benden *hoşlanmıyor* musun?"

"Yetişkin bir adamla bu konuşmayı yapmayacağım."

"Benden *hoşlanıyormuşsun* gibi öptün beni."

"Şunu söylemeyi kes," diye emretti gülerek. "Bu çok garip."

"Ama bu doğru mu? *Hoşlanıyor musun?*"

Tock elini onun ağzının üzerine koydu. "Lütfen dur." Onun avucuna karşı gülümsediğini hissetti. "Ve soruna cevap olarak, seni çok ... ilginç buluyorum."

Shay elini çekti. "İlginc iyi bir şey mi? Yoksa bu, biri size boynundaki tuhaf bir beni gösterdiğinde söylediğiniz şey gibi bir şey mi?"

"Biri bana tuhaf bir ben gösterse, onu aldırmasını ve biyopsi yaptırmasını söylerim. Eğer bir şeyin ilginç olduğunu söylüyorsam, bu onu ilginç bulduğum içindir. Ve ben pek çok şeyi ilginç bulmam. Ama sen. . . Ben buluyorum."

Shay sonunda doğruldu ve onun önüne geçti. Ellerini onun dirseklerinden ellerine doğru kaydđrdı, hâlâ tuttuğu defteri görmezden geldi. "O zaman ben de senin ilginç olduğunu düşünüyörüm."

Tock sonunda "Belirli bir şey yapmalı mıyız?" diye sormadan önce birkaç uzun saniye boyunca birbirlerine baktılar.

"Ne demek istediğinden tam olarak emin değilim ama benim odama çıkabiliriz. Ya da seninkine. Birlikte. Belirli bir şey yapmak için."

Tock başını salladı. "Hayır, hayır. Başka birinin evindeyiz. Bir arkadaşımızın bile değil. Bu insanları tanımıyoruz bile. Muhtemelen burada bir şey yapmamalıyız, ha?"

"Muhtemelen haklısın."

"Ayrıca, birlikte yukarı çıkarsak herkes neyin peşinde olduğumuzu öğrenir."

"İyi bir noktaya değindin. İkimizin *de bunun* için havasında olduğundan emin değilim."

"Doğru." İçini çekti. "Bekleyeceğiz o zaman. Eve dönene ya da bir otel odası bulana kadar."

"Tamam."

"Tamam."

Tock pişmanlıktan başka bir şey hissetmiyordu. Ve dünya yollarına çıktığı için biraz da kızgınlık. Max ve Streep gibi aşırı azgın bir porsuk değildi. Bununla birlikte, ihtiyacı olduğunda seksi sağlıklı bir rahatlama aracı olarak görüyordu. Her zaman bunu düşünmüyordu ya da her zaman bunu düşünmesi gerekmiyordu. Yine de . . .

. Shay çok güzeldi. Ve vücudunu onun vücuduna sarmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu.

Yine de bekleyebilirdi. Max ve Streep'in onun aşk hayatına odaklanmasına gerek yoktu. Ya da Shay'in kardeşlerine haber vermeye. Çünkü onlar büyük bir oyun bozan olabilirlerdi.

Hayır, hayır. Mükemmel olana kadar bekleyeceklerdi.

Shay'in yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Hayal kırıklığına uğrayan tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu.

Kendine engel olamayan Tock uzandı ve avucunu Shay'in yüzüne bastırdı. Shay hemen gözlerini kapadı ve o ele doğru eğildi. Bir süre öyle kaldılar. Tock, birinci kata çıkıp diğer herkesle birlikte televizyon izleyebilmek için Shay'in elini çekmesini bekledi.

Ama Shay geri çekilmedi. Bunun yerine, başını elinin içine sokup biraz hareket ettirmeye başladı. Charlie'nin bahçesinde gizlenen vahşi kedinin, yaklaşmasına izin verdiğinde Stevie'ye benzer bir şey yaptığını görmüştü.

Buna karşılık olarak elini hareket ettirdi ve parmaklarını ters yönde çevirdi. Amatör bir bilim insanı olarak, sadece bu hareketin ne anlama geldiğini görmek istemişti.

yapardı.

Ve lanet olsun! Çok şey yaptı!

Shay hırladı ve başını ellerine yaklaştırdı. Parmaklarını Shay'in saçlarına geçirdiğinde, Shay'in elleri Shay'in yaslandığı kurutucuya çarptı ve Shay'in kolları onu olduğu yere hapsetti. Buna aldırmadı. Adamın vücudunun sıcaklığı onu klimalı odada gerginleştirmiş ve biraz terletmişti.

Birdenbire Tock nerede olduklarını umursamadı. Kimin evi olduğu. Arkadaşlarının ne yaptığı. Ona sadece bir eliyle dokunuyordu ama sadece bu bile onu kıvrandırıyor. Tock çok fazla kıvranmazdı. Patlayıcılarla çalışırken kıvranmak asla iyi bir fikir değildi. Hareketsizliğiyle tanınırdı.

Shay'in gözleri açıldı ve saf altın rengindeydi. Kedi altını.

Artık beklemeye zahmet etmedi. Eğildi ve onu öptü, ağzını onunkine bastırdı. Dudakları ayrıldı ve dilleri buluştu ve sanki çok yakındayken ev yapımı boru bombalarından biri patladı. Her parçası titreşiyor ve sersemlemiş gibiydi.

Ve bu sadece bir öpücükten ibaretti.

Kolları şimdi ona sarılmıştı ve onu kendine çekiyordu. Ön sevişme konusunu daha sonra düşünebileceklerine karar verdi. Şu anda halledilmesi gereken başka ihtiyaçları vardı.

Ama eşofmanını kışının yarısına kadar indirdiğinde Shay aniden geri çekildi.

Yanlış bir şey yapıp yapmadığını merak ederek onu izlerken, adam aniden, "Hemen döneceğim," dedi.

"Ne?" diye tersledi. Kaba görünmek istemiyordu ama o bir bal porsuğuydu ve adam onun yemeğini elinden alıyordu!

"Kımıldama," diye emretti. "Hemen döneceğim. Söz veriyorum."

Sonra da gitti. Tock'u geri döndüğünde onu nasıl boğabileceğini düşünmeye bıraktı.

* * *

Finn kolunu Mads'e dolamış, kanepede oturuyordu. Son beş dakikadır "aile odasının" önünden gidip gelen ağır ayak sesleri duyuyordu. Ayak sesleri evdeki birçok banyonun yakınında ya da içinde duruyormuş gibi görünüyordu ama emin değildi. Sadece evin düzeni hakkında genel bir fikri vardı.

Burası. Kimin ya da neden kaçtığını bilmediği ve kimse bir uyarıda bulunmadığı için sesi tamamen duymazdan gelmeyi tercih etti.

Hep birlikte izledikleri korku filmini bölmek istemedi. Bu türün hayranı olduğunu söyleyemezdi ama MacKilligan kardeşlerin üzerinde anlaşılabildikleri tek şey buydu. Finn üç kız kardeşin saatlerce süren tartışmalarını dinlemek istemediğinden, film seçimlerini kabul etmişti. Ve Keane, Dunn üçüzleri, Nelle, Streep ve Streep'in nişanlısı Ash, öyle ya da böyle umursuyor gibi görünmüyorlardı. Şimdiye kadar "The Conjuring" serisini çoktan bitirmişlerdi. Finn daha ağır ayak sesleri duyduğunda ve ardından omzunda bir el hissettiğinde "The Exorcist" serisine yeni başlamışlardı. Tepki veremedi aile odasından kaçırıldı.

Çılgın bir kurdun dövüşmek istediğini düşünerek dişlerini gösterdi ama onun yerine kendini mutfakta kardeşi Shay'e bakarken buldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Prezervatifin var mı?"

"Prezervatif mi? Neden ihtiyacın olsun ki. . . oh. Oh!" Sırıttı. "Ohhhhh."

"Kes şunu. Bana sadece bir prezervatif ver."

"Benim yok. Senin aksine, eve gidip eşyalarımı alma şansım olmadı. Şu anda *kurt* kıyafeti giyiyorum. Bu da onlar gibi kokuyor." Tişörtü yukarı çekti, kokladı. "Ve Downey. Her neyse, şu anda prezervatifim olmadığı için bana verdikleri odada kız arkadaşım ile sevişmek yerine ayılarla korku filmi izliyorum."

"Prezervatife *ihtiyacım* var."

Bunun Tock'la ilgili olduğunu varsayarak, "Siz ikiniz biz eve gidene kadar bekleyemez misiniz?" diye sordu.

Kardeşi eşofmanını tutup onu duvara doğru kaldırdığında Finn, "Yani bu bir hayır mı? Bekleyemez misiniz?"

"Neler oluyor?" Mads sordu. Finn'in gittiğini fark eden tek kişinin o olması şaşırtıcı değildi. Yaşadıkları o günden sonra biraz inciticiydi. Diğer kardeşinin Finn'in odadan kaçırıldığını fark edeceğini düşünmüştü. Ya Finn tehlikedeysen? Yine!

"Shay'in prezervatife ihtiyacı var."

"Prezervatif mi? Oh. Oh!" Kaşlarını çatı. "Ah, evet. Bizde hiç yok. Sadece daha sonra birbirimizi emebileceğimizi düşündüm."

"Yapamaz mısınız?" Finn gülümserken Shay hırladı. Kız arkadaşını seviyordu.

"Sakin ol," diye yatıştırdı Mads. Kardeşlerini idare etme konusunda gerçekten çok iyiydi. Önceki kız arkadaşları onlardan tamamen uzak durmuştu. "Finn'i yere yatırın ve sizin için ne yapabileceğimize bakalım."

* * *

Yatak odasının kapısı açıldı ve Mads'in teyzesi vücuduna sarılmış ve serbest eliyle tuttuğu bir çarşaftan başka bir şey olmadan orada durdu. Karmakarışık gri-siyah saçları neredeyse gözlerini örtüyordu. Uyuyor gibi görünmüyordu.

"Ne?" diye sordu yaşlı dişi porsuk aniden Shay, Finn ve Mads'e. Sesi kızgın ya da sinirli gelmiyordu. Shay onun insanlarla böyle konuştuğu hissine kapıldı.

"Prezervatifiniz var mı?" Mads en ufak bir incelik bile göstermeden sordu ve Shay'in utançtan yerin dibine girmesine neden oldu.

"Evimizde mi sevişecekler?" diye hırladı bir erkek sesi yatak odasının içinden.

Tracey Rutowski küçümseyici bir el hareketiyle, "Aldırma ona," dedi. "Ve sorunuza cevap olarak, otuz yılı aşkın bir evlilikten, tehlikeli derecede dengesiz dört çocuktan sonra-"

"Menopozu da unutma," diye ekledi o erkek sesi.

Dişi Porsuk'un ağzı buruştu ve gözleri kısa süreliğine kapandı. Evlendiği Van Holtz kurdu tehlikeyle oynamayı seviyordu, değil mi?

"Her neyse," diye devam etti sonunda, "bizde prezervatif yok ama bakalım başkasında var mı?"

Shay'in bir yanı ölüyordu. Tock'la birlikte olmayı planladığını tüm dünyanın bilmesine gerek yoktu. Ama bal porsuklarıyla uğraşıyorlardı, değil mi? Zeki bir tür olarak bilinmezlerdi. Ya da diğer insanların duygularının farkında olmalarıyla.

Mads'in teyzesi küçük grubun yanından geçip koridorun karşısındaki yatak odasının kapısına doğru ilerledi, gri çarşaf arkasında dalgalanıyordu. Kapıyı çaldı ve bir iki dakika sonra başka bir Van Holtz kurdu kapıyı açtı. Çarşafı uğraşmamıştı, bu yüzden kapı sadece kısmen açıktı; o da çıplak görünüyordu.

"Ne?" diye sordu. Bu süslü evdeki insanların nesi vardı? Hiçbiri kapıya nasıl cevap verileceğini bilmiyor muydu?

"Prezervatifiniz var mı?" Mads'in teyzesi sordu. "Hayır. Yok-"

"Var!"

Bu Van Holtz kurdu öfkeli bir hırıltıyla, "Neden prezervatifiniz var? Biz prezervatif kullanmayız!"

"Oh, sakın ol. Dalia'nın performans-sanat gösterisi *Sex Is My Despair*'den bir hediye kutusu içinde bir sürü aldım."

Kurt kenara itildi ve CeCe Álvarez kapıyı sonuna kadar açtı. Kurdun aksine, herkesin onu çıplak görmesiyle bir sorunu yoktu. Ve Shay itiraf etmek zorundaydı, etkilenmişti. Harika görünüyordu.

Mads'e parlak pembe bir kutu uzattı. "Al bakalım, tatlım."

"Teşekkürler."

Onlara göz kırptı. "Siz şimdi eğlenmenize bakın."

"Onların gerçekten bizim-"

Kurdun şikâyetinin geri kalanını duyamadan kapı çarparak kapandı.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Mads'in

teyzesi sordu. "Hayır. Hepsi bu kadar."

"Harika. İyi geceler." Odasına geri döndü ve kapı arkasından kapanırken homurdandığını duydular, "Menopoz konusunu açtığına inanamıyorum. Piç kurusu!"

Mads kutuyu Shay'e uzattı. "Al bakalım."

"Teşekkürler."

Aşağıya doğru koşmaya başladı ama Finn kolundan tutup onu geri çekti. Kutudaki güvenlik bandını çıkardı ve üstünü açtı. Bir prezervatif aldı. Sonra bir tane daha aldı.

"Artık gidebilirsin."

Piç!

* * *

Keane kemerin önünden geçen ağır ayak seslerini tekrar duydu ama dönüp baktığında orada kimse yoktu.

"Arayan Shay'di," dedi Nelle ona. Cep telefonundan başını kaldırmadığı için bunu nasıl anladığını hiç bilmiyordu.

"Neden kaçıyor?"

"Hiçbir fikrim yok." Birdenbire onun yanında durdu, yüzleri birbirine değiyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Fotoğrafımızı çekiyorum."

"Resmimin çekilmesini istemiyorum."

"Merak etme. Gözlerinin üzerine siyah bir çubuk koyacağım. Asıl almaya çalıştığım elmacık kemiklerin."

"Neden? Elmacık kemiklerimin nesi var?"

"Hiçbir şey. Mesele de bu zaten."

Tekrar koltuğa uzandı ve onu tamamen görmezden gelmeye geri döndü. Belki de Finn ve Mads'in yaptığı gibi o da yatağa gitmeliydi. Gün yeterince tuhaf geçmişti ve başka bir şey için havasında değildi. hayatını mahvetti.

* * *

Çamaşır odasının kapısı açıldı ve Tock ellerini havaya kaldırdı. "Hangi cehennemde-"

Söyleyeceklerini bitirmeye bile fırsat bulamadı. Aslında Shay hemen geri gelmediğinde bütün bir konuşmayı hazırlamıştı: *"Beklemek istiyorsan, sorun değil. Baskı yok. Sorun değil."* Ya da onun gibi bir şey. Yine de onuncu dakikada incindiğini hissetmeye başladı. Onu burada bırakmıştı. Hâlâ kıvranıyordu!

Yine de kızgınlığını tam olarak açığa çıkaramadan, adam onu kollarına aldı ve ağzı onunkinin üzerindeydi.

Öpücüğü o kadar çaresiz, o kadar açtı ki, öfkesi ve güvensizliği uçup gitti.

Tock kollarını adamın omuzlarına doladı ve adam onu kaldırıp kurutucunun üzerine bıraktı. İri elleri koşu ayakkabılarını fırlattı ve doğrudan siyah taytına ve külotuna gitti. Onları çekiştirerek aşağı indirdi ve onu öpmeye devam etti. Ağzından. Boğazından. Göğsünden. Tişörtünü ve spor sütyenini yukarı doğru itti ve sıcak ağzı göğüs uçlarına yapıştı.

Bir göğüsten diğerine geçerken, dudaklarıyla emerken ve diliyle alay ederken Tock başını ona doğru tuttu.

Parmaklarını saçlarına daldırdı, kafa derisine masaj yaptı, çünkü bundan hoşlandığını biliyordu. Hırıltılı tepkisi göğsüne ve omurgasına doğru yayıldı.

Shay ona doğru uzandı ve onun arkasındaki bir şeyi tuttuğunu hissetti. Yine de bakamayacak kadar dikkati dağılmıştı. Araştırmak için.

Kalçalarından tutarak onu kurutucunun kenarına çekti ve tamamen bacaklarının arasına girdi. Uzun boyluydu, bu yüzden kurutucunun ekstra yüksekliği mükemmeldi. Kalçalarını biraz eğdi ve sonra içine doğru itti.

Tock, Shay'in göğsüne doğru soludu ve omuzlarını kavradı. Adam sikini içine sokup çıkarmaya başladığında, Tock ağzı açık bir şekilde başını geriye attı. Shay onu öptü, çift sevişirken, öpüşürken ve inlerken birbirlerine sarıldılar.

Onlar devam ettikçe, Shay'in boşalmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Ona katılmak isteyerek, saçlarını kavrayan elini gevşetti, kendisi de boşalana kadar klitorisini daire içine almak için o parmakları kullanmak üzereydi. Ama sonra, başka bir yardım almadan boşaldı, tüm vücudu Shay'inkine kenetlendi, ikisi de birbirlerinin ağzına çığlık attılar.

Kendilerini dışarı attıklarında, yere, atılmış giysilerinin üzerine yığıldılar. Orada oturdular, hala birbirlerine sarılmış ve nefes nefese kalmışlardı. Tek kelime etmediler.

Çünkü kelimeler gerekli değildi.

21. Bölüm

Tock'un gerçekten sevdiği bir şey varsa, o da kafa bulmaktı. Onu mutlu etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmayan bir adamın dilinin bacaklarının arasında olmasından daha tatmin edici bir şey olamazdı.

İnsanların muhtemelen giysilerini katlamak için kullandıkları uzun masanın üzerindeydiler. Neyse ki boştu ve Shay ilk turlarından sonra onu büyük bir özenle oraya yerleştirmişti. Sonra da kalçalarını ayırıp işe koyulmuştu. Acelesi varmış gibi de görünmüyordu, o sert diliyle onu yavaşça yalıyordu. Tock'un tek yapması gereken arkasına yaslanıp meme uçlarıyla oynamaktı. Bu harikaydı.

Ama sonra o an geldi, her şey zevkli ve rahatlatıcı olmaktan çıkıp -çünkü kısa bir süre önce bir kez boşalmıştı- yoğun bir hal aldı. Çünkü daha fazlasını istiyordu. Yalama harikaydı ama daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ellerini başının arkasına koydu ve o da ipucunu aldı, klitorisini dudaklarının arasında kavradı ve etrafında döndürdü. Bu onu tekrar kıvrandırdı. Dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar kıvranmamıştı. Ama kedinin bir yolu vardı.

Yuvarlamayı bıraktı ve emmeye başladı. İşte o zaman Tock'un kalçaları gerildi ve geri kalanı titremeye başladı. Normalde kulağa aptalca geldiği için keseceği garip küçük homurdanma sesleri çıkardı ama vücuduna neler olduğunu düşünemiyordu.

Kalçalarını Shay'in ağzına doğru salladı ve kedi onu uçurumun kenarına götürürken vücudunun geri kalanının ne isterse yapmasına izin verdi.

Orgazm onu sararken Tock kısa, sert çığlıklar attı. Ve devam etti. Shay devam etti. Sadece uzun bir orgazm mı yoksa arka arkaya birkaç orgazm mı olduğunu bilmiyordu, ama sonunda onu bırakana ve sert bir şekilde aşağı inene kadar devam etti. Vücudu masanın üzerine yayılmış, bacakları yana sarkmış, hareket edemiyordu.

Vücudundan gelen ısı uzaklaştı ama hemen geri döndü. Onu ters çevirdi ve kılıcını kaldırdı. Tock umursamadı. Hiçbir şeyi umursamayacak kadar kendinden geçmişti.

O na arkadan girdi, lateks kaplı sikini yavaşça içine doğru bastırdı. Adam büyüktü, neredeyse dayanabileceğinden daha fazla dolduruyordu. O

Kasları orgazmın ardından adamın etrafında zonklamaya devam ederken bir süre orada kaldı.

Sonunda onu becermeye başladığında, Tock ihtiyacı olanı alırken kadının uyuyabileceğinden emindi. Çok yorulmuştu.

* * *

Kaslarının sikinin etrafında dalgalanma şekli dizlerini zayıflattı. Ayakta durabileceğinden emin değildi. Ama onu öylece yere atmak da istemiyordu. O bundan daha iyisini hak ediyordu. Aslında Ritz-Carlton'daki en iyi süitte, en yumuşak çarşafly kral yatakta yatmayı hak ediyordu. Ama aldığı şey bir kurt sürüsünün çamaşırhanesinde bir masanın üzerinde becerilmektir. Tam olarak adil değildi, ama şu anda dünya ondan daha fazlasını isteyemezdi. Kız çok güzel kokuyordu. Çok iyi hissettiriyordu. Tadı inanılmazdı. Onu yalamak, en sevdiği dondurmayı kaşıkla yalamak gibiydi. Ama bu onun aletini sertleştirmiyor ve aklını uyuşturmuyordu.

Kıçını yaklaştırdığında kız orada öylece yatıyordu. Belki de beklemeliydi. .

Ama o zaman amı sikinin etrafında sıkılaştı ve bekleme umudu kayboldu. Bunun yerine, onu biraz daha yaklaştırdı ve sikmeye başladı. O kadar sertti ki, çabuk yapabiliirdi. İkisinin de ihtiyacı olanı alacaktı. Büyütülecek bir şey değildi, değil mi?

Yine de Tock o kadar da kendinden geçmiş değildi. Elleri masanın diğer tarafını kavradı ve ona karşı geri itmeye başladı. Ve her geri itişinde kaslarını daha da sıkılaştırdı. Vücudunun onu içine çekmesi sürükleniyormuş gibi hissettiriyordu.

Tock nefes alıp vermeye ve inlemeye başladığında, Shay devam edebileceğinden emin değildi. Ama devam etti. Onu daha sıkı tutuyor, daha sert beceriyordu. İniltileri her itişte birbirine karışıyor. Şu anda onu bırakmak istiyordu ama onun için dayanıyordu. Yine de denedi. Ta ki kadın sikini o kadar sert kavrayana kadar, istese bile boşalmaktan kendini alıkoyamadı. Neyse ki bu tutuş Tock'un da onunla birlikte boşalmasından kaynaklanıyordu.

İkisi de haykırdı; Tock hala geri itiyor ve Shay hala öne doğru çarpıyordu. Daha fazla dayanamayana kadar devam ettiler. Kolunu onun beline dolayan Shay ikisini de masanın üzerine yatırdı, hâlâ birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı. Henüz geri çekilmek istemiyordu. Onun içine gömülmek bu kadar iyi hissettirirken değil.

Karnı guruldayıp her ikisini de uyandırana kadar düşündüğü son şey buydu.

* * *

Shira Lepstein kuzeni Uri ile birlikte Küçük İtalya'daki apartmanın önünde bekliyordu. Saat geç olmuştu. Gergindi. Gerçekten eve gitmek istiyordu. Ailesi yirmi yıl önce oraya taşındığından beri yaşadığı İsrail'e. Ama bu önemliydi. Aile her zaman önemliydi. Malka-Lepstein'lar birbirlerini korurlardı. Sorgusuz sualsiz. Şikayet etmeden.

Yine de . . . Shira eve gitmeye hazırdı! Tüm bunlar, mankafa kuzeni MacKilliganlar'la takılmakta ısrar ettiği içindi. Her zaman Tock'un daha mantıklı olduğunu düşünmüştü. Çünkü bu üç kız, bokun sinekleri çektiği gibi belayı çekiyordu. Sadece bok bir şey başlatmıyordu. MacKilliganlar her zaman bir şeyler başlatırdı. Shira'nın tarih boyunca tanıdığı ya da öğrendiği diğer tüm porsuklardan daha fazla. Tüm bal porsukları bok başlatmakla suçlansa da, bok başlatmalarının genellikle bir anlamı vardı.

Sonunda Papa Alexander VI olan Rodrigo Borgia, Kilise'nin gücünü istiyordu. Livia Drusilla, kocası Augustus öldüğünde Roma'nın her şeye kadir tahtının gücüne sahip olabilmek için eş, imparatoriçe ve nihayetinde imparatorun annesi rolüne giden yolu zehirledi. Ama MacKilligan kardeşler? Onlar ne istiyordu? Saçmalıklarına başladıklarında ne kazanmayı umuyorlardı?

Shira'nın hiçbir fikri yoktu.

Büyükannesi binanın ön kapısından dışarı fırladı, umutsuzca giysilerini, yüzünü ve saçlarını savuruyordu.

"Kontrol et beni! Kontrol

edin beni!" "Ne için kontrol edeyim?"

"Her şey için! Bit! Hamam böcekleri! İğrenç olan her şey!"

"O kadar kötü müydü?" Shira yaşlı aslanın dairesinden bir şey çıkmadığından emin olmak için büyükannesine bakmak zorunda kalırken Uri sordu.

"Gördüklerim hakkında ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Hiç kimse böyle yaşamamalı. Hiç kimse."

Shira büyükannesine, "Sen iyisin Savta," dedi.

"Emin misin?"

"Eminim. Hiçbir şey sana yapışmadı."

"Güzel. O zaman gidelim. MacKilligan'larla konuşmalıyız."

Çünkü *tabii ki* konuşacaklardı.

Shira gözlerini devirdi ve telefonunu çıkardı. Kocasına hâlâ çalıştığını ve ne zaman döneceğini bilmediğini yazdı. Sonra kuzeninin neden o porsukların etrafında dolaşmakta ısrar ettiğini tekrar merak etti!

* * *

"Daha fazla brownie'yi nereden buldun?" Tock, Shay plastik kabın kapağını açar açmaz bir tane çıkararak sordu. "Kurtların hepsini yediğini sanıyordum."

"Charlie Dani için biraz ayırmıştı. Ama zaten o kadar çok yemişti ki, hepsini kusar diye endişelendim. Ben de bunları odama koydum."

"Bölgeni işaretlemek ve kekleri korumak için yatak odasının kapısının etrafına işedin mi?"

"Bu yerleşke daha fazla keke bayılacak yırtıcılarla dolu, bu yüzden tam da bunu yapmayı düşündüm. Ama sonunda, genel kedi korkumun işe yarayacağını umarak bıraktım. Henüz buradan atılmayı göze alamayız."

"Doğru," dedi Tock bir ağız dolusu cevizli bitter çikolatalı brownie yerken. Yediği brownie'yi işaret etti. "Bu Dani için miydi?"

"Sanırım Charlie onu bir bitter çikolata aşığına dönüştürmeye çalışıyor ama bunun için hâlâ çok genç. Neyse ki burada normal brownie de var. Çocuk ve benim için."

Shay soğuk süt de getirmişti ve ikisine de birer bardak doldurdu. Sessizce yediler ve kekleri bitirdiler. Tock, Dani için üzülebilirdi ama Charlie'nin çocuğa en sevdiği tatlılardan daha fazla yapmaktan mutluluk duyacağından hiç şüphesi yoktu. Etrafında Max ya da Stevie dışında bir çocuk olmasından hoşlanıyor gibiydi. Bu kadar küçük yaşta iki kız kardeşine bakmak onun için çok zor olmuştu.

Shay boş bardağını masaya bıraktığında, "Yarın hayatımızı cehenneme çevireceklerini biliyorsun," dedi.

"Bugün," diye düzeltti ve saati görebilmesi için ona saatini gösterdi. "Evet. Senin için sorun olur mu?"

Biraz kafası karışan Tock, "Ne için?" diye sordu.

"Bilirsin işte... bizimle dalga geçmeleri..."

"Başkalarının hayatımı belirlemesine izin vermem. Büyükanneimin bile, ki bu benim hakkımda nefret ettiği şeylerden biri. Bu senin için bir sorun olur mu?"

"Hiç de değil," dedi hızla, gözleri onun yüzüne kilitlenmişti. "Ama kardeşlerim ... çok fazla olabilirler."

Tock homurdanmaktan kendini alamadı. "Bugün Max'e Streep'in eşcinsel olduğunu hatırlatmak için birkaç saat harcadık."

"Hatırlatmak mı? Unuttu mu? Ya da hiç bilmiyor muydu?"

"*Elbette* biliyordu. Hepimiz biliyorduk. Her zaman biliyorduk. Streep'in ailesi her zaman biliyordu. Okulumuzdaki ponpon kızlar hep biliyordu, bu yüzden ona kötü davrandılar ve bu yüzden dolaplarına kurt örümcekleri ve yataklarına süt yılanları koyduk. Yine de . . . Max bunların hiçbirini hatırlamıyor. Bu yüzden kardeşlerinle ilgili hiçbir endişem yok çünkü kimse Max kadar sinir bozucu ve deli olamaz."

"Bu iyi bir nokta."

"Biliyorum."

Shay aniden başını çevirdi ve birkaç saniye boyunca konuşmadı. "Ne?" diye sordu Shay onun sessizliği uzayıp gidince.

"Sana söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. . . Sanırım artık senden *kesinlikle* hoşlanıyorum." "Aman Tanrım! Hâlâ bunu yapıyor muyuz?"

"Seni uyarmam gerektiğini düşündüm." "Neden?"

"Ben bir kediyeim. Kimseden hoşlanmayız. Yani birinden hoşlandığımızda, bu öylece üstesinden gelebileceğimiz bir şey değildir."

"Yani sen beşinci seviye bir yapışkan mısın?"

"Ben yapışkan değilim," diye hemen cevap verdi. "Bir ağaçta asılı olmadığım sürece. O zaman eğlenceli oluyor," diye açıkladı yüzünde kocaman bir sırıtışla. "Sadece ön pençelerini tahtaya geçiriyorsun ve bacaklarını sallıyorsun. Tam bir patlama."

Kadın sessizce ona bakınca boğazını temizledi ve devam etti. "Her neyse, sadece seni uyarmak istedim-"

"Beni takip etmeye başladığın zaman için mi?"

"Seni asla takip etmeyeceğim! Eğer ayrılmak istiyorsan, sadece ayrılmak istediğini söyle!"

"Ayrılmak mı? Biz ne zaman çıkmaya başladık?"

"İyi! İyi!" Ellerini havaya kaldırdı. "Bırak beni o zaman."

"Seni bırakmak mı?"

"Yalnız. Umutsuz. Yıkılmış." Uzaklara baktı, iç geçirdi. "Acı çekmiş, mutsuz bir kedi ve bu acıdan asla kurtulamayacak."

"Bakıcı ailen de seni evlat edinmeden önce bir kanepenin altından çıkarmak zorunda kalacak mı?"

"Belki."

* * *

Shay, Tock'un gülüşünü duymaya bayılırdı. Onun ciddi olduğunu fark etmemesi çok kötüydü. Kediler kolay kolay bağlanmazdı. İster küçük penisli insanlar onları avlamaktan vazgeçemediği için nesli tükenmek üzere olan büyük kediler olsun, ister ailenin köpeğini kızdırmak için birinin bahçesine işeyen küçük kediler olsun, kediler bağlanırdı. Bu yüzden insanlar bazen sabah uyandıklarında bir gün önce sahiplenmedikleri bir kedinin evlerinde yaşadığını ve beslenmeyi beklediğini görürlerdi. O kişi seçilmişti ve kedi, sırf o kişi "evcil hayvan insanı" olmadığını düşündüğü için fikrini değiştirmezdi. Kedinin umurunda değildi.

Shay, bağlılığını Tock'a zorla kabul ettirecek değildi. Tam insanlar birbirlerine böyle yapardı. Bazıları partnerlerine takıntılı hale gelir ve terk edildiklerinde bunu çok fazla kişiselleştirirlerdi. Ama Shay çamaşırhanedeki uzun masada karşısında oturan çıplak kadına "neredeyse ölüyorduk, hadi sevişelim" gecesinden daha fazlası için burada olduğunu açıkça belirtmek istiyordu.

"Saatine bir daha bakayım," diye sordu Shay.

Tock kolunu uzattı ve saatini kolayca görebileceği şekilde çevirdi. "Sanırım Dani ona seninki gibi bir saat almamı istiyor."

"Bu iki yüz elli bin dolardı." "Pardon?"

"İsviçre'de ödüllü bir saat ustası tarafından el yapımı olarak üretildi. Yıllardır birlikte çalışıyoruz, bu yüzden indirim aldım."

"Lanet bir saate iki yüz elli bin dolar harcamayacağım!" "Şimdi babam gibi konuştun."

"Tamam. Dani'nin kıyafetlerini kurutucudan çıkaracağım. Birazdan kalkacak ve ben tamamen-"

"Çoktan bitti."

"Ha?"

Kendine bir bardak daha süt doldurdu. "Giysilerini daha önce kurutucuya koymuştum. Sonra çıkarıp katladım ve spor çantasına geri koydum."

"Bütün bunları ne zaman yaptın?"

Tock, "Sen uyurken" diye cevap vermeden önce sütünü yudumladı. Dudağındaki sütü elinin tersiyle sildi.

"Bunu yapmana gerek yoktu."

"Babasının iç çamaşırlarına dokunmasını istemedi."

"Onun çamaşırlarını hep ben yıkıyorum! Amcaları da öyle."

"Sıkıcı erkek mantığını on yaşındaki bir kıza karşı kullanmayı bırak. Ayrıca, umursamadım. Ve anlıyorum."

"Anladın mı?"

"Bizim evde çamaşırları babam yıkardı. Bulaşıkları annem yıkardı. Yatak odanıza girdiğinizde babanızı külotlarınızı kaldırmadan önce katlarken bulmaktan daha tuhaf bir şey olamaz. Sütyen giymeye başladığımda o korkunç günler geride kalmıştı."

"Pekala," dedi yaklaşarak, "madem o uyanmadan önce biraz vaktimiz var-"

"Tock! Aşağıda mısın?"

"Kahretsin," diye iç geçirdi.

"Biz de inmek üzereydik," diye mırıldandı Shay.

"Daha da kötüsü, bu Mads ya da diğerleri değil." "Kim o-"

"Tak?" Çamaşır odasının kapısı açıldı ve dışı bir porsuk içeri girdi. Shay onu hatırladı. Tock'un zehirlendiği o korkunç gece tanıştığı Tock'un kuzenlerinden biriydi. "İşte buradasın. Oh." Burnu buruştu. "Ohhhh ... ewwwwwww. Gerçekten mi? Yani, *gerçekten* mi?"

"Ne istiyorsun Shira?"

"Savta'nın konuşmaya ihtiyacı var. Mutfakta. Belki önce birkaç dakikanı ayırıp üzerindeki kedi pisliğini temizlersin."

Kadın arkasını dönüp kapıyı çarparak dışarı çıkarken Shay, "Ben de seni gördüğüme sevindim," diye atıldı. "Aileni seviyorum," dedi Tock'a.

"Şimdi bana yalan söylemeye başlama, Shay."

"Evet. Çünkü bu yalanı sürdürmeyi gerçekten başaramayacağım."

* * *

Ric Van Holtz bitkin düşmüştü. Son birkaç gündür hiç uyumamıştı. Bazen yatağa giremediği için. Diğer zamanlarda yatağa girdiği halde uyumadığı için.

New York sokakları sanki bir savaş alanıymış gibi hissediyordu. Maskaralıklarına alışık olduğu ve çoğunlukla görmezden geldiği tam insanlar yüzünden değil. Ama sanki Doğu 59. Cadde yerine Serengeti'deymiş gibi ortalığı kasıp kavuran kendi türünden insanlar yüzünden.

Bunu yapmaya devam edemezlerdi. Her yüzyılda bir ya da daha fazla kötü durum açıklanabilirdi. Ama kısa bir zaman diliminde birkaç tane olması onlar için çok kötü olurdu.

Ne yazık ki, sorularının çoğuna cevap verebilecek tek tanık hiçbir şeye cevap vermiyordu. Kutup ayılarının sert ve suskun oldukları, kelimelerden çok genel homurtuları kullandıkları biliniyordu. Bazen homurdanma bile kullanmazlardı. Sorgu odalarından birine kapatılan İtalyan ayısı da hiçbir şey söylemiyordu. Bu da onu çok talihsiz bir kararla karşı karşıya bıraktı:

Bu ayıdan istediklerini çok azının denemek isteyeceği bir şekilde alabilecek birini getirmek. Kuzeni bu durumdan *hiç* memnun değildi. Van Soğuk Savaş döneminde büyümüştü ve her iki tarafın da istedikleri ve ihtiyaç duydukları bilgileri elde etmek için gerçekten boktan şeyler yaptıkları o günlere dönmek istemiyordu.

Ama zamanları ve seçenekleri tükeniyordu.

Cella Malone kahvesini yudumladı ve telefonuna baktı. Katzenhaus'un New York şubesinin başındaki Mary-Ellen Kozłowski, sinir bozucu bir kedi gibi huzursuzca odada volta atıyordu. Ayı Koruma Konseyi'ni yöneten Bayla Ben-Zeev ise uzun uzun İbranice notlar yazıyor, sayfa boyunca sağdan sola ilerliyordu. Van ise öfke dolu görünüyordu; sırtını duvara dayamış, elinde bir fincan kahve ile ayakta duruyordu.

Dee-Ann Smith, babası Eggie Ray Smith ile içeri girdiğinde daha da mutsuz oldu.

"Smith," diye alay etti Van.

Kayınpederi de homurdanarak karşılık verdi, bu da Ric'in iyi bir gününde alabileceğinden daha fazlaydı. Kurt, kızının deyimiyle "konuşmayı pek sevmezdi". Aslında Eggie Smith düzenli olarak sadece üç kişiyle konuşurdu: karısı, kızı ve şimdi de Dee ve Ric'in kızı. Bunun dışında . . . homurdanmalar genellikle ondan alabileceğiniz en iyi şeydi.

"Ne yapacağını biliyor musun?" Van sordu.

Bu kez Eggie Smith cevap vermeye tenezzül bile etmedi. Sadece kızına başını salladı ve ayının bir sandalyeye zincirlendiği odaya girdi.

Ancak birkaç saniye sonra elinde büyük bir taktik bıçakla geri döndü ve Ric'in sonsuz şaşkınlığına rağmen aniden on mil uzunluğunda kötü çakıl taşına benzeyen bir sesle, "O öldü," dedi.

"Onu şimdiden öldürdün mü?" Van patladı. "Daha yeni içeri girdin!"

"Ben değildim, zengin kurt. O zaten ölmüştü."

Dee-Ann ve Cella aceleyle odaya girdiler ama hemen geri döndüler.

"Evet," diye açıkladı Dee-Ann. "Babam haklı. Yaşlı çocuk öldü." Tam o sırada Bayla ve Mary-Ellen odaya girdiler.

"Nasıl?" Ric sordu.

"Kafasının arkasına bir kurşun yemiş," diye açıkladı Cella. "Çok temiz ve hızlı. Çok profesyonelce. Dee-Ann bundan daha iyisini yapamazdı."

"Yine de oraya girip çıkabileceğimden emin değilim. Havalandırma deliği ufak tefek bir şey bile değil."

"Haklı," diye onayladı Cella. "Onun dev omuzları oradan asla geçemez."

"Senin koca kışın da geçemezdi," diye karşılık verdi Dee.

Ric bir an düşündü. Ayıyı koydukları odanın sadece bir kapısı vardı. Ve Dee haklıydı, hava filtresi bir suikastçının kolayca geçebileceği geniş, ferah bir alan değildi. Onun deyimiyle, "ufak tefek bir şeydi."

O zaman biri odaya nasıl girdi?

Bayla döndüğünde Ric, "Mira Lepstein nerede?" diye sordu.

"Neden bana soruyorsun?"

"Çünkü Bayla, sen eskiden Mossad'ın şekil değiştiren bölümünü yönetiyordun."

"Ve Mira benim için çalışmıyordu. Tam insanlar için çalışıyordu. Nerede olduğu ya da ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ama . . . ?"

"Ama Mira Lepstein'in torununu öldürmeye çalışmanın aptalca bir hareket olduğunu ve New York'un bir sürü bal porsuğu tarafından *istila* edilmek üzere olduğunu söyleyebilirim."

* * *

Çamaşır odasının yanında tam donanımlı bir banyo vardı. Süslü değildi ama işlevseldi, Tock ve Shay'in hızlıca duş almalarına ve Tock'un büyükannesiyle yüzleşmek için üst kata çıkmadan önce temiz kıyafetler giymelerine izin veriyordu.

Ve büyükanne onları bekliyordu. Mutfakta. Keane, Finn, Tock'un takım arkadaşları, Mads'in teyzesi ve arkadaşları, Van Holtz kardeşler ve Tock'un birkaç kuzeniyle birlikte.

Shay sohbete katılacağından emin değildi. Gidip çocuğunu kontrol etmesi gerekiyordu. Ama kızının dışarıda Prenses, iki erkek köpek ve Nat ile oynadığını gördü. Gülüyor ve güneşin altında koşuyordu. Van Holtz Sürüsü'nden birkaç yavru bile onun üç büyük köpeklerle yuvarlandığını görünce katılmıştı. Sürüden kimse şikâyet etmediği için onun devam etmesine izin verdi ve mutfakta kalarak büyük cam pencerelerden ve çift kapıdan Dani'ye göz kulak oldu.

Daha da iyisi, Charlie belli ki birkaç saattir ayaktaydı ve daha fazla yemek yapmıştı. Danimarka usulü! Bir tabak dolusu aldı ve Tock'un yanındaki tezgâhlardan birine kayd.

"Artık yerleştik mi?"

Tock'un büyükannesinin kendisiyle konuştuğunu fark etmesi bir saniye sürdü.

"Uh ... evet," diye cevap verdi, ağzında yarım bir Danimarka yemeği vardı bile.

Dişi porsuk, Charlie tarafından kendisine uzatılan bir fincan çayı aldı.

"Teşekkür ederim canım."

Bir yudum aldıktan sonra göz ucuyla baktı ve "Mediciler" diye açıkladı. "İtalya'nın gururu mu?" diye sordu Streep.

"Hayır," diye düzeltti. "Onlar bir saltanat değil. Onlar bir koalisyon."

"Neymiş o?"

"Aileyi de Medici kardeşler yönetiyor. Dişiler değil."

"Az önce de Medicilerle ilgili bir iş yapmamış mıydık?" Mads sordu.

"Evet." Maksimum dedi. "Biz vardı sözde için olmak alarak aşağı işlerini."

"Ne işi?" Keane sordu.

"Yüksek teklif verenlere insan satıyorlar. Yiyecek için."

Shay Tock'a baktı ve başını eğerek bu suçlamanın doğru olduğunu ona gösterdi.

"Bir dakika," dedi Finn, "siz ciddi misiniz?"

"Sırtlanlar da aynı şeyi yapmıyor mu?" Keane söyledi.

"Hayır," diye açıkladı Nelle. "Bir olayı temizlemek için çağırabileceğiniz sırtlan klanları var, böylece geride hiçbir kanıt kalmıyor. Bazıları sadece cesetlerden kurtuluyor. Bazıları ziyafet çeker. Ama yine de Afrika ovalarındaki herhangi bir sırtlanın yapacağı gibi leş topluyorlar. Yapmadıkları şey, pizza sipariş eder gibi nefes alan insanları bulundukları yere getirtmek."

"Ama de Mediciler böyle mi yapıyor?"

"Sanırım Bayan Lepstein," diye devam etti Nelle, "pizza dağıtımını de Medicis'lerin yaptığını söylüyor."

"Şekil değiştirenlerin spor olsun diye insan avladığını duymuştum ama-"

Charlie masaya yeni ballı çörek tabakları koyarken, "Bu farklı," dedi onlara. Shay'in kardeşleri denemek istemiş olsalar bile, Dunn üçüzleri önce davranmışlardı. Birkaç tane almaya çalıştıklarında porsuklara hırladılar. "Gördüğümüz operasyon oldukça büyük ölçekte bir insan kaçakçılığıydı. Yüksek hacimli iş yapıyorlar."

"Birinin yiyecek kaynağı için mi?" Streep açıklık getirmeye çalıştı, dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı.

Charlie omuz silkti ve pişirme işine geri döndü.

"İnsan ticaretinin her türlü savunulamaz," dedi Mira. "Bu insanları neden kaçırdıkları önemli değil. Önemli olan onları almalarıdır."

"Biz de bu yüzden onların işlerine saldırıyorduk," diye belirtti Nelle. "Yine de operasyonlarından sadece biriyle uğraştık."

"Başka bir şey yaptınız mı?" Mira çay fincanının üzerinden bakarak sordu.

"Başka bir şey?" Nelle ekiplerine bir göz attı. "Hiç sanmıyorum. Sadece Şimdiye kadar tek bir operasyon. Ve o gün yakaladığımız tek şekil değiştirenler ayılardı. Amerikan ayıları. İtalyan yoktu." Nelle'in gözleri dışı porsuğa dikilmişti. "Neden soruyorsun? Ne oldu?"

Tock'un büyükannesi çay fincanını tabağın üzerine geri koydu ve her ikisini de çapraz bacaklarının üst dizinde dengeledi. Shay fincanın kayarak yere düşmesini bekliyordu ama öylece duruyordu. Mükemmel bir şekilde duruyordu. Bunu biraz ürkütücü buldu.

"O gün," dedi Mira Lepstein, "sadece ayıları öldürmüş olabilirsin ama kısa bir süre sonra çok daha önemli birini öldürdün. Ve şimdi tüm de Medici Koalisyonu hepinizin ölmesini istiyor."

* * *

Tock ve odadaki diğer herkes hemen Max'e baktı. "Neden hepiniz bana bakıyorsunuz?" diye sordu.

"Ne yaptın sen?" Mads sordu. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Max, hadi ama," diye itti Nelle.

"Ben yapmadım!"

"Bekle," diye araya girdi Tock. Büyükannesinin insanları birbirine düşürmek gibi bir huyu vardı. Mira'nın bunu takım arkadaşlarına yapmasına izin vermeyecekti. "Savta, sen kimden bahsediyorsun?"

Büyükannesi odanın öbür ucundan doğrudan Max'e bakarak, "Giuseppe de Medici'yi öldürdü," diye hırladı.

Dunn üçüzlerinden biri "Ohhh, kahretsin," diye soluk soluğa kaldı. Tock hangisinin olduğunu bilmiyordu. Aralarındaki farkı söyleyemeyecek kadar yorgundu. Ama belki de kız ... ?

"Giuseppe de Medici kim?"

"Koalisyonun babası ve başkanıydı," diye açıkladı Dunn üçlüsü. "Ama eğer öldüyse... bu en büyük oğlunun yönetiminde olduğu anlamına gelir." Başını iki yana salladı. "Bu hiç iyi değil."

"Tanrım, Max," diye yakındı Streep. "Neyin var senin?"

"Ben kimseyi öldürmedim!" Durdu. Bir dakika düşündü. "Yani, yakın zamanda önemli birini öldürdüğümü sanmıyorum. Ve kesinlikle İtalya'dan yaşlı bir adamı da değil."

"Sadece itiraf et."

"O ben değildim! Bu Giuseppe denen adamın neye benzediğini bile bilmiyorum! Onu öldüreceğimi nereden bileyim?"

Nelle hızla telefonuna bir şeyler yazdı ve sonra Max'e gösterdi. "Bu o."

Max, Mads, Streep ve Tock bakmak için yaklaştılar.

Max hemen başını salladı. "Onu ben öldürmedim."

Tock ilk kez Max'in yalan söylemediğini hissetti. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Şu yaşlı adamın kocaman beyaz ve kahverengi yelesine bak. I onu öldürdüğünü hatırlayacaktır."

"Max haklı," dedi Charlie, bir tabak tarçınlı çöreği yere koymadan önce resme kendisi de baktıktan sonra. "Onu o öldürmedi."

"Neden böyle dengesiz bir porsuğu korumakta ısrar ediyorsun?" Tock'un büyükannesi sanki kendi kanını da aynı ısrarla korumuyormuş gibi alay etti.

"Onu korumuyorum."

"O zaman onu öldürmediğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü *o* adam mı?" Charlie Nelle'in telefonunu işaret etti. "Onu *ben* öldürdüm."

Savta çay fincanını ve tabağını yakındaki bir tezgâha çarpıp ayağa kalkmadan önce bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu. "Ne demek onu öldürdüm?"

"Yani, onu ben öldürdüm." "Neden?"

Omuz silkti. "O ve birkaç iri kaslı kedi evime geldi. Davetsiz olarak. Bu yüzden, evet!" dedi, herhangi bir pişmanlık ya da endişe duymadan. "Onları öldürdüm. Hepsini öldürdüm."

Max kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Size ben olmadığımı söylemiştim."

Bölüm 22

Birkaç gün önce.

Charlie yemek yapmayı ve pişirmeyi severdi ama bulaşık yıkamaktan nefret ederdi. Kelimenin tam anlamıyla dünyada yapmayı en az sevdiği şeydi. Yol boyunca bir şeyleri yıkayarak iş yükünü kontrol altında tutmaya çalışırdı ama genellikle son karışımını bitirdiğinde hala temizlenmesi gereken bir dağınıklık olurdu.

Mutfak masasında birinin oturduğunu hissettiğinde yaptığı da buydu.

Sırtını mutfğa dönmüş, bir fırın tepsisini ovmakla meşguldü. En yakın devlet üniversitesinde birkaç ders alıp almaması gerektiği konusunda derin düşüncelere dalmıştı. Her zaman okula gitmek istemişti ama parası olmadığı ve Stevie'yi korumak zorunda olduğu için buna ne zamanı ne de maddi gücü yetmişti. Zamanı hâlâ kısıtlı olsa da artık parası vardı ve Stevie'nin de Shen'i vardı.

Ama sonra bu insanlar aniden evinde belirdi ve belki de akademik bir kariyerin onun için uygun olmadığını fark etti.

"*Sinyorina* MacKilligan," diye bir ses duydu arkasından. "Konuşmamız gerek."

Elleri hâlâ sıcak sabunlu suyun içindeyken omzunun üzerinden baktı. Alerjileri yüzünden şu anda pek bir şey koklayamasa bile bu aslan erkeklerini tanıyabilirdi. Tüm o saçlar. Aslında İtalyan aslanları. Yaşlı adamın aksanı kalındı.

"Kaçmaya çalışmadan önce, *sinyorina*... ailenizi düşünün. Kız kardeşlerini düşün. Yapabileceklerimi düşünün-"

Geniş gözlerle ona baktı, nefes almaya çalışırken sözleri kesildi. Bir saat önce bademleri kesmek için kullandığı on inçlik şef bıçağı göğsünün üst tarafına öyle bir gömülmüştü ki, bir ciğerine saplanmış ve konuşmasını engellemişti.

O kadar hızlı hareket etmişti ki, yaşlı kedinin koruma ekibi, daha küçük bir soyma bıçağını başka bir kedinin şahdamarına saplayana kadar ne yaptığını fark etmemişti bile. İşte o zaman silahlarına sarıldılar. Ama zaten silahları yoktu.

onları dışarıda ve hazır tuttu. Onların dikkatsizliği Charlie'ye bir boynu kırmak için kullanabileceği değerli saniyeler verdi. Bir omurgayı yırtmak. Nefes borusunu ezmek. Ve iki femoral arteri açtı.

Tekrar yaşlı kedinin önünde durduğunda, kedi kendi kanında boğulmaya başlamıştı.

Ölürken ona hiçbir şey söylemedi. Söylenecek ne vardı ki?

Mutfak ile oturma odası arasındaki açılır kapanır kapı açıldı ve Max içeri girdi. Hemen durdu ve bakışları kız kardeşine yerleşene kadar etrafına bakındı.

"Temizlik için yardıma ihtiyacın var mı?"

diye sordu. Charlie başıyla onayladı.

"Tamam. Spor ayakkabılarımı değiştireyim. Bu Air Jordan'ları yeni aldım." Sırıttı. "Kutudan çıkardıktan hemen sonra üzerlerine kan bulaşmasını istemem!"

Şimdi . . .

"Ne?" Odadaki herkes ona bakınca Max sordu. "Onlar *yeni* Jordan'lardı. Onları asla bir temizlik için harcamazsın."

"Kapa çeneni, işe yaramaz porsuk!" Savta Max'e havladı. "Hey!"

"Neden onunla konuşmadın?" Savta kardeşini görmezden gelerek Charlie'ye sordu.

"Onunla ne hakkında konuşmadım?"

"Neden orada olduğunu bile bilmiyorsun!"

"Neden orada olduğu umurumda değil. Evime davetsizce girdi. Ailemi belli belirsiz tehdit etti. Hiçbir pişmanlığım yok."

"Biri konuşmak istediğini söylediğinde, bırak konuşsun!"

"Eğer konuşmak istiyorlarsa, randevu almaları gerekir."

Max bir kahkaha attı ama Tock'un büyükannesi ona sert bir bakış fırlatınca hemen durdu.

"Sen aptal, umursamaz bir çocuksun!" Savta Charlie'ye söyledi. "Ve şimdi ne yaptığına bir bak."

Charlie odanın içinde bir adım atarak yaşlı Dişi Porsuk'un önünde durdu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Tock'un büyükannesine açıkça şöyle dedi: "En son yabancılar evime davetsiz olarak, sadece konuşmak için girdiklerinde ... annemi öldürdüler."

Odayı bir başka şaşkın sessizlik daha doldurdu, bu seferki bir dakikadan fazla sürdü. Hatta belki iki dakika. Charlie ve Savta birbirlerine ters ters bakıyorlardı. O anda sanki tüm dünya bir bıçağın ucuna oturmuş gibiydi.

En azından Max, "Garip *yanık*, yaşlı bayan!" diyene kadar öyle hissediliyordu.

Mads'in teyzesi şaşkın bir kahkaha attı ama hemen ağzını kapatıp başka tarafa baktı. Evet, her şey garipti ama en azından gerginliği azaltmıştı.

CeCe Álvarez oturduğu yerden kalkıp mutfak masasına oturmadan önce, "Bakın, iş bitti," diye odadakilere duyurdu. "Bu konuda sızlanmanın bir anlamı yok. Asıl soru, şimdi ne olacak?"

"Şimdi ne olacak?" Savta tekrarladı. "Şimdi savaş var."

"Aman Tanrım!" Streep'in nefesi kesildi. "*İtalya* ile savaşa mı giriyoruz? Ama ben orada balayı yapıyorum! Ash, Papa Hazretleri ile öğle yemeği bile ayarladı!"

"Papa'yla tam olarak ne hakkında konuşacaksın?" Nelle bilmek istiyordu.

Streep'in gülümsemesi genişti. "Aşk, hayat ve insanlık hakkındaki felsefesi hakkında."

"Annen Vatikan depolarından bir şeyler çalarken mi?" Mads tahmin etti.

"Hayır!" Streep tersledi. Sonra boğazını temizledi. "O zaman Trudi Teyzem ve kuzenlerim olur. Ne?" diye bağırdı ardından gelen sessizliğe. "Kilise artık bu saçmalıkların çoğunu kullanmıyor ki!"

Savta yavaşça, acı çekerek parmaklarını şakaklarına dayadı, derine bastırıp küçük kaslara masaj yaptıktan sonra, "Evrenin Efendisi, kurtar beni bu aptallardan," diye hırladı.

Mira Lepstein İsrail'de dini gayretiyle pek tanınmadığından, Tock büyükannesinin de Mediciler'le Kuzey Amerika'yı yönetmelerini sağlayacak bir anlaşma imzalamadan önce hepsine insansız hava aracıyla saldırı emri vermek üzere olduğundan emindi.

Bölüm 23

Keane kardeşlerine, "Biri mutfağımıza davetsiz girseydi ben de aynı şeyi yapardım," diye itiraf etti.

Tock hızla hareket etmiş, büyükannesini mutfaktan çıkarmış ve onu özel olarak konuşabilecekleri bir yere götürmek. Shay onu suçlamıyordu. Tock'un büyükannesi cinayet işlemeye hazır görünüyordu.

Mads'in teyzesi ve arkadaşları da onları takip etmiş, grubun geri kalanını Charlie'nin unlu mamullerini yemek ve birbirleriyle sohbet etmek üzere dışarıda bırakmışlardı.

Finn kardeşine, "Biri sana yanlış baksa sen de aynı şeyi yapardın," dedi.

"Bu doğru. İnsanların bana yanlış bakmasından hoşlanmıyorum."

Yuvarlak mutfak masasında artık boş koltuklar olduğu için Streep yanındaki bir yeri okşayarak Shay'e onlara katılmasını işaret etti. Sorun değildi. Daha önce aldığı Danimarka yemeği tabağını çoktan bitirmişti ama hâlâ açtı.

Streep'in yanına oturdu ve kardeşleri hepsini yemeden önce tarçınlı çöreklerden birkaçını kaptı. Streep ona doğru eğildi ve hayatında duyduğu en yüksek fısıltıyla, "Dün gece Tock'la nasıl geçti?" diye sordu.

"İyi idi." Ağzına attığı ilk çöreği mideye indirirken omuz silkti.

Sonra bir diğerine uzanırken ekledi: "Ona aşığım."

Keane kollarını havaya kaldırdı. "Neyin var senin?" Finn'e baktı. "Ve senin." Sonra da, "Alınma Mads," diye ekledi.

Azıcık bile dikkat etmemiş olan Mads, "Ha?" diye cevap verdi.

"Biz kaplanız," diye devam etti Keane. "Dünyayı keşfediyor olmamız gerekiyor! Önümüze çıkan her kadını becermeliyiz! Tek bir kamburdan sonra aşık olmamız değil."

"Sen neden bahsediyorsun?" Finn sordu. "Altı yıldır kimseyle çıkmadın."

"İki yıl oldu."

"İki yıl mı?" Max gözlerini Keane'e dikti. "İki yıl nasıl geçti?"

"Bir elim var," diye karşılık verdi. "Ve şu anda biriyle çıkmaya kısa bir ara verdim çünkü kadınlar çok huysuz oluyor-"

"Onları görmezden mi geliyorsun?" Shay tahmin etti.

"Yapacak işlerim var! Yetiştirmem gereken bir

çocuğum var-" "Dani senin çocuğun değil."

"-yönetmem gereken bir futbol takımı-"

Finn başını salladı. "Sen müdür değilsin." "-

üniversiteye girecek bir kardeş-"

"Onu gören oldu mu?"

Finn telefonunu kaldırarak, "Ondan bir mesaj aldım," dedi. "Yaşıyor." "-

ve güvende tutması gereken bir ailesi var."

"İşte bu yüzden hepimiz kurt bölgesindeyiz! Uykumuzda öldürülebileceğimiz ve kimsenin bilmeyeceği bir yerde."

"Kapa çeneni, Finn. Peki sen ne yapıyorsun?"

Nelle Keane'in arkasına geçmişti, kollarını boynuna dolamıştı, telefonu tam önlerindeydi.

"İkimizin bir fotoğrafına ihtiyacım var. Az önce bir adama yalan söyledim ve bana yaklaşırsa onu öldürecek korkunç bir Rus erkek arkadaşım olduğunu söyledim. Sakıncası yok, değil mi?"

"Aslına bakarsan-" "İşte!

Gönderildi. Teşekkürler!"

"Neden sizi öldürmeye çalışsınlar ki?" Stevie sordu ve herkes Malone kardeşlere odaklandı. "Yani, bizi anlıyorum. Charlie onların reisini öldürdü ve Max de temizlenmesine yardım etti. Ama bunun siz üçünüzle ne ilgisi var?"

"Hepimiz arasındaki sevgi dolu bağla mı?" Streep

sordu. "Hayır. Bu olamaz."

* * *

Tock büyükannesini hiç bu kadar telaşlı görmemişti. Büyük ahşap bir masası, deri sandalyeleri ve duvarları eski kitaplarla dolu rafları olan şık bir çalışma odasına gitmişlerdi. Ama kitapların başlıklarına baktığında gördüğü tek şey, kendisi gibi bir kadın için hiçbir şey ifade etmeyen, yaşlı Avrupalı erkekler tarafından yazılmış kitaplardı.

Tock büyükannesini konuşması için zorlamanın zaman kaybı olduğunu biliyordu, bu yüzden Mira'nın adım atmasına ve acele etmemesine izin verdi. Porsuğun zihni dönüp duruyordu.

Buradan nereye gideceğini bulmaya çalışıyordu. Ama daha önce daha ciddi düşmanlarla karşılaşmıştı. Kadın Brezhnev'le yüzleşmişti. Kissinger'la. Reagan'la. Mao'yla bile. Neden bazı İtalyan kedileri onu korkutuyordu?

Ama Tock bu soruyu sormaya fırsat bulamadan çalışma odasının kapısı açıldı ve Mads, Max, Streep, Nelle, Yoon, Álvarez ve Tracey ile birlikte içeri girdi.

"Neden Malone kardeşleri de öldürmeye çalıştılar?" Mads sordu.

Savta volta atmayı bıraktı ama konuşmadı. Hatta onlara bile bakmadı.

"Sana bir soru sordu Lepstein," diye itti Mads'in teyzesi. "Ona cevap vermelisin."

Sonunda hepsiyle yüzleşti ve "Çünkü durmayacaklar" dedi. Yoon kaşlarını çatı. "Neyi durdurmayacaklar?"

Tock, "Babalarını kimin öldürdüğünü arıyorlar," diye tahmin etti.

"Kabalık etmek istemem," dedi Álvarez, "ama bakıp bakmadıkları kimin umurunda?"

"Babaları CIA'dendi."

"Yani? Dışarıda bir sürü CIA adamı var. Bir grup Kuzeyli İtalyan için bir tanesinin ne önemi var?"

Savta masanın önüne doğru yürüdü ve kollarını göğsünde kavuşturarak masaya yaslandı.

"De Medici Koalisyonu her zaman diğerlerinden daha akıllı olmuştur. Onlarca yıldır, hatta belki de yüzyıllardır," -kısa bir süre doğru kelimeyi aradı- "dünyada tepkilerden endişe etmeden faaliyet göstermelerini sağlayan kurumlarla anlaşmalar yaptılar. Buna karşılık, bu kurumların diğer, daha iyi bilinen suç örgütlerini çökertmelerine yardımcı olan bilgiler sağladılar."

"Aman Tanrım!" Yoon patladı. "İnsan kaçakçılığı yaptıklarını biliyordunuz ve buna *izin* mi verdiniz?"

Savta elini kaldırdı. "Durun. Ben yapmadım. 'Siz' de değildiniz. Bunu yapan ve buna izin veren başkalarıydı."

"Ama yine de," diye araya girdi Álvarez, "kabalık etmek istemem ama ne olmuş yani? Yani bir CIA ajanı bazı aslanların neyin peşinde olduğunu biliyor muydu? Kimin umurunda?"

"Tüm bunları eski muhafızların gittiği ve yeni muhafızların geldiği bir zamanda öğrendi. İçlerinden birkaçı böyle bir şeyin devam etmesine izin vermek istemiyordu. Malone'ların babasının bu yeni muhafıza haber vereceğine inanılıyor."

"Ve sen de Malone'u öldürmelerine izin mi verdin?"

"Hiçbir şey yapmalarına izin vermedim. Ben bunları duyduğumda o ölmüştü. Katzenhaus kediye kediye düşman ederek örgütlerini havaya uçurmak istemedi. Ve BPC ayılarına hangi kuruluşlar için çalışabileceklerini söylemez. Eğer bir ayı araba çarpması sonucu ölürse, dul eşine çiçek gönderir ve günlerine devam ederler. Savaş başlatmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Kimsenin istemediği bir şey. Bu yüzden kendi haline bırakıldı. Bunun dışında..."

"Hariç mi?"

"Malone kardeşler babalarını öldürenleri aramaktan vazgeçemediler," dedi Mads.

Savta başını salladı. "Evet. Yine de pek sorun olmadılar çünkü ailenin geri kalanıyla yakın değillerdi ya da hükümete dahil değillerdi. Ama sonra"-Tock'a ve takım arkadaşlarına sertçe baktı-"size katıldılar."

"Ve bizim de asla durmayacağımızı biliyorlardı."

"Siz de bağlantısızsınız ama yine de pek çok bağlantınız var. Ben de dahil. Görünüşe göre Giuseppe'nin buraya gelip Charlie MacKilligan'la tek başına konuşması bir hataydı. *Sen de sırtımayı kesebilirsin*," dedi Max'e.

Ama Max sırtımayı bırakmadı. Denedi bile, ama sırtması yüzünde kaldı.

"Ne diyebilirim ki?" Max sonunda sordu. "O benim kahramanım."

Büyükannesi en nefret ettiği bal porsuğuna kötü bir şey söyleyemeden Tock, "Gitmen gerek," dedi.

Savta şok olmuş bir halde ona baktı. "Emily-"

"İnandırıcı bir inkâra ihtiyacın var Savta. Gitmen gerekiyor."

"Her ne düşünüyorsan-"

"Asla durmayız. Asla geri çekilmeyiz. Ve asla zarafetle kaybetmeyiz."

"Bal porsuğu mottosu," dedi Rutowski onaylayan bir baş hareketiyle.

Birkaç saniye daha Tock'a bakan Savta, çantasını ve güneş gözlüklerini kaptığı gibi kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Tock daha sonra Mads'in teyzesine ve arkadaşlarına baktı ama Rutowski gülümseyerek omuz silkti. "Biz de varız. Sizin gibi biz de bağımsızız, bu da Reagan'ı ... ve Bush'u gerçekten kızdırdı." Arkadaşlarına gülümsedi. "Ne güzel zamanlar."

* * *

Shay piknik masasında oturmuş, yaz güneşinin altında uyuyan köpekleri izliyordu, kızı kollarındaydı. Ona sarılmak için kucağına tırmanmış ve sonra başını göğsüne yaslayıp kollarını ve bacaklarını vücuduna dolayarak uykuya dalmıştı. Onu uykusundan uyandırmak istememiş, bu yüzden sadece sarılmıştı.

Ve Tock başını onun omzuna yasladığında, daha önce hiçbir şey bu kadar mükemmel hissettirmemişti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Harikayım. Ya sen?"

"İyiyim."

"Burada ne kadar kalmamız gerekiyor?" diye sordu.

"Rutowski senin ve kardeşlerinin istediğiniz kadar kalabileceğinizi söyledi."

"Onlara teşekkürler ama hayır de." Keane önlerinde dururken Finn ve Mads arkadan geldi. "Eve gidiyoruz. Annemi aradım bile. Geri gelecek. Teyzeleri de getirecek. Artık buradan nereye gideceğimize karar verme zamanı geldi."

"Peki nereye?"

"Bilmiyorum. Ama tüm de Medici'ler ölene kadar durmayacağım." Shay başını salladı. "Yani düşünceli, mantıklı bir plan. Bildiğim iyi oldu."

* * *

Charlie'nin izini bulmak biraz zaman aldı. Ama sadece yukarı bakma zahmetine girmedikleri için. Herkes zemin kattayken, o Van Holtz Hamptons malikanesinin çatısında oturuyordu. Sadece bakıyordu.

Charlie yemek pişirmeye başladığında herkes endişelenmişti, özellikle de Max'in Charlie'nin Aşırı Yemek Pişirmesi dediği, kendini tüketene kadar pişirip pişirip pişirip pişirdiği zaman. Ve bu konuda endişelenmek için iyi bir neden vardı.

Ama Max için asıl endişe Charlie'nin tek yaptığı sessizce bakmak olduğunda ortaya çıkıyordu. Max'e bağlamak yoktu. Stevie için endişelenmiyordu. Berg'e sarılmak yok. Van Holtz'a parmak sallamak yok. Köpeklerini bile düşünmüyordu. Çünkü tek yaptığı bakmaktı. Max için en korkutucu Charlie buydu ve Max korkmadı.

Kız kardeşinin yanında oturuyordu, ayaklarını çatı kiremitlerine dayamışlardı - onları orada tutan tek şey buydu. Elbette, Charlie çatının bir parti için çok sayıda insanı alacak şekilde inşa edilmiş kısmından bakabilirdi,

sandalyeler, barbekü ve şarap dolabı da dahil. Ama hayır. Dünyanın sonunu düşünen kızgın bir yarasa gibi çatının dik eğimli kısmında takılmaya karar vermişti.

"Peki ne yapmak istiyorsun?" Max kız kardeşine sordu. "Sen ne dersin . . . biz varız."

"Normalde burada onları yere serelim ve hepsini öldürelim derim. Ama şu anda avlanacak havada değilim. Aslında"-kollarını arkasına koyup kendini biraz yukarı kaldırdı-"Şu anda kendimi biraz daha ... . Max gibi hissediyorum, şu anda."

Max sırtıttı. "Gerçekten mi? Yani bir şeyler başlatmak mı istiyorsun?"

"Evet. Ve eğer de Mediciler savaş istiyorsa, onlara bir savaş verelim derim. Bir porsuk savaşı."

"Tamam," diye yanıtladı Max. "Peki porsuk savaşının ilk adımı nedir?"

Charlie sonunda ona baktı ve şimdi takındığı sırtış geniş ve güzeldi.

"Önce," dedi Charlie, "onların kanını akıtacağız." "Çünkü onlar zaten bizim kanımızı akıttılar?"

"Evet. Ve şimdi onların da kanı akacak. Sadece kanla değil."

Bölüm 24

Charlie Keane'e, "Gitmeye hazır olduğunuzu biliyorum," dedi. "Ama senden, Nat'ten ve çocuktan burada iki gün daha kalmanızı isteyeceğim."

Keane onunla yüzleştirdi. "Neden?"

"Max ve diğerleriyle yapmam gereken bir şey var. Nat ve çocuk burada olsalardı kendimi daha iyi hissederdim. Ama siz olmadan onları burada istemiyorum. Belki Stevie'ye göz kulak olmanıza da yardım edebilirsiniz? Hâlâ zehrin kaynağını bulmaya çalışıyor ve Grup'un laboratuvarını güçlendirmesi birkaç gün daha sürecek, böylece güvende olacak."

"Evet. Bunu yapabilirim. Ama bir şeyi anlamam gerek: Paolo de Medici benim."

"Sorun değil. Çünkü bu bok daha yeni başlıyor."

Göz ucuyla baktı, sonra başını salladı. "Tamam.

Kalacağız." "Güzel."

"Ama bu işte beraberiz MacKilligan."

Charlie bir süre onu inceledikten sonra, "Bu işte beraberiz," diye cevap verdi. Eve doğru yöneldi ama adamın sesi onu durdurdu. "Charlie?"

Tekrar ona döndü.

"Annen için gerçekten çok üzgünüm."

Titrek, öfkeli bir nefes aldı. "Ben de baban için gerçekten üzgünüm."

Birbirlerine başlarıyla selam verdiler ve Charlie dışarı çıkarak Keane'i yerleşkenin diğer ucuna bakmaya devam ederken bıraktı, Van Holtz kurtları da sürülerine yönelik öldürücü bir niyet belirtisi var mı diye onu izliyordu.

* * *

Max ön kapıda nöbet tutan ayıya doğru yürüdü. "Merhaba!" dedi ona gülümseyerek. Üzerinde sevimli, bol bir yazlık elbise ve beyaz yüksek topuklu bir Keds vardı, saçlarını da iki at kuyruğu yapmıştı. Elbiseyi yeni almıştı ve çok sevmişti. Elbisenin kalçalarını ve dizlerini sarması hoşuna gitmişti.

Ayı ona ters ters baktı ve hemen İtalyanca "gitmesini" söyledi. Max bunun yerine ayak parmaklarının ucuna kalktı ve elbisesinin cebine sıkıştırdığı bıçağı ayının boynuna saplayarak atardamarını kesti.

Başka bir ayı solundan ona doğru geldi. Bıçağı ilk ayıdan çekip çıkardı, kalçalarının üzerine düştü ve ikinci ayının kalçasına sapladı. Makineli tüfekli üçüncü ayı silahını omzundan çıkardı ve nişan aldı. Ancak Streep ona arkadan saldırarak sırtının üst kısmına indi. Çığlık atarak adamın kafasına, boynuna ve yüzüne bıçak sapladı ve bıçağını defalarca ayıya sapladı. Ayı kükredi, Streep'i yakalamak için arkasına uzandı ve onu fırlattı. Yakındaki bir ağaç gövdesine çarpan Streep'in vücudu büyük bir güçle gövdesine çarptı. Ama yuvarlandı ve tekrar ayağa kalktı. Sonra tekrar ayıya saldırdı.

Ayı makineli tüfeğini kaldırarak Streep'e doğrulttu ama Tock namluyu yakaladı ve silahı kaptığı gibi kendi 45'lik Glock'unun namlusunu ayının şakağına dayayıp tetiği çekti.

Adam yere düştüğünde silahı Mads'e fırlattı. Takım arkadaşı savaş pozisyonuna geçti, silahını kaldırdı ve kısa, kontrollü atışlarla diğer üç ayı muhafızını kafalarından vurarak öldürdü.

Charlie hepsinin yanından geçerek kapıyı açmak için giriş pedine doğru yürüdü. Mads'in teyzesinin onlar için bulduğu kodu tuşladı ve büyük kapılar açıldı. Her biri bir ya da iki ceset kapıp içeri girdi. Charlie de arkalarından sıvı sızdıran bir çuvalı sürükleyerek onları takip etti.

* * *

De Medicilerin saray gibi Kuzey İtalya'daki evlerine açılan büyük çift kapı kilitli değildi. Çünkü de Medicilerin burada yaşadığını bile bile kim buraya gizlice girmeye çalışırdı ki? Tock ve takım arkadaşları dışında kim? Ama elbette onların burada olmasının bir nedeni vardı.

Küçük grup İtalyan mermeri zemine bastı ve üst kata çıkan yaldızlı merdivene baktı; neredeyse Tock kadar uzun olan Antik Roma döneminden kalma vazolar ve Viktorya döneminden beri var olan antika ahşap masalar evin kalbine giden uzun koridoru süslüyordu. Tüm bunlar Tock'un zevkine göre biraz gösterişliydi ama rüküş değildi. Bu Eski Dünya parasıydı.

Charlie'nin eve girmesini beklediler ve sonra çuvalını sürüklerken yerde kalan sıvıdan kaçınarak onu takip ettiler. Büyük bir yemek odasına ulaştılar. Charlie içeri girdi, etrafına bakındı ve başını salladı. Max ve Streep de Charlie'yi takip etti.

Tock ve Mads üst kata çıktılar; Nelle koridordan aşağı indi. İn ya da ofis arıyorlardı. Tock ikinci katta bir ofis buldu. Bilgisayarın başına geçti. Her şey İtalyancaydı, telaffuzu berbat olsa da oldukça iyi okuyabildiği bir dildi. Rusçası çok daha iyiydi.

Birkaç ay önce canı sıkıldığında Stevie'nin Max için yaptığı bir cihazı kullanmıştı. Tock ve Mads tüm dosya dolaplarını incelerken bu cihaz dizüstü bilgisayarın şifresini bulacaktı. İşlerine yarayacak klasörleri çıkarıp masanın üzerine yerleştirdiler. O sırada Stevie'nin cihazı onları bilgisayar sistemine sokmuştu.

Tock dosyaları hızla gözden geçirdi ve ihtiyacı olanı buldu. Bir USB bellek kullanarak gerekli bilgileri indirdi. O bu işle uğraşırken Mads de ayakta duran kasayla ilgileni. İyi bir kasaydı ama daha güvenli olanlarla uğraşmışlardı, bu yüzden Mads'in içeri girmesi üç dakikadan az sürdü. İstedikleri kâğıtları kolayca buldu ve çıkardı.

Saatine bakan Tock, Mads'e hırladı. Gitme zamanı. İhtiyaç duydukları her şeyi alıp merdivenlerden aşağı indiler, Nelle ve diğerleriyle yemek odasında buluştular. İşlerini bitirmeye çalışırken Max aniden durdu ve kapıya doğru baktı. Sonra hepsi baktı, çünkü şimdi onlar da duyuyordu. Biri İtalyanca konuşuyordu.

Tasarımcı kıyafetleri ve Tock'un hızlı ama güçlü bir para enjeksiyonuna ihtiyaç duyduğunda çalacağı türden altın takılar giymiş dört kadın, açık yemek odası kapısında durdular, hala girişten yere sızan sıvıya aval aval bakıyorlardı. Bir tanesi büyük güneş gözlüklerini çıkarmıştı ve yemek odasına bakmak için başını kaldırdığında Tock onun yüzünün şişmiş, siyah-mavi tarafını fark etti.

Dişi aslanlar Tock ve ekibine baktı. Porsuklar da onlara baktı. İki taraf da konuşmadı. Sonra dişiler basitçe uzaklaştı. Kaçmadılar. Ya da ellerinde tuttıkları telefonları kullanmaya başlamadılar. Sadece dönüp gittiler.

Charlie derin bir nefes aldı ve her zamankinden daha kararlı bir şekilde işine geri döndü. Beş dakika içinde işleri bitmişti.

Kapıya doğru gitmeye başladılar ama Charlie, Streep'e bakıp, "Onu yerine koy," diyecek kadar durakladı.

"Ama bu-"

"Vatikan'dan. Biliyorum. Yine de yerine koy."

Streep dramatik ve oldukça yüksek sesli bir iç çekişle gümüş haçı kapının yanındaki yan masaya geri koydu. Sonra parlak güneş ışığına doğru yürüdüler.

Yine de hepsi gitmedi. Henüz değil.

* * *

Paolo de Medici, arkasında beş erkek kardeşiyle birlikte Kuzey İtalya'daki evine girdi. Yeğenleri ve oğulları da onu takip eder ve evin diğer bölümlerine kaçışırlardı. Babalarıyla doğrudan yüzleşmekten kaçınmak için her şeyi yaparlardı.

Paolo'nun kardeşlerinden biri yere bakarak "Bu ne?" diye sordu. Paolo mermerinin üzerine damlayan sıvıyı fark etmemişti. Yapış yapış, hastalıklı sarımsı bir kahverengiydi ve iğrenç bir kokusu vardı. Daha da kötüsü, kahverengi süet Gucci ayakkabıları içine basmıştı.

Paolo başını kaldırdı ve havayı kokladı. Ölüm, çürüme ve porsuk kokusu alıyordu.

Sırıtarak, porsukların neyin peşinde olabileceğini merak ederek -elbette artık kapıların dışındaki görev yerlerini terk eden muhafızları kovmak zorunda kalmayacağını biliyordu; belli ki kendi istekleriyle ayrılmamışlardı- kardeşlerine takip etmelerini işaret etti. Koridorda sessizce yemek odasına doğru yürüdüler.

Kadın kapının önünde durmuş onları bekliyordu. Onu tanıyordu. Resmini gördüğünde tanıyacak kadar sık görmüştü.

"Maxie MacKilligan, değil mi?" diye sordu.

"*Evet!*" dedi ona. "*Ve buongiorno!* Ama başka bir şey söylemeden önce ... bildiğim tek İtalyanca bu. Birkaç küfür dışında." Kadın gülümsedi ve adam anında büyülendi. Ne kadar tatlıydı! Kız çığlık atarken onun yüzünü yemekten zevk alacaktı.

Ellerini arkasına koydu ve ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırdı. "Sadece babana yaptıklarımız için ne kadar üzgün olduğumuzu söylemek istedik," diye söze başladı, kirpiklerinin altından ona bakarak, "babana yaptıklarımız için ne kadar üzgün olduğumuzu söylemek istedik. Onun önemli biri olduğunu bilmiyorduk. Ama neden kızgın olduğunu anlıyoruz - bu arada tamamen haklısın - ve bundan sonra işlerin nasıl ilerleyeceğini de anlıyoruz. Eminim sen de bunu anlıyorsundur, değil mi?" Yine o gülümseme vardı. "Her neyse, söylemek istediklerim bu kadar. İyi günler dilerim."

Döndü, kanla kaplı elbisesinin eteği dönerken biraz dalgalandı; sonra yemek odasının önünden geçip koridorda ilerledi.

Paolo onu takip etmeye başladı ama yemek odasının kapısında dondu kaldı. Bir an için aval aval bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Dehşete kapılan kardeşleri onu iterek geçtiler. Hepsi şaşkınlık ve öfkeyle kükredi ama Paolo kükremedi. O kükremelerini gerçekten

onlara ihtiyacı vardı. Bunun yerine, gerçek bir rakip bulduğu için kısa süreliğine hayret etti. Utangaç ev kedileri, hantal ayılar ya da aptal köpekler yoktu. Kendine layık birini bulmuştu.

Sonunda Paola kardeşlerini üzmemek için heyecanını bastırarak yemek odasına girdi ve aile reisinin her öğünde oturduğu uzun masanın ucuna gitti.

Babasının çürümeye yüz tutmuş bedeni usta bir zanaatkârın tasarladığı sandalyeye yerleştirilmişti: Maun ağacından kesilmiş karşılıklı iki aslan düz sırtlı koltuğun üst kısmını oluşturuyordu. Yaşlı aslanın elleri süslü kolçaklara dayanmış, başı yana eğilmiş, çenesi göğsüne dayanmış, kalın dili ağzından sarkmış, bulanık gözleri hiçbir şeye bakmıyordu. Giuseppe hâlâ giyinikti ve ceplerini hızlıca aradıklarında cüzdanını ve pasaportunu bulacaklardı. Para bile eksik olmayacaktı.

Aslında Paolo etrafına hızla göz gezdirdikten sonra hiçbir şeyin çalınmadığını fark etti. Vatikan'dan on altıncı yüzyıldan kalma haç bile.

Babalarının önündeki masanın üzerinde bir yığın kâğıt vardı. Kardeşlerinden biri bir kâğıt aldı ve öfkeli bir hırıltı çıkardı. Paolo'nun görmesi için havaya kaldırdı. Ülkeye yeni giren ürünlerle ilgili bilgiler vardı. Konşimentoda Amerika Birleşik Devletleri'nden gelen kırk yedi "tarihi eser" listelenmişti. Ama biri birazcık araştırma yapsa, o gün limana hiçbir eserin gelmediğini fark ederdi. Sadece satın alınacak tam insanlar.

Paolo kardeşlerine kâğıtları almalarını işaret etti ama artık çok geçti. Polis yemek odasının büyük pencerelerini kırdı. Diğerleri ön kapıları tekmeledi. Arka mutfak girişinden de içeri girdiler.

Porsuklar onlar hakkında İtalyan polisiyle temasa geçmişti. Onları silahlı insanlarla çarpışma rotasına sokmuşlardı. Onları öldürmeyi mi umuyorlardı? Belki de. Ömür boyu hapse attırmayı mı? Belki de. Paolo ne biliyordu ne de umursuyordu. De Medicis'lerin kötü davranışlarının kanıtı, ölmüş babasının etrafındaki kâğıt yığınlarıydı.

Şimdi bu, Paolo'nun umabileceğinden çok daha fazlasıydı.

Silahlarını onlara doğrultan polis, Paolo ve kardeşlerine ellerini kaldırıp dizlerinin üzerine çökmeleri için bağırdı.

Kardeşler arasında hiçbir şey konuşulmasına gerek yoktu. Hiçbir bakış geçmemeliydi. Hiçbir ince el hareketi yapılmamalıydı. Çünkü bu dünyada yaşamak söz konusu olduğunda -ve bal porsukları bunu bilsin ya da bilmesinde Mediciler işleri tek bir şekilde hallediyordu.

Paolo o kadar hızlı hareket etti ki, polis hiçbir şeye nişan almadan ateş etmeye başladı. Kendini yemek masasının üzerinden fırlattı ve karşısına çıkan ilk tam insan adamın boğazını parçaladı ve koruyucu çelik yeleğini pençeledi.

Adamın kafasını yerde sürüklerken, kardeşleri odadaki diğer polislerin peşine düşmüştü.

Paolo tekrar yemek masasının üzerine atladı ve kafayı ağzından düşürdü. Daha fazla polisin koridordan yemek odasına doğru koştuğunu duyunca kükredi. Dişi aslanlar hayatlarındaki erkeklerden kaçmak için saklandıkları indenden çıkıp savaşa katılana kadar kükredi. De Medici topraklarına ait olmayan her şeyi yırtıp parçalıyor ve derisini yüzüyordu.

* * *

Max aslanın kükremesini duyduğunda Range Rover'ın yanındaydı. Az önce çıktığı eve dönüp bakacak kadar durdu. Bu kedi kesinlikle babası gibi değildi, o olsa rüşvetle hapisten çıkabilirdi. Hayır. Paolo de Medici, öfke sorunları olan bir grup dişi avcıya bir şey kanıtlamak için yapabildiği kadar çok yıkıma neden olmayı tercih ederdi.

Max sırtarak Range Rover'ın arka koltuğuna oturdu ve Charlie arabayı sürmeye başladı.

İşin komik tarafı, Max ablasının Giuseppe de Medici'nin cesedini Brooklyn'de bir depoya yerleştirdiği yirmi beş metrelik bir derin dondurucuda saklamakta ısrar etmesini tuhaf bulmuştu. Max işledikleri suçların kanıtlarını saklamaktan hiç hoşlanmadığı için, temizlik işlerine yardım etmeleri için aç sırtlanları çağıracaklarını düşünmüştü ama Charlie kararlıydı. Ceset depoya kaldırılmak zorundaydı.

Ancak şimdi, Max anladı. Ve buna bayıldı.

"Tak," dedi Charlie sürücü koltuğundan. "Zaman?"

"İyi durumdayız."

Nelle telefonuna dokunarak, "Pilota mesaj attım," dedi. "Oraya vardığımızda jet yakıtını almış ve hazır olacak."

"Biliyor musun Charlie, zaten İtalya'da olduğumuza göre, neden küçük bir mola vermiyoruz?"

"Vatikan'a gitmiyoruz, Streep."

Streep kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak koltuğuna yaslandı.
Aktris, "Bana sorarsanız, mükemmel bir vücut çöplüğünün israfı," diye yakındı.

"Kimse size sormadı!" diye bağırdılar.

25. Bölüm

Charlie'nin önerdiği gibi, Shay, kardeşleri, Dani ve Nat Van Holtz yerleşkesinde fazladan iki gün daha kalmışlardı. Shay, Charlie'nin Keane'e bu konuda fikrini değiştirmesi için ne söylediğini bilmiyordu ama Shay etkilenmişti. Kardeşine ulaşabilen çok fazla insan yoktu. Saha içinde ve dışında çok inatçıydı.

Sonunda oradan ayrıldıklarında, Van Holtz'un yetişkinleri Malone'ların ilk geldikleri zamankinden biraz daha naziktiler. Dani'nin de vedalaşacak kurt yavruları vardı ve bu onun için güzel bir şeydi. Hatta birkaç aile, sekiz haftalık olduklarında Prenses'in yavrularını evlat edinmek istemişti. Bu da iyi bir şeydi çünkü Shay yavrular annelerinden ayrılabilir kadar büyüdüklerinde onları bir kurtarma merkezine bırakmayı planlıyordu. Bu açıklama ona kızının *o bakışını* kazandırdı. Nefret ettiği bakış. Sanki onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştı. *Bu* yüzden, bu bakışı görmeye devam etmeyeceğinden emin olmak için geri kalan yavruları düzgün bir şekilde evlat edinmeye çalışacaktı. En azından ergenlik çağına gelene kadar.

Bu noktada Shay'in tek istediği eve gidip dinlenmekti ama sokağa döndükleri anda Keane aniden frene bastı.

"Bu da ne? ?" Finn ön yolcu koltuğundan fısıldadı. "Sorun nedir?" Shay öne doğru eğildi ve kardeşlerinin etrafını görmeye çalıştı. büyük kafalar. Ama Keane ve Finn çoktan cipten inmişlerdi. Shay kapısını açıp yavaşça dışarı çıkmadan önce kızına "Burada kal," diye emretti. Gerekirse sürücü koltuğuna geçip çocuğu götürmeye hazırdı.

Neyse ki gerekmedi.

"Merhaba çocuklar!" diye seslendi amcalarından biri, kolunu sallayarak yanlarına gelmelerini işaret etti.

Malone römorkları ve karavanları sokağın her iki tarafını da kaplamış, park yerlerinin çoğunu kullanmış ve aile gelmeden önce park etmiş olanlar için de geri kalanı tika basa doldurmuştu.

"Neler oluyor?" Keane sordu. Ama ne Shay'in ne de Finn'in ona verecek bir cevabı vardı. Aile, babaları daha önce hiç bu şekilde uğramamıştı.

hayattaydı. Yani öldükten sonra böyle bir şey beklenmiyordu. Hepsini burada görmek, en hafif tabirle, çok tuhaftı.

Keane kardeşleriyle yüzleşmek için döndü. "Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?" "Mangal yapıyorlar," diye işaret etti Shay.

"Taze tütsülenmiş etler. Bir pusudan önce dikkatimizi dağıtmanın kolay bir yolu." "Ya da pusu dışında başka bir nedenle buradalar."

"Gidip onlarla konuşalım," diye önerdi Finn. Yürümeye başladı, Keane'in yanında olmadığını fark etti ve kardeşinin kolunu tutup onu öne doğru çekmek için arkasına uzandı.

Shay cipine geri döndü ve kapısını açtı. İçeri eğildi ve kızına gülümsedi. "Kuzenlerinden bazılarıyla tanışmak ister misin?"

Kızın gözleri büyüdü. "Evet!"

"Hadi gel." Emniyet kemerini çözdü ve ona ulaşınca kadar koltukların arasında koşuşturdu. Adam onu kaldırdı ve birlikte caddeden aşağı, evlerine doğru yürüdüler. Malones, pişirdikleri yemekler için çim sandalyeler ve masalar kurdukları yerden seslendi.

Malone'ların yaptığı şey elbette tamamen yasadışıydı. Araba yollarını ve kaldırımını kapatıyorlardı. Sokağın büyük bir kısmını kapatıyorlardı. Komşuları çok kızmış olmalı. Onları suçladığından değil.

Shay kardeşlerine ulaştığında, amcaları Callahan Shay'e başıyla selam verdi. "Peki bu sevimli küçük kedicik kim?" diye sordu Shay'in kızıyla göz hizasına kadar çömelerek.

"Ben Dani."

"Merhaba Dani. Ben senin Cally Amcanım ve bu da Muriel Teyzen. Seni torunlarımızla, yani kuzenlerinle tanıştırebilir. İster misin?"

"Evet! Ama önce köpeklerimi arabadan çıkarıp eve sokmam gerekiyor."

Sanki Dani tüfek sallarken aniden "*İrlandalılara ölüm!*" diye bağırması gibiydi. Herkes konuşmayı, hareket etmeyi, yemeyi ve içmeyi bıraktı.

"Köpekler . . . ?" Cally tekrarladı.

"Evet. Benim köpeklerim. Aslında babamın köpekleri," diye düzeltti. Cally başını kaldırıp Shay'e baktı. "Senin köpeklerin mi var?"

"Evet, ağabeyimin köpekleri var," dedi Keane, amcalarının gözlerinin içine bakabilmek için eğilerek. "Kardeşimin köpekleri olması kesinlikle sorun değil."

"Öyle mi?" diye sordu Dani ve Shay.

"Artık öyle," diye hırladı Keane sıkılmış dişlerinin arasından.

"Finn, "Neden Dani'nin önerdiği gibi köpekleri alıp eve yerleştirmiyoruz?" diye teklif etti. Biz hemen döneriz. Siz burada kalın ve ne yapıyorsanız onu yapın ve polisi bekleyin!"

Muriel Teyzeleri, "Ah canım, onlar çoktan gelip gittiler," dedi. "Gittiler mi? Ve?"

Muriel omuz silkti. "Sorun yok."

"Sorun yok mu?"

"Sorun yok."

"Tamam." Finn cipe doğru yürüdü ve diğerleri de onu takip etti. Köpekleri ve yavruları alıp eve doğru yürüdüler; onlar geçerken herkes şaşkınlıkla onları izledi.

Eve girdiklerinde köpekleri Dani'nin odasına koydular ve kızını onlarla bıraktılar. Yavruları ve Prenses'i rahat ettirmenin bir yolunu bulmuştu. Babasının ya da amcalarının bu karmaşık sürece dahil olması isteyeceği son şeydi.

Mutfığa dönen Keane, "Pekâlâ, neler oluyor? Neden buradalar?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Finn. "Manhattan'da olanlar yüzünden olabilir mi?"

"Ya bir şey istiyorlarsa? Para mı? Arabalarımızı mı?" Keane'in nefesi kesildi. "Ya köpekler?"

Finn, "Tamam, tersliyorsun," diye uyardı.

"O zaman ne öneriyorsun? Organlarımızı teslim etmemizi mi?"

"Organlara nasıl ulaştık?" Shay sordu. "Neden organlarımızı *istesinler* ki?"

"Bu büyük bir iş. Ve bizim süper organlarımız var. Kendi organları iflas ettiğinde bizim organlarımızı almak isteyecek onca insanı düşünsene. Eminim hepsi bir kaplan karaciğeri için en yüksek doları ödemeye hazırdır."

"Yani ailemizin buraya karaciğerlerimizi çalıp tam insanlara satmak için geldiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bu mümkün Finn. Ve bana öyle bakmayı kes. Ben deli değilim." "Tabii ki hayır! Bu tamamen mantıklı bir tepki.

Kuzenlerim."

"Onlarla konuşabiliriz," diye önerdi Shay.

"Pekâlâ," dedi Keane. "Ama benim böbreklerimi alamazlar."

Shay başıyla kardeşini onayladı. "Bu tamamen makul."

* * *

Tock bir daha ticari uçakla seyahat etmek isteyeceğinden emin değildi çünkü Nelle'in aile jetlerinden birinde seyahat etmek en iyisiydi. Taze yemekler, kusursuz hizmet ve tonlarca diz mesafesi. Ayrıca, hiç kimse ona yumruk atmıyor ya da imgelem gördüğü için acil durum kapılarını açmaya çalışmıyordu.

Ama Charlie'nin sadece ayıların girebildiği bir sokakta kiraladığı eve vardıklarında ve Tock seyahat çantasını yere bıraktığında, hemen hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Bu garipti, çünkü Amerika'ya sağ salım ve dört uzvu da hâlâ yerinde olarak dönmek bir zafer gibi görünmüştü. Yine de şu anda, MacKilligan kardeşlerin oturma odasının ortasında tek başına dururken, böyle hissetmiyordu. Sanki bir şeyleri kaçırmış gibi hissediyordu.

İşte o zaman aklına geldi: Shay'i görmek istiyordu. Uzun bir uçuştan sonra - evet, özel bir jette bile olsa- sırf onlarla daha fazla zaman geçirmek istediği için herhangi birini görmek istemesi şok ediciydi. Tock genellikle boş bir yatak bulur ve yüzüstü yatar ya da bir dolabın içine kıvrılırdı. Belki biraz kestirir ya da yiyecek bir şeyler getirtirdi. Uzaklardan döndüğünde bir havaalanı terminalinde ailesi ve arkadaşları tarafından kucaklanıp öpülerek karşılanmaya ihtiyacı yoktu. Yine de Shay'i terminalde onu beklerken görmek güzel olurdu.

Tock telefonunu çıkardı, Shay'e mesaj atıp daha sonra evine uğrayıp uğrayamayacağını soracaktı ki tişörtünü çekiştiren bir ses arkasını dönüp gülümsemesine neden oldu.

"Merhaba."

"Merhaba!" Dani ona sırtarak el salladı, her ne kadar o uzun ve pek de geniş olmayan oturma odasının ortasında duruyor olsalar da.

"Burada ne yapıyorsun?" Tock sordu.

"Babam seni alıp bizim eve getirmek istedi." "Öyle mi?"

"Mads'e mesaj attı çünkü sana sorarsa hayır diyeceğinden korkuyordu."

"Neden böyle düşündü?"

Kız cevap olarak omuz silkti. "Ama Mads ona seni daha sonra bırakacağını çünkü bugün antrenman yapmak istediğini söylemiş."

Tock ensesini ovmaya başladı. Bütün gerginliği oraya gidiyordu. "Uzun bir uçuştan yeni çıktık. Bugün antrenman yapmayacağız."

"Babam da böyle söyleyeceğini söylemişti. O da Mads'i görmezden gelip Finn Amca ve benimle buraya gelmeye karar verdi."

"İyi ki de öyle yapmış."

"Yolculuğunuzda eğlendiniz mi?" Dani sordu, gözleri çok masumdu.

"Eğlenmek mi?" *Masum gözler. Masum gözler.* "Oh. Evet. Çok eğlenceli. Eğlence, eğlence, eğlence." Tock seyahat çantasını aldı ve içinden bir kutu çıkarıp Dani'ye uzattı. "Bu senin için."

"Benim için mi?" Kutunun etrafına sarılmış pembe kurdeleyi çözdü ve üstünü kaldırdı. Dani'nin gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. Tock çocuğun bir şey söylemesini ya da hoplayıp zıplamasını bekliyordu. Bilirsiniz işte... çocukça şeyler. Ama beklemediği şey, Tock'un hassas kulaklarına buz kıracağı gibi saplanan tiz bir ciyaklamaydı.

"*Ne oluyor be?*" Charlie mutfaktan çığlık attı. Bir saniye bile geçmeden Shay ve Finn koşarak eve girdiler.

"*Ne oldu?*" Shay histerik bir şekilde sordu. "*Sorun ne? Ne oldu?*"

"Bak, baba!" Dani açık kutuyu babasının görebileceği şekilde havaya kaldırdı. "Bak Tock bana ne almış!"

Kızının güvende olduğunu anlayan Shay hemen nefesini bıraktı. Ellerini dizlerinin üzerine koyarak beline doğru eğildi. "Bir şey olduğunu düşünmüştüm."

.."

Finn, Mads'i aramaya çıkmadan önce kardeşine "Çocuğunu eğit," diye emretti.

"Bak, baba!" Dani amcasını tamamen görmezden gelerek tekrar söyledi. "Bak! Bak! Bak! Bak! Bak! Bak!"

"Evet," dedi Shay, şimdi adrenalinin etkisiyle nefes nefese kalmıştı. "Bu muhteşem, bebeğim."

"Bana giydir! Bana giydir!" Dani Tock'a emretti.

Tock saati ambalajından çıkardı. Pembeydi ve çocuğun nelerden hoşlandığını bildiği için eklediği pembe Swarovski kristalleri sayesinde güneş gibi parlıyordu. Saati Dani'nin bileğine taktı ve neredeyse kordonun son deliğine kadar sıktı. Çocuğun zaman içinde buna alışmasını istiyordu.

"İşte," dedi Tock bitirdiğinde. "Ne düşünüyorsun?"

Yine o tiz ciyaklama duyuldu. Tock kulaklarının kanamaya başlayacağından endişelenerek çocuktan uzaklaştı.

Dani koşmaya başladı, belki Nat'e göstermek için.

"Bana iki yüz elli bin ödemediğini söyle-"

"Ben yapmadım. *Bu* kalibrede bir saati takdir etmek için çok genç," dedi Tock, diğer eliyle kendi gurur ve sevincini işaret ederken. "Sadece kasadan bir saat çıkardım ve saatçime biraz süslettim."

"Saatçiniz mi? Pahalı olan mı?"

"Evet, ama Dani'nin saati pahalı değildi. Ayrıca, saat bir yatırımdır."

"Hayır, değildir."

"Benim için öyle, kızın için de öyle."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Tiz ciyaklama yeniden başladı ve artık dışarıda olan Dani, kollarını başının üzerinde çılgınca sallayarak oturma odasının pencerelerine doğru koştu.

"Diyelim ki" -çocuk yine koşarak ters yöne gitti. Ve, evet, hala ciyaklıyor-"iyi bir tahmin."

* * *

Shay uzandı ve Tock'un elini kendi elinin içine aldı. "Seni özledim," diye itiraf etti.

Tamam. Finn muhtemelen haklıydı ve çok hızlı hareket ediyordu ama Shay sırf Tock'u korkutmamak için duygularını saklamak ya da yalan söylemek istemiyordu. Eğer ondan gerçekten hoşlanıyorsa, onunla rahat hissediyorsa, nasıl hissettiğini söylemek onu korkutmamalıydı. Ve eğer geri çekilmesini isterse, bunu ona kesin bir dille söyleyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Üç günlüğüne gitmiştim," diye belirtti.

"Biliyorum. Ama yine de seni özledim."

"I-"

Dani oturma odasının pencerelerinden birinin önüne atladı, hâlâ yeni saati hakkında çılglık atıyordu. Avluya kaçana kadar kızına baktılar ve sonra birbirlerine dönüp baktılar.

Tock boğazını temizledi ve sonunda, "Ben de seni özledim," dedi. Küçük bir gülümseme verdi. "Ben de çocuğu özledim. Üzerinde çalışması için denklemlerle dolu beş yeni defterim var."

"Bu harika çünkü ona bıraktıklarını çoktan gözden geçirdi. Stevie'yle çalışmaya çalıştı ama Stevie çok meşguldü ve Dani'ye yardım etmeye çalıştığında sanırım onu bunalıttı."

"Nasıl bunalıttı?"

"Zaman, uzay ve asteroitlerin gezegene çarpıp bildiğimiz tüm yaşamı yok etme olasılığı hakkında bir şeyler söyledi.

"Aman Tanrım." Tock gözlerini kapattı. "Evet. Ben ... uh ... . Dani'yle çalışacağım."

"Teşekkür ederim."

Hâlâ el ele tutuşuyorlardı ama Tock parmaklarını birbirine geçirdi. Shay bunu iyiye işaret olarak kabul etmeye karar verdi.

"Hamptons'dan ayrıldıktan sonra eve sağ salım dönebildin mi?"

"Evet, ama ..." Shay nefesini dışarı üfledi. Malone'larla yaptığı konuşma ilginçti. Cally Amca ve diğerleri hiçbir şeyi itiraf etmemişlerdi. Asla "Şunu yapmak için buradayız. Ya da bunu yapmak için buradayız." "Seni korumak için buradayız çünkü baban öldükten sonra sana ne kadar kötü davrandığımız için kendimizi kötü hissediyoruz" demediler. Ya da "Biz de intikamcı kaplanlarız ve birinin bize ateş etmesine çok kızdık. Birlikte ödeşeceğiz!" Bunun yerine İrlanda birası içtiler, şakalar yaptılar ve bir gün Shay ve kardeşlerinin de bildiği gibi hepsi gidene kadar buralarda takılacaklarına söz verdiler. Başka bir mahalledeki başka bir sokağa işkence etmeye gideceklerdi.

Yan komşuları tüm bu gürültüden ve "kendi" sokağındaki yabancılardan şikâyet etmek için evinden fırlamıştı ama Cally Amca'nın bir kükremesi aptalı evine geri göndermişti. O zamandan beri onu görmemişler. Daha da üzücü olan, babasının kuzenlerinden birkaçının Shay'in annesine gösterdiği ilgiydi. Keane, Finn ve Shay'in genel flörtten öteye gitmesine izin vermeyecekleri bir şey. Çünkü ... sadece ... hayır! Kesinlikle olmaz!

Yine de Dani küçük kuzenleriyle tanıştığı ve onlarla oynadığı için mutluydu. Ama Tock kesinlikle haklıydı. Dani yeterince sosyalleştikten sonra çekip gitti. Genç bir erkek kuzeni eğlenceyi devam ettirmek için onu takip etmeye çalıştığında, onu duvara çarptı ve "Hayır, hayır demektir, Michael Patrick!" dedi ve odasına döndü. Uzak kalmaya ihtiyaç duymadığı tek kişi köpekleriydi.

"Ama ne?" Tock sordu.

Tock'a bütün bunları anlatmak bekleyebilirdi. Onun yerine, "Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin? Benimle birlikte? Sadece ikimiz," diye ekledi, Tock arkadaşlarını ya da geceyi Nat'le geçirmek için yolda onu rahatsız eden Dani'yi önermeden önce.

"Randevu gibi bir şey mi demek istiyorsun?"

Shay sırtıttı. "Evet, Tock. Yani, bir randevu gibi. Bir Sibirya kaplanı ile bir Afrika bal porsuğu arasındaki normal, ortalama bir akşam yemeği randevusu."

"İsrail-Jamaika bal porsuğu ve evet, buna bayılırım."

Shay ona yaklaştı ve kollarını onun göğsüne doladı çünkü spor ayakkabı giyiyordu ve boynuna uzanamıyordu.

Shay eğilerek onu öptü. Kızının doğumu dışında hiçbir şey bu kadar mükemmel olmamıştı.

Geri çekildiğinde ona, "Evde olmana sevindim," dedi. "Ben de."

"Yolculuğun iyi geçti mi?"

"Uh ... evet. Evet. Tabii. Evet. İyi yolculuktu."

Shay ona baktı ve bir nefes verdikten sonra, "Siz ne yaptınız?" diye sordu.

"Hayır, hayır." Geri çekildi ve onun elini tutarak ön kapıya doğru çekti. "Bu gece olmaz, Shay. Bu gece randevu gecesi. Ve İtalya'da başlattığımız boktan fırtına her yanımızı sarmadan önce güzel, normal bir akşam yemeği yiyeceğiz. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet, tabii." Shay dondu kaldı. "Bir dakika. . . ne?"

* * *

"Yani, Charlie MacKilligan Giuseppe de Medici'yi mi öldürdü?" Mira omuz silkti. "Evet."

Bunu bu insanlara daha kaç kez söylemesi gerekiyordu? Neyi anlamıyorlardı?

"Ve gerçekten ona hiçbir şey sormadı mı? Onu öylece öldürdü mü?" diye tekrar sordu kurt.

"Doğru."

"Başka bir deyişle, Paolo de Medici artık yetkili."

"Doğru."

"Oh, bu iş daha da iyiye gidiyor," diye hırladı ev kedisı.

"Ve şimdi tüm kötü haberleri vermek için," dedi Mira, "iki büyük MacKilligan kız kardeş torunumu ve arkadaşlarını özel bir jetle İtalya'ya sürükledi."

"Oh, Tanrı aşkına!"

"Neden?" diye sordu yaşlı Van

Holtz. "Henüz bilmiyorum."

"Harika. Sadece harika."

"Rutowski ve arkadaşlarının izini kaybettim."

"Başka bir deyişle," dedi Bayla Ben-Zeev, "halkınız üzerinde hiçbir kontrolünüz yok."

"O üç MacKilligan kardeş ile Rutowski ve arkadaşları benim halkım *değil* ve onlar porsuk da *değil*. Onlar etrafta koşuşturan, kabloları çiğneyen ve dünyayı yakıp yıkan deli kemirgenler. Ve benim güzel torunumu da yanlarında sürüklüyorlar!"

"Belki onlara kemirgen demeseydin, Mira, seni daha çok dinlerlerdi."

"Kapa çeneni. *Kapa çeneni*. Bayla."

"Eğer MacKilliganlar tasmalarından kurtulduysa," diye önerdi kedi, "belki de onları-"

"Öldürüldü mü?" Bayla sordu. "Çünkü ilk seferinde çok işe yaramıştı."

"MacKilligan'ları öldürmeye çalışan ilk kişi o değildi," dedi Mira. başını sallayarak söyledi.

"Öldürülmedi."

Yönetildi."

"Hiç bir bal porsuğunu hapsetmeyi denedin mi?" Mira dönüp doğrudan kediye baktı. "Stalin'in Sibirya gulagları bile onları tutamazdı."

"İnsan hapishanelerine kapatılmış birkaç porsuk tanıyorum," diye karşı çıktı.

"Çünkü orada olmak *istiyorlar*! Ya çok daha kötü bir şeyden saklanıyorlar ya da para kazanıyorlar. Ve sonunda istediklerini elde ettiklerinde ya da tehdit ortadan kalktığında, bu porsuklar kendilerini dışarı atacaklardır. Peki ya onları kilitleyenler? Bir gün uyandıklarında duvarlarında porsuklar bulacaklar ve içlerinden biri yataklarına işeyecek."

"O zaman ne yapacağız?"

"Normalde bu iş kontrolden çıkmadan önce onları ikna etmeye çalışmamız gerektiğini söyledim."

"MacKilliganlar'ı ikna etmek diye bir şey yoktur Van Holtz."

"Mira," dedi bakışlarını ofisine dikerek, "sanırım haklısın."

Kurt masasından bir kumanda aldı ve bir düğmeye basarak Mira konuşmaya başladığından beri açık olan ama çoğunlukla görmezden gelinen televizyonun sesini kapattı. Hep birlikte Kuzey İtalya'da yüzyıllardır ayakta duran de Medici Koalisyonu'nun yanan evinin görüntülerine baktılar. Ama Mira'nın derdi yanan ev değildi. Evin yanmasından dakikalar önce de Medici kardeşleri tutuklamak için eve giren "ölü polis memurlarının sayısı" idi.

Haber bittiğinde Van Holtz televizyonun sesini tekrar kapattı ve Bayla sonunda, "Her şey çok kötü bir hal aldı, değil mi Mira?" diyene kadar beşi yaklaşık on dakika boyunca sessizce oturdu.

Dişlerini diş etlerinden çıkaran Mira o anda düşünebildiği tek şeyi söyledi: "Kapa çeneni. *Kapa çeneni*. Bayla!"

Web sitemizi ziyaret edin
KensingtonBooks.com
Haber bültenlerimize kaydolmak,
favori yazarlarınızdan daha fazlasını
okumak, serilere göre kitapları
görmek, okuma grubu kılavuzlarını
görüntülemek ve daha fazlası için!

Bölümler Arası Kitap
Kulübü Topluluğumuzun Bir Parçası
Olun ve Sohbeta Katılın

[Betweenthechapters.net](https://www.betweenthechapters.net)

Başka hiçbir yerde bulamayacağınız özel Between the
Chapters ganimetlerini kazanma şansı için kitap
eleştirinizi gönderin!

<https://www.kensingtonbooks.com/pages/review/>

Shelly Laurenston, *Pride*, *Call of Crows* ve *Honey Badgers* serilerinin *New York Times* ve *USA Today* çoksatan yazarı ve 2016 tarihli romanı *The Undoing* ile *RT Book Reviews Readers' Choice Ödülü* sahibi. Seksi kurt, bal porsuğu, aslan ve diğer dişlerle dolu yırtıcılar hakkında yazmadığı zamanlarda, Ejderha Soyu serisinin beğenilen ve çok satan yazarı G. A. Aiken olarak seksi ejderhalar hakkında yazıyor. Aslen Long Island'lı olan yazar, şu anda Batı Yakası'nda yaşıyor ve zamanının çoğunu yazarak ve kurtarılmış pitbull'unun herkesi komaya sokmamasını sağlayarak geçiriyor. Lütfen kendisini www.ShellyLaurenston.com adresinde ziyaret edin.

The Honey Badger
Chronicles

New York Times Bestselling Author

SHELLY LAURENSTON

IN A BADGER WAY

"When it comes to combining
offbeat humor and mayhem, it is
tough to beat Laurenston."
—RT Book Reviews

The Honey Badgers
Chronicles

New York Times Bestselling Author

SHELLY LAURENSTON

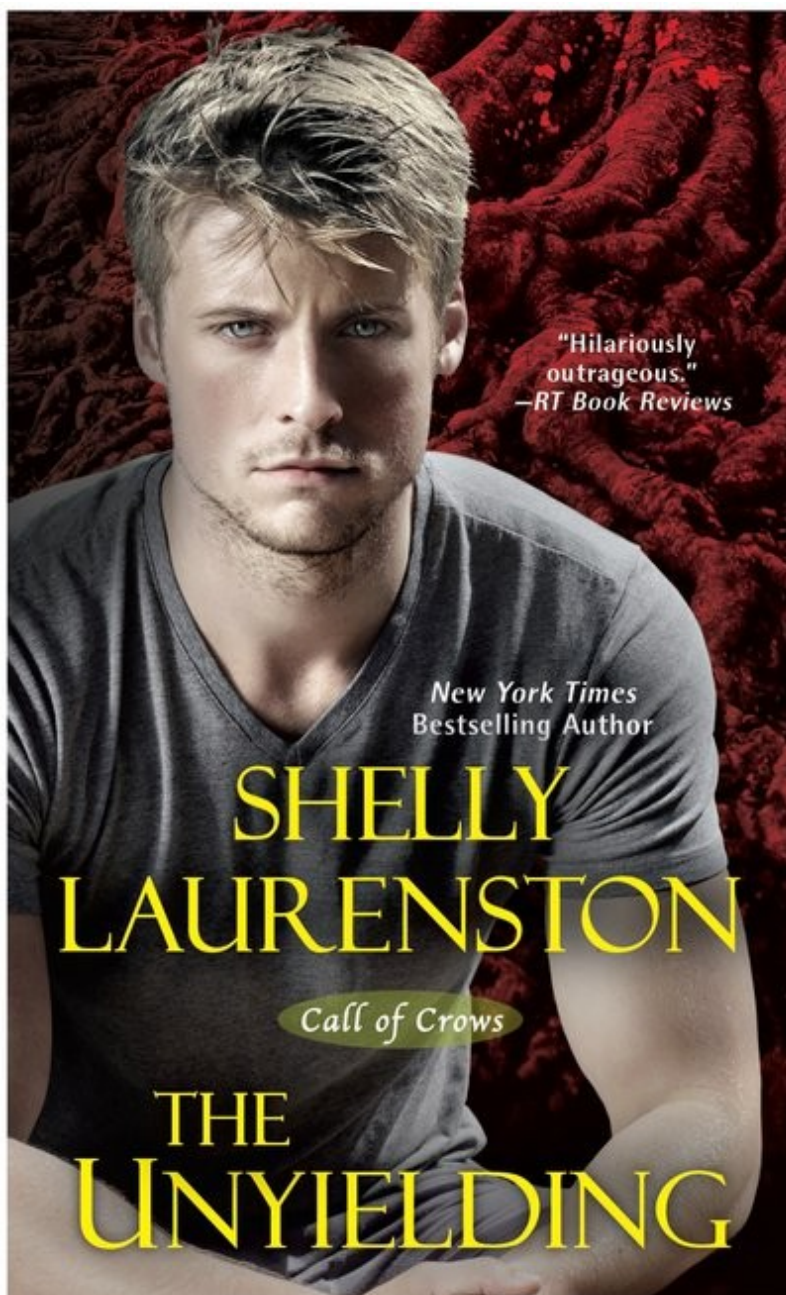
HOT and BADGERED

"When it comes to combining offbeat
humor and mayhem, it is tough to beat
Laurenston."

—RT Book Reviews

"Hilariously
outrageous."
—RT Book Reviews

New York Times
Bestselling Author

SHELLY
LAURENSTON

Call of Crows

THE
UNYIELDING

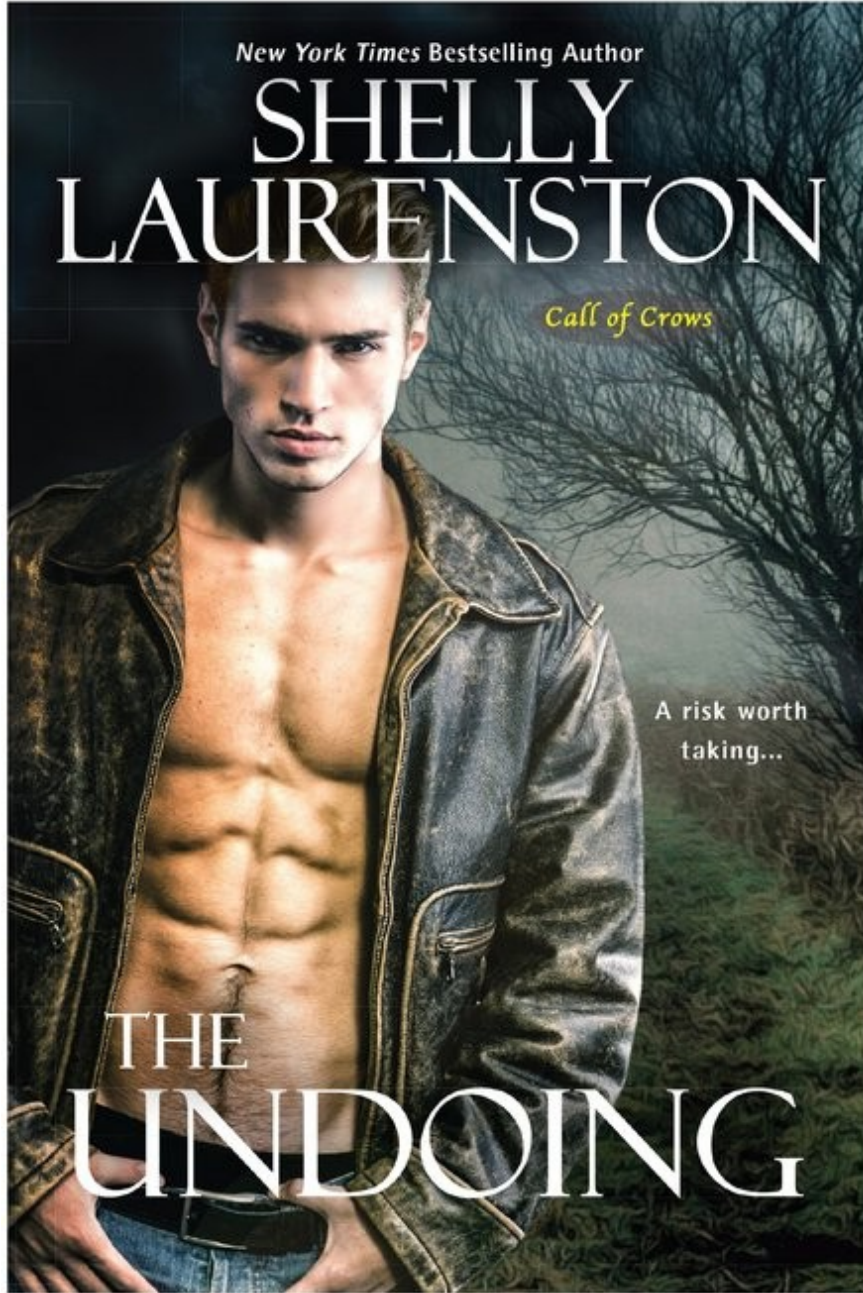
New York Times Bestselling Author

SHELLY
LAURENSTON

Call of Crows

A risk worth
taking...

THE
UNDOING

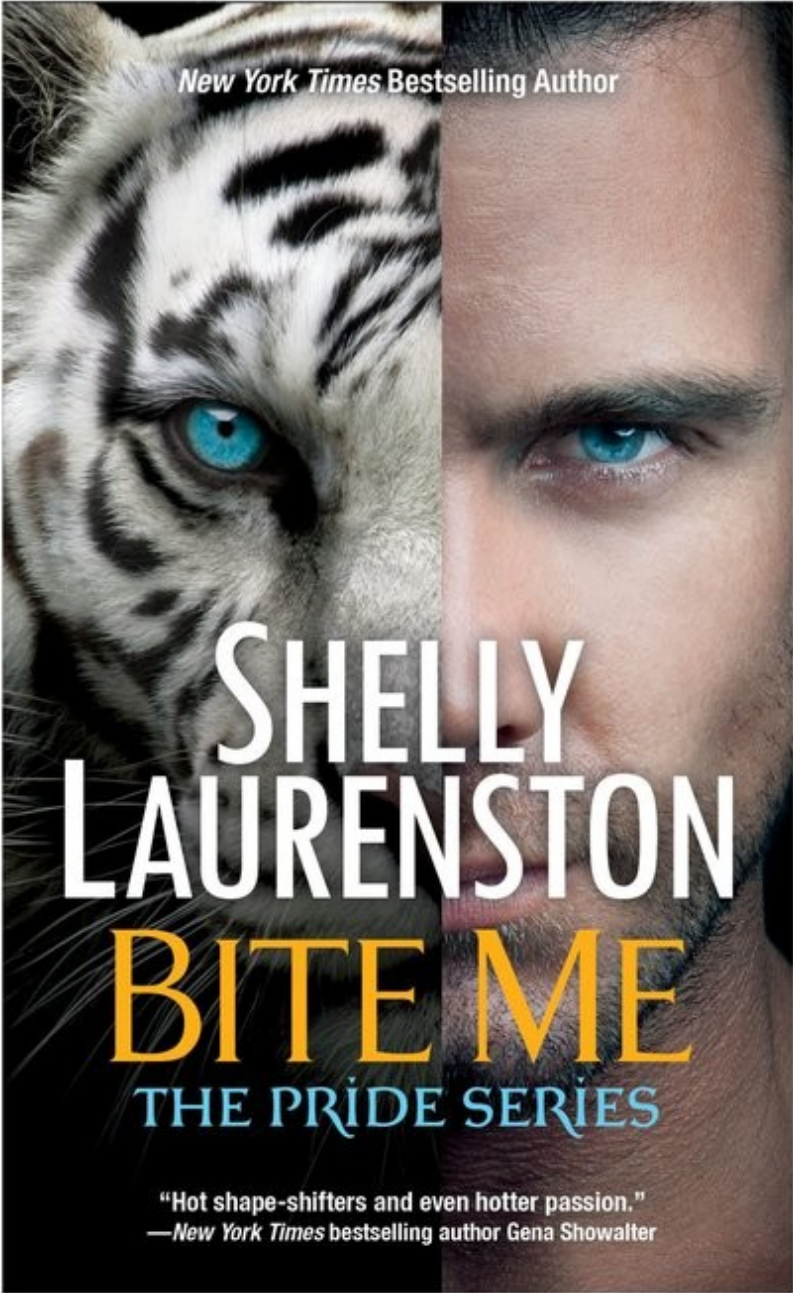
THE UNLEASHING

You'll never
be the same...

New York Times Bestselling Author

SHELLY LAURENSTON

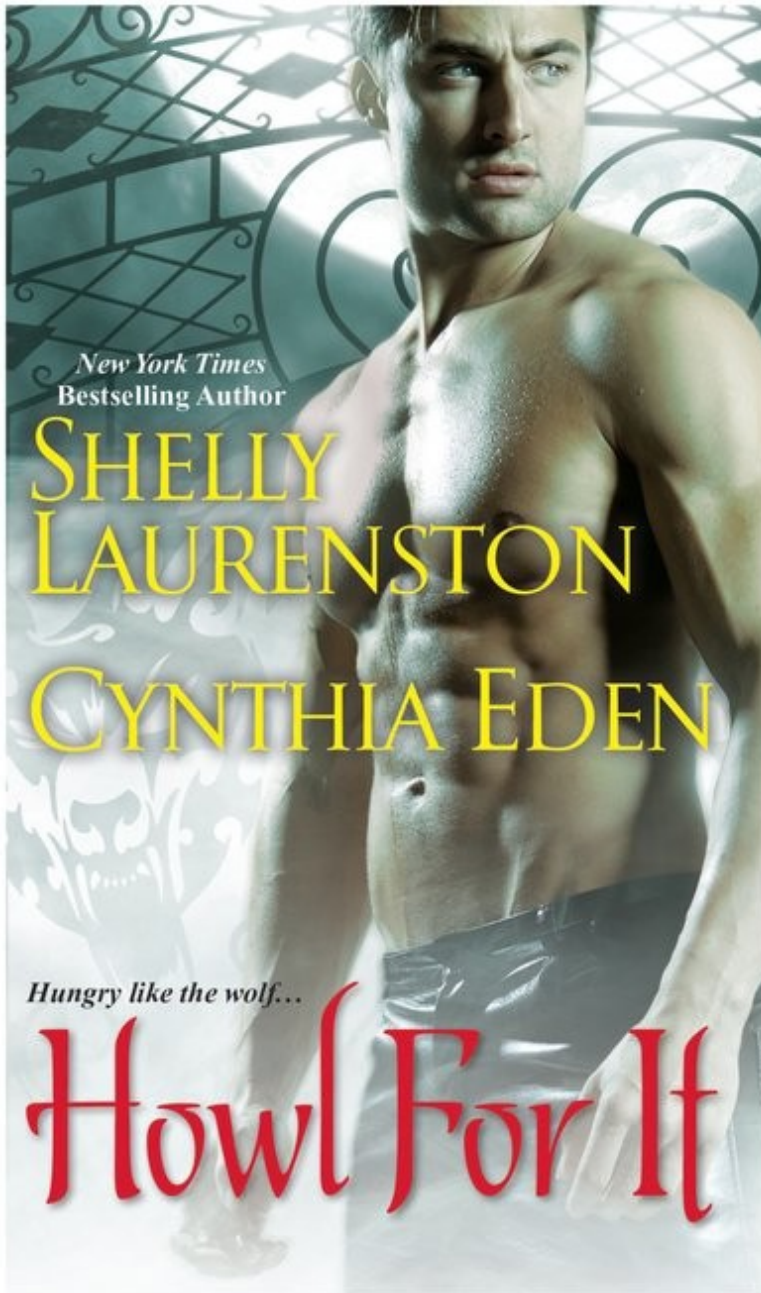

New York Times Bestselling Author

SHELLY
LAURENSTON
BITE ME
THE PRIDE SERIES

"Hot shape-shifters and even hotter passion."
—*New York Times* bestselling author Gena Showalter

New York Times
Bestselling Author

SHELLY
LAURENSTON
CYNTHIA EDEN

Hungry like the wolf...

Howl For It

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

